

Thâm Hải Dữ Nguyệt Quang

Anh đấy hả siêu nhiều thỉnh

Anh Ấy Thả Siêu Nhiều Thính

Tác giả: Thâm Hải Dữ Nguyệt Quang

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Độ dài: 57 chương + 1 PN

Thể loại: Hiện đại, đô thị tình duyên, ngọt, sủng, HE.

CP chính: Hứa Trì x Tần Cần

Bác sĩ trưởng Hứa Trì hay nói rằng, răng khôn là cái thứ rất khó chịu, nhổ sớm thì được "giải thoát", nhổ trễ thì phải "thoả hiệp"

Vị bác sĩ này không ngờ, cuối cùng mình lại thua bởi một cái "răng khôn", vì nó mọc trong lòng, muốn nhổ cũng không được.

"Răng khôn" này tên là Tần Cần

Mục lục:

[Chương 1: Ánh mắt nóng rực](#)

[Chương 2: Lần đầu tiên nói dối](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58: Phiên ngoại](#)

-----oOo-----

Chương 1: Ánh mắt nóng rực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuối tháng 3, lạnh lẽo vẫn chưa qua, chỉ có vài tia ẩm áp kéo tới. Ban đêm cũng như vậy.

Khi kim đồng hồ chỉ 0 giờ, rôt cục Tần Cần cũng được sờ tới cái điện thoại di động, gọi vào dãy số điện thoại của cô bạn thân Lộ Ký Thu, mở miệng ra đã nói. "Ký Thu, tớ hết chịu nổi rồi."

Vừa dứt lời, Lộ Ký Thu ở đầu bên kia bắt đầu nói dông nói dài, thậm chí còn lôi cả chuyện hai tháng trước ra nói.

"...Bây giờ biết đau rồi à? Bảo cậu đi khám cậu không đi."

Tần Cần lăn qua lộ lại trên giường, nói năng không rõ. "Đến giờ này rồi mà cậu còn nói những lời thừa thãi như thế."

"Rồi rồi, cách liên lạc với bác sĩ Hứa tớ đã gửi qua cho cậu rồi, ngày mai mày ngoan ngoãn tới khám đi." Lộ Ký Thu quan tâm nói.

"Ừ, biết rồi." Tần Cần sờ lên gò má trái bị sưng của mình. "Rồi rồi, cậu đi ghi hình chương trình đi."

Lộ Ký Thu là nghệ sĩ đang hot bây giờ, hiện tại đang ghi hình một chương trình thực tế.

Tần Cần không tiện nói chuyện nhiều với cô nàng, vội vã nói mấy câu đã cúp điện thoại, đưa tay với thuốc giảm đau trên giường, đồ hai lần mới nhận ra đã hết từ lâu rồi.

Thôi, kệ mẹ nó đi.

Xoay người nằm sấp xuống giường, ngủ một giấc, khi tỉnh lại vẫn chưa tới 2 giờ sáng.

Cầm điện thoại di động ngo ngo tới nhà bếp, mở tủ lạnh ra tìm khay đá, bỏ hai ba cục đá lạnh xuyên tim vào trong miệng, sau đó mới về phòng khách.

Mới đặt mông xuống, điện thoại di động đã vang lên - Là thằng anh họ Tần Phóng nhà cô.

"Ở đâu đấy? Sao không thấy mày trong quán bar?"

Ngoại trừ giọng nói của Tần Phóng, trong điện thoại còn có cả tiếng nhạc trong bar.

Tần Cần xoa xoa đôi mắt, nói không rõ ràng. "Hôm nay em đau răng, không tới."

Mọi hôm cô đợi quán bar đóng cửa rồi mới về nhà.

"Lại đau răng rồi? Anh nói mày bao nhiêu lần rồi, mai đi tới chỗ bạn anh..."

Biết Tần Phóng lại bắt đầu nói liên miên, Tần Cần vội vàng hô ngừng. "Thôi thôi thôi, Ký Thu đã cho em địa chỉ của một phòng khám, ngày mai em chắc chắn sẽ tới đó."

Tần Phóng nghe xong cũng không nói nữa.

"Ê này, hôm nay Miên nhi có tới tìm mày không?"

"Không tới, anh lại khiến Tiểu Miên nhi tức giận?" Tần Cần mới nghĩ tới đã bật cười.

"Được rồi được rồi, cúp máy đây."

Tần Phóng vội vã cúp điện thoại.

Tần Cần ôm má trái thâm cười cái thằng anh này, mới vừa định để điện thoại xuống đã thấy tin nhắn Lộ Ký Thu gửi tới.

[Phòng khám nha khoa Khang Trì - Bác sĩ Hứa, số điện thoại 15277xxxxxx]

Nhìn cái tên này, cảm giác có chút quen, chắc là Ký Thu đã từng nhắc tới người này với cô.

Tần Cần ném điện thoại di động qua một bên, làm ổ trên salon mãi nhưng không ngủ được, lăn qua lộn lại, không thể làm gì khác hơn, đành chơi game trên điện thoại.

Chịu đựng tới bảy rưỡi sáng, rèm cửa sổ cũng không thềm kéo, ánh nắng len qua kẽ hở chiếu vào trong phòng.

Tần Cần giơ tay lên ngăn ánh mặt trời, cô ít khi dậy sớm như vậy. Duỗi người một cái, chạy vào phòng tắm vệ sinh cá nhân, khoác cái áo ca bồi vào, đội mũ bảo hiểm đặc biệt của mình, nhanh chóng đi xuống lầu.

Đưa con trai bảo bồi "Hắc Tử" của cô đang đứng ở nơi dễ thấy trong bãi đỗ xe, thân xe đen có hai dấu chéo màu đỏ, là ký hiệu tên Tần Cần được thiết kế tối giản.

Hắc Tử đen sì giống như cái mũ bảo hiểm cô đang cầm trên tay.

Leo lên xe, đội mũ bảo hiểm xong, tiếng động cơ ầm ĩ vang lên, Tần Cần lái xe ra khỏi bãi đỗ.

...

Bây giờ đang là giờ cao điểm, người nào người nấy cũng đi làm, Tần Cần đi vòng qua cầu vượt, khi chạy xe tới phòng khám nha khoa Khang Trì, vờn vắn 8:40 phút.

Cởi mũ bảo hiểm ra, đầu tiên Tần Cần liếc nhìn một vòng cái phòng khám bệnh, ừm, trang trí xem như ưa nhìn.

Bác sĩ Hứa ở đây hay khám răng cho Lộ Ký Thu, năng lực nghiệp vụ chắc là rất xuất sắc.

Đề "Hắc Tử" ở một vị trí bên cửa, Tần Cần ôm nón bảo hiểm vào trong ngực, không kịp quan sát kỹ cái phòng khám này đã sai bước lên bậc tam cấp, đẩy cửa kính ra.

[Tinh tinh]

Tiếng chuông reo ngoài cửa kêu lên, Tần Cần đi tới quây lễ tân nhưng không thấy nhân viên nào ra tiếp đón mình.

Còn chưa nghi ngờ đã nghe được tiếng bước chân và một giọng nam...để nghe vang lên sau lưng mình.

"Y tá Lưu, bình Iodine Glycerol ở phòng số 1 [1] đã thấy đầy rồi kìa, cái bình nước sạch đã voi đi một nửa, sao không bổ sung?"

[1] Thuốc sát khuẩn

"Bác sĩ Hứa, hôm qua là y tá Điền..."

"Tôi chỉ biết mới rồi tôi kiểm tra, mọi thứ đều không đầy đủ."

Tần Cần lặng lẽ xoay người nhìn, thấy một người đàn ông mặc áo blouse trắng vừa đi vừa nói, vừa cúi đầu xem tài liệu trong tay.

Không khéo lắm, Tần Cần lại mất đối mắt với y tá Lưu bên cạnh anh.

"Xin chào? Tôi có thể giúp gì cho cô?"

Nghe tiếng, bác sĩ kia cũng ngẩng đầu lên.

Bỗng nhiên lỡ va phải anh mắt của anh, tim Tần Cần chậm một nhịp, lập tức ngó nghiêng sang chỗ khác. "Tôi tới khám răng."

Y tá Lưu vội tới quây lễ tân, nhìn lịch hẹn trước hôm nay.

"Xin hỏi cô hẹn mấy giờ? Tôi thấy ở đây, người khám sớm nhất cũng mười rưỡi mới tới."

Tần Cần há miệng, nhẹ nói. "Là Lộ Ký Thu bảo tôi tới đây, bảo tôi tìm Hứa..."

Chưa nói xong, người đứng phía sau cô đã lên tiếng. "Để cô ấy đăng ký đi."

Y tá Lưu hơi sững sốt, lập tức nói. "À, được."

Tần Cần nhận mẫu đăng ký, nghiêng đầu qua thấy người đàn ông đi vào một phòng bệnh, biển trên cửa có ghi - Bác sĩ trưởng Hứa Trì.

Thì ra người đàn ông quen mắt này chính là Hứa Trì.

Tần Cần điền xong mẫu đăng ký, sau khi đưa cho y tá Lưu, cô được đưa tới phòng khám bệnh.

Y tá Lưu đặt đơn đăng ký bên cạnh bàn bác sĩ Hứa, cúi đầu rời khỏi phòng.

Mới ra khỏi phòng đã bị y tá Điền kéo lại.

"Chị Ly Ly, sao bệnh nhân tới sớm vậy?" Điền Vi vừa cởi áo khoác vừa tò mò hỏi.

Lưu Ly Ly đi theo cô ta tới phòng thay quần áo, nhún vai nói. "Ai biết được, rõ ràng 9 giờ mới mở cửa, bây giờ mới 8:40, nhưng cô gái kia là cô Lộ giới thiệu tới đây, chắc cũng quen với bác sĩ Hứa."

Điền Vi gật đầu, có một số trường hợp bác sĩ Hứa cũng khám trước giờ làm việc mà, không có gì kỳ lạ cả.

"Em đây, nhanh thay quần áo rồi tới phòng số 1 thêm thuốc đi."

...

Trong phòng khám bệnh, bầu không khí có hơi xấu hổ.

Tần Cần đứng một chỗ, mắt tự nhiên sờ lên cổ mình, chuyện cô đi khám rằng không phải là lần đầu tiên, nhưng khi còn bé, người khám cho cô là những bác sĩ lớn tuổi...nào như hôm nay.

"Ngồi đi."

Hứa Trì chỉ ngón tay lên ghế nha khoa, ý bảo cô ngồi xuống.

Tần Cần ho nhẹ một tiếng, để mũ bảo hiểm lên bàn, ngoan ngoãn ngồi

xuống ghé nha hoa.

Hứa Trì cúi đầu nhìn giấy đăng ký trong tay, ánh mắt nhìn nét chữ mềm mại của cô.

"Em đã đau một hai tháng này rồi? Uống hết thuốc giảm đau?" Hứa Trì ngẩng đầu nhìn cô.

Tần Cần chớp mắt, bỗng nhiên chột dạ, nói. "Đúng, đúng."

"Sao hôm nay lại tới đây?"

"Vì hết thuốc giảm đau rồi." Tần Cần cây ngay không sợ chết đứng.

Ánh mắt Hứa Trì tối sầm lại, mím môi để giấy đăng ký lên bàn.

Xoay người lại ngồi cạnh cô, đeo găng tay lên. "Há miệng ra tôi kiểm tra một chút."

Tần Cần tựa trên ghé nha khoa, đột nhiên sợ hãi. "Nhỏ răng sao?"

"Tôi xem rồi mới trả lời em được." Hứa Trì đeo khẩu trang y tế, lạnh nhạt nói.

[cạch-]

Đèn trên đỉnh đầu đã sáng, chiếu lên ánh mắt cực nóng của anh.

Chị Tần Cần thường ngày oai phong rung trời chuyển đất hôm nay lại giống như con dê đờ làm thịt, dưới bàn tay của đồ tể đẹp trai, nhát tới nỗi không dám...mở miệng.

"Tần Cần, em không mở miệng tôi không khám được." Bác sĩ Hứa đột nhiên lên tiếng, giọng nói bất đắc dĩ.

Tần Cần giật mình, một lần mà anh đã gọi đúng tên cô. Rất nhiều người cho rằng Cần của cô phát âm là "cần" trong "rụt rè" [2], thực ra cô là Tần Cần, tên họ đồng âm. [3]

[2] 矜持 / jīnchí/: rụt rè, mất tự nhiên,...

[3] 秦矜 / qínqín /: Tần Càn (Càn trong tên của chị)

Tần Càn nhìn đôi mắt phía trên khẩu trang của anh, sững sờ một lát.

Hứa Trì cũng ý thức được bản thân bỗng nhiên gọi tên cô, dời mắt đi, nói. "Dù có nhỏ răng nhưng cũng không nhỏ hôm nay được đâu."

Tần Càn thu mắt lại, nuốt một ngụm nước miếng rồi ngoan ngoãn há miệng ra.

Khi anh ghé sát lại nhìn mình, khuôn mặt anh đã hấp dẫn tất cả lực chú ý của cô. Con người anh sâu thẳm, khúc xạ ra ánh sáng nhạt. Không hiểu sao Tần Càn lại cảm thấy ngượng ngùng, nhắm mắt lại, xem răng quan trọng hơn!

...

"Em mọc răng khôn rồi."

Tần Càn ngẩn người, mở mắt ra, câu đầu tiên hỏi anh chính là.
"Phải...phải nhỏ sao?"

"Đầu tiên phải chụp X- Quang răng đã, xem có vấn đề gì khác không rồi tính tiếp." Hứa Trì tháo khẩu trang xuống, đứng dậy viết vài chữ lên đơn đăng ký của cô.

Tần Càn đứng dậy theo, miệng mở lâu tới giờ vẫn chưa ngậm lại được.
"Là do răng khôn tôi mọc dài nên mới đau phải không?"

Hứa Trì tháo găng tay, nhìn khuôn mặt dễ thương khi cô há miệng, khoe môi anh nhếch lên, tự tay giúp cô khép miệng lại.

"Răng khôn quá dài nên khiến lợi bị nhiễm trùng, hơn nữa em lại thích nhai đá nên gây ê buốt răng." Hứa Trì chỉ vào đơn đăng ký, phần cô viết ở ô "Thói quen giảm đau".

[cộc cộc -]

Bên ngoài cửa vang lên giọng nói của bác sĩ Lưu. "Bác sĩ Hứa, bác sĩ

Trương Bằng tới."

Hứa Trì đi tới cửa phòng khám, tự tay mở cửa ra, quay đầu bảo Tần Cần.
"Em đi chụp X-quang răng với y tá Lưu đi, lát nữa về đây."

Y tá Lưu đứng ở cửa sững sốt một lát, lặng lẽ đánh giá hai người, hôm nay trực giác nói cho cô ta biết, bác sĩ Hứa có hơi kỳ lạ!

...

Khi Tần Cần đi chụp X-quang răng [4], Hứa Trì ngồi trong phòng đợi cô, ánh mắt đảo qua cái mũ bảo hiểm cô để trên bàn.

Tần Cần.

Hứa Trì cong môi, ý cười lan tràn.

Gặp cô ở đây, ngoài dự định của anh.

—

Tần Cần cầm phim chụp X-quang quay về phòng. Sự thật chứng minh, cô không chỉ có một cái răng khôn dài ra, răng bên kia cũng nóng lòng muốn dậy rồi.

Nhưng cái răng khôn bên kia vẫn chưa ló đầu ra, Hứa Trì cũng không bảo nhổ ngay bây giờ.

"Nếu như em muốn nhổ ngay bây giờ, đầu tiên phải mở lợi ra, ảnh hưởng tới việc ăn uống..."

Hứa Trì chưa nói hết, Tần Cần đã ngắt lời anh. "Nghe lời anh, bây giờ không nhổ."

Mới nghe nhổ răng đã thấy run người, cô vẫn là nên chờ vài hôm nữa.

Nhưng nghĩ tới chuyện bây giờ Tần Cần vẫn đau răng, Hứa Trì dùng dung dịch Oxi già và nước muối sinh lý để rửa quanh lợi cho cô, bôi thuốc tiêu viêm.

"Bây giờ răng khôn vẫn chưa mọc, trước tiên..."

Tần Cần giống như một học sinh tiểu học ngoan ngoãn nghe tất cả lời nhắc nhở của bác sĩ, cộng thêm cả một câu quan trọng...

"Mấy hôm nữa nhớ tới kiểm tra lại."

"Mấy hôm nữa?" Tần Cần nghi ngờ.

"Hôm nay là thứ 5, thứ hai em tới đây đi." Hứa Trì thuận miệng nói một hôm nào đó, tránh tầm mắt của cô, sợ cô lại hỏi thêm. "Nên tới đây vào buổi trưa, buổi chiều tôi còn phải khám cho những bệnh nhân khác nữa."

Tần Cần gật đầu, dùng nước muối loãng súc miệng rồi đi.

"Chờ một lát." Hứa Trì gọi cô. "Mũ của em này."

Tần Cần chột dạ đút hai tay vào túi, hai tai đỏ ửng đi tới bàn.

"Chuyện đó...tôi có cần tới quây lễ tân đóng tiền không?"

"Không cần, lần sau em tới đây đóng luôn cũng được."

Hứa Trì thuận miệng nói, lại sợ cô hỏi này hỏi nọ.

Tần Cần không suy nghĩ nhiều như thế. "Cũng được, nếu tôi trốn nợ thì tìm Ký Thu đòi cũng được."

Nói xong, Tần Cần đẩy cửa đi ra ngoài.

Mãi tới khi ra khỏi cửa phòng khám, Tần Cần mới lấy tấm danh thiếp cô trộm được, cầm một lúc lâu vẫn chưa buông.

Trên nền trắng là chữ khải [5], viết tên của anh, Hứa Trì.

Tần Cần cong môi, cười đến lưu manh.

Lần đầu tiên cô biết nha sĩ lại có sức cuốn hút như thế.

Mới nghĩ tới chuyện ở gần anh như vậy, nghĩ tới đôi mắt kia, nhớ tới là

lại không nhìn được cười.

...

Tần Cần chân trước mới ra khỏi phòng, Hứa Trì đã nhận được điện thoại của Tần Phóng.

"Bác sĩ Hứa, cuối tuần này sinh nhật tớ, nể mặt đến chơi chứ?"

Hứa Trì cầm bút trong tay, cúi đầu nhìn đơn đăng ký của Tần Cần, trả lời Tần Phóng. "Ở đâu?"

"Tới quán bar của Tần Cần đi, tớ thường tới đó, chơi rất thoải mái."

Hứa Trì cong môi, đáp lời. "Được."

Tần Phóng sửng sốt một chút, anh ta còn nghĩ Hứa Trì thấy phiền nên từ chối, dù sao trước kia khi hai người đi du học, rủ Hứa Trì mãi mà vẫn không đi. Tính Hứa Trì là như thế, nhưng hôm nay có hơi lạ.

"À ok, mấy hôm nữa tớ đưa Tần Cần tới tìm cậu, nó bị đau răng lâu rồi, bảo hôm nay đi gặp bác sĩ, nhưng chắc lừa nhau thôi..."

"Không cần đâu?"

"Hả?"

Hứa Trì để bút trong tay xuống, cầm lấy đơn đăng ký của cô giơ lên ánh mặt trời ngoài cửa sổ, khóe miệng nhếch lên, giọng nói dịu dàng dễ nghe...

"Cô ấy tới rồi."

[4] X-quang răng: Chụp X-quang răng là kỹ thuật được tiến hành bằng cách chiếu tia X vào khu vực cần kiểm tra và chụp lại hình ảnh về chân răng, tủy, nướu, xương hàm... Trong đó, tùy trường hợp cụ thể mà sẽ tiến hành chụp phim quanh chóp, chụp X quang Pano, Cepha hoặc Cone Beam CT cho phù hợp và mang lại kết quả chuẩn đoán bệnh lý răng hàm chính xác nhất.

[5] Chữ khải: **Khải thư** (: 楷書;: 楷书;: kǎishū) hay **chữ khải**, còn gọi là **chân thư** (真書), **chính khải** (正楷), **khải thể** (楷體) và **chính thư** (正書), là phong cách viết chữ Hán ra đời muộn nhất (xuất hiện khoảng giữa thời và và phát triển thành phong cách riêng vào thế kỷ 7), do đó đặc biệt phổ biến trong việc viết tay và xuất bản hiện đại (chỉ sau các kiểu chữ Minh thể và gothic sử dụng riêng trong in ấn).

-----oOo-----

Chương 2: Lần đầu tiên nói dối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi Tần Cần khám bệnh xong, cô tới siêu thị gần đó, bởi vì bác sĩ Hứa có nói - phải ăn đồ ăn thanh đạm, không được ăn đồ ăn cay.

Sát trùng qua một lần, bây giờ răng Tần Cần cũng đỡ đau hơn, vừa hát vừa đi vào trong siêu thị.

Nhớ tới tối hôm qua Tần Phóng hỏi chuyện Giang Miên Nhi, Tần Cần lấy điện thoại di động ra, vừa đẩy xe đi xung quanh vừa gọi vào số của Giang Miên Nhi.

Điện thoại tút tút vài cái đã được nhận, hiển nhiên người kia đang đợi điện thoại của cô.

"Chị Tần Cần?"

"Ừ." Tần Cần khẽ mở miệng đáp lời.

"...Anh ấy có bên cạnh chị không?" Giang Miên Nhi hỏi, cẩn thận từng li từng tí, trong giọng nói không giấu được mong đợi.

Tần Cần chán nản đẩy xe đi vòng quanh. "Em nói anh Tần Phóng sao? Không ở đây."

Muốn cười nhưng vẫn phải nén lại. "Sao? Hôm nào thì trường em khai giảng? Tối sinh nhật anh ấy không?"

Tần Cần rất ít khi hỏi cô nàng tại sao lại không quay về, cô cũng không muốn nhúng tay vào nguyên nhân kết quả chuyện cãi nhau của bọn họ.

Giang Miên Nhi bĩu môi, mặc dù có chút không vui nhưng vẫn nói. "Sinh nhật anh ấy em nhất định phải tới... Quà cáp chuẩn bị xong hết rồi."

Tần Cần nhún vai nói. "Vậy mai em tới quán đi, nếu tên kia tổ chức sinh nhật ở đó chị cũng không muốn trang trí giúp anh ta, mấy chuyện như thế em tự tới làm đi."

Hai năm qua đều là Giang Miên Nhi trang trí, Tần Cần cung cấp địa điểm vui chơi.

Nói rồi, Tần Cần đẩy xe queo qua một quầy hàng, đứng trước khu giảm giá.

[Tất cả đồ dùng hàng ngày ở đây mua một tặng một! Mua hai tặng hai! Dành riêng cho người yêu! Dành riêng cho gia đình.]

Đi tới nhìn một lượt, thấy khăn tắm chất lượng cao có khả năng hấp thụ nước mạnh giá 69.99 tệ, mua một tặng một, đơn giá 59.99 tệ! Bây giờ vào tay quả thực có giá trị.

Tần Cần tiện tay cầm hai cái lên, chưa bỏ vào xe đẩy, một chị gái tiếp thị bên cạnh đã nói. "Này, em gái biết mua đây! Tặng cho bạn trai, mỗi người một cái!"

Tần Cần chưa kịp chột mắt đã nghe tiếng cười của Giang Miên Nhi ở đầu dãy bên kia, cười ghen cả họng.

"Cảm ơn..." Tần Cần ném khăn tắm vào xe đẩy, cúi đầu lúng túng đi khỏi.

Giang Miên Nhi trêu chọc. "Chị Tần Cần, hôm nào vui vẻ thì mang bạn trai về cho tụi em chiêm ngưỡng nha -"

Không biết tại sao, trong đầu Tần Cần đột nhiên hiện lên đôi mắt của bác sĩ Hứa.

Tần Cần hơi sừng sốt, hừ một cái. "Em đây, trước tiên quản lý cho ngon tên Tần Phóng kia đi! Tuần trước chị mới thấy anh ta và cô gái lạ nào đó trong quán chị chụm đều ghé tai đây.."

"Anh ấy dám!"

Lời nói vừa dứt, Giang Miên Nhi thở phì phò cúp điện thoại. Tần Cần vui vẻ, còn cá chắc ba mươi phút sau Giang Miên Nhi sẽ xuất hiện để "giết" chết Tần Phóng, cô cũng xem như là giúp hai người kia phá băng rồi phải không?

**

Tối hôm nay, Tần Cần ngậm thuốc tiêu viêm được bác sĩ cho, không ngậm đã nữa, tối hôm đó tới quán bar cũng từ chối ăn khoai tây chiên và đậu phộng chiên, còn mang theo nguyên liệu nấu ăn tới nhà bếp làm cho mình một bát cháo rau.

Đau răng biến mất một ngày, trưa hôm sau lại tới.

Vốn định 7 giờ tối mới ra cửa, ai ngờ cái con chó của nhà hàng xóm ở lầu bên trên sủa inh ỏi từ ba giờ tới năm giờ, Tần Cần chịu không nổi, đi tới quán bar trước giờ.

Cưỡi "Hắc Tử" ra khỏi bãi đỗ xe, vừa ra đường đã cảm giác gió thổi lạnh thấu xương, Tần Cần rụt cổ lại, trên mũ bảo hiểm phủ một lớp sương mỏng, sau đó biến mất.

Tránh được giờ cao điểm tan tầm, Tần Cần đến quán bar sớm hơn 20 phút, cô để "Hắc Tử" ở chỗ cũ trong bãi đỗ xe của quán bar, cởi mũ bảo hiểm ra đã run cầm cập. Hôm nay lạnh hơn mọi ngày.

A Huy đang châm điếu thuốc lá, thấy cô vội vàng giấu hai tay sau lưng. "Chị Tần Cần, hôm nay sao tới sớm vậy?"

Tần Cần cầm mũ bảo hiểm, mắt liếc nhìn làn khói sau lưng cậu ta. "Tôi nói này, giờ làm việc không được hút thuốc. Để tôi nói cho Anh Tử ra đây trông cậu."

A Huy nhúc đầu, vội vã nói. "Đừng đừng, em mới chọc giận Anh Tử, chị

Tần Cần, chị đừng đổ thêm dầu vào lửa chứ."

"Rồi rồi, hôm nay tâm trạng vui vẻ, tôi sẽ làm như không thấy." Tần Cần lắc đầu cười, đi vào trong quán bar.

Tần Cần cất mũ bảo hiểm, chưa kịp làm một ly đồ uống cho mình, Giang Miên Nhi đã tới.

"Tới đúng lúc đấy, uống gì?" Tần Cần xắn tay áo lên, ngẩng đầu hỏi cô nàng.

"Sữa bò nóng." Giang Miên Nhi quen đường quen lối, để balo lên quầy bar.

Tần Cần nhìn cô nàng, khẽ hỏi. "Tới không?"

Giang Miên Nhi hất cằm lên tiếng.

Tần Cần nhướn mày, nói. "Khó trách gần đây em đi suốt đêm không về, xem ra tâm trạng không được tốt cho lắm?"

Giang Miên Nhi mím môi nở nụ cười. "Hôm qua khi em về, anh ấy đâu có cùng phụ nữ chụm đầu ghé tai. Chị lừa em."

Vừa lúc Anh Tử cũng về, không để cho Tần Cần bận rộn nữa, làm một ly sữa bò nóng cho Giang Miên Nhi, sau đó làm một ly Long Island Iced Tea [1] mà Tần Cần thích nhất.

Tần Cần ngồi trên ghế chân cao, ngón cái và ngón trỏ cầm ống hút khuấy cục đá trong ly.

"Chị Tần Cần, chị đau răng mà, còn uống nước đá sao?" Giang Miên Nhi nhắc nhở.

Nghe cô nàng nói, Tần Cần sững sốt một chút, cúi đầu nhìn cục đá trong ly Island Iced Tea, ho nhẹ một tiếng. "Đúng rồi, chị quên mất, bác sĩ cũng bảo chị kiêng..."

Tần Cần hít một hơi, đẩy ly cocktail ra, đổi chủ đề câu chuyện. "Tiểu Miên, khi nào hai người bọn em định công khai?"

Mới hỏi xong, Giang Miên Nhi đã cụp mắt, cúi đầu nói. "Hai bọn em có quan hệ gì đâu mà công khai...Em ở nhà anh ấy, anh ấy chăm sóc em, đơn giản thế thôi..."

Nói hơn nửa, Giang Miên Nhi uống một ngụm sữa bò. "Chị Tần Cần! Chị đừng nói em, chị cũng có yêu đương đâu, làm sao hiểu được."

Tần Cần bĩu môi. "Trước đây không yêu nhưng không phải sau này cũng không yêu."

Giang Miên Nhi là người nhạy cảm, nghe cô nói vậy, lập tức ngửi được mùi không bình thường, ghé sát vào hỏi cô. "Chị Tần Cần, chị đừng mạnh miệng như thế! Tần Phóng nói hôm sinh nhật của anh ấy, anh ấy sẽ giới thiệu cho chị một người bạn, tám phần mười là muốn..."

"Eyy." Tần Cần tức giận mắng một tiếng. "Cái đám bạn bè kia, mười người thì chị mà quen chín người rồi, chị mà đêch cần đâu."

Nói xong, Tần Cần đi vào quầy bar cầm một cái ly thủy tinh, vừa lau vừa nói. "Em về nói với anh ta chị đây đêch cần anh ta giới thiệu cho chị, bây giờ người ta tự do yêu đương rồi, thân làm anh họ đừng can thiệp quá nhiều."

Giang Miên Nhi ghé vào quầy bar, trong mắt ghi hai chữ "nhiều chuyện", hỏi. "Chị Tần Cần, chị thích người thế nào? Cao hay thấp? Mập hay gầy?"

Tần Cần nghiêng đầu suy nghĩ một chút. "Chị à...Chị thích người cao một chút, khi cười lộ lên như gió xuân, mắt to mà rậm, thỉnh thoảng còn đeo kính mắt, trong mắt có ánh sáng nhạt..."

Giang Miên Nhi cười haha. "Chị Tần Cần, cái người chị miêu tả rất có cảm giác tử mỹ, thật sự có người như thế sao?"

Tần Cần nghiêng người sang, cong môi cười. "Có đấy, cảm giác không tệ."

"Ai?" Giang Miên Nhi và Anh Tử đồng thanh hỏi.

Tần Cần ngược mắt nhìn hai đứa thích buôn chuyện, cố ý nói. "Không nói cho hai đứa biết."

"Đi đi, mau trang trí phòng số 3 trên lầu đi, nếu không...ngày mai không kịp đâu."

Nói xong để ly thủy tinh xuống, cầm mũ bảo hiểm và ba lô đi vào trong phòng nghỉ.

Để lại Giang Miên Nhi và Anh Tử nhìn nhau, ngây người.

"Chị Anh Tử, chị biết ai không?"

"Không biết...Nhưng tối hôm trước chị Tần Cần không tới quán bar."

Giang Miên Nhi dậm chân, nhìn về hướng Tần Cần. "Chẳng lẽ đêm khuya hôm đó chị Tần Cần và "Người đàn ông thần bí" xảy ra chuyện gì mà không thể cho người ta biết..."

Tần Cần đẩy cửa phòng làm việc ra.

Nói là phòng làm việc, cũng chỉ là cái phòng nghỉ hơn 30 mét vuông thôi, trong phòng có một tấm bình phong vẽ tranh thủy mặc, đây là cậu Tần tặng cô, là cha Tần Phóng, cậu cô.

Sau tấm bình phong có để một cái giường ngủ, có đôi khi Tần Cần sẽ ở đây nghỉ ngơi nhưng không mấy khi qua đêm, dù sao một mình cô ở đây cũng sợ.

Tần Cần để mũ bảo hiểm vào hộc tủ, đi tới trước bàn làm việc, ném ba lô lên trên bàn.

Một tấm danh thiếp rút khỏi ba lô.

Tần Cần cầm lấy tấm danh thiếp kia, mặc dù một góc đã quăn lại, nhưng vẫn không khiến nụ cười của Tần Cần tắt đi.

Hứa Trì.

Kẹp danh thiếp trong tay, Tần Cần đi qua đi lại, lẩm bẩm nói. "Thứ hai...thứ hai sẽ kiểm tra lại, ngày hôm sau là thứ hai."

Tần Cần vừa nhớ vừa tự khản câu. "Tần Cần ơi Tần Cần, mày nhớ phải dè dặt một chút."

Điện thoại trên bàn rung chuông.

Tần Cần cầm lên, không thèm nhìn màn hình, ấn nút nghe.

"Alo?"

Nghe giọng nói, người bên kia hơi giật mình.

Tần Cần không nghe đầu bên kia nói gì, tò mò nhìn màn hình, là một dãy số xa lạ.

"Alo? Nói đi? Không nói tôi cúp."

Khi Tần Cần đang đoán xem cú điện thoại này là ai bày trò với mình, trong điện thoại vang lên giọng nam quen thuộc.

"Là tôi, Hứa Trì."

Nghe xong, Tần Cần sững sờ.

Trong điện thoại, hai người "ăn ý" im lặng. Qua một lúc lâu, nghe được giọng nói của anh...

"Đây là cuộc điện thoại thăm hỏi."

Nói xong, Hứa Trì nhắm mắt lại.

Đây là lời nói dối đầu tiên mà anh nói.

[1] Island Iced Tea: Cocktail Long Island Iced Tea – 1 trong 10 món cocktail nổi tiếng nhất thế giới để tự cảm nhận hương vị tuyệt vời từ món cocktail này nhé! Được pha chế vào giữa những năm 1970 tại quán Oak Inn, ở Long Island, New York bởi Robert Butts, đến nay đã trở thành 1

trong 10 món cocktail mùa hè nổi tiếng nhất thế giới.

Long Island Iced Tea được pha chế từ 5 loại rượu chính là Tequila, Vodka, Rum, Gin, Triple kết hợp với Cola thêm vài viên đá trong veo và một lát chanh vàng. Khi thưởng thức loại cocktail này, bạn phải ngậm vài giây rồi mới từ từ nuốt xuống để thông thả cảm nhận các vị cay, đắng, chua, ngọt của nó. Chính vì vậy mà thưởng thức Long Island Iced Tea được xem là một nghệ thuật.

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Điện thoại hỏi thăm?

Đầu tiên Tần Cần có hơi sừng sốt, chưa suy nghĩ được nhiều anh đã đổi chủ đề.

"Uống thuốc tiêu viêm chưa?"

"Uống rồi, uống hai lần." Tần Cần thành thật trả lời.

"Tần suất đau có cao hơn không?"

"Trưa hôm nay đau một lát, bây giờ không đau nữa." Tần Cần nghiêm túc nói.

Hỏi xong mấy vấn đề, Hứa Trì thực sự không bịa được nữa rồi, cô chỉ mọc một cái răng khôn thôi, cần gì phải gọi điện thăm hỏi, cũng không cần anh phải tự gọi.

Nhưng Tần Cần rất hưởng thụ, không muốn tắt di động.

"Chuyện đó....Bác sĩ Hứa." Tần Cần nhìn danh thiếp trong tay, khẽ hỏi.
"Sáng ngày kia mấy giờ thì tôi tới được?"

"9 giờ." Hứa Trì nói xong lại bổ sung thêm. "Nhưng 8 rưỡi tôi đã ở

phòng khám rồi."

"Được, 8 rưỡi tôi tới."

Hai người không có chuyện gì để nói nữa, Tần Cần thấy anh không vội cúp điện thoại, nói từ chuyện răng khôn sang chuyện cuộc đời, thiếu chút nữa đã lỡ miệng nói một câu - tôi thấy anh tốt lắm, có muốn sống cùng nhau hết quãng đời còn lại không?

Nói chung Tần Cần cũng biết người, giả vờ mình rất bận rộn, nói. "Bên tôi có chút chuyện, bác sĩ Hứa, thứ hai chúng ta gặp nhé."

"Ừ, thứ hai gặp."

Đế điện thoại di động xuống, miệng Hứa Trì cong lên.

Sợ rằng phải gặp trước rồi.

Tần Cần ngồi trên ghế xoay, cầm danh thiếp của anh trong tay, đi đi lại lại trong phòng, trong miệng lẩm bẩm. "Thứ hai, thứ hai, thứ hai."

[cộc cộc -]

Tiếng gõ cửa vang lên, Tần Cần thu lại nụ cười, gương giọng nói. "Vào đi."

Cửa mở ra, Giang Miên Nhi ló đầu vào, mặt viết hai chữ "tò mò". "Chị Tần Cần, chị mới nói chuyện với ai thế? Là "anh ấy" sao?"

Tần Cần hừ một tiếng, đứng dậy ra ngoài. "Không nói cho em."

"Chị đi ăn cơm, đi cùng chị không?" Tần Cần nhét danh thiếp vào túi áo, dẫn Giang Miên Nhi băng qua hành lang trong quán bar.

"Tần Phóng tới đón em, em tới đây nói với chị thôi, tối nay em còn phải mua ít đồ trang trí phòng số 3 nữa."

Tần Cần gật đầu, để Giang Miên Nhi trang trí cô cũng yên tâm.

Mới đi qua hành lang, Giang Miên Nhi đã chặn phía trước Tần Cần, cản cô lại, hỏi. "Chị không nói cho em biết người kia là ai? Làm gì? Mới rồi có phải là anh ta gọi cho chị không?"

Tần Cần chống nạnh, vừa bực vừa buồn cười. "Em đấy, nhiều chuyện."

Giang Miên bĩu môi. "Em còn chưa hỏi kỹ càng đâu..."

"Chị Tần Cần, có phải bây giờ chị đi hẹn hò không?"

"Tôi qua phía đối diện ăn một bữa cơm! Đi một mình cô ạ." Tần Cần vòng qua cô nàng, đi về phía trước.

Mới ra khỏi cửa quán bar đã thấy xe Tần Phóng đậu ngoài cửa.

Tần Cần khoác vai Giang Miên Nhi đi tới, Tần Phóng ngẩng đầu thấy hai người qua đây, cầm điện thoại di động, nói. "Này, mai bạn anh..."

"Dừng! Anh đừng giới thiệu đám bạn của anh cho em quen nữa, em không muốn, cũng chẳng lạ gì! Anh đừng xen vào cuộc sống của em -"

Nói xong nhét Giang Miên Nhi vào trong xe. "Đi đi!"

Tần Phóng nhìn Tần Cần đi nghênh ngang qua đường, thấy cô không thèm quay đầu lại nữa, Tần Phóng nhíu mày hướng về phía điện thoại di động nói với người bên kia..

"Ông nghe chưa, nó không lạ gì ông đâu."

Hứa Trì ở đầu dây bên kia gõ gõ mặt bàn, nhíu mày.

Thế sao?"

Hôm sinh nhật Tần Phóng.

Tần Cần đi lấy bánh kem, bị tắc đường hơn 30 phút, sau khi cầm bánh về quán bar đã gần 8 giờ.

Cha mẹ nuôi của Tần Cần là chú và dì của Tần Phóng. Bốn năm trước hai người họ qua đời vì tai nạn xe cộ, sau tang lễ Tần Cần mới biết chuyện mình được nhận nuôi.

Cho dù là vậy nhưng Tần Cần cũng không cố gắng đi tìm cha mẹ ruột của mình, người nhà của Tần Phóng đối xử với cô như con gái ruột, Tần Phóng cũng thường xuyên quan tâm tới cô.

Nghĩ tới chuyện này, Tần Cần lại thở dài một hơi.

Đề "Hắc Tử" dưới tầng hầm, một tay cô cầm mũ bảo hiểm, một tay cầm bánh kem đi vào quán bar.

Chuyện đi xe máy, cha mẹ nuôi rất ủng hộ cô, ngay cả ngày hôm đó còn dặn dò cô 3 điều này nhiều lần:

[Ăn đúng giờ, đi xe chú ý an toàn, tìm người mình yêu mà người ấy cũng yêu mình, cùng sống hạnh phúc với nhau].

Đi vào quán bar, trong quán đã âm ỉ náo nhiệt.

Băng qua hành lang, chạm mặt A Huy, cậu ta lên tiếng chào hỏi.

"Chị Tần Cần."

"Ừ." Tần Cần đưa mũ bảo hiểm cho cậu ta, không dừng bước. "Anh tới tới chưa?"

"Tới rồi, anh ấy và bạn đang chờ chị trong phòng số 3."

Tần Cần gật đầu, vừa đi lên tầng vừa lẩm bẩm. "Chỉ có mấy thằng bạn, nhiều năm trôi qua năm nào cũng gặp, có gì khác nhau đéch đâu."

Mới đi lên tầng trên đã thấy Giang Miên Nhi ra khỏi phòng.

"Chị Tần Cần! Sao giờ chị mới tới?" Giang Miên Nhi cúp điện thoại đi động, cầm lấy bánh kem trong tay Tần Cần.

Tần Cần nhún vai. "Kẹt xe thôi."

Nói rồi tự mình đẩy cửa phòng số 3 ra, bài hát trong phòng vừa hết, không gian bỗng nhiên yên tĩnh.

Tần Phóng ngồi ở vị trí đầu tiên trong phòng, cầm mic hét to. "Tần Cần, tới muộn! Tự phạt 3 ly đi."

Tần Cần không thấy rõ anh ta, nghe anh ta nói xong, nói. "Ba ly thì ba ly! Em đây mang loại rượu đắt nhất lên, để xem anh đau lòng hay em đau lòng..."

Chưa nói hết, Tần Cần đã thấy Hứa Trì ngồi cạnh Tần Phóng nói.

"Đau răng còn uống rượu?"

Giọng nam trầm thấp vang lên trong phòng, ngoại trừ Tần Phóng, ai nấy đều ngạc nhiên.

Tần Cần đỏ mặt lùi về sau hai bước, không ngờ lại đụng phải Giang Miên Nhi.

Giang Miên Nhi nhìn biểu cảm của Tần Cần, lập tức hiểu ra. "Chị Tần Cần, "anh ấy" mà chị nói hôm qua có phải là Hứa..."

"Gì, gì chứ! Không phải, không phải." Tần Cần liên tục xua tay.

Tần Phóng là người từng trải, mấy năm nay mỗi khi anh ta nhắc tới Tần Cần, nhìn phản ứng của Hứa Trì là đoán được mấy phần rồi.

"Trách tôi trách tôi, sao lại quên mất việc Tần Cần đau răng chứ." Tần Phóng đứng lên vỗ vai Hứa Trì. "Thế này đi, hôm nay Hứa Trì làm tài xế cho chúng ta, không uống được rượu, Tần Cần lại là "bệnh nhân", em dẫn cậu ấy tới quầy bar uống nước tăng lực đi, đừng tham dự chuyện vui vẻ của bọn anh nữa."

Một đám người hóng chuyện nhìn không hiểu, chỉ thấy Tần Phóng đẩy Tần Cần và Hứa Trì ra ngoài phòng.

"Hứa Chậm, đúng lúc hôm nay ông có ở đây, giúp tôi khuyên nó vài câu, ăn uống, làm việc và nghỉ ngơi chẳng đúng quy luật gì cả, không bị bệnh

mới là lạ."

Nói xong Tần Phóng đóng cửa phòng lại, không tiễn!

Tần Cần đứng ngoài cửa, hai tay giấu sau lưng, không dám nhìn vào ánh mắt anh.

"Đi thôi."

"À, được..."

Tần Cần đi ở phía trước, đưa anh tới quầy bar số 1 tầng 1, đây là quầy bar để dành cho bạn bè, bạn bè qua đây có thể tự vào quầy bar pha chế.

Hôm nay Anh Tử đứng ở quầy bar số 1, thấy hai người đi qua, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nhận ra người này là anh bạn mà Tần Phóng đưa tới đây.

Tần Cần ngồi trên ghế chân co, ho nhẹ hai tiếng. "Hai ly tăng lực."

Nói xong lại nhớ tới lời anh nói, vội vàng bổ sung. "Anh Tử, một ly trong đó....không bỏ đá."

Anh Tử nhìn hai người, gật đầu.

Mãi tới khi Anh Tử bung nước uống lên, hai người cũng không nói chuyện. Anh Tử tò mò mở miệng hỏi. "Chị Tần Cần, đây là bạn chị sao?"

Nếu giống như thường ngày, Tần Cần sẽ giới thiệu bạn mình cho cô nàng quen, cũng để nhân viên cửa hàng biết mặt.

Tần Cần ngồi thẳng người, nghiêm túc giới thiệu. "Đây là bác sĩ Hứa Trì, mấy hôm trước chị đi khám răng ở phòng khám của bác sĩ Hứa. Bác sĩ Hứa cũng là bạn của Tần Phóng."

Anh Tử "À" một tiếng, hiển nhiên còn nghi ngờ. Nào có bác sĩ với bệnh nhân như vậy...Ngồi chung còn đỏ mặt!

Tần Cần sợ Anh Tử nói nhiều, vội đuổi cô nàng đi quầy bar khác.

Quầy bar số 1 chỉ còn lại hai người họ.

"Thật là khéo.." Tần Cần cười gượng, cố gắng tìm chủ đề nói chuyện.
"Không biết anh lại quen anh trai tôi..."

"Có được hay không?" Hứa Trì nghiêng đầu nhìn cô.

Cô không nhận ra anh, quả đúng như dự đoán.

Ánh mắt Tần Cần lơ đãng, va phải ánh mắt của anh, cong môi.
"Đương...đương nhiên là tốt."

Hôm nay Hứa Trì không đeo kính mắt, còn tới cái quán bar âm ỉ này, khác hẳn so với ngày bình thường, nhất là khi khoe miệng anh cong lên....Có thể nói là đẹp trai hơn thường ngày, vừa lịch sự vừa hư hỏng, loại này cô thích nhất.

Cúc áo trên cổ áo sơ mi được cởi ra, nhìn từ cái cằm xuống dưới, lướt qua hầu kết có thể thấy được nơi sâu hơn. Không phải là bác sĩ bề bộn công việc sao? Lẽ nào bình thường anh cũng có thói quen tập thể hình à?

Hứa Trì nghiêng người dịch lại gần cô một chút, dịu dàng hỏi. "Đẹp không?"

Tần Cần tỉnh táo lại, suýt nữa làm đổ cái ly trong tay, ngồi thẳng lưng nhìn chăm chú vào quầy bar, giả vờ như nghe không hiểu.

Một lát sau, A Huy tới đây báo Tần Phóng chuẩn bị cắt bánh, gọi hai người vào.

Hai người không ở lại quầy bar nữa, cầm ly nước tăng lực chưa uống xong đi lên tầng trên.

Có một nhân viên bê mấy két bia xuống tầng dưới, két bia chồng lên che đi ánh mắt người đó, mặc dù đã gân giọng kêu to. "Nhường chút!
Nhường chút!"

Nhưng vẫn đi lộn, chân bước về phía Tần Cần, mấy két bia cũng lác lác theo.

Tần Cần nghiêng người sang, cơ thể đã ép trên tường nhưng vẫn thấy mấy kết bia sắp đập phải người cô.

Hứa Trì đã nhìn thấy, nhân lúc người bê bia còn chưa đi lại gần, anh kéo Tần Cần về phía mình, dùng tay còn lại đỡ kết bia của người kia.

Tần Cần hô lên một tiếng, không phải vì sợ kết bia đập trúng, mà là do lưng cô dán chặt vào lồng ngực anh, tim cô đập rộn ràng.

Cô ngẩng đầu ngơ ngẩn nhìn anh, nuốt một ngụm nước bọt. "Cảm ơn..."

Cắt xong bánh ngọt lại uống rượu say sưa, đám bạn bè của Tần Phóng cũng lần lượt tan cuộc.

Tối hôm nay Hứa Trì không dính một giọt rượu, đậu xe trước quán bar chuẩn bị đưa Tần Phóng và Giang Miên Nhi về nhà.

Khăn quàng cổ của Giang Miên Nhi bị rơi trên tầng trên, cô nàng quay lại đi tìm. Tần Phóng đứng ven đường hút thuốc, Tần Cần cũng có chút thời gian tâm sự với ông anh trai nhà mình.

Tần Cần mới đi tới, Tần Phóng đã hỏi. "Gì đấy? Có phải mày muốn hỏi anh hôm nào tổ chức sinh nhật nữa không?"

Tần Phóng vừa nói vừa hát cảm về vị trí Hứa Trì đỗ xe.

Tần Cần cản anh ta lại, hai tay đút vào túi, ho khan. "Này, bác sĩ Hứa còn độc thân phải không?"

Tần Phóng hừ một tiếng, quả nhiên còn bé Tần Cần này có suy nghĩ đây trong đầu.

"Không biết hôm qua đưa nào nói với Miên Nhi, bạn anh mười người thì biết hết chín người rồi, còn bảo chẳng lạ gì." Tần Phóng học vẹt dáng vẻ nói chuyện của Tần Cần hôm qua.

Tần Cần gấp gáp muốn giải thích rõ ràng. "Em thích anh ấy, anh ấy là

người thứ 10 đấy."

Tần Phóng dụi thuốc lá, cố ý trêu chọc cô. "Mày nói với anh làm gì, anh cũng giúp gì được mày đâu."

Nói rồi tới cạnh xe của Hứa Trì, tay chưa mở được cửa xe, Tần Cần đã chặn lại.

"Tần Cần này, không phải anh không muốn giúp mày, tự mày bảo mày không cần anh quan tâm đấy chứ, anh mày đây..."

Thấy Tần Phóng không đồng ý, Tần Cần thực sự gấp gáp, nói. "Anh! Em đối xử với anh như anh ruột, anh muốn quan tâm thì quan tâm đi."

Tần Phóng nhìn cô, không đùa nữa. "Được rồi được rồi, anh sẽ cố gắng."

Vừa dứt lời, Hứa Trì đã tới, Tần Phóng lên xe trước, để hai người nói chuyện.

"Tôi nghe bọn họ bảo, ngày nào em cũng đi tới quán bar, hai giờ sáng mới về?"

"Ừm..."

"Tôi còn nghe bọn họ bảo ngày nào em cũng đi xe qua đây? Là chiếc xe dưới tầng hầm sao?"

"Phải..."

Hứa Trì nhìn cô, câu nói kia ngậm trong miệng rồi mà không nói ra.

Xoay người lấy một cái khăn quàng cổ cho nam màu xám tro từ trong xe ra, nhét vào ngực cô. "Hôm nay trời lạnh, em cầm lấy! Sáng mai đưa cho tôi là được."

Tần Cần cầm khăn quàng cổ, không biết làm sao, mở miệng gật đầu.
"Được."

Hứa Trì mím môi giờ tay nâng cằm cô lên, khẽ nói. "Đừng ngủ muộn như thế."

Tần Cần sờ cằm mình, nhìn anh ngồi vào trong xe, khước miệng cô cong lên.

Đây là lần thứ hai anh sờ cằm cô.

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Cần đứng tại chỗ nhìn theo hướng xe đi, trực giác nói cho cô biết, Hứa Trì đang quan sát cô qua kính chiếu hậu.

"Tần Cần?"

Nghe tiếng gọi, Tần Cần quay đầu lại, thấy Từ Phi Na đang đứng sau lưng mình.

"Hử? Sao hôm nay cậu ở đây?"

Từ Phi Na mặc một bộ váy bó sát, khoác một cái áo lông chồn nhân tạo trên người, tay cầm túi xách, xem ra là mới đi ra từ trong quán bar.

Từ Phi Na khoác vai Tần Cần, nhìn theo hướng chiếc xe mới đi. "Bạn trai à?"

Tần Cần nhún vai, cong khước miệng. "Không phải."

Tạm thời không phải.

Từ Phi Na cúi đầu nhìn khăn quàng cổ trên cổ Tần Cần, đưa tay ra sờ, nói. "Đối tượng mờ ám?"

"Hừ, hôm nay sao lại nhiều chuyện thế?" Tần Cần giả vờ không vui, kéo khăn quàng cổ lại, không cho cô hỏi nữa.

Từ Phi Na nở nụ cười, đứng ngay ngắn, nhét chìa khóa xe vào trong tay

cô.

"Tớ mới đi xã giao, uống mấy chén, đang sợ tìm không được người đưa về." Từ Phi Na nháy đôi mắt xéch. "Hai ta chung đường, về thôi."

Tần Cần cũng ngửi được mùi rượu trên người cô nàng, đỡ lấy cánh tay Từ Phi Na, bắt đắc dĩ nói. "Cô Từ, đi thôi!"

Hai người họ là hàng xóm, ở đối diện nhau. Từ Phi Na là người đứng đầu công ty đầu tư mạo hiểm, bình thường hay tới quán Tần Cần xã giao, bình thường Tần Cần cũng hay đưa cô nàng về, hôm nay "Hắc Tử" đành qua đêm ở đây vậy.

Tần Cần mở cửa con xe màu đỏ của Từ Phi Na, phóng như bay về phía khu chung cư.

"Tớ nói này, mới rồi người đưa Tần Phóng về là ai? Lần đầu tiên thấy đó..."

Từ Phi Na thích làm quen với người khác, đàn ông từng tới lui sợ rằng dùng mười ngón tay cũng đếm không xuể. Tần Cần cũng chẳng muốn nói cho cô ta biết, ai biết cô nàng này có suy nghĩ gì không chứ. Tuy nói cô và Từ Phi Na là bạn bè, phụ nữ có thể chia sẻ với nhau mọi thứ, nhưng riêng đàn ông thì không chia được.

"Cậu đừng có ý gì với anh ấy đây." Tần Cần nói với Từ Phi Na.

Từ Phi Na tựa vào lưng ghế, nhìn Tần Cần đang lái xe.

"Tớ biết, chồng bạn không thể đụng!" Từ Phi Na gật đầu cười.

Nhân lúc đèn đỏ, Từ Phi Na nhìn Tần Cần một lúc lâu, không chịu được, xen vào chuyện của người khác. "Quen cậu ba năm rồi nhưng chưa thấy cậu động lòng với tên đàn ông nào, nói cho tớ nghe một chút thôi, chuyện thế nào?"

Tần Cần cầm tay lái, cong môi. "Hôm trước tớ đi khám răng, anh ấy là người khám cho tớ...Tớ có thích anh ấy một chút."

Vừa nói xong, Tần Cần sờ lỗ tai, nghiêng đầu hỏi. "Phi Na, cậu bảo tớ

đây là mới gặp đã yêu phải không?"

Bình thường Tần Cần hung dữ, nhưng về phương diện tình yêu lại giống như một đũa ngọc.

Từ Phi Na là cao thủ tình trường, mười lần thì có ít nhất 8 lần cô nàng đá người ta, hai lần còn lại song phương cùng chia tay.

Sau khi Tần Cần nói tắt tắt về chuyện khám răng, Từ Phi Na đưa ra kết luận.

"Cậu thích anh ta?"

"Ừm." Tuy Tần Cần thấy khó tin chuyện mới gặp đã yêu.

"Anh ta cũng thích cậu?"

"Chuyện này...không biết." Tần Cần cúi đầu nhìn khăn quàng cổ. "Có thể là do anh ấy lịch sự thôi."

Từ Phi Na nở nụ cười, tiếp tục hỏi. "Ngày mai cậu đi khám răng?"

"Ừ. Đã đặt lịch rồi." Tần Cần mới nghĩ tới chuyện sáng mai được gặp anh, bàn chân để trên chân ga lại đạp mạnh hơn.

Xe đậu trong gara, hai người cùng xuống xe, Tần Cần đưa chìa khóa cho Từ Phi Na, định đi lên nhà, Từ Phi Na lại kéo tay cô

"Tần Cần, cậu nghe lời tớ, ngày mai đừng đi."

"Hả?" Tần Cần nhíu mày, không hiểu. "Vì sao?"

Từ Phi Na kéo tay cô, vừa đi về phía thang máy vừa nói "Đạo lý". "Đàn ông ấy à, cậu phải giả vờ mình bận rộn, cậu đi khám răng chậm một ngày, anh ta sẽ lo cho cậu thêm một ngày, cái răng khôn này của cậu cũng có dài ra thêm được đâu."

"Không được..."

"Gì mà không được? Tối hôm nay anh ta đưa khăn quàng cổ cho cậu, lại

không nói gì thêm...Ngày mai cậu đừng đi khám răng, để xem anh ta có chủ động gọi cho cậu không. Nếu như anh ta gọi cho cậu, chắc chắn cũng có ý gì đó với cậu, không sai được đâu."

"Nếu như anh ấy không gọi cho tớ?" Tần Cần siết chặt khăn quàng cổ, "khiêm tốn học hỏi" mưu kế.

Hai người đi vào trong thang máy, Từ Phi Na nhấn số tầng, dựa vào một bên, nói. "Thế thì cậu đổi lịch khám răng, cứ từ từ."

Ý là, cho dù Hứa Trì không gọi cho cô, cô cũng chẳng gặp trở ngại.

Cho dù Tần Cần cảm thấy cho bác sĩ Hứa leo cây là không tốt, nhưng nghe Từ Phi Na nói vậy, cũng ngầm đồng ý.

Cửa thang máy mở ra, hai người sóng vai về nhà, Từ Phi Na cầm chìa khóa, nhìn Tần Cần từ trên xuống dưới.

"Sao thế?" Tần Cần nghi ngờ hỏi.

"Tớ có quen vài người lịch sự, nhã nhặn như bác sĩ Hứa kia, hầu hết bọn họ đều thích phụ nữ dịu dàng, dễ thương...."

Dịu dàng dễ thương?

Ok, Tần Cần không hợp với bốn chữ này.

Từ Phi Na gạt sợi tóc trên trán Tần Cần giúp cô, môi đỏ mọng mở lời. "Quay về tập luyện đi, nói lời dịu dàng, nhỏ nhẹ, cử chỉ dịu dàng, nũng nịu, đảm bảo đổ chắc."

Tần Cần nghe không hiểu mô tê gì, vừa mở cửa nhà mình vừa hỏi. "Làm sao để nói nhỏ nhẹ, dịu dàng dễ thương?"

Từ Phi Na nghiêng đầu nhìn cô, không biết nên làm thế nào, đi vài bước tới gần Tần Cần. "Trước đây tớ quen một bác sĩ tim mạch, khi nói lời yêu thương, tớ hay cầm tay anh ấy để lên đây."

Nói rồi cầm tay Tần Cần đặt lên ngực trái. "Người ta rất nhớ anh đó, ngay cả "nơi này" cũng nhớ anh này."

Tần Cần nổi da gà, vội rút tay mình về.

"Tớ, tớ không làm được, tạm biệt."

Từ Phi Na thấy cô đi vào nhà, nở nụ cười. Xem ra Tần Cần sắp thoát ế rồi!

Buổi tối, Tần Cần nằm trên giường suy nghĩ lời Từ Phi Na nói.

Nững nịu...

Tần Cần tự sờ gò má mình, lẩm bẩm. "Bác sĩ Hứa, em không định cho anh leo cây đâu...Chẳng qua là cái "răng" này của em nhớ anh tới mức không ngủ được..."

"Xùy xùy xùy!" Tần Cần bật dậy từ trên giường, khoát tay lia lịa với không khí.

Buồn nôn cỡ này, cô không thêm!

Lăn qua lộn lại trước khi ngủ trong chốc lát, Tần Cần vẫn quyết định sáng mai gửi tin nhắn cho Hứa Trì nói....mình không đi được.

Lần đầu tiên thích một người, cô sợ mình "

Có lẽ cách của Từ Phi Na không phải là không được.

Bởi trong lòng chứa chuyện sầu lo, hoặc là chứa anh...Tần Cần gói lên khăn quàng cổ của anh, mất ngủ cả đêm.

Nhìn đồng hồ báo thức chỉ 8 giờ, thầm nghĩ chắc bây giờ Hứa Trì đã tỉnh.

Cầm điện thoại di động, tìm số của anh, gửi một cái tin nhắn ngắn hàng thật giá thật.

[Bác sĩ Hứa, hôm nay em thấy không thoải mái, không tới...]

Xóa đi gõ lại một lúc lâu, chưa viết xong đã nhấn lộn nút gửi.

"Xong đời, xong đời! Gỡ kiểu gì đây?" Tần Cần ôm chăn lăn qua lăn lại trên giường.

Chưa kịp gửi tin nhắn hoàn chỉnh, Hứa Trì đã gọi điện thoại tới.

Tần Cần cầm điện thoại di động, lòng bàn tay đổ mồ hôi. Anh thật sự gọi cho cô! Ho khụ khụ hai lần mới nhấn nút nghe.

"Bác sĩ Hứa, chào buổi sáng..." Tần Cần cố gắng khiến giọng mình bình thường nhất có thể.

Bây giờ Hứa Trì đang chuẩn bị tới phòng khám, nhận được tin nhắn của cô, lập tức gọi lại.

"Em khó chịu ở đâu?" Hứa Trì vừa hỏi vừa khuy áo.

"Em..." Tần Cần túm chăn, suy nghĩ một lát, quyết định nói dối. "Em bỗng nhiên phát sốt, không còn sức, không ra khỏi nhà được...Không nặng lắm đâu, ngủ một lát là khỏe."

Tần Cần chột dạ, Hứa Trì đang chọn cà vạt, nghe cô nói vậy, híp mắt lại.

"Bị sốt?"

"Ừm, chắc là vậy." Không biết vì chột dạ hay gì, Tần Cần thực sự ho khan.

"Em nghỉ ngơi đi." Hứa Trì để cà vạt trong tay xuống.

Tần Cần vội vàng đồng ý, vội vã cúp điện thoại. Cô ôm điện thoại di động thở phào một hơi, nằm trên giường cười ngây ngô.

Câu hỏi vừa rồi của anh, chắc là đang quan tâm cô?

Ừm, chắc chắn là thế.

Hứa Trì ở bên kia cúp điện thoại di động, nhú mày, lưỡng lự nhìn chìa khóa xe trong tay, nghĩ cách.

Tần Cần nghe điện thoại xong, ôm khăn quàng cổ trong lòng nhảy qua nhảy lại trong phòng, còn hát bài "Hôm nay là ngày tốt lành."

"Chờ chút, bác sĩ Hứa sẽ không tức giận chứ?" Tần Cần thấp giọng lầm bầm, dù sao cô thật sự lỡ hẹn với người ta rồi.

Tần Cần ngồi trên salon, đột nhiên thấy suy sụp.

Ngửi mùi hương của anh trên khăn quàng cổ, Tần Cần cầm điện thoại di động gửi tin nhắn cho anh.

[Bác sĩ Hứa, hôm nào anh rảnh? Khi nào anh rảnh tôi sẽ tới khám, thuận tiện trả khăn quàng cổ cho anh.]

Sau khi gửi tin nhắn đi, 1 phút, 5 phút, 10 phút, 30 phút....

[Xin lỗi bác sĩ hứa vì hôm nay em lỡ hẹn với anh...]

Anh vẫn không trả lời, Tần Cần thấy mình phạm tội tày trời rồi.

"Tần Cần ơi Tần Cần, người và người phải giữ lời hứa với nhau! Mà xem đi, chơi ngu rồi kìa!" Tần Cần ngồi trên salon liên tục tự chửi mình.

Khi Tần Cần đang áy náy, rầu rĩ không vui, chuông cửa lại vang lên.

Nhất định là đồ đàn bà Từ Phi Na kia! Tần Cần xỏ dép bước nhanh về phía cửa, liên tục kêu to. "Từ Phi Na."

Mở cửa ra, không thấy được Từ Phi Na trang điểm lộng lẫy, lại thấy người cô đang nhờ xuất hiện ở ngoài cửa, Tần Cần ngẩn cả người.

Hứa Trì nhìn đồng hồ, ngược mắt nhìn cô, nói. "Thời gian vừa vặn 8 rưỡi."

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dựa theo lời Từ Phi Na nói, Tần Cần đoán được anh sẽ chủ động gọi điện cho cô, đương nhiên chuyện này cũng đã xảy ra rồi.

Chỉ là...

Cô không ngờ anh lại xuất hiện ở đây, nếu không cô cũng không nói dối rằng mình phát sốt.

"Bác sĩ Hứa, sao anh tới đây?"

Hứa Trì đứng ngoài cửa, nghiêng đầu nhìn thoáng qua phòng khách. "Tôi có thể vào không?"

Tần Cần liếm môi dưới, cười ngây ngô. "Được, được."

Anh tự mình đổi dép lê, đi vào trong bỏ thứ gì đó lên bàn ăn.

Là một phần ăn sáng anh mua bên ngoài, còn chưa mở ra đã tỏa mùi hương khắp nơi. Trừ phần ăn sáng ra, còn có hòm thuốc chữa bệnh đơn giản.

Tần Cần đứng ngăn người, vội vàng hỏi. "Bác sĩ Hứa, anh tới nhà khám sao? Hay là...anh đặc biệt tới thăm tôi?"

Tần Cần lớn gan hỏi anh, trong mắt lấp lánh, chờ anh gật đầu bảo đúng.

Nghe cô hỏi, động tác trên tay Hứa Trì hơi khựng lại, nghiêng người nhìn cô. "Cứ cho là vậy đi, tới đây thăm em xem tại sao em không tới khám được, hay là hàm răng nhiễm trùng nên bị sốt?"

Hứa Trì lại bịa chuyện rồi.

Tần Cần quan tâm nhiều thế làm gì chứ, dù sao anh cũng đã tới đây rồi.

Khi Tần Cần đang gật gù đắc ý, Hứa Trì đã cởi áo khoác, tới gần cô vờ như muốn sờ lên trán cô.

Không xong rồi!

Tần Cần vội lùi về sau một bước, nói lảm. "Chắc...chắc là em bị cảm nên mới bị sốt, bác sĩ Hứa, anh cách xa em ra một chút..."

Chưa nói xong, Hứa Trì đã vươn tay ra.

Nhiệt độ trên mu bàn tay tố cáo với Hứa Trì, Tần Cần đang bối rối trước mặt anh chẳng có chuyện gì cả.

"Trán hơi nóng." Hứa Trì xoay người mở hòm thuốc ra, lấy một nhiệt kế thủy ngân mới tinh ra.

Hòm thuốc chữa bệnh này anh thường để trong cốp xe, hôm nay có ngày cũng lấy ra dùng.

Tần Cần cầm lấy nhiệt kế, rồi lát nữa cái nhiệt kế này sẽ biến thành bằng chứng thép vạch trần lời nói dối bị sốt của cô.

Hứa Trì xắn ống tay áo sơ mi, quan sát xung quanh một lượt, cầm ấm nước đi vào bếp nấu nước nóng.

Tần Cần ngồi trên salon, trong tay cầm nhiệt kế chân chờ vẫn chưa dám kẹp dưới nách, cười haha hỏi anh.

"Bác sĩ Hứa, bệnh nhân nào anh cũng đối xử thế này sao? Quan tâm như thế...Còn tới nhà khám..." Tần Cần chột dạ hỏi.

Hứa Trì quay về phòng khách, đưa ly nước nóng cho cô, vừa mở nắp hộp thức ăn vừa giải thích với cô. "Em là em gái Tần Phóng, bạn thân Ký Thu, còn là bệnh nhân của tôi...Ba mỗi quan hệ này chồng lên nhau, không so sánh với những bệnh nhân khác được."

Hình như vô lý nhưng lại rất hợp lý.

Tần Cần "à" một tiếng, nhìn anh đi vào phòng bếp rồi, ánh mắt mới đờ

dồn lên nhiệt kế.

Uống một ngụm nước nóng, ngậm nhiệt kế trên miệng, chắc chắn nhiệt độ cao lắm đây.

Nói thì dễ, làm thì khó. Tần Cần uống một ngụm nước nóng, nhân lúc nhiệt độ nước vẫn còn nóng, cô định ngậm nhiệt kế lên miệng.

Mới vừa há miệng, đã nghe tiếng anh vang lên trong bếp.

"Em làm gì thế?"

Cánh tay Tần Cần cứng đờ, cười xấu hổ. "Cái này có thể đặt dưới lưỡi mà..."

Hứa Trì nhíu mày, tựa vào cửa phòng bếp, hai tay khoanh trước ngực. "Chưa khử trùng, tốt nhất em nên kẹp dưới nách, chuẩn như nhau mà."

Tai Tần Cần đỏ ửng, cúi đầu ngoan ngoãn kẹp nhiệt kế dưới nách.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tần Cần biết mình sắp lộ rồi.

[Kính coong]

Chuông cửa vang lên, Tần Cần chột nhìn về phía cửa. Tiếng chuông cửa này chính là vàng sáng cứu cô ra khỏi biển lửa.

"Em đi mở cửa."

Tần Cần hăm hở bước nhanh tới cửa, như là sợ Hứa Trì giành với cô.

Không có gì bất ngờ, người đứng ngoài cửa là Từ Phi Na tới qua bày mưu cho cô.

Từ Phi Na thấy Tần Cần mở cửa, ngạc nhiên. "Này, cậu thật sự không đi khám à?"

"Sao? Anh ta có chủ động liên lạc với cậu không?" Từ Phi Na vừa nói vừa đi vào trong. "Tớ đoán chắc anh ta tìm cậu, phải không? Đàn ông ấy à, lúc nào mà chẳng rảnh rỗi, leo cầu thì leo cây, giống như chơi điều

ấy..."

Tay trái Tần Cần cầm nhiệt kế, tay phải đóng cửa lại, khẽ nói. "Xuyt."

Từ Phi Na không nghe thấy, vẫn cao giọng nói. "Cậu còn không cho tớ nói, cậu dùng chiêu gì? "Bận việc riêng" hay là "Bị bệnh"?"

"Từ Phi Na!" Tần Cần nháy mắt ra hiệu, còn định giơ tay lên che miệng cô nàng.

"Sao thế? Cậu thần thần bí bí như thế, sợ anh ta nghe thấy à?" Từ Phi Na cười, kéo túm đế giày dép nhà cô ra, không ngờ tới bên trong xuất hiện một đôi giày da của nam.

"Tớ đi đây..." Từ Phi Na ho nhẹ, nhỏ giọng hỏi Tần Cần. "Chắc không phải là bố cậu tới chứ?"

Từ Phi Na mới dứt lời, Tần Cần ngẩng đầu thấy Hứa Trì đang đứng ngoài cửa phòng bếp.

Tần Cần chột dạ nuốt nước bọt, thôi xong.

Từ Phi Na thoáng nhìn hòm thuốc chữa bệnh trên bàn com, nhìn biểu cảm vi diệu của hai người, hình như đã đoán được gì đó.

Sờ sờ mũi, nhỏ giọng hỏi Tần Cần. "Này, cậu thực sự bảo cậu bị bệnh à?"

Tần Cần biết không giấu được nữa, lấy nhiệt kế ra, đầu cúi gằm xuống, không dám nhìn mặt Hứa Trì.

Từ Phi Na thấy có chuyện chẳng lành, chạy lên giảng hòa.

"Bác sĩ Hứa, anh đừng giận Tần Cần, là tôi nghĩ ra cách này. Tôi cảm thấy Tần Cần khó lắm mới thích được một người, với cái tính của cô ấy, chắc chắn không làm được gì..."

Mẹ nó! Từ Phi Na, cậu bị điên à!

Tần Cần nhanh chóng bịt miệng Từ Phi Na nhưng cuối cùng vẫn chậm

một bước.

Hứa Trì cúi đầu ho khan, buông ống tay áo xuống, tới salon cầm áo khoác lên. "Bên phòng khám có chuyện, tôi đi trước."

Tần Cần há hốc miệng, không biết có nên giữ anh lại hay không, tròn mắt nhìn anh đổi giày.

Từ đầu tới cuối Hứa Trì vẫn cúi đầu, khoác áo khoác, lạnh nhạt nói. "Nhớ ăn sáng."

Khi Hứa Trì đặt tay lên tay nắm cửa, Từ Phi Na dùng sức đẩy Tần Cần, giục cô. "Nhanh đi tiễn anh ta đi!"

Tần Cần không kịp phản ứng, chưa kịp đổi giày đã chạy theo anh ra ngoài.

Hứa Trì biết cô sẽ đi ra ngoài, cố ý bước chậm lại, tới khi cô mở miệng gọi anh anh mới dừng.

Hứa Miệng giấu đi nụ cười trên khóe môi, nhìn cô chăm chú, nói. "Kết quả nói dối với bác sĩ nha khoa là khi nhổ răng sẽ đau hơn bình thường."

Tần Cần giật mình, không ngờ anh dùng chuyện này để uy hiếp cô.

"Sau này không được làm vậy nữa."

Hứa Trì nói xong cũng đi vào trong thang máy.

Tần Cần không nhìn thấy, sau khi thang máy đóng cửa, Hứa Trì cười tới mức hở cả hai hàm răng.

Tần Cần về tới nhà, Từ Phi Na vẫn còn ngồi lì trong nhà cô.

"Sao rồi sao rồi? Hai người nói gì với nhau?"

"Anh ấy bảo sau này không được làm vậy nữa." Tần Cần ghé vào bàn, nhìn Từ Phi Na, hỏi. "Làm sao bây giờ? Hình như anh ấy giận rồi, chắc

chấn giận rồi..."

Từ Phi Na bật cười. "Giận? Thôi đi, có ai giận mà còn nhắc cậu ăn sáng?"

"Hình như là thế." Tần Cần ngồi thẳng người, nhớ lại lời anh mới nói.

Điện thoại trên bàn rung lên, Tần Cần cầm lên xem, là tin nhắn của Hứa Trì.

[Bác sĩ Hứa: Hôm sau tới kiểm tra lại.]

[Bác sĩ Hứa: Không được cho tôi leo cây nữa.]

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi nhận được tin nhắn, Tần Cần ôm điện thoại di động cười ngây ngô một lúc lâu.

"Nhìn đi, cách tớ bày chuẩn thế còn gì." Từ Phi Na đắc ý, lượn quanh trong phòng bếp, lảm bảm nói. "Cậu đấy, tốt nhất nên rèn sắt khi còn nóng! Dùng nhiều năm kinh nghiệm yêu đương của tớ mà nói, chắc chắn hai người sẽ thành đôi."

Tần Cần đi theo cô nàng vào trong bếp, đẩy Từ Phi Na nhân cơ hội muốn ăn trộm thìa cháo. Vừa ôm cháo vừa nói. "Tớ lập tức hẹn anh ấy sáng mai kiểm tra lại."

"Đừng đừng, tuy bảo là phải rèn sắt khi còn nóng nhưng cũng nên lừa người ta một chút chứ."

Từ Phi Na gõ tay lên bàn, sờ cằm nói tiếp. "Phải cho người ta chút bất ngờ, hiểu không? Bất ngờ đó!"

Tần Cần cầm cháo, đứng bên cạnh ăn một miếng, suy nghĩ thấu đáo. "Ý

cậu là...Ngày mai tới tới đó luôn, để anh ấy bất ngờ?"

"Đúng đúng, cậu sắp thông minh rồi đây." Từ Phi Na vui mừng y như học trò mình thành thành nghề.

Tần Cần ra khỏi phòng bếp, cảm thấy không được cho lắm. "Có được không đó? Lỡ như khi tới tới anh ấy có bệnh nhân thì sao?"

"Này, cậu thật sự cho rằng mình đi kiểm tra lại à? Kiểm tra lại chỉ là cái có để cậu gặp người ta thôi, đúng không?"

Nghe Từ Phi Na dạy học cả một buổi, Tần Cần hiểu ra chút ít.

Từ Phi Na ghé sát lại gần cô, hít hà mùi cháo. "Cho tới một miếng thôi, để tới ném thử cháo nam thần đưa có khác cháo người ta không thôi mà."

Tần Cần lùi về sau, chặn cửa bếp, héch cằm nói. "Đi tìm mấy thằng bạn trai của cậu đi, đừng hòng ăn cháo của tới."

Từ Phi Na bĩu môi, đuổi người. "Đồ keo kiệt, không cho ăn thì thôi, tới đi."

Từ Phi Na mới đi tới gần cửa, Tần Cần đã gọi lại.

"Tới nghĩ ra rồi!"

"Gì thế?" Từ Phi Na đứng ở cửa nhìn cô.

Tần Cần vội vàng ăn vài thìa cháo, để bát cháo xuống chạy lại gần Từ Phi Na.

"Tới cảm thấy hôm qua cậu nói đúng lắm, tới sẽ bắt đầu "Thay đổi" hình tượng của mình, đây có phải là bất ngờ không?" Tần Cần nói rồi nở nụ cười, như thấy được tương lai sáng rực của mình.

"Đi đi đi, tới nhà cậu." Tần Cần cầm chìa khóa, đẩy Từ Phi Na qua nhà phía đối diện.

Từ Phi Na không hiểu gì. "Tới nhà tới làm gì? Không ăn cháo à?"

Tần Cần tự tìm chìa khóa trong túi Từ Phi Na, chủ động mở cửa giúp cô nàng, cười hì hì. "Chỉ cần cậu không giành, tớ ăn lúc nào chả được. Nhưng thay đổi bản thân thì phải nhanh chứ."

"Qua nhà cậu mà thay đổi..."

"Tớ chỉ có mỗi áo jacket thôi, tớ nhớ trong tủ quần áo của cậu có mấy cái váy ren mà, mặc vào dịu dàng hơn hẳn!"

"Tần Cần, đồ ăn cướp."

"Nói nhiều thế làm gì, tiện thể cầm tóc giả lại đây cho tớ..."

Lăn qua lộn lại hai tiếng, Tần Cần đứng trước gương nhìn bản thân mình, run cả người lên.

"Trước đây tớ thấy cậu mặc những thứ này nhìn khác người làm sao, bây giờ tớ mặc vào rồi...hình như cũng rất dịu dàng." Tần Cần nói.

Tần Cần cầm làn váy ren lên xoay một vòng. "Từ Phi Na, cậu nói đi, đẹp không?"

Từ Phi Na đứng bên cạnh gương, liên tục quan sát Tần Cần, trong miệng thỉnh thoảng còn lải nhải.

"Không được, không được, chưa được."

Tần Cần nghiêng đầu nhìn cô nàng. "Không được ở đâu?"

Từ Phi Na nhìn cô một lúc, đột nhiên hiểu ra. "Cái giọng nói này của cậu không hợp với cái váy này."

Tần Cần ho nhẹ hai tiếng, nhỏ nhẹ nói. "Người ta không có thói quen nói năng như vậy, tập một chút là được, đúng không?"

Nói rồi còn liếc mắt đưa tình với Từ Phi Na.

Từ Phi Na bật cười, ôm bụng nói. "Dù không hợp lắm nhưng thế là ok

rồi."

Tần Cần học cách cười nói nhỏ nhẹ như mấy cô gái bánh bèo ngoài kia, lại liếc mắt đưa tình với Từ Phi Na thêm lần nữa.

Từ Phi Na cười đau cả bụng, chân thành khuyên bảo. "Tần Cần, gặp bác sĩ Hứa đừng có nháy mắt như thế, nhớ anh ta đưa cậu tới khoa mắt phải làm sao? Ha ha ha, có ai mà nháy cùng lúc hai mắt, ha ha ha..."

Mặt Tần Cần đỏ ửng, sờ đầu theo bản năng, không cẩn thận làm rơi tóc giả.

Xem ra cái kiểu bánh bèo này cô không theo nổi.

Ngày hôm sau, vì cho Hứa Trì một bất ngờ, Tần Cần dành ra ba tiếng buổi sáng đọc <Cẩm nang để thực nữ>.

Tần Cần định 4, 5 giờ chiều mới qua phòng khám của anh, tốt nhất là chờ tới khi anh tan làm, buổi tối còn có thể ăn một bữa cơm với nhau.

Cô bắt đầu trang điểm từ hai giờ chiều, tốn 30 phút để đội tóc giả.

Mặc cái váy "cướp" được của Từ Phi Nha, lại khoác một cái áo dệt len bên ngoài, đi đôi giày màu nâu nhạt Lộ Ký Thu tặng cô từ mấy năm trước, thật sự ra dáng người con gái hiền dịu thực nữ.

Trước khi ra khỏi cửa, Tần Cần còn cố ý đánh thêm son, cây son cũng là "cướp" của Từ Phi Nhan.

Chạy qua chạy lại, khi ra ngoài đã hơn 5 giờ.

"Hắc Tử" vẫn còn nằm dưới tầng hầm ở quán bar, bây giờ cô không có phương tiện đi lại, đứng bên đường vẫy một cái Taxi.

Trước đây khi cô ngồi Taxi, bác tài xế cũng chỉ nói với cô vài câu. Hôm nay bác tài liên tục nói chuyện cùng cô, một câu rồi lại một câu.

Tần Cần cười khẽ, xem ra thay đổi hình tượng thành công rồi.

Xuống xe taxi, Tần Cần sửa sang lại váy, gió lạnh thổi qua khiến cô run lên.

"Hắt xì hơi..." Tần Cần sờ mũi, không khỏi cảm thấy - Muốn dụi dụi thì không màng nhiệt độ.

Nhìn phòng khám nha khoa Khang Trì ở trước mặt, Tần Cần xoa xoa tay, có cảm giác nhiệt huyết sục sôi như sắp ra chiến trường.

Chân bước nhanh thêm vài bước, đẩy cửa kính, quen cửa quen nẻo đi tới quầy lễ tân.

"Xin hỏi bác sĩ Hứa có ở đây không?" Tần Cần khẽ hỏi.

Nghe tiếng, y tá Lưu đang cúi đầu sắp xếp tài liệu ngẩng đầu nhìn cô, đang định nói chuyện lại dừng.

"Cô...cô Tần?" Y tá Lưu suýt nữa không nhận ra.

Tần Cần mắt tự nhiên vén tóc bên tai, cười khẽ. "Là tôi, anh ấy có ở đây không?"

Y tá Lưu nhìn lịch hẹn trước, tò mò hỏi. "Tôi nhớ cô hẹn hôm qua tới kiểm tra lại, nhưng hôm qua cô không tới. Hôm nay lại không hẹn trước sao?"

"À, hôm nay tôi không hẹn trước, bây giờ anh ấy đang bận sao? Không thể khám sao?" Tần Cần đột nhiên thấy hối hận vì không hẹn trước.

Y tá Lưu mím môi, ra hiệu Tần Cần ngồi trên ghế chờ. "Đề tôi vào hỏi bác sĩ Hứa."

Tần Cần gật đầu, ngồi xuống ghế chờ.

Mới ngồi xuống đã nghe thấy mùi nước hoa của cô gái đối diện.

Cô nhú mày lại, giơ tay che miệng ho khẽ, ánh mắt lại nhìn cô gái kia

thêm lần nữa.

Trang điểm xinh đẹp, trên chân đi đôi giày cao gót quá gỏi, áo lông cao cổ màu trắng, khoác bên ngoài cái áo gió màu vàng nhạt.

Tần Cần bĩu môi, mới nhìn qua đã biết cô gái này đẳng cấp hơn cô biết bao nhiêu.

Nhưng cô gái này hình như không tới khám răng. Cô ta son môi, ánh mắt thỉnh thoảng còn nhìn về phòng khám của Hứa Trì, hình như đang đợi người?

Chờ đã, không phải cô gái này tới tìm Hứa Trì chứ?

Bên kia...

Y tá Lưu gõ cửa phòng Hứa Trì, đi vào trong nói. "Bác sĩ Hứa, bên ngoài..."

Hứa Trì buông tài liệu trong tay, nhú mày ngắt lời. "Nói với người bên ngoài hôm nay 9 giờ tôi mới khám xong, không có thời gian gặp ai nữa."

Nói rồi quay lưng lại phát tay bảo y tá Lưu ra ngoài.

Sau khi y tá Lưu đi rồi, Hứa Trì gọi điện thoại cho Vu Ngọc Cẩm.

"Mẹ, mẹ đừng bảo Tiền Giai Nghiên tới phòng khám nữa, hôm trước con nói rõ với cô ấy rồi."

Y tá Lưu biết Tiền Giai Nghiên thích bác sĩ Hứa, nửa năm qua, cách mấy hôm Tiền Giai Nghiên lại tới đây một lần. Tuy lần nào bác sĩ Hứa cũng lạnh lùng nhưng Tiền Giai Nghiên chưa bao giờ tức giận, thường xuyên cho y tá mấy cô đồ ăn vặt, khi nói chuyện cũng nhắc tới mẹ của bác sĩ Hứa...

Y tá Lưu tới ghé chờ, thấy Tần Cần lại nhớ ra, cô Tần này và bác sĩ Hứa có gì đó...

Thôi đi, hôm nay tâm trạng bác sĩ Hứa không tốt, không nên đẩy cô Tần lên hòng súng.

"Xin lỗi hai người, hôm nay bác sĩ Hứa nhiều bệnh nhân, 9 giờ mới tan làm, anh ấy bảo hai người về trước..." Y tá Lưu nói xong còn nghiêng người nói với Tần Cần. "Cô Tần, cô có muốn đặt lịch hay không? 11 giờ ngày mai được chứ?"

Tần Cần sững sốt, nhìn cô gái đang khó chịu ở phía đối diện, thì ra cô ta đến tìm Hứa Trì thật.

"Cô Tần?" Y tá Lưu gọi cô.

Tần Cần tỉnh táo lại, gật đầu. "Được, 11 giờ sáng mai tôi tới."

Vừa muốn đứng dậy, người phụ nữ trước mặt Tần Cần đã đi trước cô, một câu cũng không thềm nói.

Tần Cần đi ra ngoài cửa phòng khám, thở dài thườn thượt, nhìn bộ váy trên người mình, cảm thấy hôm nay phí công vô ích rồi.

Đứng bên vệ đường, bắt một chiếc taxi tới thẳng quán bar, hôm qua cô đã không tới, hôm nay nhất định phải tới.

Sau khi Tiền Giai Nghiên và Tần Cần đi rồi, y tá Lưu còn cố ý báo lại với Hứa Trì.

"Chờ chút." Hứa Trì ngắt lời y tá Lưu, nhíu mày. "Cô nói Tần Cần cũng tới sao?"

"Vâng, tôi mới vào, còn chưa nói xong bác sĩ Hứa đã..."

Hứa Trì sững sốt. Tần Cần, em giỏi lắm, không nhắn tin, không hẹn trước, còn học cách khiến người ta bất ngờ?

Nghĩ tới chuyện này, Hứa Trì cong môi, mặc áo khoác. "Y tá Lưu, tan làm thôi! Tôi cũng đi đây."

Y tá Lưu đi ra ngoài, chỗ hiểu chỗ không, mới rồi bác sĩ Hứa....đang cười??

Hơn 6 giờ tối Tần Cần mới tới quán bar, bây giờ trong quán đã có khách, tiếng nhạc cũng lớn hơn mấy phần.

Vừa đi vào trong, cách ăn mặc của cô đã khiến mấy nhân viên tròn xoe mắt.

"Nhìn gì thế, nhìn nữa trừ lương..." Tần Cần cầm làn váy nghênh ngang tới quầy bar, không cho mấy đứa này thì thầm với nhau nữa.

Ngay cả Anh Tử cũng tròn tròn mắt.

Tần Cần vỗ tay trước mặt cô nàng, cười nói. "Sao? Đẹp không? Dịu dàng lắm đúng không?"

Anh Tử nuốt nước bọt, dịu dàng nói. "Chị Tần Cần, lần đầu tiên em thấy chị mặc như vậy đấy, đẹp thật sự."

Tần Cần sờ tóc giả rũ xuống ngực mình, cong môi. "Chắc mấy hôm nữa chị cũng sẽ mặc như vậy."

Vừa dứt lời, trên tay Tần Cần có thêm một cánh tay, cộng thêm cảm giác nói cô thấy phiền.

"Trời mẹ! Đây là Tần Cần tôi quen sao? Thật sự là một nữ thần đó."

Tần Cần đánh cánh tay nặng như lợn của Lý Càn.

"Ôi, đây không phải là Lý Đại Càn sao? Nghe nói anh bị bố nhốt trong nhà vài ngày, hôm nay bố rú lòng từ bi thả anh ra ngoài?" Tần Cần không thể cười vui vẻ với anh ta, vì thằng cha Lý Càn này đôi khi không biết xấu hổ.

Lý Càn được xem như tên phú nhị đại nhỏ, có vài đồng tiền là lại đi khắp nơi ăn chơi, hơn nửa năm qua, anh ta hay tới ủng hộ quán bar của cô, ủng hộ bằng cách gọi mấy thằng không có phẩm chất, không có đạo đức

tới đây, bao hai phòng, mua mấy chai rượu ngon. Mọi người ai cũng nói, Lý Càn này nể mặt Tần Càn nên mới tới đây.

Nói trắng ra, anh ta đang theo đuổi Tần Càn, cô cũng thừa biết.

Lý Càn không tính toán với Tần Càn, đổi chủ đề câu chuyện. "Hạ Duy đâu? Tôi nghe nói anh ta đi nghỉ mát ở Châu Âu, chưa về sao? Vậy mình em sao trông cái bar này được? Hay là tôi gọi mấy anh em..."

"Không cần đâu. Tôi vẫn khỏe, không mượn anh lo." Tần Càn không ngờ hôm nay Lý Càn lại tới, nếu không cô đã chẳng tới đây.

Anh Tử thấy vậy, còn hát đệm thêm. "Chị Tần Càn, anh Hạ Duy mới gọi điện thoại cho chị, chị vào nghe đi."

Tần Càn biết Anh Tử đang lừa Lý Càn, nói theo cô nàng. "Được, chị vào đây."

Lý Càn vẫn còn theo cô vào trong.

"Anh đi theo tôi làm gì, sao suốt ngày lẻo đẻo theo tôi thế?" Tần Càn dừng chân nhìn anh ta, không biết hôm nay tên Lý Càn này lại giở trò quỷ gì.

Lý Càn không giấu diếm, hỏi rõ. "Tôi nghe nói gần đây em thích một người? Em ăn mặc như vậy là vì tên đàn ông kia?"

Tần Càn nhìn xung quanh, xem ra trong quán bar có người của Lý Càn.

"Em làm vậy làm gì. Theo tôi đi, sau này em là người của tôi, nào dám ai chọc em nữa, tôi có thể bảo kê cả cái quán bar này của em..."

"Em đừng đi, tôi nói thật với em đây! Em theo tôi đi, tôi sẽ không ăn chơi nữa, có gì phải vì tên đàn ông kia mà làm mấy chuyện này..."

Lý Càn vừa nói vừa kéo cô đi, vẻ mặt rất bí ối.

Tần Càn càng nghe càng thấy buồn nôn, hất tay anh ra, bực dọc trả lời. "Anh đừng mở miệng là lại bảo "tên đàn ông kia", tôi có ở bên anh ấy hay không thì cần gì anh phải biết? Anh lo cho tôi làm gì, quán bar này

của tôi cũng không cần anh bảo kê."

Nói xong cũng đi vào phòng làm việc kiêm phòng nghỉ của cô, bước tới khúc quanh, Lý Càn vẫn còn đi theo cô.

"Đây là lối đi cho nhân viên, vào đây làm gì?"

Khi Tần Càn nói những câu này, cô đã đề phòng Lý Càn sẽ giở trò với cô, nếu như anh ta đi theo cô vào trong phòng làm việc, cô sẽ dùng côn điện để sau cửa giật chết anh ta.

Xoay người muôn vòng qua, không ngờ lại đụng phải một người đi qua từ phía đối diện.

Chưa kịp xoa mũi đã thấy người mình đụng phải là Hứa Trì.

"Sao anh..."

Tần Càn chưa nói hết, Lý Càn đứng sau lưng cô cầm vai cô hét lên. "Anh là ai, mắt để trên đầu à?"

Tần Càn né bàn tay của Lý Càn, tránh về phía Hứa Trì.

Hứa Trì cau mày kéo Tần Càn ra phía sau, giọng nói trầm xuống. "Bạn của em?"

"Không phải." Tần Càn trả lời chắc như đinh đóng cột.

Lý Càn không nén được giận, nghiêm mặt hỏi. "Tần Càn, anh ta là ai? Hai ta còn chuyện cần nói."

Tần Càn cúi đầu nhìn bàn tay nắm tay mình, cong môi lên.

Ngẩng đầu trả lời Lý Càn. "Đây là bạn trai tôi."

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lý Càn nhìn chăm chăm hai người một lúc lâu, cười toét miệng. "Tần Càn, em kéo một người đàn ông từ đâu tới nói người ta là bạn trai em, em tưởng tôi là trẻ ba tuổi sao?"

Tần Càn liếc anh ta, tiện thể khoác tay Hứa Trì. "Anh tin hay không tùy anh, đừng ở đây cản đường tôi, nên làm gì thì làm đi."

Lý Càn sờ cằm, cô ý nói. "Em bảo em và Hạ Duy yêu nhau tôi còn tin..."

Tần Càn nghe ra anh ta cố ý chọc ngoáy, bước lên trước một bước, chằm chọc nói. "Tôi nói cho anh biết! Cho dù tôi và Hạ Duy yêu nhau, anh cũng phải đợi trăm năm sau mới có được tôi."

Nói xong kéo Hứa Trì vào phòng làm việc..

Lý Càn nhổ một bãi nước bọt, tức giận rời khỏi.

Tần Càn đóng cửa lại, cánh tay đang khoác tay anh vẫn mãi không buông ra. Khó lắm mới có một cơ hội khoác tay anh, cô không muốn buông.

"Hạ Duy là ai?"

Không ngờ sau khi vào phòng, câu đầu tiên Hứa Trì hỏi lại là câu này?

"Hạ Duy?" Tần Càn dựa lưng vào cửa, ngẩng đầu nhìn anh. "Khi còn bé anh ấy ở sát vách nhà em, sau đó là học trưởng của em và Ký Thu, bây giờ là người hợp tác mở quán bar với em."

Tần Càn giới thiệu tất cả mọi thứ về Hạ Duy cho anh biết, còn sợ lọt mất chuyện gì.

Hứa Trì đợi cô nói xong, cái bình dấm chua trong lòng mới đỡ vài phần. Khi cô nhắc tới người này, trong mắt không có gì khác thường, chắc chắn Hạ Duy không phải người cô thích.

Hứa Trì cúi đầu tránh né ánh mắt cô, nhìn cánh tay cô đang khoác tay mình.

Tần Cần đỏ mặt, ho khẽ hai tiếng, lúng túng rút tay về, còn sờ sờ tóc vờ như rất tự nhiên.

Tốt xấu gì cũng khoác được một lát rồi, có lời!

Trên tay Hứa Trì thiếu mất trọng lượng của cánh tay cô, không khỏi mím môi.

Tần Cần đột nhiên nghĩ tới chuyện xảy ra trong phòng khám hôm nay.

"Bác sĩ Hứa, không phải anh bảo bạn tới 9 giờ sao? Sao rảnh rồi thế?"

Hứa Trì ngẩn ra, lập tức đi tới cạnh bàn làm việc. "Có bệnh nhân sửa lại lịch, nên tôi tan làm sớm."

Tần Cần đi theo sau anh, mím môi cười trộm, lại tiếp tục hỏi anh. "Anh tới đây làm gì? Hẹn bạn ở đây?"

"Không phải." Hứa Trì quay người nhìn cô, nhẹ nhàng nói. "Đi ngang qua thôi, không suy nghĩ nhiều mà vào."

Không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ tới cô nên muốn tới đây.

Tần Cần biết Hứa Trì không hẹn ai, pháo hoa trong lòng nổ bùm bùm, quần lộn tóc của mình, xấu hổ hỏi anh. "Chắc là anh vẫn chưa ăn cơm phải không? Em cũng chưa ăn cơm, để em mời anh một bữa!"

"Không công mà lại nhận lộc, em mời tôi ăn cơm cũng phải có lý do chứ?" Hứa Trì cong môi nhìn cô, giọng nói cũng không nghe ra ý từ chối.

"Hôm qua anh nói chúng ta có ba tầng quan hệ, hơn nữa vừa rồi anh không vạch mặt em trước mặt Lý Càn, em mời anh ăn một bữa cơm cũng không được sao?"

Tần Cần lấy lý do ba tầng quan hệ của mình và anh, Hứa Trì tự nhiên đồng ý, dù sao anh qua đây cũng không phải đơn giản như thế.

Nơi ăn cơm ở phố kế bên, hai người đi qua ngõ tắt sau quán bar là tới.

Tần Cần dẫn Hứa Trì tới sau ngõ tắt, thấy "Hắc Tử" đang cô đơn dựa vào tường.

"Hôm nay em mặc vậy đi xe tới đây?" Hứa Trì hỏi cô.

Tần Cần kéo làn váy, ngượng ngùng cười. "Không phải, hôm trước em không đi xe về, vẫn để ở đây."

Từ Phi Na nói chắc chắn Hứa Trì không thích cô đi xe máy, con gái đi xe máy không dịu dàng thực nữ.

Hai người vòng qua ngõ tắt, cuối đường đã thấy quán cơm kia.

Khi sắp tới cửa, Tần Cần bước chậm hơn, tìm chủ đề nói với anh. "Anh tới đây rồi sao? Anh Trương ông chủ ở đây cũng quen Tần Phóng."

"Chưa từng tới." Hứa Trì lắc đầu, bổ sung thêm. "Tôi mới về nước hơn nửa năm nay."

Tần Cần tới cửa, vừa định giúp anh kéo cửa ra, anh đã giành trước.

"Anh luôn khám răng giúp Ký Thu mà..." Tần Cần vừa đi vào vừa tò mò hỏi.

"Phòng khám mở được hơn 2 năm rồi, trước đây mỗi tháng tôi về nước một lần, mỗi lần ở đây một tuần."

Hứa Trì mới dứt lời, anh Trương đã gọi hai người.

"Này, Tần Cần, tới đây, muốn ăn gì thì nói với anh Trương..."

Tần Cần cười vui vẻ, dùng ánh mắt ra hiệu cho anh Trương hôm nay cô dẫn người tới đây!

Anh Trương để ý tới người bên cạnh cô, mới nhìn ánh mắt của Tần Cần đã hiểu hết, mở miệng hỏi. "Là bạn trai em sao? Chào cậu chào cậu, tôi là Trương Hải Nham, tôi cũng không lớn hơn cậu bao nhiêu đâu, cứ gọi anh Trương như Tần Cần là được rồi."

Anh Trương nói được hơn nửa, cười ha ha thả thỏ với Tần Cần. "Bé con, bạn trai này của em không tệ đâu."

Rõ ràng là nói nhỏ, nhưng cái giọng anh Trương to tới mức khiến người trong quán ai cũng nghe thấy.

"Bạn trai Tần Cần, sau này cậu đưa bạn bè tới đây, tôi sẽ giảm giá cho cậu! Đều là người nhà mình!"

Anh Trương diễn hơi lộ, Tần Cần che miệng ho khan vài tiếng, ý bảo anh được rồi.

Anh Trương vỗ trán. "Xem anh này, chỉ mãi nói chuyện mà quên mất, hai người nhanh tìm bàn ngồi đi."

Nhân viên trong cửa hàng dẫn hai người ngồi xuống một bàn trống, Tần Cần ngồi xuống có hơi mạnh, khiến mái tóc giả hơi động đậy, cô vội vàng giữ lại.

Anh Trương đi tìm menu cho hai người, Tần Cần lo anh Trương diễn quá sâu, thừa dịp anh còn chưa ra, nói với Hứa Trì. "Anh Trương thích nói đùa, anh đừng để ý."

Hứa Trì cầm chén trà lên nhấp một ngụm, cười nhạt. "Không sao đâu, làm bạn trai em được giảm giá mà, tốt lắm."

Tần Cần nghe anh nói vậy, cho dù anh chỉ đang nói đùa nhưng cô vẫn phải tự véo đùi mình, tự nói với mình - Không được! Không được cười to! Hôm nay mày là thực nữ! Ừm!

Anh Trương đi qua đưa menu cho hai người, mới đặt lên bàn đã chủ động hỏi Tần Cần. "Bé con, hôm nay vẫn gọi mấy món kia sao? Thịt xào ớt và rượu mơ anh tự ủ?"

Tần Cần ngẩng đầu cười, định gật đầu, thấy Hứa Trì ngồi phía đối diện, lập tức đổi giọng. "Không được không được, gần đây em đau răng, ăn thức ăn thanh đạm là được, không uống rượu."

Tần Cần nói xong cũng đẩy thực đơn về phía Hứa Trì.

"Anh chọn đi, em không kén anh." Hai tay Tần Cần để trên bàn, ngoan ngoãn như học sinh ba tốt.

Hứa Trì xem thực đơn, không quyết định mình ăn gì, anh gọi một món lại hỏi cô một câu.

Tần Cần chỉ mãi ngắm anh, anh nói gì Tần Cần cũng - ừ, được, nghe lời anh, cũng được đó.

Anh Trương đứng một bên say sưa nhìn hai người. Trước đây mỗi khi Tần Cần tới đều giành gọi món với Tần Phóng, hôm nay không chỉ đổi phong cách quần áo, ngay cả tính cách cũng đổi rồi?

Ba món ăn một món canh đã gọi xong.

Hứa Trì trả menu cho anh Trương, Tần Cần nương theo tay anh thấy Tần Phóng đang đi về phía hai người.

Tần Cần chột dạ cầm menu che trước mặt mình, ông giời ơi, sao thằng anh Tần Phóng này lại tới đây cơ chứ!

Hứa Trì nhìn theo ánh mắt cô, vừa lúc Tần Phóng cũng tới đây.

"Hey, đây là đứa nào thế? Xa xa đã thấy tóc dài pháp phối, mặc váy dài, cười còn ngọt hơn cả đường... Này, em gái Tần Cần của tôi đâu rồi?"

Tần Phóng tự nói tự trả lời khiến Tần Cần phải để menu xuống.

Anh Trương cười chào Tần Phóng. "Sao? Cần mang ghé lên không?"

"Không cần đâu, lát nữa em có khách tới bàn chuyện, anh đi làm việc đi." Tần Phóng vỗ vai anh Trương, ý bảo không cần xen vào.

Sau khi anh Trương đi rồi, Tần Phóng cười đều đi tới cạnh Tần Cần khiến Hứa Trì ngồi phía đối diện nhú mày. "Sao? Hai người trốn tới đây hẹn hò à?"

Tần Cần nghiêng mặt sang một bên, vừa xoa tai vừa nói nhỏ với Tần Phóng. "Em còn chưa ăn đâu, anh đừng..."

Đừng phá chuyện của em!

Tần Phóng đẩy cái đầu cô ra, lải nhải mắng. "Đồ vô lương tâm."

"Hôm nay anh còn có việc, hai người ăn đi! Lớn rồi, anh trai không nói được nữa." Tần Phóng đứng thẳng người, gương cầm nhìn Hứa Trì. "Ăn xong nhớ đưa nó về nhà, gần đây nhiều trộm cướp, tôi không yên lòng."

Nói rồi còn tới cạnh Hứa Trì, vỗ vỗ bả vai anh. "Về nhà nhớ gọi điện thoại cho tôi, hai ta cùng nhau tâm sự."

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong bữa cơm này, từ hình tượng kẻ tham ăn, Tần Cần biến thành miệng anh đào nhỏ, dạ dày chim.

Khi tính tiền, anh Trương nói Hứa Trì đã tính xong hết từ lâu.

Hai người trở về, Tần Cần sờ bộ tóc giả, ngượng ngùng nói. "Lần sau phải để em trả tiền, em mời anh cơ mà."

Hứa Trì đi bên ngoài vỉa hè, để cô đi bên trong, khẽ đáp lời cô.

Gió nhẹ thổi qua, Tần Cần nghiêng đầu, trong lòng trộm cười - vậy là có lý do gặp lại anh ấy rồi!

Trong lòng hai người ai cũng có tính toán nhỏ nhất, tốc độ đi bộ cũng chậm lại, một lúc lâu mới vòng tới cửa trước quán bar.

Dựa theo "yêu cầu không thể thay đổi" của Tần Phóng, Hứa Trì đưa Tần Cần về nhà.

Khi lên xe, Tần Cần theo thói quen mở cửa xe phía sau.

Hứa Trì vịn cửa xe, lên tiếng gọi cô. "Tần Cần."

Tần Cần sững sốt một chút, sau đó nghe anh nói. "Em ngồi ghé lái phụ đi, đằng sau hơi lộn xộn."

Nghe anh nói, Tần Cần vội vàng vâng dạ, đóng cửa xe phía sau lại, ngồi vào ghé lái phụ.

Khi thắt dây an toàn, cô để ý phía sau rất gọn gàng, không có món đồ dư thừa nào.

Xe lái trên đường chính, hai người ngồi trong xe, bầu không khí bỗng nhiên thay đổi.

Một lúc lâu sau, Tần Cần mới tính toán tìm chủ đề để nói chuyện cùng anh.

Tần Cần ho nhẹ hai tiếng, bàn tay nhỏ bé đặt trên đùi nắm lấy lớp vải của váy dài, trộm nhìn anh, hỏi. "Bác sĩ Hứa, sao anh biết địa chỉ nhà của em?"

Hôm qua anh đột nhiên xuất hiện khiến cô vừa vui vừa sợ, vui còn nhiều hơn sợ.

Hứa Trì đang lái xe đột nhiên ngừng ra, dùng ngón tay cái gõ gõ lên vô lăng hai lần, nói. "Em viết trên đơn đăng ký, rất chi tiết."

Tần Cần "à" một tiếng, lại tiếp tục hỏi anh. "Chạng vạng hôm nay khi em tới tìm anh...hình như có người đang chờ anh, là bạn anh sao?"

Hứa Trì nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tần Cần, không muốn giấu giếm cô, thành thật trả lời. "Không thể xem là bạn bè được, là bạn học khi còn ở nước ngoài."

"Có phải cô ấy thích anh không?" Tần Cần to gan hỏi, cô phải biết rõ mọi thông tin về tình địch của mình, bao gồm cả thái độ của Hứa Trì đối với cô ta.

Khi Tần Cần hỏi, xe cũng vừa vặn dừng trước chung cư cô ở.

Hứa Trì cởi dây an toàn, mím môi. "Ừ."

Tần Cần cảm dây an toàn, mặc dù biết không nên hỏi nhưng lại không thể im miệng, bật thốt lên. "Vậy anh có thích cô ấy không?"

Hứa Trì không phủ nhận, mím môi nhìn cô. "Em thấy thế nào?"

"Em cảm thấy anh không thích cô ấy, vì nếu anh thích cô ấy, anh sẽ không để cô ấy chờ lâu như vậy."

Tần Cần nói chắc như đinh đóng cột, may mà còn chưa nói nửa câu còn lại - khi anh nhắc tới cô ấy, trong mắt không ánh lên sự vui vẻ, còn khi anh nhìn em, ánh mắt luôn lấp lánh.

Hứa Trì không nói gì, chỉ cong môi cười, mở cửa xe vòng qua bên cô lịch sự mở cửa giúp cô.

Tần Cần mím môi cười, xuống xe đứng trước mặt anh. "Anh vẫn chưa trả lời em."

Hứa Trì để tay lên cửa xe, gió thổi qua, một góc của chiếc áo khoác không cài nút của anh khẽ bay lên.

"Nếu như tôi thích cô ấy, tối nay tôi sẽ không đi ăn tối với em."

Tần Cần nghe anh nói, trong lòng vui vẻ muốn bay lên trời, khóe miệng sắp kéo tới mang tai. "Anh có muốn lên nhà ngồi một lát không?"

Câu nói này cô học trong phim thần tượng, phim nào cũng như thế.

Hứa Trì giơ tay nhìn thời gian trên đồng hồ, khẽ nói. "Đã tám rưỡi rồi, khoảng gần 10 giờ là thời gian tốt nhất để hệ miễn dịch thải độc, còn một tiếng rưỡi nữa, nếu như bây giờ tôi lên nhà....Không biết khi nào mới về."

Hứa Trì nghiêm túc nói được hơn nửa, trong đầu Tần Cần bắt đầu tưởng tượng lung tung, mặt cô đỏ rần lên.

Hứa Trì sờ mũi mình, nghiêm túc nói với cô. "Bây giờ còn 14 tiếng nữa mới tới 11 giờ trưa mai. Lần này em bảo không cho tôi leo cây, vậy 14 tiếng sau chúng ta gặp nhau nhé."

Tần Cần đỏ mặt, thẹn thùng gật đầu, dịu dàng đáp lời. "Được, ngày mai chúng ta gặp nhau ở phòng khám."

Nói xong, Tần Cần tiện tay đóng cửa xe lại giúp anh, mím môi đi về phía trước, sợ anh thấy đáng vẻ "Tiểu nhân đắc chí" của mình.

Mới đi được hai bước, Tần Cần bị thứ gì đó kéo lại.

Cúi đầu nhìn xuống, váy ren không tránh được "duyên phận" với cửa xe, không những bị cửa xe kẹp mà còn bị rách một mảnh.

Tần Cần nhìn nửa bắp đùi lộ ra ngoài, vội mở cửa xe kéo phần váy bị kẹp ra ngoài.

Mẹ kiếp! Vì sao ở giây phút quan trọng nhất luôn xảy ra rắc rối thế này.

Hứa Trì đứng bên cạnh, nhìn bộ dạng ngốc ngếch lúng túng của cô, cười thành tiếng.

Anh cởi áo khoác trên người, cúi người buộc áo vào eo cô.

Tần Cần cảm ơn, chạy nhanh vào khu chung cư.

Ba mươi phút sau, Tần Cần tìm Từ Phi Na thuật lại khung cảnh mới xảy ra, trong lòng vẫn sung sướng muốn bay lên.

"Phi Na, cậu không biết đâu, khi anh cúi cúi người xuống, tớ còn muốn đưa tay ra ôm chầm anh ấy, y như con gấu ôm luôn." Tần Cần đứng trong phòng khách, hai tay tự ôm chặt mình, nhắm mắt lại ảo tưởng.

Từ Phi Na bóc một gói khoai tây chiên, cười khinh miệt. "Đứng đây nói thì có tác dụng gì? Có bản lĩnh thì tới ôm đi, thịt dăng tới miệng rồi còn ném đi."

Tần Cần hừ một tiếng, tới cạnh salon cầm áo khoác vẫn còn mùi hương của anh.

"Cái này gọi là tế thủy trường lưu [1], củi khô lửa bốc không hợp với chúng tớ." Tần Cần ôm áo khoác, vui vẻ treo lên giá áo.

[1] Tế thủy trường lưu ý nói biết tiết kiệm khi sử dụng tiền tài, vật chất thì có thể sử dụng được lâu hơn, không bị thiếu thốn. Cũng có nghĩa khác là từ từ làm một chuyện gì đó, liên tục không bỏ dỡ, tính toán tinh vi, suy nghĩ thấu đáo.

Cuối cùng còn sờ cái khăn quàng cổ, đây cũng là khăn của Hứa Trì.

Tần Cần thở dài một hơi, ôm giá treo áo nói. "Khi nào mới tròn một bộ..."

Từ Phi Na "hừ" một tiếng, tức giận dạy dỗ. "Tớ nói với cậu này, cái váy ren của tớ đây bị hư rồi, cậu còn đứng đó lo không kiếm được đủ một bộ quần áo của người ta à?"

Từ Phi Na để túi khoai tây chiên xuống, chạy tới chọc vào cái trán Tần Cần. "Cậu ngốc lắm! Quần áo có sinh ra cơm cho cậu ăn không? Người mới quan trọng! Phải kéo người sống sờ sờ về đây!"

Tần Cần giống như con gấu ôm cái giá treo quần áo cười ngây ngô, hi hi ha ha một lúc lâu, cuối cùng kết luận. "Được, tớ sẽ kéo người về! Mai sẽ tới kéo người về! Gàooooo -"

Từ Phi Na nhìn Tần Cần ôm giá áo, không biết làm sao, xoa xoa trán mình, cảm thấy việc này không khả thi cho lắm.

Bởi vì có "hẹn" với Hứa Trì, hơn nữa hôm nay được anh chở về nhà, Tần Cần vui vẻ cả đêm.

Hẹn mười một giờ, mười giờ bốn mươi Tần Cần đã tới.

Hôm nay cô mặc váy chữ A dịu dàng thực nữ mới mượn của Từ Phi Na, trên đỉnh đầu đội mũ nôi, mỉm cười đẩy cửa phòng khám ra, thấy y tá Lưu nhàn rãi ngồi ở quầy lễ tân.

"Cô Tần tới rồi sao." Y tá Lưu chào hỏi cô, để cô ghi tên. "Cô tới thật

đúng lúc, có một bệnh nhân khám xong mới rời khỏi đây đây."

Tần Cần cười, gạt đầu, nghiêng người nhìn về phía phòng khám của Hứa Trì. "Y tá Lưu, giờ tôi vào luôn được không?"

Y tá Lưu há hốc mồm, cầm điện thoại để trên quầy lễ tân, nói. "Cô chờ để tôi gọi điện thoại hỏi một chút."

"Bác sĩ Hứa, cô Tần tới đây, bây giờ để cô ấy vào luôn sao?"

Điện thoại mở loa ngoài, giọng nói trong trẻo lạnh nhạt của Hứa Trì vang lên. "Để cô ấy vào đi."

Tần Cần mím môi, nghe giọng anh hình như có chút mệt mỏi? Tâm trạng không tốt sao?

Lần này không để y tá Lưu dẫn đường, Tần Cần quen cửa quen ngõ tới phòng khám của Hứa Trì, đang định gõ cửa, cửa phòng đã mở ra.

Hứa Trì đứng ở cửa, chắc là đang chờ cô.

Tần Cần sững sốt một lát, ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện chân mày nhíu chặt của anh đã hơi giãn ra.

"Xin chào buổi sáng." Tần Cần híp mắt cười, ngọt giọng chào hỏi với anh, mặc dù bây giờ đã hơn 11 giờ rồi.

Hứa Trì cong môi, cúi đầu liếc mắt nhìn bộ váy hôm nay cô mặc. "Xem ra hôm nay không bị kẹt váy nữa."

Được anh nhắc nhở, Tần Cần mới nhớ ra. "Thôi chết, em quên mang áo khoác và khăn quang cổ tới...."

Chưa nói hết lời, trong phòng khám đột nhiên vang lên giọng nói của người khác.

"Đây là Tần Cần sao?"

Tiền Giai Nghiên đi tới, đối mặt với Tần Cần.

Tần Cần "hừ" thầm trong lòng, sinh ra cảm giác không ưa, lại liếc mắt nhìn Hứa Trì, nhớ tới mấy lời nói hôm qua, trong lòng cũng thấy đỡ hơn.

Anh cũng không thích cô gái này!

"Cô tới khám răng?" Tiền Giai Nghiên tới gần mấy bước, khước miệng nở nụ cười giả dối. "Không ngại có thêm tôi ngồi đây chứ?"

Tần Cần liếc mắt, nhìn khoảng cách cô gái này và Hứa Trì, ghen tuông dần tăng lên.

Cô bước vào bên trong, chen giữa hai người, chậm rãi nói. "Ngại."

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu như nói phụ nữ là một dòng nước, chắc chắn bây giờ Tần Cần là nồi nước sôi gần trăm độ C.

Tiền Giai Nghiên không ngờ Tần Cần lại nói vậy, lúng túng sờ tóc, cười nói. "Cũng đúng thôi, chuyện khám răng là chuyện riêng tư mà, là tôi không suy nghĩ kỹ."

Mới nói xong đã đi vòng qua Tần Cần, nắm chốt cửa xoay người nói với Hứa Trì. "Em chờ anh bên ngoài."

Tần Cần nhìn cô ta chăm chăm, mãi tới khi bóng Tiền Giai Nghiên dần khuất mới thôi.

"Cô ấy tên gì?" Tần Cần ngẩng đầu hỏi anh.

"Tiền Giai Nghiên." Hứa Trì thuận miệng nói, tiến lên một bước khóa cửa phòng lại, chắc là phòng ngừa chuyện Tiền Giai Nghiên đột nhiên đi vào.

Tần Cần bỏ túi xuống, chỉ động ngồi trên ghế trị liệu, quệt miệng nói.

"Em không thích cô ấy, rất không thích."

Hứa Trì Cầm kết quả chuẩn đoán lần trước của cô, cong miệng nói. "Biết rồi."

Tần Càn nằm xuống, ánh mắt không rời khỏi anh. "Vừa rồi hai người nói chuyện gì?"

Có trời mới biết cô Tiền Giai Nghiên kia đã ở trong phòng anh bao lâu.

Hứa Trì bật đèn chiếu quang trên đỉnh đầu cô, không giấu giếm nửa lời. "Cô ấy hẹn tôi trưa nay đi ăn cơm."

Tần Càn nghe vậy hơi sững sốt, hai tay nhỏ bé nắm chặt góc áo, rầu rĩ hỏi anh. "Anh đồng ý rồi sao?"

"Không." Hứa Trì kéo một cái ghế, ngồi xuống.

Đèn chiếu quang sáng lên, Tần Càn đột nhiên duỗi tay kéo bàn tay đeo găng tay của anh, trong mắt viết đầy chờ mong. "Hay là trưa nay chúng ta..."

Tần Càn chưa nói hết, Hứa Trì đã ngắt lời cô, tay để sát bên người cô. "Hôm nay không được, tôi muốn gặp mẹ tôi nói một vài chuyện."

Nghe anh nói vậy, ánh mắt Tần Càn cũng ảm đạm, hơi thất vọng mím môi, khẽ nói. "Ừm."

Tần Càn nói xong cũng thả tay anh ra, nghiêm túc nằm trên ghế há miệng chờ anh khám răng.

"Tôi mai cùng nhau ăn cơm nhé!" Hứa Trì bỗng nhiên hỏi cô, thấy hai mắt Tần Càn sáng lên. "Tôi muốn xem một bộ phim điện ảnh, ngày mai cùng đi xem nhé?"

Tần Càn chớp mắt, ậm ờ nói được.

Tần Càn nằm trên ghế trị liệu, trước mắt là nụ cười của anh, còn có cả đèn chiếu quang sáng chói trên đỉnh đầu.

Hạnh phúc tới quá nhanh khiến cô hơi choáng váng.

Hứa Trì cúi đầu nhìn cô liên tục cười ngây ngô, nhắc nhở. "Cười nữa là không thấy cái răng khôn kia đâu."

Tần Cần nhắm mắt lại, cố gắng nhịn cười, nghiêm túc hỏi anh. "Bác sĩ Hứa, để lần sau mới nhổ cái răng khôn này nhé? Em muốn tới đây kiểm tra thêm vài lần nữa?"

"Muốn gặp tôi mà còn phải nhờ một cái răng khôn à?"

Hứa Trì dùng tay mình giữ nhẹ cằm cô, không cho cô quậy nữa.

Tần Cần cong mắt cười, yên lặng không nói gì nữa. Dù sao cô muốn nói gì anh cũng đã biết.

Kết quả kiểm tra là, cái răng khôn kia vẫn đang lấp ló bên trong, bây giờ không còn nhiễm trùng nữa, Hứa Trì cũng không đề nghị Tần Cần nhổ răng, phải đợi thời gian thích hợp mới nhổ được cái răng khôn này.

Bỏ kết quả kiểm tra vào trong ngăn hồ sơ, Hứa Trì đi ra ngoài đổi quần áo.

"Bây giờ anh về sao?" Tần Cần cầm mũ nỉ đã hơi méo xẹo lên, tò mò hỏi anh.

Hứa Trì gạt đầu, cầm chìa khóa xe, hỏi cô. "Em muốn đi đâu để tôi đưa em đi?"

Tần Cần không nể nang gì nữa, cô nói muốn tới quán bar, đã sắp tới cuối tháng, phải mở cuộc họp cuối tháng.

Tần Cần đi phía sau anh, khi Hứa Trì chuẩn bị mở cửa, Tần Cần kéo anh lại.

"Tiền Giai Nghiên kia còn đang chờ anh bên ngoài, anh cứ thế mà ra ngoài à?" Tần Cần suy nghĩ thay anh.

Từ trước tới nay Hứa Trì vẫn lạnh nhạt với Tần Giai Nghiê, liên tục từ chối cô ta.

Thấy Tần Cầ quan tâm mình như thế, trong đầu Hứa Trì lóe lên ý tưởng.

Anh nâng cánh tay phải mình ra, ra hiệu ý bảo cô khoác tay mình.

Tần Cầ sừng sốt một lát, lập tức vòng qua khuỷu tay anh, khuôn mặt đỏ ửng.

Cửa phòng mới mở ra, Tiê Giai Nghiê đứng dậy đón, thấy Tần Cầ kéo Hứa Trì tới, trên mặt cô ta đen thêm mấy phần.

Tiê Giai Nghiê muốn nói gì đó nhưng Tần Cầ đã ngắt lời cô ta. "Cô Tiê chưa đi sao? Thật không khéo, tôi và anh ấy có việc bận, xin phép đi trước."

Tần Cầ giả vờ bình tĩnh, khước miệng cong lên, hả hê vẫy tay chào tạm biệt cô ta. "Tạm biệt nha!"

Tiê Giai Nghiê còn tưởng Hứa Trì nói gì đó, nhưng Hứa Trì chỉ nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh nhạt, đi theo Tần Cầ rời khỏi phòng khám.

Y tá Lưu nhìn theo bóng lưng hai người, không khỏi tò mò về quan hệ của Hứa Trì và Tần Cầ.

Hứa Trì lái xe đưa cô tới cửa quán bar, nhìn cô đi vào trong rồi mới lái xe đi.

Mười hai rưỡi, anh tới chỗ Vu Ngọc Cầ.

Tiểu viện độc đáo, phong cách cổ kính, bốn phía đều lộ rõ không khí con nhà dòng dõi Nho học.

Hứa Trì tới sảnh chính, Vu Ngọc Cầ đang ở đó xem tranh chữ, thoáng nhìn anh đi vào trong, nở nụ cười, sau đó nói. "Hôm nay tại sao lại từ chối Gia Nghiê người ta?"

"Mẹ, dù mẹ không mệt nhưng con cũng thấy phiền." Hứa Trì vừa nói vừa bước tới cạnh Vu Ngọc Cẩm. "Con nói với mẹ nhiều lần rồi, con không có cảm giác với Tiền Giai Nghiên, mẹ đừng đứng phía sau giặt dây nữa."

Vu Ngọc Cẩm thả bức họa trên tay xuống, cười tủm tỉm. "Vậy con có cảm giác với em gái Tần Phóng sao?"

Hứa Trì không ngạc nhiên khi mẹ mình biết chuyện này, còn cảm thấy tiết kiệm được một bước đi.

"Nếu mẹ biết trong lòng con đã có người khác, sau này mẹ đừng để Tiền Giai Nghiên tới phòng khám của con nữa." Hứa Trì nghiêm túc nói.

Vu Ngọc Cẩm nhú mày nói với Hứa Trì. "Giai Nghiên thích con bao nhiêu năm rồi? Không ba năm thì cũng hai năm, còn Tần Cẩm kia thì sao? Chuyện gì cũng phải đến trước xếp trước, đến sau xếp sau chứ."

Hứa Trì hiểu rõ Tiền Giai Nghiên này tốn không ít thời gian tới đây rỉ tai với mẹ mình, nếu không... Vu Ngọc Cẩm cũng không giúp cô ta nói nhiều như thế.

Hứa Trì nhìn ánh mắt tức giận của Vu Ngọc Cẩm, lạnh nhạt nói. "Mẹ, nếu như nói chuyện trước sau, con có cảm giác với Tần Cẩm trước, Tiền Giai Nghiên tới chậm đến mấy năm."

Chỉ thế thôi đã ám chỉ - Trong thế giới tình cảm của anh chưa bao giờ xuất hiện cô gái tên Tiền Giai Nghiên.

Hứa Trì nói rõ ràng mọi chuyện rồi xoay người tới phòng mình.

Vu Ngọc Cẩm nhìn bóng lưng Hứa Trì biến mất khỏi khúc quanh, ngồi một lúc lâu trong sảnh chính. Xem ra lần này phải tìm hiểu Tần Cẩm thật kỹ rồi.

Đình viện này là nhà tổ của Vu gia, từ khi cha Hứa Trì - Hứa Quốc Khiêm qua đời, Vu Ngọc Cẩm luôn ở đây. Nơi đây cách trung tâm thành

phố không gần, sau khi Hứa Trì về nước không ở đây nhiều nhưng mỗi tháng vẫn về đây ăn vài bữa cơm, điều kiện đầu tiên là Vu Ngọc Cẩm không gọi Tiền Giai Nghiên tới.

Đẩy cửa phòng ra, Hứa Trì tới giá sách, lấy một tấm ảnh từ trong quyển sách trên giá sách.

Tấm hình là Tần Cần mặc áo cử nhân, mũ cử nhân được ném thật cao rồi rơi xuống, đã sắp đụng phải đầu của cô, trong ảnh, cô cười rạng rỡ, khoe miệng cong cong.

Hứa Trì tới cạnh cửa sổ sát đất, cầm tấm hình xem đi xem lại.

Ba năm trước, khi Tần Phóng tới sân bay đón Hứa Trì về nước mở hội thảo nghiên cứu thì nhận được điện thoại "cầu cứu" của Tần Cần. Hôm đó vào đúng buổi lễ tốt nghiệp của Tần Cần, cô lại để quên áo và mũ cử nhân trên xe Tần Phóng.

Tần Phóng lái xe tới trường đưa cho cô, Hứa Trì ngồi trong xe, nhìn cô đứng cạnh xe lái nhai mặc áo cử nhân, để kỷ niệm lần đầu tiên mặc đồng phục tốt nghiệp Tần Cần còn đưa máy ảnh cho Tần Phóng, nhờ anh chụp một tấm ảnh giúp mình.

Lúc đó Lộ Ký Thu tới gọi cô đi chụp ảnh tập thể, bức ảnh cô chụp được Tần Phóng cầm. Sau khi lên xe, có một tấm ảnh chụp bị rơi xuống.

- Chính là tấm ảnh mà Hứa Trì đang cầm trên tay.

Ba năm nay, Tần Phóng thường nhắc tới cô, đôi khi là thuận miệng nói những chuyện gần đây của cô, đôi khi lại nói chuyện cô lên cơn ngốc. Cho dù chỉ có một tấm hình, nhưng Tần Phóng thường nhắc tới Tần Cần trước mặt anh, miêu tả sinh động như thật, hình ảnh của Tần Cần cũng dần khắc sâu trong lòng anh.

Có đôi khi Hứa Trì nghĩ lại, nếu như hôm đó cô thấy anh ngồi trong xe, hai người sẽ không gặp nhau muộn thế này?

Nhìn bên ngoài một lát, trước mắt hiện lên trang phục hai ngày nay của cô, Hứa Trì cúi đầu nở nụ cười.

Có lẽ cô không biết, dù cô mặc quần áo thế nào, anh cũng thích.

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Cần được Hứa Trì lái xe đưa tới cửa quán bar, không ngờ lại bị A Huy bắt gặp, chưa tới một phút sau, toàn bộ nhân viên trong quán bar không một ai không biết, không một ai không hiểu.

Tần Cần đi từ phòng bếp tới quầy bar số 1, nghe được A Huy đang kể tai nói nhỏ với Anh Tử, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn.

"Chị nói hai đứa mày này, chọn giờ tan sở mà show ân show ái, được không?" Tần Cần ngồi trên ghế chân cao, giơ tay che mắt lại, làm như thấy phải hình ảnh không hợp cho trẻ em.

A Huy và Anh Tử đứng đối diện nở nụ cười, ăn ý cùng nhau nằm úp sấp trên quầy bar.

"Chị Tần Cần, chị và bác sĩ Hứa đang yêu nhau sao?" Anh Tử nhỏ giọng hỏi cô.

Tần Cần chổng cằm, cười hỏi lại. "Muốn biết lắm à?"

Hai người gật đầu liên tục, chờ Tần Cần cho mình một đáp án chính xác.

"Thế thì đoán đi, chờ Hạ Duy về rồi, không biết tiền thưởng cuối năm của hai đứa mày còn thừa lại bao nhiêu?" Tần Cần nói rồi đưa tay lên vỗ đầu hai người. "Hai đứa mày mỗi ngày không lo làm việc nghiêm túc, chỉ biết đi hóng chuyện là giỏi."

Mới nói xong đầu bếp đã bê com lên. A Huy và Anh Tử chia nhau đi làm việc, không quên Tần Cần ăn com trưa.

Tần Cần ăn hai miếng, đột nhiên nghĩ tới gì đó, lấy chìa khóa xe máy từ

trong túi đeo ra, gọi A Huy lại. "Lát nữa mày đưa "Hắc Tử" vào nhà kho giúp chị, nhớ phủ vải chống bụi lên."

A Huy cầm chìa khóa xe, không hiểu lắm. "Sao vậy? Chị Tần Cần, chẳng lẽ bác sĩ Hứa không cho chị đi?"

Tần Cần cầm nĩa cười lắc đầu. "Là tự chị mày muốn đổi phong cách, bây giờ cứ tạm thế đã, hôm sau tính sau."

A Huy nhìn chìa khóa, ngơ ngậy hỏi. "Chị Tần Cần, hay là chị cho em mượn đi..."

"Đi cái đầu mày/anh ấy!"

Tần Cần và Anh Tử đồng thanh mắng, A Huy nhúc đầu, ngoan ngoãn đi cất xe giúp Tần Cần.

Buổi chiều, Hứa Trì nhận được điện thoại của Tần Phóng.

"Đang ở đâu?" Giọng nói của Tần Phóng vẫn thờ ơ như trước.

"Phòng khám." Hứa Trì vừa lật giấy trong tay vừa nói. "Có chuyện gì thì nói đi."

Tần Phóng hít sâu một hơi, không vui nói. "Này, ông còn dám như vậy? Thằng thối thì được khoan hồng, ông và Tần Cần bên nhau từ khi nào?"

"Vấn đề cá nhân, không thể trả lời." Hứa Trì cố ý không nói, Tần Phóng nhiều mưu mô xảo quyệt, nếu để anh ta nhúng tay vào chuyện của hai người, không biết sẽ đi về đâu.

Tần Phóng biết Hứa Trì không nói, đi thẳng vào chủ đề chính.

"Ông nghiêm túc à?"

"Ừ."

"Nghiêm túc bao nhiêu?"

"Nghiêm túc nhiều hơn ông và Giang Miên Nhi."

Tần Phóng nhỏ nước bọt, mắng. "Tôi không nghiêm túc với Miên Nhi?"

"Ông dám công khai quan hệ của mình và Giang Miên Nhi không?" Hứa Trì nở nụ cười, ít nhất bây giờ Tần Phóng không dám công khai.

Nghe anh nói vậy, Tần Phóng nằm trên salon nở nụ cười. "Một năm nữa thôi, chờ cô ấy tốt nghiệp, tôi dẫn cô ấy đi đăng ký."

Bây giờ Giang Miên Nhi vẫn chưa tốt nghiệp, Tần Phóng hợp tác với trường học cô nàng, thỉnh thoảng còn lên lớp dạy vài tiết học, về công về tư, hai người đều phải kiên trì giữ chuyện tình cảm này dưới lòng đất thêm một năm nữa.

Hứa Trì dùng bút ký tên lên trên giấy, đẩy kính mắt. "Một năm, vậy là đủ cho hai người chúng tôi rồi."

Đầu tiên Tần Phóng có hơi sững sốt, lập tức hiểu ý của anh.

"Thì ra đứa nhóc này là một xx! Nhiều năm vậy rồi sao tôi không phát hiện ra? Mẹ nó, không ngờ ông lại đợi lâu tới vậy rồi." Tần Phóng chế nhạo.

Hứa Trì cầm điện thoại nghe một lúc lâu, cuối cùng Tần Phóng mới nhắc tới chuyện chính.

"Tôi biết hai ngày nay ông và nó đi với nhau, đúng lúc mấy hôm nay tôi đưa Miên Nhi đi công tác ở nơi khác, giúp tôi quan tâm Tần Càn một chút! Coi như cho ông cơ hội đấy!"

"Được." Hứa Trì không chút do dự gật đầu đồng ý.

Ngày hôm sau, Tần Càn ở nhà ăn mặc trang điểm hơn nửa ngày, mấy hôm nay đội tóc giả không thoải mái, cô lên mạng học tập cách sửa mái tóc ngắn của mình sao cho đẹp.

Mấy cô gái tóc ngắn cũng đáng yêu xinh đẹp mà, cô dùng máy uốn tóc uốn tóc mình hơn một tiếng, tổng cộng suýt bỏng mặt 3 lần, bỏng ngón tay 5 lần, cuối cùng tóc cũng cụp vào trong.

Đeo bông tay hình anh đào mua năm cấp ba vào, trở nên hiền dịu thực nữ ngay lập tức!

Chí ít Tần Cần còn có cảm giác như thế.

[Bừm bừm]

Điện thoại rung lên, là tin nhắn của Hứa Trì.

[Hứa Trì: Xuống dưới đi.]

Tần Cần cầm điện thoại di động cười ngây ngốc, nhanh chóng đi giày, cầm chìa khóa ra ngoài!

Khi Tần Cần đang vừa hát líu lo vừa khóa cửa, phía sau lại vang lên tiếng huýt gió.

Tần Cần hoảng sợ, quay người thấy Từ Phi Na đang tựa vào cửa, vẻ mặt hóng chuyện nhìn cô. "Cô Tần xinh đẹp đi đâu thế? Hẹn hò à?"

Tần Cần khoanh tay trước ngực, đắc ý nói. "Đúng rồi, bác sĩ Hứa hẹn tớ đi ăn, xem phim nữa."

"Không tệ" Từ Phi Na lại gằn sửa áo cho cô, không khỏi than thầm. "Tần Cần nhà chúng ta lớn thật rồi, đêm nay chị đây không về, nếu cũng muốn đưa bác sĩ Hứa về nhà làm gì đó, bên cạnh cũng không ai nghe lén đâu, cũng nhớ..."

"Cút xuống âm phủ đi..."

Tần Cần xấu hổ đỏ mặt "Hừ" một tiếng, xoay một vòng trước mặt cô nàng. "Cậu nhìn tớ đi, có được không?"

"Được rồi được rồi, đừng ở đây khoe nữa, nhanh đi tìm bác sĩ Hứa đi!"

Nói xong, Từ Phi Na muốn xuống dưới với cô.

Tần Cần thẳng gập, dừng bước lại nhìn Từ Phi Na.

"Sao thế? Nhìn cái mặt ngọc nghếch của cậu..." Từ Phi Na cười, chọc vào trán Tần Cần.

"Bác sĩ Hứa đang chờ tớ ở bên dưới, hay là lát nữa cậu xuống nhé?" Tần Cần ôm cánh tay cô nàng làm nũng.

Từ Phi Na liếc mắt nhìn, phát tay. "Đi nhanh lên, đi nhanh lên, tớ không thèm nhìn hai người show ân show ái."

Tần Cần đứng trong thang máy hôn gió, còn không quên nói một câu. "Chờ tin tốt của tớ."

Cửa thang máy đóng lại, Từ Phi Na lắc đầu nở nụ cười, trùng hợp bây giờ có thể về đổi áo khoác dày được, xoay người vòng về nhà mình.

Mới tới ngoài cửa, Từ Phi Na đột nhiên dừng lại nghiêng đầu nhìn cửa nhà của Tần Cần, một chùm chìa khóa nhà vẫn đang cắm trong ổ khóa chưa rút ra.

Tần Cần, ông trời cũng giúp cung rồi đấy!

Từ Phi Na giúp cô khóa chặt cửa, sau đó...bỏ chìa khóa vào trong túi của mình.

Chị đây chỉ có thể giúp cung thế thôi.

Tần Cần ngồi lên xe của Hứa Trì, lần này còn chủ động ngồi xuống ghế cạnh ghế lái.

Vé xem phim có ghi 7 rưỡi tới, về nhà cũng vừa lúc 9 rưỡi, tới nơi cũng không làm lỡ "thời gian thả độc" mà anh nói.

"Tôi đã đặt trước lẩu Sukiyaki [1] ở một nhà hàng Nhật rồi." Hứa Trì lái xe lên đường chính, hỏi cô. "Em có muốn ăn không?"

"Ăn Sukiyaki cũng được! Em rất thích." Tần Cần đáp lời.

Cô và Lộ Ký Thu đều thích ăn Sukiyaki, thêm một chai rượu sake đun nóng nữa, quả thật ngon nhất thế gian.

Ngồi bên cạnh anh, Tần Cần không biết nên nhìn đi đâu, đôi mắt nhìn anh lại vội vàng dời mắt.

"Có lạnh không?"

Nghe tiếng, Tần Cần nghiêng đầu nhìn về phía anh, thấy anh lấy hai miếng dán sưởi ấm ra. "Cho em."

Tần Cần cảm lấy, thấy giấy bọc màu hồng nhạt, không nhìn được hỏi anh. "Bình thường anh có thói quen chuẩn bị món đồ này sao?"

Tần Cần muốn hỏi là - có phải anh mua cho cô gái nào khác không?

Hứa Trì nhìn cô, đoán được cô muốn hỏi gì, cong môi trả lời. "Mua ở trên đường tới đây."

Ý là có ý mua cho cô.

"À." Tần Cần trộm mím môi, xé giấy bọc, dán vào bên trong áo len.

Trong xe gió mát, miếng dán trong cơ thể cô dần nóng lên, Tần Cần cong môi cười, tựa lưng vào ghế ngồi tiếp tục nhìn lên anh.

Một lúc lâu sau, Tần Cần không nhìn được mở miệng hỏi anh. "Sao anh lại mua cho em?"

Hứa Trì há miệng, cuối cùng chỉ dụi dằm nói. "Hôm nay trời lạnh, nhiệt độ giảm."

Thật ra hôm qua khi Tần Cần khoác tay anh, Hứa Trì cảm giác được tay cô rất lạnh. Sau khi về nhà mới lên mạng tìm hiểu, biết được con gái thường hay dùng miếng dán sưởi ấm, nên trên đường tới đây anh mua cho cô mấy miếng.

Đèn đỏ, xe dừng, ánh mắt Tần Cần nhòm chằm chằm vào đôi tay đặt trên

vô lăng của anh.

Tần Cần ngẩn người, khi tỉnh táo lại, xe đã dừng trước cửa nhà hàng.

Cô đi theo anh vào trong nhà hàng, nghe anh báo số phòng cho nhân viên phục vụ, Tần Cần lặng lẽ thở phào một hơi.

Cái này có tính là lần hẹn hò đầu tiên...của hai người không?

"Phòng "Xuân lục" đầu tiên ở bên tay phải của tầng hai, hai vị cần thận bậc thang." Nhân viên phục vụ đứng dưới cầu thang, ra hiệu cho hai người lên lầu.

Tần Cần chỉ mãi lo đi cùng anh, không để ý dưới chân có bậc thang.

Chân không nâng lên, cô vấp phải bậc thang, cơ thể lao đảo, Tần Cần cầm lấy bàn tay anh, bàn tay ấm áp dùng sức kéo cô lại.

Tần Cần suýt ngã khiến nhân viên phục vụ sợ hãi.

"Không sao đâu, không sao đâu.." Tần Cần ngượng ngùng cười, vội vàng xoa tay ý bảo nhân viên phục vụ rằng cô không sao.

Hứa Trì không buông tay phải cô ra, nắm chặt tay cất bước về phía trước, nói với cô. "Theo tôi."

Tần Cần ngây ngốc để mặc anh nắm tay mình, khẽ trả lời. "À, được."

Lần này thì hay rồi, trong mắt cô nào còn cái bậc thang nào nữa, chỉ có bàn tay anh, chỉ có anh.

Dắt rồi, dắt rồi! Ngã một cái cũng đáng giá! Đáng giá!

Tần Cần không biết hôm nay là ngày gì, hình như ông trời cũng đang giúp cô.

Khi chọn món ăn, nhân viên phục vụ vừa giới thiệu vừa lật phần món ăn tình nhân trong menu ra, còn tặng hai người một chai rượu sake đun

nóng.

Cô còn tưởng Hứa Trì không cho cô uống, ai ngờ Hứa Trì lại ngầm cho phép!? Cho phép cô uống hai chén nhỏ, vì răng khôn của cô đỡ đau rồi.

Còn nguyên nhân khác là vì - mới rồi anh nắm tay cô, phát hiện tay cô vẫn lạnh như nước đá, uống một chén rượu cơ thể cô sẽ nóng lên.

Khi ăn cơm, Tần Cần thành thành thật thật, không hỏi cái không nên hỏi, không nói cái không nên nói. Khi ăn xong rồi, xuống cầu thang...

"À bác sĩ Hứa." Tần Cần dùng tay kéo áo khoác anh, nhìn cái cầu thang khiến mình suýt ngã kia, vờ như sợ hãi, nói. "Cái cầu thang này dốc quá, so với khi lên..."

Lời còn chưa nói hết, Hứa Trì đã giơ tay ra, cười nhạt. "Đi thôi."

Tần Cần nhanh chóng nắm tay anh, mím môi đi theo anh bước từng bước xuống dưới.

Tới bậc thang cuối cùng, Tần Cần đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, tò mò hỏi. "Anh cũng sẽ nắm tay mấy cô gái khác sao?"

Tần Cần đứng trên bậc thang cuối cùng, ánh mắt cô và Hứa Trì giao nhau, trong hơi thở của cô còn có cả mùi rượu.

"Không đâu."

Tần Cần híp mắt nở nụ cười, câu trả lời này giống y như câu trả lời cô mong muốn.

Hứa Trì nắm tay cô, hai người nhìn nhau, anh cong môi cười. "Nếu em say thì đêm nay không đi xem phim nữa."

- ---

[1] Lẩu Sukiyaki: Sukiyaki là một món lẩu nổi tiếng của Nhật, được dùng trong một nồi lẩu rất nóng làm bằng hợp kim sắt. Nguyên liệu chính của lẩu sukiyaki là thịt bò thái mỏng và nấm, đậu phụ, hành, shirataki.... Sukiyaki được thực khách yêu thích bởi hương vị thơm ngon

và cách thưởng thức vô cùng độc đáo. Những miếng thịt bò thượng hạng được thái thật mỏng, nhúng sơ qua nước lẩu rồi chấm vào chén trứng gà sống đánh nhuyễn, độ nóng của thịt bò làm trứng chín và tạo thành một lớp mỏng bao quanh bên ngoài. Vị mềm ngọt của thịt bò hòa cùng vị béo bùi của trứng rất hấp dẫn, đã ăn một lần thì sẽ không bao giờ quên.

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tửu lượng của Tần Cần rất tốt, ít khi uống say, cô thường không chế bản thân mình, không để cho mình say tới không biết trời trăng mây đất.

Rượu sake đi xuống bụng cũng nóng lên, khiến người cô trở nên ấm áp, cộng thêm miếng dán sưởi ấm của ai kia đưa cho, bây giờ trong người không còn cảm thấy lạnh, gương mặt cũng đỏ ửng.

Hứa Trì chắc chắn cô không say mới đưa cô tới rạp chiếu phim.

Khi xe chạy tới rạp chiếu phim, hai người là đôi cuối cùng đi vào rạp, quảng cáo mở màn đã chiếu xong rồi.

Đèn trong rạp chiếu phim mờ mờ, chỉ có tia sáng trên màn ảnh, Tần Cần không nhìn thấy gì cả, đập trúng chân hai người mới vào được tới chỗ ngồi của mình.

"Ngại quá, ngại quá." Tần Cần nhỏ giọng nói với anh giai bên tay phải, cô tựa vào lưng ghế ngồi, thở phào một hơi.

Tần Cần len lén nhìn Hứa Trì đang ngồi bên cạnh mình, cạnh anh là một người đàn ông đội mũ.

Tần Cần để túi xách lên đùi mình, hai cánh tay giống như bị thứ gì đó cản lại, rất khó động đậy.

Nhấn nhẹn tới khi nhạc dạo của phim vang lên, Tần Cần mới khẽ dịch cơ thể, liếc nhìn anh giai bên phải mình.

Khá lắm...Anh giai này nhất định phải cỡ 200 cân, giống y như một tảng đá ngồi trên ghế, trách không được cô lại có cảm giác chen lấn với người ta.

Hôm nay ai cũng mặc áo khoác dày, thậm chí có người còn mặc áo lông, chen chúc ngồi trên ghế, Tần Cần không dám lộn xộn tay chân, sợ đụng phải người ta.

Nhất cử nhất động của Tần Cần Hứa Trì đều thấy.

Một lát sau, khi Tần Cần đang rút tay về, tay vịn bên trái đột nhiên bị anh đẩy lên.

Tần Cần sửng sốt cho rằng anh muốn đứng dậy đi ra ngoài, cô vô thức nghiêng cơ thể mình sang phải để anh đi.

Hứa Trì nhìn cô dựa vào bên phải, đưa tay kéo cô.

"Hả?" Tần Cần cúi đầu nhìn cổ tay mình, không hiểu anh muốn làm gì.

"Có thấy chen chúc không?"

Giọng Hứa Trì rất nhẹ nhưng cô vẫn nghe rõ được từng chữ.

Giây tiếp theo, vai cô đụng vào ngực anh, Tần Cần ngây ngẩn cả người, cô lấy lại bình tĩnh, sợ mình sẽ cười ra tiếng. "Ừm..."

Lòng bàn tay của anh đặt trên cổ tay trái của cô liên tục tỏa ra nhiệt độ, cho dù tầm mắt của cô vẫn nhìn màn ảnh chăm chú nhưng suy nghĩ đã sớm bám dính lấy anh.

Một phút trôi qua, hai phút trôi qua, ba phút...

Tần Cần thả lỏng cơ thể, cố gắng liếc mắt nhìn anh nhưng không thấy rõ.

Nhưng mà như thế này cũng được, Hứa Trì không thấy được nét mặt của cô. Nghĩ vậy, Tần Cần không nhìn được nhếch môi, lặng lẽ nghiêng đầu dựa sát vào vai anh.

Yes! Dựa vào rồi!

Tần Cần nhắm mắt lại, còn suýt vui tới mức kêu thành tiếng, cô mím môi giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Hứa Trì cảm thấy vai mình nặng hơn, anh cong môi cười.

Tần Cần tựa trên vai anh, hít hà mùi hương nhàn nhạt, không biết là mùi bột giặt quần áo hay mùi nước hoa mà anh hay dùng.

Nói tóm lại, Tần Cần rất thích mùi hương này. Hoặc có thể nói, cô rất thích anh, thế nên thích luôn cả mùi hương này.

Cô dựa vào vai Hứa Trì, nhìn bộ phim khoa học viễn tưởng khô khan trên màn ảnh, cộng thêm cả mấy chén rượu Sake mới uống vừa rồi, Tần Cần...nhắm mắt ngủ.

Hơn nữa cô còn ngáy.

Hứa Trì nghe tiếng ngáy vang lên, âm thanh rất nhỏ, hình như chỉ có mình anh nghe được.

Anh thoáng nghiêng đầu sang bên phải, thấy Tần Cần đang gồng đầu lên vai mình, cái miệng nhỏ hơi mở, gương mặt đỏ ửng, ngủ ngon lành.

Hứa Trì cúi đầu nở nụ cười, không gọi cô tỉnh dậy, hơn nữa còn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của ai kia.

Khi Tần Cần tỉnh lại, phim đã hết, khán giả xung quanh cũng lục tục rời khỏi rạp chiếu phim.

Đột nhiên Tần Cần cảm thấy má trái mình tê rần, sững sốt một lát mới nhớ ra mình đang dựa vào vai anh.

Cô vội vàng ngồi thẳng lại, vừa xoa gò má trái vừa liếc mắt nhìn anh.
"Đi...đi thôi."

Tần Cần nói xong đứng phắt dậy đi ra ngoài, rất sợ anh hỏi cô bộ phim này có hay không, nội dung thế nào.

Hai người đi theo đoàn người ra khỏi phòng chiếu phim, Tần Cần trộm sờ khóe miệng mình, chắc là không chảy nước miếng đâu...

Tần Cần thở phào một hơi, ngẩng đầu đã thấy anh đang nhìn mình.

Hứa Trì cố ý nhìn khóe miệng cô, lại gần cô một bước, nhẹ giọng nói.
"Tôi lau giúp em rồi..."

Tiếng nói vang lên, Tần Cần đứng ngây tại chỗ nhìn bóng lưng anh, chớp chớp mắt.

Chuyện này không phải sự thật...không phải sự thật...

Hôm nay vì ngủ gật khi xem phim điện ảnh, Tần Cần xấu hổ không thôi, suốt đoạn đường đi không dám nói chuyện với Hứa Trì, cũng không dám thở mạnh.

Tới khi xe dừng trước khu chung cư, Tần Cần mới cởi dây an toàn hỏi anh. "Hay là anh đợi ở đây đi...Em trả khăn quàng cổ và áo khoác cho anh."

Thực ra Tần Cần rất muốn giữ hai thứ này cho riêng mình, buổi tối có thể ôm nó ngủ nữa.

Hứa Trì liếc nhìn đồng hồ, đã gần mười giờ. Khu chung cư cô ở có nhiều tầng, nhiều người qua lại.

"Tôi đưa em lên."

Hứa Trì nói, tắt động cơ xe.

Tần Cần và anh đi vào thang máy lên trên tầng, chưa tới cửa nhà, xa xa đã thấy có một tờ giấy dán trên cửa nhà Tần Cần.

"Đó là gì..." Tần Cần hí hóp mắt nhìn, vội đi lên trước mấy bước.

[Đưa ngón Tần Cần: Cậu quên rút chìa khóa, tớ cầm giúp cậu rồi. Tối hôm nay tớ có party, không trả được chìa khóa cho cậu, cậu tự đi tìm

chỗ ngủ đi! Bye! - Phi Na]

Tần Cần đọc hai lần mới hiểu, vội vàng mở túi tìm chìa khóa, thực sự không thấy...Không đúng, cô thực sự quên rút chìa khóa!

Hứa Trì bước lại gần kéo tờ giấy dán trên cửa xuống, lật mặt sau ---

[Sáng kiến âm áp: Nếu như tớ đoán không sai, chắc chắn bác sĩ Hứa sẽ đưa cậu về, cậu có thể tới nhà anh ta ngủ nhờ một đêm, sáng mai tới phòng làm việc của tớ lấy chìa khóa.]

Tần Cần đỏ mặt làm như không thấy "sáng kiến âm áp" phía sau, lấy điện thoại di động ra. "Đề em gọi điện thoại cho Tiểu Miên Nhi! Em tới chỗ anh của em ngủ cũng..."

"Tần Phóng đưa Giang Miên Nhi đi công tác rồi."

Hứa Trì dựa vào tường khẽ nói, chặt đứt suy nghĩ trong đầu cô.

Tần Cần nghe vậy sững sốt, hỏi. "Sao anh biết..."

"Tần Phóng gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi chăm sóc em hai ngày." Hứa Trì liếc mắt nhìn sang chỗ khác, sợ cô thấy vẻ chột dạ trên mặt anh.

Tần Cần cầm điện thoại di động đi qua đi lại trước cửa, Ký Thu vẫn còn ghi hình chương trình thực tế ở bên ngoài, không tới được nhà cô ấy.

Tới khách sạn thuê phòng cũng được, nhưng cô không mang chứng minh thư.

Tần Cần đột nhiên nghĩ tới quán bar, vội vàng nói. "Hay là anh đưa em tới quán bar đi, ở đó em có một cái giường, có thể..."

"Không được." Hứa Trì ngắt lời cô.

"Tên Lý Càn lần trước chắc vẫn còn ở đó, em không thể ngủ ở quán bar được." Khi Hứa Trì nói, hai mắt viết đầy chữ "Nghiêm túc."

Tên Lý Càn kia, Hứa Trì mới gặp một lần đã nhận ra anh ta là kẻ xấu.

Tần Cần suy nghĩ một chút, cũng phải, gần đây Lý Cần không bị bố quản nghiêm, muốn đi đâu ở đâu cũng được, cô không thể tới quán bar.

Tần Cần chống tay lên tường, nhìn tờ giấy mà Từ Phi Na để lại, hít sâu một hơi gọi điện thoại cho cô nàng.

Bây giờ Từ Phi Na đang chè chén ở party, tiếng nhạc vang lên xung quanh, làm gì còn thời gian để ý tới cuộc gọi của Tần Cần.

Khi Tần Cần đang tìm kiếm trong danh bạ, định tới nhà bạn bè mình ở một đêm, đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên giọng anh.

"Đi thôi."

Tần Cần nhìn anh, hỏi thăm. "Đi đâu?"

"Nhà của tôi."

"Không được..." Tần Cần chớp mắt, ngón trỏ hai tay liên tục chạm vào nhau.

Tới giây phút cẩn thận, cô cũng phải cẩn thận một chút.

Lúc này, Hứa Trì nhấn thang máy, xoay người hỏi cô. "Không tốt chỗ nào?"

- - -

Màn kịch nhỏ:

Mời mọi người thưởng thức tấu nói [1]...

Hứa Trì: Em cảm thấy không tốt chỗ nào?"

Tần Cần: Em cảm thấy chỗ nào cũng không tốt.

Hứa Trì: Nếu em cứ lái nhái như vậy, hôm nay tôi phải xử em ngay tại cửa thang máy rồi.

Tần Cần: Này này, anh đừng ép em, em đi cùng anh là được.

Hứa Trì: Được rồi, lại đây.

- - -

[1] Tấu nói là một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Cần rụt rè, kiên trì từ chối mấy lần mới đi theo Hứa Trì về nhà anh.

Ngồi trên xe, thỉnh thoảng Tần Cần còn giải thích. "Nếu như anh thấy không tiện, anh có thể nói với em ngay lập tức..."

Dọc đường đi, Hứa Trì chỉ mím môi cười nhạt, vờ như không thấy vẻ mặt tươi cười của cô.

Tần Cần nhìn bên ngoài cửa sổ, trong lòng vừa vui vẻ lại vừa hồi hộp.

Hít sâu một hơi, nhìn khung cảnh hai bên đường xe chạy, Tần Cần sững sờ.

Đây là hướng tới phía Bắc thành phố, mấy hôm trước anh bảo thuận đường nên đưa cô về mà...

Khu chung cư Hứa Trì ở có điều kiện rất tốt, xe chạy vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm, Tần Cần xuống xe đi theo sát anh.

Dù sao cũng mới tới mà.

Tần Cần đi phía bên tay phải của anh, tới cửa thang máy, đúng lúc thang

máy tới.

[Ting -]

Cửa thang máy mở ra, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục bảo vệ đứng trong thang máy.

"Cậu Hứa, về rồi sao?" Người đàn ông mỉm cười gật đầu với Tần Cần và Hứa Trì, giúp hai người chặn cửa thang máy.

Hứa Trì gật đầu, nghiêng người ý bảo Tần Cần đi vào trước, nói với người đàn ông. "Vật vả quá."

Người đàn ông cười, đi ra khỏi thang máy, nhìn Tần Cần thêm vài lần, mãi tới khi cửa thang máy đóng lại mới tò mò gãi đầu nói nhỏ. "Đây là lần đầu tiên thấy cậu Hứa mang bạn gái về nhà, nhìn rất xứng đôi."

Thang máy từ từ đi lên, khu chung cư này mỗi nhà một tầng, anh ở tầng 11.

Tần Cần đi theo anh ra khỏi thang máy, không nhận được hỏi anh. "Bác sĩ Hứa, anh ở một mình sao?"

Cho dù đã chắc nịch với đáp án này rồi nhưng Tần Cần vẫn muốn hỏi.

Hứa Trì dùng vân tay mở khóa, tiếng "cách" vang lên, cửa mở.

"Trước kia là thế..." Hứa Trì nói.

Tần Cần giật mình, đứng tại chỗ không dám bước vào trong. "Vậy em..."

Hứa Trì nhìn cô không dám bước vào trong, không chọc cô nữa, bước vào trước. "Hôm nay em ở đây, thế nên thành hai người."

Nghe anh nói vậy, Tần Cần thở phào một hơi. Cô còn chưa chuẩn bị xong kế hoạch chiến đấu, kéo tóc với tình địch đâu.

Quả nhiên lại lú phim rồi.

Đi vào trong nhà anh, Tần Cần chưa quan sát trang trí bên trong phòng,

đã bị mấy đôi dép cho nam hút mắt.

"Chỉ có mấy người Tần Phóng tới đây, thế nên không mua dép nữ."

Nói rồi, Hứa Trì khom lưng cầm đôi dép cho nam mới tính đặt cạnh chân cô.

"VẬY TIỀN GIAI NGHIÊN KIA...CHƯA TỪNG TỚI ĐÂY SAO?" TẦN CẦN ĐI ĐÔI DÉP CHO NAM, CHỜ ANH TRẢ LỜI.

Hứa Trì treo áo khoác mình lên giá, đưa tay xoa đầu cô. "Sao em hỏi thế?"

Tần Cần nhìn thẳng vào mắt anh, thốt lên. "Anh không trả lời, chắc chắn cô ta tới đây rồi."

Hứa Trì nhìn cô, khẽ cười, cái bình dấm chua này đổ mất rồi.

"Chưa bao giờ tới, cô ấy không biết nhà tôi ở đâu." Hứa Trì thành thật trả lời.

Tần Cần còn có chút nghi ngờ, đột nhiên nghĩ tới chuyện Tiền Giai Nghiên hay tới phòng khám tìm anh, xem ra thật sự không biết địa chỉ nhà anh ở đâu. Nếu biết địa chỉ nhà chắc chắn...kéo tới nhà chặn cửa rồi.

Hiểu ra mọi chuyện, Tần Cần nhẹ nhõm, thậm chí còn thấy tự hào. Có thể cô là người phụ nữ đầu tiên xuất hiện trong nhà anh!

Tần Cần sờ mũi, giả vờ nghiêm túc hỏi anh. "Em ở đâu?"

Hứa Trì đưa cô tới phòng khách, trong phòng chưa có ai ở.

Tần Cần đứng trước cửa nhìn một lượt, ở đây thật sự chưa có ai ở, ga giường và chăn nệm vẫn còn mới nguyên.

Tần Cần tựa trên khung cửa, nhìn xung quanh, nhỏ giọng hỏi. "Em muốn..."

Hứa Trì nghiêng người sang, chỉ phía phòng tắm. "Phòng tắm ở đằng kia, phòng tắm trong phòng khách không lắp đặt vòi hoa sen trên trần

đâu."

Tần Cần gật đầu, vừa muốn đi về phía phòng tắm, anh lại hỏi. "Em tắm trước sao?"

"Ừm."

Khi anh hỏi chuyện này, bầu không khí bỗng nhiên trở nên mập mờ.

Tần Cần đi vào trong phòng tắm, khóa trái cửa rồi móc điện thoại đi động ra.

Khi ở trên đường, cô liên tục gửi tin nhắc cho Từ Phỉ Na, vừa mới vào trong nhà anh, Tần Cần cảm giác điện thoại của mình rung lên.

Quả nhiên Từ Phỉ Na kia hiện thân rồi!

Tần Cần nhân nút nghe, nhỏ giọng hết mức có thể. "Từ Phỉ Na!"

Từ Phỉ Na gân giọng hỏi cô. "Cậu ở đâu thế? Nói lớn lên một chút! Tớ không nghe được -"

Tần Cần bắt đầu dĩ nhiên, giọng nói vẫn nhỏ như muỗi kêu. "Tớ sắp xong đời rồi! Cậu còn nói chuyện này làm gì?"

Từ Phỉ Na không nghe thấy gì, đi ra khỏi sàn nhảy bước nhanh ra ngoài quán bar.

"Được rồi, tớ ra rồi, cậu nói đi." Từ Phỉ Na quấn một lọn tóc, nhìn thời gian, chắc bây giờ Tần Cần biết mình cầm chìa khóa nhà của cô rồi.

Tần Cần đi qua đi lại trong phòng tắm, thuật lại chuyện ở nhà hàng tới chuyện bây giờ mình trốn trong phòng tắm không dám đi ra ngoài, nói hết chuyện nhỏ chuyện to cho Từ Phỉ Na nghe.

Từ Phỉ Na ngắt lời. "Từ từ, cậu bảo giờ cậu đang ở nhà bác sĩ Hứa?"

"Ừ, có thể tớ là người đầu tiên tới nhà anh ấy!" Trong giọng nói của Tần Cần còn mang theo đắc ý.

Từ Phi Na nở nụ cười. "Thế cậu gọi cho tớ làm gì? Mọi chuyện thuận lợi thế còn gì? Tới cửa vào nhà..."

Tần Cần dựa vào bồn rửa mặt, nhỏ giọng thì thầm. "Đây là lần đầu tiên tớ..."

"Đậu má, cậu chơi lớn thế sao?" Từ Phi Na ngạc nhiên.

Tần Cần sững sốt một chút, lập tức hiểu ra ý của Từ Phi Na, đỏ mặt mắng. "Tớ bảo đây là lần đầu tiên tớ ở nhà anh ấy! Từ Phi Na, đầu cậu nghĩ gì thế."

Từ Phi Na lúng túng cười, ho nhẹ, nói. "Xin lỗi xin lỗi, tớ biết Tần Cần cậu không phải người như thế."

Tần Cần hừ một tiếng, sờ vành tay nóng bừng của mình. "Tớ nói này, hôm nay anh ấy "chủ động" mời tớ tới nhà anh ấy, chắc anh ấy không phải loại...loại người như thế chứ?"

Tuy ngoài miệng Tần Cần nói thích người bên ngoài nhã nhặn bên trong hư hỏng, nhưng cô vẫn thích...

"Tĩnh lại hộ đi! Nếu như bác sĩ Hứa dám làm bậy, ông anh Tần Phóng của cậu không giết chết anh ta mới lạ."

"Nhưng mà, đêm nay cậu có thể thử dò xem anh ta có ý gì với cậu hay không?"

Tần Cần mím môi gật đầu, vội vàng nói với Từ Phi Na mấy lần nắm tay của hai người hôm nay.

Ai ngờ Từ Phi Na lại bật cười.

"Tớ còn nghĩ cậu giỏi bao nhiêu, dùng nhiều cách thế mà chỉ đi được bước đầu thôi à? Tớ cá chắc tối nay không bước được bước thứ hai đâu."

Tần Cần bĩu môi, mạnh miệng nói. "Chưa chắc."

Từ Phi Na nghe cô nói, lập tức dùng kế khích tướng. "Tần Cần, nếu tối hôm nay cậu có thể hôn bác sĩ Hứa, sau này tớ sẽ gọi cậu là chị, ngoan"

ngoãn để cậu sai khiến, dù mệt cũng không than."

Tần Cần chưa trả lời Từ Phi Na, Hứa Trì đã đứng bên ngoài gọi cô.

Từ Phi Na ở đầu dây bên kia cũng nghe được, vừa cười vừa nói với Tần Cần. "Cậu sợ thế làm gì, mãi mới có dịp tốt như thế, chẳng lẽ định ngủ một giấc tới sáng mai rồi phủi mông về nhà?"

Tần Cần nhìn mình trong gương, trực giác nói cho cô biết - Tối hôm nay phải xảy ra chuyện gì đó mới được.

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Trì đứng bên ngoài gọi tới lần thứ hai, Tần Cần vội vàng cúp điện thoại mở cửa ra ngoài.

Mới ra ngoài, Tần Cần thấy Hứa Trì cầm một bộ quần áo đưa cho cô.

"Bộ quần áo ở nhà này vẫn còn mới, ngăn tủ thứ hai trong phòng tắm có bàn chải đánh răng và khăn tắm mới." Hứa Trì nói rồi đặt quần áo vào tay cô. "Tôi tới phòng sách đọc tài liệu, em tắm trước đi."

Tần Cần ôm quần áo khẽ gật đầu nói được.

Nhìn bóng lưng của anh, Tần Cần nhớ tới lời Từ Phi Na nói.

Thôi, hay là cô đừng suy nghĩ nhiều như vậy nữa.

Tuy Tần Cần là người liêu lĩnh nhưng cô biết ở trong nhà người khác phải giữ lễ phép.

Không có dung dịch tẩy trang, Tần Cần dùng sữa rửa mặt cho nam, ai ngờ độ mạnh cũng bằng với dung dịch tẩy trang thường dùng.

Trong phòng tắm có bồn tắm, những nghĩ tới thời gian, Tần Cần không tắm rửa kỹ càng, chỉ tắm sơ qua bằng vòi hoa sen.

Vòi hoa sen bắn ra tia nước, độ ấm cũng vừa.

Tần Cần vừa tắm vừa quan sát trang trí trong phòng tắm.

Khăn tắm màu xám cho nam được để ở một bên, trên bồn rửa mặt chỉ có một lọ sữa rửa mặt và sữa tắm, sữa rửa mặt cô mới lấy dùng.

Trong tủ không có mỹ phẩm dưỡng da, đồ trang điểm gì. Chắc chắn anh ở đây một mình.

Tần Cần hắt xì hơi, chỉnh nước nóng lên một chút.

Tắm rửa xong, Tần Cần dùng khăn tắm màu trắng tinh lau tóc, mặc quần áo ở nhà anh đưa cho mình, sau đó đứng trước gương thất vọng bĩu môi.

Còn tưởng rằng cái áo sơ mi này là loại che được hơn nửa mông, bên dưới vừa ẩn vừa hiện, giơ tay nhắc chân cũng khiến người ta muốn xông tới...

Tần Cần than thảm một tiếng, quả nhiên phim chiếu trên TV đều lừa người ta.

Cúi đầu ngửi mùi hương trên người, Tần Cần híp mắt cười, dùng sữa tắm của anh, mặc quần áo ở nhà của anh, trên người chỉ toàn mùi của anh.

Tần Cần xoa tóc, mở cửa phòng tắm đi ra ngoài, len lén nhìn về phía phòng sách, cửa phòng sách khép hờ, Tần Cần có chút ngạc nhiên, thì ra buổi tối anh còn phải làm việc sao?

Cất bước đi tới, dừng bước trước cửa thư phòng anh giơ tay gõ nhẹ lên ván cửa. "Bác sĩ Hứa, em tắm xong rồi."

"Ừ, tôi trải ga giường và chăn nệm giúp em rồi." Hứa Trì ngẩng đầu thấy cô không đi vào trong, hơn mím môi, nói. "Đi ngủ sớm nhé! Ngủ ngon."

"Vâng, anh ngủ ngon."

Tần Cần nói xong xoay người chạy về phòng dành cho khách.

Vào phòng khách, cô dựa lưng trên ván cửa, buồn rầu lắm lắm. "Mày đấy mày đấy, bị Từ Phi Na nói trúng tim đen rồi..."

Không hiểu tại sao Tần Cần rất sợ lại gần anh, càng muốn lại gần thì càng sợ.

Tần Cần cúi đầu tới bên giường, nhìn ga giường chần nệm anh dọn sẵn, thở phào một hơi tự an ủi mình. "Không sao cả! Ngủ sát vách với nhau cũng được rồi."

Tự an ủi mình xong, Tần Cần nằm xuống kéo chăn lên, đột nhiên lại phát hiện ly nước còn bốc hơi nóng được đặt trên đầu giường.

Cô lập tức ngồi thẳng người dậy, cầm ly thủy tinh uống một ngụm.

"Ah, nóng, nóng..." Tần Cần vội vàng buông ly thủy tinh xuống, sờ đôi môi nóng của mình, cười ngây ngô.

Anh cẩn thận quá.

Tắt đèn, Tần Cần nằm trên giường, nụ cười trên khóe môi vẫn chưa tan.

Lăn qua, lộn lại...ba mươi phút sau, Tần Cần bật dậy từ trên giường.

Không được! Cô không thể ngủ, không thể lãng phí thời gian quý giá thế này.

Tự cổ vũ bản thân mình, Tần Cần hăng hái bước xuống dưới, tới cửa. Tay chưa chạm lên chốt cửa đã sợ hãi.

"Đừng vội, đừng vội..." Tay trái Tần Cần nắm lấy tay phải, hít sâu một hơi. "Nhanh quá cũng không được, mấy chuyện như thế này từ từ tới cũng được mà."

Mới nói xong, Tần Cần lại lập tức lắc đầu, tự phủ nhận ý kiến của mình. "Nhưng không nhanh thì không được, lần sau không có chuyện không thấy chìa khóa, bỏ lỡ rồi không còn cách nào nữa!"

Tần Cần đứng trước cửa phòng, hai tay che mặt, thật là rầu rĩ.

"Eo ôi! Thôi đi! Đừng làm gì nữa, chỉ ra xem một tí thôi, không chừng anh ấy ngủ mất rồi."

Tự cổ vũ bản thân thêm lần nữa, Tần Cần kéo chốt cửa, lặng lẽ mở cửa ra.

1 cm, 5 cm, 10 cm,...

"Không ngủ được?"

Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói của anh, Tần Cần vội vàng nhìn, anh đang đứng ngoài cửa, khóe môi cong lên. "Em mới nói gì mà "không có cách nào nữa"?"

Tần Cần đứng thẳng người, chột dạ sờ khung cửa. "Không có không có, em bảo em không có cách để ngủ."

Trời mới biết anh đứng ngoài đây bao lâu rồi...

"Tôi cũng không ngủ được, có muốn xem phim không?" Hứa Trì vừa nói vừa đi về phía phòng khách.

Tần Cần đuổi kịp anh, thấy trong tay anh còn cầm mấy đĩa phim.

"Xem loại phim nào?" Tần Cần theo anh tới phòng khách, hỏi.

Tay đang cầm điều khiển từ xa của Hứa Trì khựng lại, buồn cười nhìn cô. "Em muốn xem loại phim nào?"

Tần Cần lúng túng ho khan, ngồi xuống trên salon một người, nghiêm túc nói. "Nghe lời anh."

Hứa Trì ngồi xổm trước TV chọn một lát mới bỏ đĩa CD vào đầu đĩa.

"Không ngại tắt đèn chứ?" Hứa Trì đứng cạnh công tắc đèn phòng khách, hỏi cô.

Tần Cần lắc đầu. "Không ngại."

Rõ ràng đây là nhà anh cơ mà.

Hứa Trì chỉ chừa lại đèn tường trong bếp, không ảnh hưởng tới hiệu quả xem phim.

Hứa Trì ngồi trên ghế salon ba người ngồi, nhìn về phía Tần Cần đang ngồi trên salon đơn, lên tiếng gọi. "Lại đây."

Tần Cần mím môi dịu dàng đáp. "Ah."

Trong lòng thích muốn chết nhưng bên ngoài vẫn phải giả vờ bình tĩnh.

"Bịch -"

Tần Cần xoa xoa đầu gối bị đau, mới rồi khi đi về phía anh, không chú ý tới bàn trà, đầu gối vui vẻ hôn bàn trà một cái.

"Đụng vào đâu rồi?" Hứa Trì đứng dậy bật đèn.

"Không sao đâu, không sao đâu." Tần Cần kéo anh lại, ngồi xuống bên cạnh anh. Không thể bật đèn được, mở đèn lên rồi, anh sẽ thấy khuôn mặt đỏ ửng như trái đào của cô.

Mới vừa ngồi xuống, Tần Cần đã thấy tên phim hiện lên trên màn hình - "Hành trình trái đất[1]."

Nếu như nhớ không lầm, đây là bộ phim phóng sự trên mạng chấm điểm cao nhất, đi tìm kiếm thế giới tuyệt vời nhất, mới vài phút đã dẫn con người ta đi vào thiên nhiên, tới gần khoa học.

Tần Cần tựa lưng vào salon, xem một lát, hỏi anh. "Bác sĩ Hứa, con lười vẫn luôn chậm thế sao?"

Trong phim, một con lười giống đực đang ôm chặt một cái cây, động tác chậm tới mức khiến người ta muốn ngủ gà ngủ gật.

Hứa Trì nhìn cảnh trên TV, chần chờ một chút, nói. "Đôi khi nó cũng rất nhanh."

Tần Cần nghi ngờ nhìn chằm chằm con lười trên TV, rất sợ bỏ qua động tác nhanh nhẩu của nó.

Lời người dẫn chuyện vang lên lần nữa -

[Ở nơi cách đó không xa, có tiếng con lười cái kêu, âm thanh rất mê người...]

Đúng lúc này, con lười đực kia đột nhiên nhảy xuống thân cây, động tác tuy không nhanh như báo săn nhưng đã "rất nhanh" so với động tác leo cây của nó rồi.. Nó đu qua mấy thân cây, giống y như vượn và khỉ, cánh tay dài ôm lấy cành cây, đu qua từng cái cây từng cái cây.

[Tiếng con lười cái kia lại vang lên nữa rồi, nhưng hai con cách nhau một cái hồ nước sâu...Nó phải làm thế nào đây?]

Lời dẫn chuyện vừa dứt, Tần Cần thấy con lười nhảy vào trong nước dùng cả hai tay hai chân bò sang bờ bên kia.

Tần Cần liếc mắt nhìn Hứa Trì, sờ mũi, cúi đầu cái gối chần giữa hai người.

Gối này gối này, hôm nay mày hơi thừa.

Mắt Tần Cần vẫn nhìn về phía trước, bàn tay bò về phía anh, động tác chậm như một con lười.

Tới gần, Tần Cần lặng lẽ dùng tay nắm một góc gối ôm, nhân dịp anh không chú ý, tay cô kéo gối ôm ôm vào trong ngực mình, cơ thể dịch lại gần anh.

Lúc này, lời dẫn chuyện tiếp tục vang lên --

[Nhìn đi, vậy mới tốt chứ!]

Tiếng cười của Hứa Trì vang lên bên tai, Tần Cần biết mình đã bị phát hiện, lúng túng díu đầu vào gối.

Quên đi! Dứt khoát hoặc không làm gì cả!

"Có hơi lạnh." Tần Cần nghĩ nát óc cũng nghĩ ra một cái lý do.

Vốn nghĩa Hứa Trì sẽ tránh ra, không ngờ ai lại phụ họa theo cô. "Ừm, tôi cũng thấy hơi lạnh."

Hứa Trì nói xong, tự mình kéo một cái chăn lông ngắn trùm lên trên cơ thể hai người.

Tần Cần kéo cái chăn, nương theo tia sáng trên TV lén nhìn anh. Làm sao để thăm dò anh được? Làm sao mới chắc chắn anh có ý với mình?

[Ừng ục]

Âm thanh vừa vang lên, hai người quay lại nhìn nhau.

[Ừng ục]

Lại một tiếng, Hứa Trì bật cười hỏi. "Em đói bụng?"

Tần Cần kéo cao chăn, đôi mắt vô tội. "Vâng..."

"Sao em không nói sớm." Hứa Trì vừa cười vừa đứng dậy, vào phòng bếp mới nhận ra không có gì để ăn. "Muốn gọi thức ăn bên ngoài không?"

Tần Cần ghé vào salon, vội vàng gật đầu. "Em không kén ăn, gọi gì cũng được."

Tối nay cô chỉ ăn no một nửa bụng.

Hứa Trì bật đèn lên, mở phần mềm đặt thức ăn, đưa điện thoại cho Tần Cần. "Em gọi đi."

Tần Cần cầm điện thoại di động, không khách sáo với anh nữa, cô thật sự rất đói!

Hứa Trì đi đổi đĩa CD, Tần Cần ngồi trên salon đặt thức ăn, mới nhấn vào một cửa hàng bán đồ nướng, một số lạ đột nhiên gọi tới.

Tần Cần nhún lộn phải nút nghe, trong điện thoại vang lên giọng nữ quen thuộc.

"Hứa Trì, nhà em bị cúp điện, em rất sợ...anh có thể tới đón em không?"

Tần Cần nhận ra giọng nói này, là Tiền Giai Nghiên.

- ---

[1] Planet Earth – Hành trình Trái đất là loạt phim tài liệu truyền hình về tự nhiên được sản xuất bởi đài BBC của Anh. Đây là bộ phim tài liệu có giá trị và được thực hiện trong vòng 5 năm, từ năm 2002 đến cuối năm 2006. Năm 2001, BBC phát sóng phim tài liệu The Blue Planet nói về lịch sử tự nhiên của đại dương.

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phòng khách rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức cho dù không mở loa ngoài Hứa Trì cũng nghe rất rõ.

Tần Cần thấy chân mày Hứa Trì nhíu lại.

Hứa Trì lại gần cô muốn nhận điện thoại, nói chuyện với Tiền Giai Nghiên ở đầu dây bên kia. Tần Cần vô thức giơ cao điện thoại di động lên, dùng ánh mắt bảo anh - để em nói nhé?

Hứa Trì sững sốt một chút, cong môi gật đầu ngậm cho phép.

Tần Cần mở loa ngoài, nói với Tiền Giai Nghiên ở đầu bên kia. "Cô Tiền, lẽ nào buổi tối đi ngủ cô không tắt đèn sao?"

Sợ tối? Đưa ngọc mới tin cô!

Tiền Giai Nghiên nhận ra được là giọng Tần Cần, lập tức không nũng nịu nữa, sắc mặt cay nghiệt hỏi ngược lại. "Tần Cần? Sao cô lại nghe điện

thoại? Hứa Trì đâu?"

Tần Cần nhìn Hứa Trì, nói dối. "Anh ấy ngủ rồi."

Chỉ với mấy chữ này cũng khiến Tiền Giai Nghiên tức điên rồi.

"Cô..." Tiền Giai Nghiên nắm chặt điện thoại di động, híp mắt thấp giọng hỏi. "Tần Cần, có phải cô thích Hứa Trì không?"

Tiền Giai Nghiên vừa dứt lời, Tần Cần đã chột dạ nhìn ngó xung quanh.

Thấy Tần Cần không trả lời, Tiền Giai Nghiên cười lạnh. "Hứa Trì sẽ không thích cô đâu, tôi thích anh ấy bao nhiêu năm rồi, không tới lượt cô đâu, đừng mất công suy nghĩ nhiều nữa. Hơn nữa, cô nghĩ rằng tôi tin hai người đã xảy ra chuyện gì sao?"

Tiền Giai Nghiên thật sự chọc giận Tần Cần, khi lý trí sắp mất, cô học theo tiếng cười lạnh của Tiền Giai Nghiên, hỏi lại. "Cô thích anh ấy nhiều năm vậy rồi, sao chưa thấy hai người có kết quả gì, chẳng lẽ anh ấy thật sự không có hứng thú với cô?"

Tần Cần nói trúng rồi. Nhiều năm trôi qua, Hứa Trì còn chưa bao giờ nắm tay cô ta, trong tiệc tốt nghiệp cũng không thêm ôm, Tiền Giai Nghiên không cam lòng.

"Được, tôi xem như hai người bên nhau. Nhưng có thể bao lâu? Ba ngày? Hay là ba tháng? Anh ấy không thích loại người như cô, cô không cần..."

"Cô Tiền, tuổi cô cũng đã cao, cô gấp gáp như thế tôi cũng hiểu được." Tần Cần không để cô ta chen vào, tiếp tục nói thêm.

"Cô lớn vậy rồi còn dùng cái cơ sở tội vô lý này? Đèn bị hỏng thì tìm bảo vệ, Hứa Trì có phải thợ sửa đèn đâu, cũng không phải cái bóng đèn chiếu sáng cho cô."

"Tôi quen anh ấy không lâu, thế thì sao? Chúng tôi tình đầu ý hợp, tình yêu tới ai mà cản nỡ, cô không hiểu cũng đừng mãi cần nắn thế chứ..."

"Hơn nữa, bây giờ tôi và anh ấy bên nhau, tôi không cho phép ai đó nữa

đêm gọi tới đây tâm sự với anh ấy! Không có chuyện gì đừng gọi, có chuyện thì báo cảnh sát, đảm bảo còn tới nhà cô nhanh hơn anh ấy. Tạm biệt!"

Nói hết cũng cúp điện thoại luôn.

Tần Cần thở hắt hắt đưa điện thoại di động cho anh, làm bầm một câu. "Chắc bây giờ em còn đáng ghét hơn cô ấy."

Hứa Trì đặt điện thoại di động lên bàn trà, giơ tay xoa xoa mái tóc ngắn của cô giống như đang dỗ còn mèo nhỏ tức giận xù lông.

"Còn đói không?"

Tần Cần chống nạnh hít sâu một hơi, cô tức đến no rồi. Ngẩng đầu nhìn anh, bực bội hỏi. "Có phải anh cũng rất ghét cô ta hay không?"

Hứa Trì nhếch miệng cười, gật đầu, mấy câu nói kia của cô, chắc chắn sáng hôm sau Tiền Giai Nghiên sẽ gọi điện thoại nói với mẹ anh. Nhưng mà, không sao cả.

Trong phòng khách đột nhiên yên lặng, Tần Cần ngược mắt nhìn anh, không nhìn được, hỏi. "Anh thích kiểu con gái thế nào?"

Hứa Trì nhìn cô, một lúc lâu vẫn không mở miệng.

Tần Cần nuốt nước miếng, không ngờ mình lại rước nhục vào thân, khoát tay nói. "Thôi, em không đói nữa, em đi ngủ."

Tần Cần nói xong vòng qua người anh, bước nhanh vào phòng.

Đóng cửa lại, Tần Cần tựa đầu vào ván cửa, thở dài một hơi - "Rất cuộc anh ấy có thích mình hay không?"

Mới rồi cô cố ý nói với Tiền Giai Nghiên mấy câu đó cũng là muốn xem phản ứng của Hứa Trì. Nhưng anh không phủ nhận cũng không ngắt lời cô, lại không giống như đang ngầm thừa nhận...

"Phiền quá -"

Tần Cần nhắm mắt lại, bây giờ cô không muốn nghĩ tới chuyện bước thêm bước nữa, cô chỉ muốn hiểu rõ lòng anh.

Trong phòng khách, Hứa Trì cầm điện thoại di động cho dãy số của Tiền Giai Nghiên vào danh sách đen.

Trước đây không làm như vậy là vì anh còn nghĩ tới cảm nhận của Vu Ngọc Cẩm, dù sao Tiền Giai Nghiên cũng rất biết cách khiến Vu Ngọc Cẩm vui vẻ, anh không muốn vì Tiền Giai Nghiên mà cãi nhau với mẹ mình.

Bây giờ thì khác rồi, Tiền Giai Nghiên còn chĩa mũi nhọn về phía Tần Cần, đây là ranh giới cuối cùng của anh.

Cho dù chỉ khiêu khích bằng lời nói, anh cũng không cho phép.

Tôi nay Tần Cần không ngủ được.

Bảy rưỡi sáng, Tần Cần bò dậy khỏi giường, lặng lẽ ra khỏi phòng, thấy cửa phòng của anh vẫn đang đóng, cô thở dài một hơi.

Tới phòng tắm, nhìn cái vành mắt đen sì của mình ở trong gương, Tần Cần lại thở dài lắc đầu.

Tần Cần rửa mặt xong, đang dùng khăn mặt lau nước trên mặt, tiếng chuông cửa lại vang lên.

[Kính coong -]

Tần Cần tưởng mình nghe lộn, buông khăn mặt lắng tai nghe.

[Kính coong -]

Thật sự có người nhấn chuông.

Tần Cần tới phòng khách, nhìn cửa phòng ngủ của Hứa Trì vẫn còn đang đóng, lại nhìn ra bên ngoài. Hay là cô mở cửa trước?

Cô ghé vào mắt mèo nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy có một người phụ nữ trung niên ăn mặc lịch sự đứng ngoài cửa. Phán đoán ban đầu của Tần Cần, đây không phải người xấu.

Tần Cần mở một khe cửa, lộ đầu ra ngoài nhẹ giọng hỏi người ngoài cửa. "Bác là ai?"

Vu Ngọc Cẩm đứng ngoài cửa, thấy người mở cửa là cô, không khỏi sững sốt. "Tôi tìm Hứa Trì."

Tần Cần cắn môi dưới, quan sát người phụ nữ này một cách tỉ mỉ, cuối cùng mới mở cửa ra. "Bác vào nhà trước đi, anh ấy vẫn chưa dậy."

Vu Ngọc Cẩm đi vào bên trong, tiện tay đặt đồ lên tủ đặt cạnh cửa trước.

"Cô là Tần Cần?" Vu Ngọc Cẩm dò xét.

Tần Cần có chút ngạc nhiên, gật đầu nói. "Vâng, cháu là Tần Cần."

Vu Ngọc Cẩm không đổi giày, đi thẳng tới phòng khách, thoáng nhìn gói ôm nghiêng nghiêng ngả ngả trên salon, còn cả cái chăn da lông ngắn chưa gấp.

Xoay người nhìn Tần Cần từ đầu tới chân, thấy cô mặc quần áo ở nhà của Hứa Trì, lại nhìn salon lộn xộn...

"Hai người bên nhau bao lâu rồi?" Vu Ngọc Cẩm nhìn cô, hỏi.

Tần Cần chớp mắt, cô còn chưa biết người này là ai, sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?

"Mẹ?"

Nghe tiếng, Tần Cần và Vu Ngọc Cẩm đồng thời quay đầu nhìn sang, Hứa Trì ra khỏi phòng ngủ tới cạnh Tần Cần.

"Đây là mẹ tôi." Hứa Trì đung nhẹ vào vai cô, ra hiệu cho cô, nói. "Gọi là dì."

"Chào dì Hứa.." Tần Cần mơ mơ màng màng gọi.

Vu Ngọc Cẩm nhìn "cử chỉ thân mật" của hai người, mím môi. "Tôi không phải họ Hứa."

Tần Cần không hiểu tại sao, cảm thấy mẹ của Hứa Trì đang tức giận, hình như còn không thích cô. Tần Cần đành phải biến thành con người sợ hãi, cúi đầu không dám thở mạnh.

Vu Ngọc Cẩm không phải người không nói lý, nhìn Hứa Trì. "Con đi rửa mặt đi! Mẹ muốn nói chuyện riêng với Tần Cần."

Tần Cần vô ý túm góc áo Hứa Trì.

Hứa Trì xoa đỉnh đầu cô, ánh mắt nhìn Vu Ngọc Cẩm, khẽ nói. "Không sao đâu, mẹ tôi hỏi gì em cứ nói, nói giống tôi hôm qua vậy."

Tôi hôm qua?... Ý anh là, nói dối rằng hai người bên nhau?

Tần Cần nhìn anh đi vào trong phòng tắm, không thể làm gì khác, nhắm mắt lại ngồi xuống đối diện Vu Ngọc Cẩm, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

"Tôi biết cô là em gái Tần Phóng, không biết nhiều nhưng cũng biết ít." Vu Ngọc Cẩm vừa nói vừa liếc mắt nhìn chằm trên ghế salon. "Có một số chuyện tôi muốn nói với cô."

Tần Cần vội vàng gật đầu. "Dì, dì cứ nói."

"Tôi nghe nói cô mở quán bar? Nhà của chúng tôi là dòng dõi Nho học, không thích những nơi như quán bar cho lắm."

"Tôi còn nghe nói cô có thói quen đi xe máy? Con gái thích vài thứ là chuyện thường, nhưng xe máy không giống như ô tô, không an toàn."

"Hơn nữa, bình thường tôi thích đánh đàn, chơi cờ, viết chữ... Cô có tình thông cảm kỳ thi họa hay không?"

Tần Cần liếm môi dưới, sớm biết như vậy, khi còn bé đã đăng ký rồi.

"Khi học đại học cháu biết đàn dương cầm, chưa nói là giỏi....Cháu biết

chơi cờ caro, cũng không tính là giỏi..Cháu không biết vẽ, nhưng cháu thích xem tranh châm biếm..." Tần Cần trả lời thành thật.

"Cô học đại học chuyên ngành gì?"

"Học đại học K, chuyên ngành biên đạo múa." Tần Cần ngẩng đầu ưỡn ngực, thực ra đại học K cũng là đại học đứng số 1, số 2 trong nước, cô còn có hai cái bằng tốt nghiệp. Lần này tìm không ra chỗ đâm rồi.

Nào ngờ Ngọc Cẩm chỉ gật đầu. "Trường học cũng được, nhưng cô học chuyên ngành này, tôi hy vọng cô là người đứng phía sau sân khấu, ít nhất không mở quán bar..."

Hứa Trì ra khỏi phòng tắm, đi thẳng vào chủ đề, nói với Vu Ngọc Cẩm. "Mẹ, mẹ đừng mở miệng là nói không thích được không? Con thích là đủ rồi."

Tần Cần thấy anh tới vội trốn phía sau anh như con gà con.

"Tần Cần này, cô đừng trách dì nói thẳng, dì thấy biết bao nhiêu cô gái ưu tú rồi, khó tránh khỏi có yêu cầu cao với cô..."

Hứa Trì nắm tay cô, nhìn Vu Ngọc Cẩm, nói. "Mẹ, được rồi."

Anh biết mục đích mà Vu Ngọc Cẩm tới đây là gì, đơn giản là muốn cho Tần Cần một đòn phủ đầu, thậm chí muốn để cô biết khó mà lui.

Hứa Trì nói xong nhìn đồng hồ treo trên tường. "Sáng nay con còn bệnh nhân, hôm nào con về nhà rồi nói sau."

Anh vừa nói vừa dẫn Tần Cần về phòng ngủ của mình.

Hứa Trì đóng cửa lại, xoay người định nói xin lỗi với Tần Cần, lại nhận ra cô đang cười.

"Cười gì đó?" Hứa Trì cũng nở nụ cười theo cô.

Tần Cần ngẩng đầu nhìn anh, khoe miệng cong lên. "Anh mới nói, anh thích gì?"

- - -

Màn kịch nhỏ:

Hứa Trì: Mình không được hoảng, mình không được hoảng.

Tần Cần: Dù sao em cũng nghe thấy rồi, nghe thấy rồi.

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Cần nghe được rồi, chính tai mình nghe thấy, nhưng cô không biết câu nói đó là thật hay giả.

"Anh nói anh thích em, có đúng không?" Tần Cần lại gần anh, đưa tay khẽ đẩy vai anh, lưng anh đặt trên ván cửa, không còn chỗ để trốn.

Hứa Trì hé mở môi mỏng, chưa kịp mở miệng, Tần Cần đã vội che miệng anh lại.

"Em mặc kệ, dù sao anh đã nói vậy rồi, em tin." Tần Cần nháy mắt, cô sợ anh mở miệng nói không phải.

Hứa Trì dựa vào cửa, nhìn cô ngẩng đầu lên, trong mắt viết đầy hai chữ chắc chắn.

Tần Cần buông tay ra, khoảng cách của hai người từ 20 cm bỗng nhiên biến thành 5 cm.

Tần Cần nhón mũi chân lên, tầm mắt ngang với cánh môi của anh.

Cô im lặng, trong lòng liên tục niệm - "Không làm thì thôi, đã làm phải làm tới cùng."

Nuốt một ngụm nước bọt, Tần Cần choàng tay qua cổ anh, kéo anh hơi cúi xuống, nhân dịp anh chưa chuẩn bị, ghé lại hôn lên môi anh.

Hứa Trì đỡ lấy eo cô, giữa môi và răng tỏa mùi kem đánh răng thơm ngát, đầu lưỡi của cô khẽ luồn vào trong miệng anh, Tần Cần chớp mắt, bỗng nhiên dùng răng cắn nhẹ.

Tần Cần tưởng anh sẽ đẩy mình ra, không ngờ eo lại bị anh ôm chặt, mới vừa không để ý, hô hấp của cô đã trở nên rối loạn, vội lùi về sau một ít.

Trong chốc lát, trong phòng chỉ còn tiếng thở của hai người.

Tối hôm qua mê man khi chưa có được đáp án, sáng sớm mai còn động lòng với người ta, cuối cùng Tần Cần bị thôi thúc, giải quyết hết "tất cả" mọi chuyện.

Đồng hồ trên tường kêu tích tắc, Tần Cần ngẩng đầu nhìn anh.

"..Em hôn anh, anh không từ chối em." Tần Cần hít sâu một hơi, không cho anh nói gì. "Thế nên anh, thích em."

Hứa Trì chưa kịp nói gì, Tần Cần đã vội vã mở cửa chạy.

Sau khi bị cô đánh lén, giữa môi anh vẫn còn lưu lại mùi thơm của cô, Hứa Trì cúi đầu nở nụ cười, cảm giác "bị động" cũng không tệ lắm.

Tần Cần chạy ra khỏi phòng ngủ của anh, trốn vào gian phòng khách.

Vu Ngọc Cẩm ngồi trên salon nhìn Tần Cần đỏ bừng mặt chạy vào gian phòng khác, nhíu mày lại, xem ra tiến triển của hai người còn nhanh hơn bà dự đoán.

Hứa Trì cũng ra khỏi phòng ngủ, muốn thừa dịp Tần Cần thay quần áo, trò chuyện với Vu Ngọc Cẩm vài câu.

Anh mới đặt mông xuống salon đã nghe được tiếng hét chói tai của Tần Cần vang lên trong phòng dành cho khách.

Hứa Trì và Vu Ngọc Cẩm nhìn nhau, anh cũng không giải thích, để mặc Vu Ngọc Cẩm "suy nghĩ nhiều".

"Mẹ, mẹ không phải bà mẹ chồng ác độc như trên TV, đừng vì gây khó

khăn mà soi mới nữa." Hứa Trì tiện tay cầm cái chăn lên, vừa xếp vừa nói. "Bây giờ con có Tần Cần rồi, mẹ có thể vứt Tiền Giai Nghiên qua một bên. Tần Cần có rất nhiều ưu điểm, mẹ hiểu rõ cô ấy sẽ biết cô ấy là con người thế nào."

Vu Ngọc Cầm mím môi, thở dài một tiếng. "Đứa nhỏ Tần Cần kia xinh đẹp, nhìn cũng thông minh lanh lợi, nhưng mẹ lo tuổi nó còn quá nhỏ..."

Hứa Trì đã sắp 30 tuổi rồi, Tần Cần chưa đầy 25 tuổi. Vu Ngọc Cầm lo lắng Tần Cần không muốn kết hôn sớm, còn Hứa Trì cứ một lòng thích Tần Cần, sợ là không thay đổi được.

Lo lắng của Vu Ngọc Cầm còn khiến người ta kinh ngạc hơn nhiều.

Tần Cần mặc quần áo tử tế xong, không dám ra khỏi phòng, Hứa Trì phải lên gõ cửa.

"Đi thôi, anh đưa em đi lấy chìa khóa."

Nghe giọng anh, Tần Cần mở cửa, đôi mắt liếc nhìn phòng khách, nhỏ giọng hỏi anh. "Mẹ anh đi rồi?"

"Ừ, mới đi." Hứa Trì thấy cổ áo len của cô chưa lật ra, anh giơ tay giúp cô lật lại. "Trên đường đi mua đồ ăn sáng luôn! Mười giờ anh phải tới phòng khám tham gia một cuộc họp."

Tần Cần nhìn anh, đột nhiên thốt lên. "Anh không được quên hôm nay em hôn anh."

Hứa Trì khựng tay lại, vỗ nhẹ hai cái lên đầu cô, cười nhạt. "Biết rồi."

Tần Cần nhìn anh cười, vẫn chưa hiểu thái độ của anh.

Chín rưỡi, Hứa Trì đậu xe trước cửa công ty Từ Phi Na, tiện tay đưa sandwich và cà phê nóng mua trên đường tới đây cho cô.

Tần Cần cởi dây an toàn, cầm đồ ăn, muốn nói nhưng lại thôi.

Đẩy cửa xe ra, Tần Cần chưa vội lên tầng, đứng bên cạnh xe suy nghĩ xem nên mở miệng như thế nào.

"Muốn nói gì?" Hứa Trì thò người ra nhìn cô, ý bảo cô nói. Nếu không...anh sẽ nhớ cả ngày.

Tần Cần nuốt nước bọt khom lưng nói với anh. "Em biết hôm nay anh nói thích em...chỉ vì đối phó với mẹ anh."

"Nhưng em thật sự thích anh, anh đừng đối phó em." Tần Cần nhìn anh bằng ánh mắt kiên định, bổ sung thêm một câu. "Em nói thật."

Tần Cần nói ra những lời mình giữ trong lòng bấy lâu, cảm thấy rất thoải mái! Không đợi Hứa Trì trả lời, cô lập tức dùng giọng nói thoải mái, nói với anh. "Cuối tuần quán bar em có một hoạt động, anh có tới không?"

Hứa Trì còn không thèm mở miệng hỏi hôm nào đã lập tức gật đầu đồng ý. "Được."

Tần Cần cầm sandwich và cà phê lùi lại mấy bước, định nói cuối tuần gặp lại, đột nhiên hỏi anh. "Tiền Giai Nghiên kia..."

Tần Cần bước lên trước vài bước, hơi cau mày nói. "Nếu Tiền Giai Nghiên lại tới tìm anh, anh có thể không gặp cô ấy hay không, dù sao hôm qua em đã nói trong điện thoại với cô ta..."

Hứa Trì vốn định gật đầu, nhưng lại vờ như không hiểu, hỏi cô. "Tại sao?"

Tần Cần mím môi, thành thật trả lời. "Vì mi tâm [1] em hẹp, đầu óc em nhỏ."

[1] Mi tâm: Điểm giữa hai đầu lông mày.

[Không muốn thấy anh tới gần cô ấy]

Nửa câu sau, Tần Cần nuốt vào trong bụng, không nói ra khỏi miệng.

"Anh đồng ý với em đi, nhanh lên chút." Tần Cần kéo chốt cửa bắt đầu chơi xấu. "Anh không đồng ý, em sẽ không để cho em đi."

"Được, anh đồng ý."

Cuối cùng, Tần Cần hài lòng nhìn anh lái xe đi, đáng tiếc, cô không nhìn thấy được Hứa Trì nhếch môi cười.

Lòng dạ của Hứa Trì đối với Tần Cần, rất sâu, rất sâu.

Anh nghĩ rất xa, thế nên anh không thể gấp gáp.

Trong phòng làm việc của Từ Phi Na, Tần Cần vừa ăn bữa sáng Hứa Trì mua cho mình vừa nói chuyện sáng nay cho cô nàng nghe.

Hôm qua Từ Phi Na say rượu, bây giờ không có lòng ham muốn gì cả, chỉ uống nước mật ong để tỉnh rượu, thanh thoi nghe một lúc lâu, Từ Phi Na đột nhiên ngắt lời Tần Cần.

"Chờ chút, cậu bảo cậu hôn anh ta?"

Tần Cần biết Từ Phi Na sẽ hỏi chuyện này, xấu hổ đỏ mặt nói. "Đúng thế."

Từ Phi Na cầm ly nước mật ong tới gần Tần Cần, nhìn cái miệng nhỏ nhắn còn dính vụn bánh mì nướng của cô.

"Làm gì thế? Nhìn ánh mắt cậu kia..." Tần Cần vừa lau miệng vừa lẩm bẩm nói.

Từ Phi Na cười xấu xa, tới gần cô ghé đầu vào tai cô hỏi một câu.

Tần Cần nghe cô nàng hỏi, khuôn mặt hồng lên, nói lắp. "Sao...sao cậu biết..."

Từ Phi Na uống một ngụm nước mật ong, cười nói. "Tớ còn biết chắc chắn cậu dùng răng cắn."

"..." Thật sự bị cô nàng nói trúng rồi.

"Hahaha, cậu thật sự là chị tởm, bước thêm bước nữa mà kích thích như thế..."

Từ Phi Na ôm bụng cười một lúc lâu, khi Tần Cần chuẩn bị chui đầu vào trong khe sofa, Từ Phi Na lại gần vỗ vai cô.

"Tần Cần, cậu biết mà...Nếu như hai người hôn lười kiểu Pháp chuẩn, khi cậu cắn đối phương một cái, tức là cậu đang ám chỉ người ta..."

Là thế à?

Khi Tần Cần đang lơ mơ, điện thoại di động trong túi đột nhiên đổ chuông.

Từ Phi Na "À" một tiếng thật dài. "Không phải là bác sĩ Hứa chứ?"

Tần Cần tỉnh táo lại, vội lấy điện thoại di động ra, lấy trên màn hình là một dãy số xa lạ, cô rủ bả vai, nói. "Không phải anh ấy."

Chắc là điện thoại quảng cáo.

Tần Cần nhận điện thoại, tức giận nói với bên kia. "Không mua bảo hiểm, không vay tiền, không có con, không đăng ký gì cả."

Mới nói xong đã định quăng điện thoại.

"Dì là mẹ Hứa Trì." Giọng Vu Ngọc Cẩm vang lên.

Tần Cần Vu Ngọc Cẩm nói, lập tức đứng dậy lấp bấp trả lời.
"Chào...chào dì."

"Chiều nay cháu có bận gì không? Dì muốn đi dạo nhưng không ai đi cùng." Vu Ngọc Cẩm thử dò xét, hỏi cô.

- - -

Màn kịch nhỏ:

Tần Cần: Hôm nay tui là Cần chân chó! Tui xách giúp mẹ chồng bao nhiêu đồ!

Mẹ Hứa: Nhìn con kìa.

--

Hứa Trì: Mẹ, đừng bắt nạt vợ con.

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Cần không ngờ lại nhận được điện thoại của mẹ Hứa Trì, càng không ngờ mẹ anh sẽ hẹn mình ra ngoài.

"Có, có ạ, cháu rảnh."

"Vậy là tốt rồi, hai rưỡi chiều nay trên đường Nam Phong tổ chức triển lãm tranh, cháu và đi tới đó nhé?" Vu Ngọc Cẩm nói.

Tần Cần nào dám từ chối, liên tục gật đầu vâng dạ.

Sau khi cúp điện thoại, Tần Cần vẫn còn sững sờ, Từ Phi Na đẩy bả vai cô, tò mò hỏi. "Ai thế? Nhìn hôn vía của cậu kìa."

"Mẹ Hứa Trì." Tần Cần đặt điện thoại lên ngực, giọng nói cũng run lên.

Tần Cần nói chuyện với Vu Ngọc Cẩm xong, không thấy ngon miệng nữa, cầm điện thoại di động đi qua đi lại trong phòng Từ Phi Na, miệng còn lẩm bẩm. "Mẹ, mẹ anh ấy hẹn tớ đi xem triển lãm tranh...Tớ đồng ý rồi!"

"Cậu vội gì chứ, đã đồng ý rồi thì đi thôi."

Tần Cần hít sâu một hơi, ngồi vào ghế làm việc của Từ Phi Na, vừa gõ bàn phím máy tính vừa nói. "Đúng, tớ không thể sợ! Bây giờ tớ đi tìm

thông tin về triển lãm tranh đó."

Từ Phi Na không nhịn được cười, nhún vai nói. "Bác sĩ Hứa được dạy dỗ đàng hoàng mà, chắc mẹ anh ta cũng không khó tính lắm đâu."

Tần Cần bĩu môi, có khó hay không cô không biết, cô chỉ biết bây giờ mẹ Hứa Trì không thích cô.

Cô gõ tên buổi triển lãm tranh vào thanh công cụ tìm kiếm, Tần Cần nhất định phải để mẹ Hứa Trì có cái nhìn khác về cô!

Hai giờ chiều, Tần Cần và Từ Phi Na cùng nhau đi ăn cơm trưa, Từ Phi Na đưa cô tới triển lãm tranh.

Còn một giao lộ nữa mới tới nơi, Tần Cần bảo Từ Phi Na dừng xe lại.

"Chưa tới nơi mà." Từ Phi Na đậu xe bên lề đường, nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

Tần Cần vừa cởi dây an toàn vừa nói. "Cái xe màu đỏ này của cậu gây chú ý quá, mẹ Hứa Trì không thích."

Từ Phi Na liếc mắt nhìn cô. "Được rồi, nghe theo ý cậu! Không phải tớ không nhắc cậu đâu, nếu phải thay đổi tính cách của mình chỉ vì kính già yêu trẻ thì không đáng."

Tần Cần hiểu ý của Từ Phi Na, gật đầu với cô nàng, sau đó đẩy cửa xuống xe.

Tần Cần vẫn mặc quần áo ngày hôm qua, cũng may vẫn phù hợp với thẩm mỹ của Vu Ngọc Cẩm.

Đi qua giao lộ, trong đầu Tần Cần chỉ toàn tư liệu tra được trong buổi trưa, tên người lập ra triển lãm tranh và tên họa sĩ, tác phẩm trong triển lãm, Tần Cần đều thuộc lòng, đây cũng là ưu điểm của cô, học thứ gì cũng thuộc nhanh, nhất là lời thoại khi còn học đại học, cô mới đọc vài lần đã nhớ.

Chưa tới cửa của triển lãm tranh, Tần Cần đã thấy Vu Ngọc Cầm đứng chờ ở đó, vội vàng bước nhanh thêm vài bước chạy tới gần bà, ngượng ngùng nói. "Dì, cháu xin lỗi vì tới trễ."

Vu Ngọc Cầm giơ tay nhìn đồng hồ, mím môi, nói. "Là dì tới sớm thôi."

Mười lăm phút nữa mới tới hai rưỡi, về chuyện thời gian, Tần Cần không bị mất điểm.

Hai người một trước một sau đi vào triển lãm tranh, Tần Cần đi sau Vu Ngọc Cầm, thở phào một hơi.

Sau khi cha mẹ nuôi của cô qua đời, đây là lần đầu tiên cô ra ngoài đi dạo với bậc bề trên.

"Đi sau dì làm gì? Lại đây, chúng ta trò chuyện cùng nhau." Vu Ngọc Cầm vẫy tay với cô, bà cũng không muốn quan hệ hai người thêm căng thẳng.

Nghe bà gọi, Tần Cần lập tức đi theo.

"Trước đây có hay đi xem triển lãm tranh không?" Vu Ngọc Cầm chủ động tìm chủ đề nói chuyện.

Tần Cần đi bên cạnh bà, nhìn mấy bức tranh chữ vẽ cảnh thủy mặc xung quanh, gật đầu nói. "Từng đi xem một vài lần, nhưng đây là lần đầu tiên cháu đi xem triển lãm tranh thủy mặc."

Chuyện này phải cảm ơn Lộ Ký Thu, người thích xem triển lãm tranh mà Tần Cần quen là Lộ Ký Thu, em trai cô nàng thuộc chuyên ngành thiết kế mỹ thuật, bình thường hay bảo cô nàng đi xem triển lãm.

Hai người đứng trước một bức tranh sơn thủy, Vu Ngọc Cầm dừng chân nhìn, Tần Cần thấy bà thích, đứng bên cạnh chủ động giới thiệu với bà.

"Đây là tác phẩm của Tống tiên sinh, nghe nói khi ông ấy nghỉ chân dưới chân núi đã thấy được phong cảnh này, bức tranh được vẽ vào sáng sớm, bức thủy mặc này nhìn như được phủ một tầng sương mờ. Đây cũng là bức tranh mà Tống tiên sinh thích nhất."

Vu Ngọc Cầm quay đầu nhìn cô, nở nụ cười. "Cháu tra trên mạng sao?"

Tần Cần sững sốt, đưa tay gãi lỗ tai. "Vâng..."

"Đừng lo lắng như thế." Vu Ngọc Cầm vỗ tay cô, tiếp tục đi về phía trước. "Hứa Trì nói cháu có rất nhiều ưu điểm, dì cũng không muốn chỉ bằng "đôi câu vài lời" đã đánh giá cháu..."

Tần Cần nghiêm túc nghe, cũng hiểu ra chút gì đó, "đôi câu vài lời" này chắc chắn liên quan tới Tiền Giai Nghiên.

Vu Ngọc Cầm đi bên trái, Tần Cần đi bên phải.

Trước kia, nếu như có ai bảo cô đi dạo triển lãm với người bề trên, Tần Cần sẽ là người đầu tiên bật cười, nhưng bây giờ thì khác, Tần Cần cũng muốn đi xem - muốn bởi vì tại anh.

"Yêu ai yêu cả đường đi", cô hiểu câu nói này, đi cùng mẹ Hứa Trì sẽ biết được nhiều chuyện về anh hơn, vậy cũng tốt.

Mặc dù không hiểu hội họa, nhưng chỉ cần Vu Ngọc Cầm dừng lại, Tần Cần cũng dừng lại nhìn chăm chú vào bức tranh mà bà nhìn.

"Sáng nay dì có chút không phải." Vu Ngọc Cầm nghiêng người nhìn Tần Cần, khẽ hỏi. "Cháu không để trong lòng chứ?"

Tần Cần sững sốt một chút, lắc đầu cười. "Dì, thực ra mẹ cháu cũng từng nói với nhau mấy câu giống như dì nói sáng nay."

Đi xe máy nguy hiểm, người trong quán bar lộn xộn, học đại học, nghề nghiệp sau này, v.v... Đây đều là những lời nói cô nghe nhiều năm rồi.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, Vu Ngọc Cầm dần dần thấy hứng thú, thuận miệng nhắc tới Tần Phóng. "Tần Phóng vẫn chưa kết hôn sao?"

"Chưa ạ, nhưng anh ấy đang yêu đương." Tần Cần thành thật trả lời, sợ để lại ấn tượng xấu cho mẹ Hứa Trì.

Vu Ngọc Cầm mím môi cười. "Thực ra, dì biết cháu lâu rồi."

Tần Cần nhìn ánh mắt lộ vẻ cười của Vu Ngọc Cẩm, buột miệng hỏi. "Đi biết cháu?"

"Tần Phóng và Hứa Trì là bạn học thời cấp ba, Tần Phóng thường xuyên tới nhà dì chơi, hai tên nhóc còn cùng chơi game gì gì đó." Vu Ngọc Cẩm nói hơn nửa, dừng lại nhìn Tần Cần. "Khi ấy, Tần Phóng mới mua điện thoại di động, chỉ cần di động của nó vang lên, đứa nhỏ bên đầu dây bên kia đã la hét gọi nó về ăn cơm, nó cúp điện thoại xong đã vội vàng đeo cặp về nhà."

Tần Cần giật mình, không thể tin nổi, khi đó cô mới học lớp 5, lớp 6, có một học kỳ, bố mẹ cô đi công tác ở nơi khác, gửi cô qua nhà Tần Phóng, mỗi ngày đều nhắm chuẩn thời gian gọi điện thoại kêu Tần Phóng về nhà ăn cơm.

Cô không ngờ khi đó cô và Hứa Trì chỉ cách nhau một cái điện thoại!

Vu Ngọc Cẩm thấy cô ngây người, hỏi. "Sao thế?"

"Không sao ạ, không có gì đâu, cháu tới nhà vệ sinh một lát."

Tần Cần xoay người đi toilet, Vu Ngọc Cẩm nhìn theo bóng lưng của cô, có lẽ do bà gặp nhiều tiểu thư khuê các, lần đầu tiên gặp cô gái không giấu giếm như Tần Cần, trong lòng cũng thấy yêu quý cô.

Trong nhà vệ sinh, Tần Cần đi qua đi lại mấy lần, cầm điện thoại di động gọi cho Hứa Trì.

Hai tiếng tút tút vang lên, điện thoại được đối phương nhận.

Tần Cần nghe giọng nói của anh vang lên trong điện thoại, quên mất mình muốn nói gì, hỏi anh. "Anh đoán xem em đang ở đâu?"

"Ở đâu?" Hứa Trì phối hợp với cô, hỏi ngược lại.

Tần Cần vội vã che miệng nhỏ giọng nói. "Em và mẹ anh đang đi xem triển lãm tranh."

Nghe cô nói vậy, Hứa Trì cũng không ngạc nhiên, nhất định là mẹ anh

chủ động hẹn Tần Cần. Sáng nay trước khi Vu Ngọc Cẩm rời khỏi nhà anh, còn cố ý hỏi anh cách liên lạc với Tần Cần.

"Xem triển lãm xong hai người đi đâu?"

"Không biết nữa, chắc là đi ăn cơm? Được rồi, di thích ăn gì? Có món nào...không thích không?" Tần Cần một lòng một dạ muốn kéo gần quan hệ với Vu Ngọc Cẩm.

Hai người nói vài câu, Tần Cần sợ Vu Ngọc Cẩm chờ cô lâu, vội vã cúp điện thoại.

Ở bên kia, Hứa Trì cúp điện thoại di động, mím môi cười, xoay người nói với mọi người đang họp. "Tiếp tục."

Y tá Miêu ghé tai hỏi y tá Lưu. "Chị Ly Ly, chị đoán xem ai mới gọi điện thoại cho bác sĩ Hứa?"

"Tôi nghĩ bác sĩ Hứa đang yêu đương." Y tá Vương che miệng nói suy nghĩ của mình.

Y tá Lưu không nói chuyện, cô ngồi gần Hứa Trì nhất, nhận ra người bên đầu dây kia là Tần Cần.

Xem ra boss lớn trong phòng khám muốn thoát FA rồi!

Vu Ngọc Cẩm đứng gần nhà vệ sinh đợi Tần Cần, chưa đợi được Tần Cần đã đụng phải người quen.

"Ngọc Cẩm?" Tống Lam gọi Ngọc Cẩm, tới gần bà. "Sao lại trùng hợp vậy cơ chứ?"

Tống Lam và Vu Ngọc Cẩm quen nhau hơn 30 năm, hai người vẫn xem đối phương như kẻ địch, từ công việc tới nhà ở, từ chồng tới con, chuyện gì cũng phải so với nhau.

"Di Ngọc Cẩm, Hứa Trì không tới đây với di sao?" Con trai của Tống Lam - Tiêu Đông Sâm nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Hứa Trì

đâu.

Vu Ngọc Cẩm gật đầu, vừa định nói chuyện, Tống Lam đã lên tiếng.
"Tôi mới thấy chị đi cùng một cô gái, ai vậy?"

"Con gái một người bạn." Vu Ngọc Cẩm nói.

Không biết Tần Cần và Hứa Trì bên nhau rồi có nói chuyện cười gả hay không, khi giới thiệu bà cũng cẩn thận hơn chút.

Ba người đang nói chuyện với nhau thì Tần Cần ra khỏi toilet.

Vu Ngọc Cẩm giới thiệu Tống Lam và Tiêu Đông Sâm với Tần Cần, muốn nói chuyện vài câu rồi đi nhưng bị Tống Lam kéo lại.

"Ngọc Cẩm, lâu rồi chúng ta không gặp nhau, hay là tìm một chỗ nói chuyện đi? Tôi biết gần đây có một quán trà." Tống Lam nhiệt tình nói.

Vu Ngọc Cẩm muốn từ chối nhưng không ngờ Tống Lam lại kéo tay Tần Cần. "Tần Cần, dì và cháu có duyên thế này, cháu đừng từ chối dì chứ."

Tần Cần nhìn về phía Vu Ngọc Cẩm.

Không còn cách nào nữa, Vu Tần Cần lại ngại mắt mặt, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Bốn người đi dạo trong triển lãm tranh một lúc lâu, Tiêu Đông Sâm vẫn theo sát Tần Cần tìm chủ đề bắt chuyện cùng cô. Tần Cần không suy nghĩ gì nhiều, nói chuyện vô tình nhắc tới quán bar của mình.

"Giankapler là do cô và bạn mở sao? Tôi từng tới đó mấy lần, sao không thấy cô?" Máy hát Tiêu Đông Sâm lập tức mở.

Tần Cần không thích những người nhiều chuyện, trò chuyện vài câu lại tới cạnh Vu Ngọc Cẩm xem tranh.

Bốn tiếng trôi qua, bốn người cũng rời khỏi triển lãm tranh, cùng nhau tới quán trà bên cạnh, không hiểu tại sao Tống Lam lại thích Tần Cần như vậy, liên tục kéo Tần Cần hỏi han này nọ, Vu Ngọc Cẩm đi bên cạnh cũng không xen vào nửa lời.

Tiêu Đông Sâm cố ý đi chậm lại mấy bước, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Hứa Trì.

[Cậu và Tần Cần quen nhau sao?]

Một lát sau, Hứa Trì gọi điện thoại tới.

"Sao cậu quen Tần Cần?" Hứa Trì vào thẳng chủ đề.

Tiêu Đông Sâm nhỏ giọng, vô cùng thần bí nói cho anh nghe. "Tôi đi theo mẹ tôi tới xem triển lãm tranh, thấy mẹ cậu đưa Tần Cần tới....Này, cô ấy còn độc thân phải không?"

"Cô ấy có bạn trai rồi." Hứa Trì lạnh lùng nói.

Tiêu Đông Sâm hỏi. "Ai vậy?"

"Tôi."

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phòng trà.

Tần Cần và Vu Ngọc Cầm ngồi xuống, Tống Lam ngồi phía đối diện liên tục trò chuyện tình hình gần đây với Vu Ngọc Cầm.

Tiêu Đông Sâm thì khác, mới vào trong phòng trà, bỗng nhiên biến thành một người khác, không thân thiện như trong triển lãm tranh, nhưng như vậy cũng được, Tần Cần thở phào một hơi.

Thời gian trò chuyện tốn hết hai chén trà, máy hát Tống Lam càng mở càng to, Tiêu Đông Sâm ngồi bên cạnh nhắc nhở bà ta mấy lần, Tống Lam cũng không chú ý tới.

Lần thứ ba Tần Cần đứng dậy châm trà cho mọi người, nụ cười trên mặt cứng đờ, không nhìn được nói thầm trong lòng - Làm tiểu thư khuê các mệt mỗi quá...

Rốt cục, Tiêu Đông Sâm đề phòng một lúc lâu, chủ đề câu chuyện cũng dồn lên trên người Tần Cần.

"Tần Cần, cháu và Đông Sâm đều cùng lứa tuổi, chắc nhiều chuyện để nói, hai đứa có muốn trao đổi số liên lạc với nhau hay không? Như vậy sau này hai đứa..."

"Mẹ..." Tiêu Đông Sâm vội vươn tay kéo Tống Lam lại.

Nếu như Hứa Trì biết Tiêu Đông Sâm dám dụ dỗ người của anh, nói không chừng ngày mai sẽ cầm dao phẫu thuật tới cửa tìm Tiêu Đông Sâm.

[Tinh -]

Cửa kính trong phòng trà được đẩy ra, chuông vang lên tiếng kêu lanh lảnh, bốn người nhìn về phía cửa.

Tiêu Đông Sâm thấy rõ người đứng trước cửa, vội vàng đứng lên nuốt một ngụm nước bọt, ban ngày ban mặt đừng nhắc tới người không nên nhắc, người ta thực sự sẽ tới...

Hứa Trì giơ tay ra hiệu nhân viên phục vụ không cần nói chuyện, anh bước tới bàn bốn người đang ngồi.

Tần Cần phản ứng chậm nửa nhịp, tới khi Hứa Trì đứng bên cạnh cô mới phản ứng. "Sao anh lại tới đây?"

Vu Ngọc Cầm lúng túng ho nhẹ hai tiếng. "Nhìn mẹ này, suýt thì quên mất, hai đứa còn có việc phải không? Mau đi đi."

Tần Cần không hiểu gì, chớp chớp mắt nhìn Vu Ngọc Cầm, lại nhìn biểu cảm của Hứa Trì có vẻ không đúng cho lắm, mới định hỏi sao thế đã bị anh kéo tay.

"Dì Tống, ngại quá, cháu phải đưa Tần Cần đi." Hứa Trì nói xong, liếc

mắt nhìn Hứa Đông Sâm, cười nói. "Mẹ, dì Tống và Đông Sâm mới về nước, mẹ nói chuyện nhiều với hai người họ đi."

Lời nói vừa dứt, Tần Cần chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị anh lôi đi.

Ra ngoài quán trà, Tần Cần không nhin được kéo tay anh. "Chúng ta cứ đi như vậy sao?"

Hứa Trì bước chậm lại, nghiêng người hỏi cô. "Em muốn quay lại uống trà với bọn họ?"

Tần Cần quả quyết lắc đầu, nhưng cảm thấy không lễ phép với hai vị bề trên, mím môi nói. "Nhưng dì Tống..."

Hứa Trì dừng bước, giơ tay vò rối tóc cô, giải thích. "Dì Tống đó gặp được cô gái nào độc thân là muốn làm mối cho con trai mình, em muốn quay lại không?"

"Hả, làm mối?" Tần Cần ngây ngô lặp lại lời anh nói, lập tức lắc đầu. "Em không cần."

Cô nói xong kéo anh đi nhanh về phía trước, rất sợ Tống Lam đuổi theo mình.

Tới cạnh xe của Hứa Trì, Tần Cần đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

"Sao anh tới đây?"

Một tiếng trước, khi Tần Cần gọi điện cho anh, hình như anh vẫn còn trong phòng khám mà.

Hứa Trì giật mình, giải thích qua loa. "Tiêu Đông Sâm hẹn tôi tối này ăn cơm, biết mẹ và em đang nói chuyện với dì Tống nên anh tới đây."

Tần Cần như lọt vào trong sương mù, gật đầu đồng ý. "Anh đừng nói nữa, dì Tống Lam kia nhiệt tình với em như vậy, hóa ra là vì lý do này..."

Hứa Trì tiện đường đưa Tần Cần về nhà, đêm nay vì mình thuận miệng biện lý do nói dối nên mất luôn cơ hội ăn cơm chung với cô.

Một lát sau, xe đã đỗ dưới khu chung cư Tần Cần ở.

Tần Cần tháo dây an toàn, còn giới đoán ý người ta, nói. "Anh mau đi tìm Tiêu Đông Sâm đi! Tự em lên nhà cũng được."

Cô nói xong cũng đẩy cửa xe ra, trước khi xuống xe không quên nhắc nhở anh. "Hoạt động của quán bar em bảy rưỡi tối thứ bảy bắt đầu. Anh sẽ tới đúng không?"

"Ừ, thứ bảy anh tan làm sẽ tới." Hứa Trì gật đầu đáp lời.

Tần Cần nói xong chuyện cần nói, đóng cửa xe lại đi một bước lại nhìn anh một lần, mãi tới khi vào trong thang máy mới hét lên chói tai.

"Anh ấy đồng ý, đồng ý với mình -" Tần Cần thiếu điều nhảy căng lên trong thang máy.

Tuy sáng nay Hứa Trì đã đồng ý với cô, nhưng sau khi được anh đưa về nhà, hẹn nhau gặp lại lần sau, cảm giác này rất giống cảm giác lừa dối yêu nhau.

Tần Cần đi ra khỏi thang máy, vừa đi vừa ngâm nga hát, mới tới cửa nhà, đã nghe tiếng cửa mở sau lưng.

Xoay người thấy Từ Phi Na mặc váy ngủ bằng gấm tựa người trên khung cửa nhìn cô, Tần Cần trêu chọc cô nàng. "Cô Từ, đêm nay không hẹn ai sao?"

Từ Phi Na bật cười, hất cằm nói. "Lắm mồm vừa thôi, tớ cố ý ở nhà chờ cậu đấy."

Tần Cần chớp mắt giang tay chạy tới ôm cô nàng. "Trời ơi, cậu lo lắng tớ bị mẹ Hứa Trì bắt nạt nên để cửa chờ tớ sao?"

Vẻ mặt Từ Phi Na chê bai đẩy cô ra, quệt miệng nói. "Tớ lo lắng cho cậu? Tớ lo lắng cho mẹ bác sĩ Hứa có bị cậu dọa chết hay không thôi, nhìn cậu vui vẻ đến mức ấy..."

"Vậy phải để cậu thất vọng rồi." Tần Cần cố ý giả vờ buồn bã. "Mẹ anh ấy đối xử với tớ rất tốt, đưa tớ đi xem triển lãm tranh, tớ còn đi uống trà cùng bạn của mẹ anh ấy..."

Tần Cần nhớ tới khung cảnh khi Hứa Trì xuất hiện, nói với Từ Phi Na.

"Bác sĩ Hứa đưa cậu về?" Từ Phi Na hỏi.

"Đúng thế, đây là lần thứ ba rồi." Tần Cần ôm cánh tay Từ Phi Na cọ cọ liên tục. "Tớ đày "Hắc Tử" vào lãnh cung đổi lại thành Hứa Trì đưa tớ về, xem như là có lời."

"Cậu đấy, trước nói gì mà có chồng cũng sẽ không quên "Hắc Tử", xem cậu bây giờ kìa..." Từ Phi Na cười, tay chọc lên trán Tần Cần.

Nói chuyện một lát, Từ Phi Na cũng phải nhắc nhở cô.

"Tần Cần.."

"Hà?" Tần Cần nhìn cô nàng chuẩn bị nói chuyện nghiêm túc, đứng thẳng người dậy. "Sao thế?"

"Cậu thích bác sĩ Hứa bao nhiêu? Chấm thang điểm 100 thì được bao nhiêu điểm?"

Tần Cần cắn môi dưới, suy nghĩ một lát, nghiêm túc trả lời. "99 điểm."

"Vì sao?"

"Một điểm còn lại là do anh ấy! Tới bây giờ tớ còn chưa chắc anh ấy đối xử với tớ...có giống như tớ nghĩ hay không.." Tần Cần nhắc tới chuyện này, đột nhiên chán nản.

Cô xoay người dựa vào trên tường, phồng má thở ra một hơi, nói. "Phi Na, có mấy lần tớ cảm thấy anh ấy có cảm giác với tớ, nhưng tớ không chắc chắn..."

"Giống như khi tớ hôn anh ấy, anh ấy không từ chối, lại còn ôm tớ."

"Hơn nữa, hôm nay anh ấy đột nhiên xuất hiện ở quán trà, dì Tống kia còn muốn làm mối cho tớ và con trai dì ấy, anh ấy bảo tới đây tìm con trai dì ấy ăn cơm, nhưng tớ luôn cảm thấy anh ấy tới tìm tớ...."

Cô nói xong mọi chuyện, ngẩng đầu nhìn Từ Phi Na. "Tớ đã nghiêm túc nói với anh ấy tớ thích anh ấy."

"Tần Cần, là một người bạn thân của cậu, tớ đặc biệt ủng hộ cậu theo đuổi bác sĩ Hứa, nhưng tớ quên nói cho cậu biết, người chủ động theo đuổi đối phương sẽ phải chịu vất vả."

Từ Phi Na ôm vai cô, nói đạo lý. "Cậu sẽ vì anh ta mà miễn cưỡng thay đổi bản thân mình, bỏ đi thói quen vốn có, từ chuyện mặc quần áo tới thú vui mà mình thích... tất cả mọi thứ đều phải thay đổi, làm lại từ đầu, cậu cảm thấy có đáng giá không?"

Tần Cần cúi đầu nhìn chìa khóa trong tay, ngẩn người.

Một lúc lâu sau cô lấy lại tinh thần, cười với cô nàng. "Nếu như anh ấy cũng thích tớ thì max điểm rồi còn gì."

Mặc dù Tần Cần không trả lời nhưng Từ Phi Na biết cô thật sự thích Hứa Trì.

Từ Phi Na nhún vai, không gạt nước lạnh, cũng không nghiêm túc như trước.

"Cuối tuần có hẹn nhau không?"

"Ừm, hẹn rồi." Tần Cần vâng vênh chìa khóa, cô rất mong chờ tới ngày hôm đó.

"Làm chị em, chị đây mong cậu mở còi là đánh thắng, sớm ngày bắt được bác sĩ Hứa." Từ Phi Na nói xong quay đầu muốn về nhà, trước khi về còn nói với Tần Cần. "Phụ nữ theo đuổi đàn ông phải biết chừng mực, nếu không...đàn ông sẽ không biết quý trọng."

"Hơn nữa, bây giờ cậu đã theo đuổi người ta rồi, nếu thứ bảy anh ta không tỏ thái độ với cậu..."

Tần Cần lập tức tiếp lời. "Tớ hiểu rồi, thứ bảy tớ sẽ ngả bài với anh ấy."

Bên kia, Hứa Trì mới lái xe lên đường chính đã nhận được điện thoại của Vu Ngọc Cẩm.

Táp xe bên lề đường, giọng nói Vu Ngọc Cẩm vang lên --

"Hứa Trì, hôm nào con mang Tần Cần về nhà đi!"

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đã hai ngày trôi qua kể từ khi cô và Vu Ngọc Cẩm đi xem triển lãm tranh.

Hai ngày nay Tần Cần đê ham muốn tìm Hứa Trì xuống, ngay cả điện thoại cũng không gọi cho anh.

Thậm chí cô còn tính viện một lý do, ví dụ như đau răng các loại.

Ai ngờ vẫn chưa tìm được lý do hợp tình hợp lý, một đồng chuyện bên quán bar đã kéo cô về.

Tần Cần nằm úp sấp trên bàn làm việc, nghiêng đầu nhìn cái mũ bảo hiểm mình đã không đội một khoảng thời gian dài. Nhớ tới những lời mà Từ Phi Na nói, cô mấp máy môi tự nhủ với bản thân. "Tần Cần ơi Tần Cần, chỉ mới hai ngày thôi, mày đừng như người mắc bệnh tương tư thế chứ."

Cho dù ngoài miệng nói với mình như thế, nhưng Tần Cần vẫn muốn gọi điện thoại cho anh, hỏi anh đang làm gì? Có nhớ cô không? Có...thích cô hay không?

Nghĩ vậy, Tần Cần lại giơ tay vỗ vỗ đầu của mình - Mà đây Tần Cần, dè dặt lại một chút được không?

Bình thường Tần Cần câu thả tùy tiện là thế nhưng khi còn đi học có rất nhiều người theo đuổi cô. Có lẽ là vì tính cô thẳng thắn nên được lòng mọi người chăng?

Có hai người khiến cô ấn tượng sâu sắc, một người là bạn học cùng lớp năm cấp ba, ngày nào cũng điếu võ dương oai trong trường học, lại thích khoe khoang. Cậu ta đứng trước mặt các giáo viên tặng hoa và bày tỏ với cô, sau đó còn theo dõi Tần Cần về nhà, ý của cậu ta là muốn làm "sứ giả bảo vệ hoa".

Nhưng vị "sứ giả bảo vệ hoa" bị Tần Phóng bắt được, đánh một trận toi bời nhưng không giải quyết được chuyện gì.

Sau đó, khi Tần Cần học đại học lại bị một người nữa theo dõi, đó là người học giỏi nhất bên ban khoa học tự nhiên trong hội học sinh. Ngày nào cũng đưa bữa sáng cho Tần Cần đúng giờ, ban đầu Tần Cần cảm thấy chàng trai này tốt tính, còn bảo người ta cố gắng giữ gìn sức khỏe, nói "Tớ không thích cậu, cậu đừng đi theo tớ nữa".

Nhưng vị bạn học đó không cảm ơn cô, còn cố gắng đưa bữa sáng cho cô cả tuần. Cuối cùng Tần Cần chịu không nổi, sáu rưỡi sáng đứng trước cửa ký túc xá giảng giải đạo lý với anh ta - "Tớ thật sự không thích cậu, lại thích ngủ nướng, cậu đừng đưa nữa, cậu mà đưa nữa tớ không sống nổi đâu."

Nhắc tới chuyện này, Tần Cần lại chóng cảm suy nghĩ.

Từ Phi Na nói rất đúng, theo đuổi cũng phải có chừng mực, theo đuổi quá nhiều cũng không nên cơm nên cháo gì, còn khiến người ta thấy khó chịu.

[cộc cộc -]

Tần Cần nghe được tiếng gõ cửa, vội vàng lên tiếng. "Vào đi."

Anh Tử đẩy cửa vào, trên tay là phần cơm tối của Tần Cần, một phần súp

ngô và mì ống.

Tần Cần dọn tài liệu trên bàn sang một bên, cầm món ăn đặt xuống, cười nói. "Thơm quá."

Anh Tử nhìn một xấp ảnh phong cách trang trí trên bàn, lẩm miệng hỏi. "Khi nào anh Hạ Duy mới về?"

Những tài liệu này đều do Hạ Duy phụ trách, Tần Cần cứ nhìn thấy mấy thứ này là lại đau đầu.

"Chưa nói." Tần Cần vừa ăn súp vừa nói. "Lát nữa chị gọi cho anh ấy bàn chuyện công việc rồi hỏi luôn, chắc cuối tuần này sẽ về."

Trước đó không lâu Hạ Duy đã đi du lịch ở Châu Âu rồi, bây giờ đi đã 20 ngày mà chưa về.

Anh Tử mới ra khỏi phòng, Hạ Duy đã gửi lời mời gọi video tới.

Tần Cần nhấp con chuột, chọn ô đồng ý.

Hạ Duy ở bờ bên kia đại dương thấy Tần Cần đang cúi đầu ăn, không nhìn được nhắc nhở. "Anh nói này, bây giờ trong nước cũng đã gần 9 giờ rồi, em ăn khuya à?"

Tần Cần không có tâm trạng lảm chuyện với anh ta, tự tay cầm tài liệu giờ về phía máy tính. "Sếp Hạ, chiều nay em gửi tài liệu anh đã xem chưa? Anh quyết định hay để em quyết định?"

Hạ Duy không nói đùa nữa, xem qua tài liệu cô mới gửi, đây là kế hoạch nâng cấp sửa chữa quán bar gần đây.

Tần Cần không có nhiều ý tưởng lảm, chỉ hỏi anh ta. "Hôm nào anh về? Anh có thể về đây nói chuyện với bọn họ, anh trai em có giới thiệu cho em một công ty, chuyện khác không cần lo lắng nhiều, chuyện thiết kế chúng ta quyết định là ổn."

"Thứ bảy anh về." Hạ Duy ngẩng đầu nhìn Tần Cần trên màn hình máy tính, dừng lại một lát, hỏi cô. "Anh nghe A Huy nói gần đây em..."

Lời Hạ Duy chưa nói xong, điện thoại di động của Tần Cần đã đổ chuông.

Tần Cần ăn một miếng đây mì ống, cầm điện thoại di động lên nhìn, thấy Hứa Trì gọi cho mình, cô suýt sặc.

Trời không phụ lòng người, muốn gì có đó!

Tần Cần cầm điện thoại di động, vui tới mức muốn bay lên trời, không quên nói với Hạ Duy ở bên kia. "Em nghe điện thoại đã, không nói chuyện với anh nữa -"

Hạ Duy nhìn thông báo nhắc nhở cuộc trò chuyện kết thúc hiện lên trên màn hình, cộng thêm cả thái độ vui vẻ không chịu được của Tần Cần, không khỏi giật mình.

Tình cảm của anh ta đối với Tần Cần đã sớm vượt lên khỏi tình cảm bạn bè, nhưng Tần Cần không hiểu, hoặc ban đầu cô đã từ chối anh ta rồi, bây giờ hai người chỉ có chuyện công việc, còn anh ta cũng không lấy tình cảm đặt lên tình bạn nữa, với tính tình của Tần Cần, không tránh xa anh ta mới là lạ.

Có đôi khi dùng thân phận bạn bè đi cùng cô, trong lòng Hạ Duy cũng thấy thoải mái.

Tần Cần bên kia ho khẽ một cái, trước khi chuông điện thoại ngừng reo, cô nhấn nút trả lời.

"Alo?" Tần Cần ngồi ngay ngắn, giọng nói dịu dàng.

Bên kia không nói gì, Tần Cần nhíu mày, sao anh không nói chuyện?

"Alo?" Tần Cần thử gọi tên anh. "Hứa Trì?"

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng cười.

Tần Cần sững sốt một chút, nhận ra nụ cười này là của ai, tức giận hét lên. "Tần Phóng!!"

"Này, vẫn còn lý trí cơ đấy." Tần Phóng vừa trêu chọc vừa nhìn Hứa Trì

đang bận rộn bên ngoài. "Sao, nghe giọng này của mày, chắc là đang đợi điện thoại của Hứa Trì chứ gì?"

Tần Cần tức giận, không thèm để ý đến giọng nói chế giễu của anh ta, hỏi. "Hứa Trì đâu? Sao anh cầm điện thoại di động của anh ấy, còn gọi cho em? Anh đi công tác về rồi?"

Tần Phóng dựa vào bàn, cười nói. "Nếu anh mày không về, mày đã sắp nói chuyện cả đời với cậu ta rồi, phải không?"

Đừng nói nữa, Tần Cần thực sự có ý này.

"Anh nghe nói mấy hôm trước mày ở nhà Hứa Trì?" Tần Phóng bày ra vẻ anh trai. "Tên Hứa Trì kia đối xử với mày thế nào? Anh nói cho mày nghe, tên kia thực sự là đồ xấu xa, mày đừng tưởng rằng cậu ta...."

Khi Tần Cần đang tò mò, giọng Tần Phóng đột nhiên biến mất.

Bên phòng khám, Hứa Trì giải quyết xong công việc, quay lại phòng thấy Tần Phóng đang cầm điện thoại di động của anh gọi cho Tần Cần.

Hứa Trì cướp điện thoại di động, nghe Tần Cần bên kia liên tục hỏi. "Alo? Anh nói tiếp đi, Hứa Trì sao thế?"

Tần Phóng buông tay, ngồi trên salon bày ra vẻ mặt vô tội.

Hứa Trì cầm điện thoại di động tới bên cửa sổ, khẽ ho hai tiếng. "Vừa rồi anh bận."

Nghe được giọng nói của Hứa Trì ở đầu bên kia, Tần Cần lập tức dịu dàng lại, nhỏ giọng đáp. "À.."

Hai người không nói gì thêm.

"Gần đây em không tới kiểm tra." Hứa Trì chủ động tìm đề tài nói chuyện.

Tần Cần xoay ghế, bình tĩnh nói. "À, gần đây bận chuyện quán bar."

Cô nói xong lại không nhin được nói thêm vài câu. "Cuối tuần! Cuối

tuần em không bận nữa."

Thứ bảy Hạ Duy về rồi, cô không phải tới quán bar nữa.

Tần Phóng ngồi trên salon, dựng lỗ tai nghe trộm hai người kia nói chuyện.

Chỉ nghe được nói mấy câu, Hứa Trì gật đầu mấy lần, sau đó cúp điện thoại.

Tần Phóng vội vàng đi tới, vẻ mặt khó tin hỏi anh. "Nói chuyện xong rồi?"

"Ừ." Hứa Trì gật đầu.

"Nói xong rồi á? Hai người chỉ nói đúng 3 phút." Tần Phóng chỉ đồng hồ cho anh xem.

Hứa Trì quay lại, đứng bên cạnh bàn hỏi anh ta. "Tần Cần nói thứ bảy này trong quán bar có hoạt động, ông đi không?"

Tần Phóng suy nghĩ một chút, lắc đầu. "Thứ bảy tôi phải đi xã giao, không đi được."

Tần Phóng nói xong tức giận hỏi anh. "Tôi nói này, sau này nếu như ông yêu đương với Tần Cần, ông còn muốn tặng ca đến mấy giờ?"

Hứa Trì thay áo khoác, vừa đi ra ngoài vừa nói. "Hôm nay có chuyện đặc biệt."

Anh ít khi tặng ca, hôm nay tặng ca tới bây giờ một phần nguyên nhân cũng vì Tần Cần.

Hai hôm nay, anh đang tính xem nên làm thế nào để quan hệ hai người rõ ràng hơn.

Tần Phóng đi theo anh ra khỏi phòng khám, nhắc nhở anh. "Tính Tần Cần gấp gấp, mới rồi tôi dùng điện thoại của ông gọi cho nó, ông không biết nó vui vẻ bao nhiêu đâu, hình như đang chờ ông gọi cho nó đấy."

"Tôi nói cho ông biết, tốt nhất ông nên hành động nhanh lên, nếu không...Con nhóc Tần Cần nói buông là buông..."

Tần Phóng cố ý nói như vậy, thấy sắc mặt Hứa Trì thay đổi, khước môi anh ta cong lên.

Anh ta không nói cho Hứa Trì, ngoại trừ gấp gấp, Tần Cần còn rất cố chấp, là con người chưa đặng phải tường chưa quay đầu lại.

Bọn họ là một người có tình, một người lại cố ý.

Tần Phóng không đẩy một cái thì trong lòng vẫn còn băn khoăn, thấy Hứa Trì mở cửa xe, Tần Phóng vội vàng hỏi. "Ông đi đâu vậy?"

"Đi tìm Tần Cần."

-----oOo-----

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một mình Hứa Trì lái xe tới quán bar.

Đi vào trong quán, không thấy bóng dáng Tần Cần đâu, anh vừa định lấy điện thoại di động ra gọi cho cô, phía sau đã có người gọi anh.

"Bác sĩ Hứa?"

Hứa Trì quay người, thấy người phục vụ này có hơi quen mắt.

"Bác sĩ Hứa, là anh sao?" A Huy đang chuẩn bị bung rượu lên tầng 2, tò mò chạy qua. "Anh tới tìm chị Tần Cần sao?"

Hứa Trì cất điện thoại di động, gật đầu hỏi. "Cô ấy có ở đây không?"

"Chị ấy mới đi cách đây mấy phút." A Huy nhớ lại.

Nghe A Huy nói, Hứa Trì mấp máy môi. "Câu biết cô ấy đi đâu không?"

"Chị Tần Cần nói phải về nhà, đi ngủ sớm, dưỡng thành thói quen tốt gì đó..."

Hứa Trì nghe cậu ta nói, nở nụ cười. Thì ra cô nghe lời của anh đến thế.

Ra ngoài quán bar, Hứa Trì vốn định gọi điện thoại cho cô, nhưng anh cảm thấy có một số chuyện nên nói trước mặt thì hơn.

Ngày hôm kia là thứ bảy, anh muốn nói chuyện này trước mặt cô.

Đảo mắt cái đã đến ngày "Thứ bảy" hai người trông chờ.

Tối hôm nay quán bar tổ chức hoạt động mỗi tháng một lần, Tần Cần biết hôm nay sẽ pha một ly cocktail mới, đồng thời miễn phí tất cả rượu tối nay khách tới đây uống.

Hoạt động quán bar là chuyện không quan trọng, gặp anh mới là chuyện quan trọng nhất.

Xế chiều hôm nay Tần Cần đã đứng ngồi không yên, mới sáng sớm đã ra khỏi nhà, trước khi đi còn không quên gọi điện thoại cho Từ Phỉ Na. "Có được hay không thì phải trông chờ vào đêm nay rồi."

Thực ra chỉ có mình cô biết, dù cho đêm nay không được...còn có đêm mai.

7 giờ tối, cách thời gian tổ chức hoạt động còn 30 phút.

Tần Cần đứng trong quầy bar, vừa lau ly thủy tinh vừa nhớ anh.

Một tiếng trước Tần Cần có gửi tin nhắn cho anh, nhắc nhở anh phải đến sớm, nếu không sẽ...bị kẹt xe.

Mà anh vẫn chưa trả lời cô.

Anh Từ có cảm giác hôm nay Tần Cần thay đổi rồi, dịch lại gần cô hỏi han. "Chị Tần Cần, chị lau cái ly này tới 5 lần rồi..."

Tần Cần tỉnh táo lại, đặt ly xuống, ừ xịu đáp. "Ừ."

"Chị Tần Cần, chị đang đợi bác sĩ Hứa?"

"Ừ."

Tần Cần cầm điện thoại di động lên xem, anh vẫn chưa nhắn tin lại.

Anh Tử làm một ly Long Island Iced Tea mà Tần Cần thích, đẩy tới trước mặt cô. "Sao chị không gọi điện thoại cho anh ấy? Lỡ như anh ấy không để ý tin nhắn thì sao?"

Tần Cần nắm nhồi trên quầy bar, cầm ly cocktail uống một ngụm. Vị cocktail chảy vào trong cổ họng, đầu lưỡi nếm được vị ngọt xen lẫn chút vị chua, cuối cùng mùi rượu mới xuất hiện, vừa cay vừa đắng - giống y như tâm trạng của cô bây giờ.

Để ly cocktail xuống, Tần Cần chậm chạp bám vào dây số máy hôm nay mình không dám nhìn.

Tiếng tút tút vang lên, một tiếng, hai tiếng....mãi tới khi giọng nữ máy móc vang lên "thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau", Tần Cần mới cúp điện thoại.

Bỗng nhiên Tần Cần sợ vì mình theo đuổi anh nhiều quá nên anh mới cố ý xa lánh cô.

Khi Tần Cần đang ngẩn người, đám Lộ Ký Thu lại tới, còn dẫn theo một tổ quay phim.

Tần Cần lập tức vui vẻ, vẫy tay gọi. "Ký Thu --"

Hôm nay Lộ Ký Thu vẫn phải ghi hình chương trình thực tế, bên cạnh cô nàng còn có "bạn trai" Lục Nhất Hành ghi hình chung chương trình với cô nàng. Trước đây Tần Cần đã thấy Lục Nhất Hành, trước khi tới Lộ Ký Thu cũng đã nhắc nhở cô sẽ mang tổ quay phim tới đây.

(Có một bộ mà Thâm Hải Dữ Nguyệt Quang viết riêng cho cặp này, tên là Lục ngộ Ký Thu (Lục gặp Ký Thu) nhưng vẫn chưa có ai Edit)

Đi cùng Lộ Ký Thu còn có cả em trai Lộ Cẩm Vũ và bạn gái cậu.

Hai người họ ngồi xuống quầy bar, Tần Cần bữu môi. "Bốn người các cậu định ngồi đây show ân show ái à?"

Lộ Ký Thu hừ một tiếng, nhìn xung quanh. "Bác sĩ Hứa đâu? Không phải cậu bảo hôm nay bác sĩ Hứa tới đây sao?"

Bàn tay pha rượu của Tần Cần khựng lại, nhún vai vờ như không để ý. "Anh ấy không tới."

Nghe giọng Tần Cần khác lạ, Lộ Ký Thu lại gần hỏi cô. "Sao thế? Cãi nhau?"

"Không phải." Tần Cần đưa cho cô nàng một ly cocktail, ngẩng đầu cười. "Chú ý hình tượng đi, bây giờ cậu đang là trung tâm của ánh nhìn đấy."

Tần Cần liếc nhìn Lục Nhất Hành đứng bên cạnh, chuyển chủ đề. "Đừng nói về tớ nữa, kể chuyện hai người đi."

Lộ Ký Thu sờ lỗ tai, cúi đầu nói. "Hai chúng tớ giả vờ yêu nhau, cậu đừng nói lung tung."

"Sao lại thế? Cẩm Vũ, em nói đi, có phải chị gái em có gì đó rồi không?" Tần Cần cười, bảo Lộ Cẩm Vũ hát đệm.

"Đúng thế, chị gái em..."

"Chị gái gì mà chị gái, uống cocktail của em đi, đừng lảm chuyện."

"Nhìn kia, chị em xấu hổ rồi."

"Tần Cần!"

Khi mọi người đang vui đùa âm ỉ, Hạ Duy về.

"Rót cục sếp cũng về rồi." Tần Cần từ quầy bar đi tới, chào hỏi anh ta. "Anh về thì tốt rồi, bắt đầu từ ngày mai em muốn nghỉ ngơi."

Hạ Duy cởi áo khoác đi vào trong quầy bar, cười hỏi. "Được, muốn nghỉ bao lâu?"

Tần Cần ngồi cạnh Lộ Ký Thu, vươn người ra nói. "Mười ngày nửa tháng! Em học anh làm một vị sếp không quan tâm chuyện đời."

Hạ Duy nói đi là đi, khiến cô quá tức giận.

Lộ Ký Thu dùng cùi chỏ đụng cô, khẽ hỏi. "Bạn nghỉ ngơi làm gì? Muốn đi đâu? Tránh bác sĩ Hứa sao?"

Tần Cần uống một ngụm cocktail, lẩm bầm. "Ai tránh ai còn chưa biết...Tớ ở nhà nửa tháng, dậy rồi ăn, ăn rồi ngủ, nghĩ đã thấy vui."

"Hai người nói chuyện gì thế?" Lộ Cẩm Vũ cũng góp vui ghé qua hỏi hai người.

Tần Cần và Lộ Ký Thu nhìn nhau, đồng thanh nói. "Nhiều chuyện!"

Bởi vì có Lộ Ký Thu và Lục Nhất Hành ở đây, cả tên dở hơi Lộ Cẩm Vũ cũng tới, bầu không khí bắt đầu náo nhiệt. Chắc vì Lộ Ký Thu có "bạn trai" bên cạnh, cho dù biết Tần Cần không vui nhưng lại không có cách khiến cô thoải mái ngay lập tức.

Ngồi nói chuyện với nhau, mỗi người uống hết vài ly rượu, tới thời gian công bố loại rượu mới pha chế, Hứa Trì vẫn chưa xuất hiện.

Tần Cần chỉ có thể tạm thời xếp anh qua một bên, cố ý vờ như vui vẻ nói với mọi người - hôm nay miễn phí rượu!

Mấy ly rượu mới pha đã hết sạch.

Làm xong chuyện chính, Tần Cần cũng không còn lòng dạ nào, dẫn Lộ Ký Thu tới sau quán bar.

Tần Cần ngồi xổm người xuống, không để ý mép váy bị mình dẫm lên, vẻ chán nản.

Lộ Ký Thu khom lưng giúp cô kéo váy, nhỏ giọng hỏi cô. "Rốt cục là sao thế?"

Tần Cần không nói chuyện.

Bỗng nhiên Lộ Ký Thu nghe tiếng cô khóc, vội vàng vòng qua bên kia của cô. "Sao lại khóc chứ? Bác sĩ Hứa bắt nạt cậu sao?"

Tần Cần ít khi khóc, lần trước khóc là vì ngã xe, sợ mình chết nên khóc.

"Tôi rất nhớ khi anh ấy bắt nạt tôi, nhưng giờ anh ấy không nhận điện thoại của tôi." Tần Cần ngẩng mặt lên, lau nước mắt trên mặt, tủi thân. "Nếu anh ấy không muốn đến còn đồng ý với tôi làm gì?"

Tần Cần càng nói càng tủi thân, ngón tay chỉ lên váy mình. "Hôm nay tôi còn mặc bộ váy đẹp nhất, hôm nay tôi...tôi còn định tỏ tình với anh ấy."

"Bây giờ thì hay rồi, anh ấy không xuất hiện, tôi còn ở đây khóc như con ngốc, buồn muốn chết."

Lộ Ký Thu nghe cô nói, bây giờ mới hiểu ra, thì ra Tần Cần không giận bác sĩ Hứa, cô chỉ tủi thân và...sốt ruột.

Tần Cần đứng lên, vành mắt hồng hồng hỏi Lộ Ký Thu. "Ký Thu, có phải anh ấy đang ở phòng khám khám cho bệnh nhân không?"

Lộ Ký Thu đưa khăn giấy cho cô. "Chắc vậy rồi, bác sĩ Hứa bận rộn nên quên thôi."

Tần Cần không ý thức được bản thân cô đã tìm lý do thay cho Hứa Trì.

Tần Cần không khỏi suy nghĩ nhiều, nghĩ một lát, hốt hoảng nói. "Có phải anh ấy xảy ra chuyện gì..."

Còn chưa nói hết lời, Tần Cần đã tự nhổ vào mặt mình, cô tình nguyện bị Hứa Trì cho leo cây.

Hai người nói chuyện vài câu, Hạ Duy đi ra cửa sau quán bar.

"Ký Thu, bạn trai em tìm em kìa."

Ký Thu lên tiếng, không yên lòng nhìn Tần Cần.

"Đừng để ý tới tớ, tớ không sao đâu, lát nữa tớ tới nhà anh ấy giết chết anh ấy!" Tần Cần vò khăn giấy ném vào thùng rác, bảo Lộ Ký Thu rằng mình không sao. "Cậu đi đi, đừng để Lục Nhất Hành phải chờ."

Nhìn Lộ Ký Thu đi vào trong, Tần Cần thở phào một hơi. Gần đây Lộ Ký Thu đang có mối quan hệ mập mờ, không nên để cô nàng phải lo thêm chuyện cô.

Sau quán bar.

Hạ Duy châm một điếu thuốc, rít một hơi, mở miệng hỏi. "Bác sĩ kia cho em leo cây?"

Tần Cần hừ một tiếng, quay đầu hỏi. "Sao đánh hơi nhanh thế?"

Hạ Duy cười, nhả khói thuốc, trêu chọc cô. "Nhiều năm vậy rồi khó lắm mới thấy em thích một người, ngạc nhiên thôi."

Tần Cần nhún vai, nhỏ giọng bảo. "Em thích thì có ích gì..."

"Vậy em..."

Lời Hạ Duy còn chưa nói hết, một người đàn ông xuất hiện ở đầu hẻm sau quán bar.

Trực giác nói cho anh ta biết, đó là Hứa Trì.

-----oOo-----

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Cần nương theo ánh mắt của Hạ Duy nhìn sang, thấy Hứa Trì đang đi về phía cô, túi thân mới vừa nuốt xuống, bây giờ lại dâng lên.

Rốt cục anh cũng xuất hiện rồi.

Tần Cần chạy về phía anh, đỏ mắt nói. "Vì sao anh không trả lời tin nhắn của em? Sao không nghe điện thoại của em? Sao đồng ý tới rồi nhưng mãi không xuất hiện?"

Những lời Tần Cần nhin cả đêm bây giờ đã tuôn ra hết, nước mắt cũng rơi như mưa, mãi không dừng lại.

Hứa Trì nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, trong lòng anh nhói lên.

Bây giờ Tần Cần chỉ muốn anh cho mình một đáp án, không thêm đề ý tới hình tượng. "Anh nói đi! Tại sao anh..."

Lời còn chưa nói hết, Tần Cần đã bị anh kéo vào trong lòng, chớp mũi cọ vào áo sơ mi của anh, bây giờ Tần Cần mới nhận ra Hứa Trì không mặc áo khoác, trên người chỉ có mỗi một cái áo sơ mi.

Tần Cần ghé đầu vào trong lòng ngực anh không ngẩng lên, giọng buồn bã. "Anh làm gì thế..."

"Xin lỗi." Hứa Trì chậm rãi nói.

Khi giọng nói của anh vang lên trên đỉnh đầu cô, đầu tiên Tần Cần sững sốt, lập tức nói. "Xin lỗi thì có ích gì...Nếu anh không muốn đến thì đừng đến! Đến đây rồi lại còn ôm em, anh đừng cho là em..."

Hứa Trì cúi đầu nhìn đôi mắt đỏ ửng của cô, khẽ gọi. "Tần Cần."

Đèn sau quán bar không được sáng sủa, nhưng khi phủ lên hai người lại ấm áp vô cùng.

Tần Cần không biết anh muốn nói gì, tay vẫn ôm chặt lấy anh, cầm áo sơ mi của anh, nói. "Nếu như anh ôm em, còn nói những lời em không muốn nghe, vậy tốt nhất anh đừng nói nữa."

Hứa Trì nở nụ cười, vừa giúp cô lau nước mắt vừa giải thích, nói. "Anh muốn nói, tới muộn là anh sai, nhưng anh chưa bao giờ muốn cho em leo cây, từ đầu đến cuối anh chưa bao giờ nghĩ như vậy.."

"Hai ngày nay em không gọi điện, không gửi tin nhắn cho anh, anh trở nên lo được lo mất..."

Nghe anh nói vậy, bàn tay cầm áo sơ mi của anh hơi thả lỏng, cẩn thận hỏi anh. "Vậy tại sao bây giờ anh..."

Hứa Trì nhìn thẳng vào đôi mắt cô, nói từng câu từng chữ. "Vì anh thích em."

Tất cả mọi thứ đều vì thích em, Tần Cần.

Ban đầu Hứa Trì lo lắng Tần Cần chỉ theo đuổi anh cho vui, thế nên anh không dám mở miệng xác định quan hệ với cô.

Còn Tần Cần nghe được bốn chữ quan trọng, không biết nên nói gì, giật mình.

Hứa Trì nói ra lời muốn nói đã giữ bấy lâu trong lòng, thở phào nhẹ nhõm, thấy Tần Cần vẫn chưa tỉnh táo lại, anh nắm tay kéo cô đi. "Đi thôi."

Tần Cần để mặc anh kéo, mở miệng hỏi. "Đi đâu?"

"Nhà của anh."

"Hả?" Tần Cần mơ màng.

Hứa Trì dừng bước lại, giơ tay lên để cô nhìn cái vòng giấy trên cổ tay mình.

"Bệnh Viện Nam Phong"...

Tần Cần sững sốt, lập tức phản ứng, hỏi anh. "Anh sao thế? Đi bệnh viện làm gì? Sao anh lại đi bệnh viện?"

Hứa Trì khẽ xoa đầu cô, cố ý nói. "Vì tới đây gặp em nên anh cố ý trốn khỏi bệnh viện, có phải em nên chịu trách nhiệm hay không?"

Hứa Trì nói xong nắm tay cô kéo ra ngoài đầu hẻm.

Tần Cần đi bên cạnh anh, vừa đi vừa hỏi. "Anh mau nói cho em biết đi, anh bị sao thế? Vì sao lại từ bệnh viện tới đây? Không phải anh bảo anh tan làm sẽ tới đây luôn sao?"

Hứa Trì nhìn cô lo lắng cho mình như vậy, bỗng nhiên nổi ý muốn trêu chọc cô, khoác cánh tay lên vai cô, chia sức nặng của mình cho cô. "Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn."

Tần Cần cho là anh bị bệnh gì đó, bỗng nhiên lại mất hết sức lực dựa vào cô, cô sợ hãi đỡ lấy anh, còn sợ anh ngã xuống.

"Nếu như anh bị bệnh, bây giờ chúng ta tới bệnh viện ngay lập tức!" Hai tay Tần Cần ôm eo anh, không cẩn thận đụng phải một quyển sổ nhỏ.

Cô lấy quyển sổ nhỏ từ trong túi anh ra, thấy trên đó có viết bệnh án cá nhân của "Bệnh viện Nam Phong".

Mở ra nhìn, là bệnh án của anh ở phòng cấp cứu lúc 7 giờ tối.

Tần Cần hí mắt lại, xem không hiểu cái chữ rồng bay phượng múa mà thấy thuốc viết, cô nhìn mấy chữ mình hiểu, chấp vá lại. "Một chiếc xe, đây là va chạm...va chạm...chấn, chấn động não!!"

Giọng của Tần Cần cao thêm vài lần, cầm bệnh án hỏi anh. "Anh bị tai nạn xe? Não anh bị chấn động??"

"Là tai nạn xe cô, nhưng chấn động não..."

Hai người đi tới đầu hẻm, Hứa Trì còn chưa nói hết, Tần Cần đã nhìn bốn phía. "Xe anh đâu? Có nghiêm trọng không? Ngoài chuyện não chấn động, còn chỗ nào bị thương nữa không?"

"Anh bị tai nạn xe còn chạy tới đây làm gì. Anh làm vậy có biết người ta lo lắng lắm không? Anh là bác sĩ đấy, sao anh có thể..."

Hứa Trì thấy cô lo lắng, vội kéo cô lại giải thích. "Anh chỉ bị đụng vào đuôi xe thôi, trước sau bị đụng phải, túi khí đột nhiên bung ra đụng vào nên anh ngất đi, anh chỉ ngất một lát thôi, không có gì đâu."

"VẬY, VẬY NÊN ANH BỊ CHẤN ĐỘNG NÃO?" MŨI TẦN CẦN ĐỘT NHIÊN CHUA XÓT, VỪA ĐỜ ANH VỪA NÓI. "EM MUỐN NHANH GẶP ANH THÔI, EM CŨNG KHÔNG PHẢI ĐƯA CON GÁI KHÔNG HIỂU CHUYỆN, ANH GỌI ĐIỆN THOẠI BẢO ANH Ở BỆNH VIỆN, EM SẼ..."

"KHÔNG ĐÚNG, ANH BỊ ĐỤNG NGẮT ĐI...ANH TỈNH THÌ CHẠY TỚI CHỖ EM LÀM GÌ, CHẤN ĐỘNG NÃO NÊN NẪM TRÊN GIƯỜNG NGHỈ NGƠI MỚI PHẢI, CHUYỆN NÀY EM HIỂU MÀ!"

HỨA TRÌ THẤY NƯỚC MẮT CÔ MỚI NGỪNG GIỜ LẠI ĐỘT NHIÊN RƠI XUỐNG, VỘI CẦM BỆNH ÁN CHỈ VÀO DÒNG CHỮ, ĐỌC CHO CÔ NGHE.

"Ồ ĐÂY VIẾT KẾT QUẢ CHUẨN ĐOÁN LÀ - CHOÁNG VÁNG NHẹ, KHÔNG ĐAU ĐẦU, KHÔNG CÓ PHẢN ỨNG NÔN MỬA, KHÔNG RỐI LOẠN ĐẦU ÓC, SAU KHI TỈNH LẠI, VẼN NHỚ RÕ MỌI CHUYỆN, KHÔNG PHẢI PHẢN ỨNG CHẤN ĐỘNG NÃO."

TẦN CẦN NHÌN LẠI MỘT LẦN, TUY ĐỌC KHÔNG HIỂU NHƯNG NHÌN ANH BÂY GIỜ THẬT SỰ KHÔNG GIỐNG NGƯỜI BỊ CHẤN ĐỘNG NÃO.

"ANH KHÔNG PHẢI NẪM VIỆN QUAN SÁT SAO?"

"TẠM THỜI KHÔNG CẦN, NẾU NHƯ NGÀY MAI ĐAU ĐẦU, ù TAI, ÓI MỬA THÌ PHẢI TỚI BỆNH VIỆN." HỨA TRÌ NÓI XONG GIỜ TAY VÃY TAXI.

XE TAXI ĐẬU TRƯỚC MẶT HAI NGƯỜI, HỨA TRÌ MỞ CỬA XE NÓI VỚI TẦN CẦN. "BÁC SĨ NÓI TÔI NAY PHẢI CÓ NGƯỜI NHÀ BÊN CẠNH CHĂM SÓC."

TẦN CẦN KHÔNG LÊN XE, ĐỨNG TRƯỚC MẶT ANH CHẶN CỬA XE. "TRƯỚC TIÊN ANH PHẢI NÓI CHO EM BIẾT, ANH MỚI NÓI CÁI GÌ, MẤY CÂU ĐÓ CÓ Ý GÌ?"

HỨA TRÌ NÓI THÍCH CÔ, NẾU NHƯ ANH KHÔNG NÓI RÕ RÀNG MỘT LẦN, CÔ SẼ KHÔNG LÊN XE!

TÀI XẾ THẤY HAI NGƯỜI KHÔNG LÊN XE, KÉO CỬA SỔ XE XUỐNG, HỎI. "CÓ ĐI KHÔNG?"

TẦN CẦN NHÌN HỨA TRÌ, ÁNH MẮT ANH RẤT KIÊN ĐỊNH, NHẹ GIỌNG NÓI VỚI TÀI XẾ. "ĐI, ĐI NGAY."

"VỢ CHỒNG SON CẢI NHAY?" TÀI XẾ ĐÃ CÓ NHIỀU NĂM KINH NGHIỆM, MỈM

cười nói với Hứa Trì. "Anh em, đừng cố gắng nói lý với vợ mình, tranh thủ thời gian ôm người ta một cái, hôm nay trời lạnh, đỡ một lát không được thì kéo về nhà -"

Tài xế vừa dứt lời, khuôn mặt Tần Cần lập tức đỏ ửng.

Hứa Trì bước lên một bước, ôm cô vào trong lòng, dùng cằm khẽ cọ đỉnh đầu cô, khẽ hỏi. "Có muốn theo anh về nhà không?"

Tần Cần ngẩng đầu nhìn anh, dưới ánh đèn đường, gương mặt đỏ ửng đột nhiên xinh đẹp hơn ngày thường.

Trên taxi, tài xế tự nhận là do ông "thuyết phục" nên hai người mới "giảng hòa", suốt dọc đường đi, luôn liên tục nói chuyện tình yêu cho hai người nghe.

Xuống xe taxi, tài xế vẫn không quên nói với hai người. "Về nhà cũng đừng cãi nhau nhé."

Xe taxi đi xa, Tần Cần đi theo anh lên tầng, mãi tới khi đứng trước cửa nhà anh, cô nhin không được, hỏi. "Quan hệ bây giờ của chúng ta....là gì?"

Hứa Trì híp mắt, cố ý nhếch môi nói. "Chuyện em hôn anh lần trước anh vẫn chưa quên."

"Hả?"

Tần Cần giật mình, hai chuyện này có quan hệ gì?

Hứa Trì nhân dịp cô đang suy nghĩ, khom lưng hôn lên môi cô, cười nói. "Quan hệ bây giờ của chúng ta đã rõ ràng chưa?"

Tần Cần sững sốt, đưa tay sờ nhiệt độ còn sót lại trên môi, cười ngây ngốc.

Rõ ràng, rất rõ ràng.

Hứa Trì mở cửa, Tần Cần đỏ mặt kéo anh. "Anh suy nghĩ chắc chưa...Em rất dính người, đến lúc đó anh không chịu nổi, anh cũng đừng..."

"Dính thế nào?" Hứa Trì cố ý hỏi cô.

Tần Cần dừng một chút, lập tức nêu ví dụ cho anh. "Đến khi đó ngày nào em cũng muốn nhìn thấy anh, chỉ ước gì 24h, ngoại trừ thời gian làm việc, em đều bên anh, là loại người anh muốn bỏ rơi cũng không bỏ rơi được!"

Tần Cần muốn nói thêm từ "cảnh cáo" ở phía trước để anh chuẩn bị tâm lý! Mặc dù cô không khoa trương đến thế nhưng cũng chẳng khác là bao.

Hứa Trì cười, xoa xoa đỉnh đầu cô, nghiêm túc nói. "Nói được phải làm được."

-----oOo-----

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đây là lần thứ hai Tần Cần bước vào nhà anh, thân phận cũng khác lần trước.

Tần Cần đứng ngoài cửa, vẫn giống như lần trước, ngoan ngoãn để anh lấy dép nam cho mình đi, nhỏ giọng nhắc nhở. "Nhà bạn trai mà không có dép cho bạn gái..."

Hứa Trì cúi đầu nở nụ cười, đóng cửa tủ giày. "Ngày mai đi mua."

"Được" Tần Cần híp mắt cười, ngửa đầu ưỡn ngực đi vào trong nhà anh.

Mới tới phòng khách, Tần Cần nhớ ra anh mới đi khám bệnh về, vội vàng kéo anh lại.

"Anh yên tâm đi, em nhất định sẽ làm tròn bổn phận bạn gái! Anh buồn

ngủ không? Hay đi tắm trước?" Tần Cần kéo tay anh, dẫn anh tới cửa phòng ngủ.

"Hay là tối nay anh đừng tắm, lỡ như anh ngất trong phòng tắm thì phiền." Tần Cần đặt mình vào hoàn cảnh của anh, suy nghĩ cho anh, giờ tay muốn tìm công tắc đèn nhưng không thấy.

Hứa Trì giờ tay lên bật công tắc đèn, phòng ngủ sáng rõ như ban ngày.

Tần Cần thấy rèm cửa sổ vẫn chưa kéo, chạy lại vừa kéo vừa hỏi anh. "Anh chắc chắn không cần đi bệnh viện?"

"Không cần, nếu mai có khó chịu anh sẽ tới." Hứa Trì khẽ giải thích với cô.

Mặc dù Tần Cần không yên tâm cho lắm nhưng vẫn "Ah" một tiếng, tối hôm nay cô phải trông chừng anh! Dù sao túi khí đụng vào đầu cũng không phải chuyện nhỏ.

Tần Cần quay người lại, đột nhiên nhớ tới chuyện không gọi được điện thoại cho anh. "Điện thoại anh đâu?"

Hứa Trì tiện tay bỏ bệnh án vào trong tủ đầu giường, suy nghĩ một lát nói. "Chắc vẫn còn để trong xe, xe đang ở văn phòng quản lý xe."

Sau khi bị đụng xe, Hứa Trì ngất hơn 20 phút, khi tỉnh lại anh đã nằm trong phòng cấp cứu rồi.

Chuyện lần này Hứa Trì không phải chịu trách nhiệm, khi đèn đỏ, anh dừng xe lại, xe phía sau tông vào đuôi xe anh, đẩy xe anh đi về phía trước, đụng phải xe phía trước anh, túi khí đột nhiên bung ra đụng anh bị ngất.

Tần Cần lại gần anh, nhón chân quan sát đầu anh một lần.

"Nếu anh khó chịu, đừng cố chịu đựng." Tần Cần nói cực kỳ nghiêm túc.

"Ừ." Hứa Trì cười, gạt đầu, vừa cười áo sơ mi vừa bảo cô. "Tắt đèn giúp anh."

"Bây giờ anh cần phải nghỉ ngơi nhiều." Tần Cần nói xong đi tới cửa tắt đèn.

Trong giây lát, phòng ngủ tối om, chỉ có đèn bên ngoài phòng khách vẫn còn sáng.

Tần Cần vừa định giúp anh đóng cửa, anh đã nói. "Lại đây."

"Hả?"

Tần Cần vô thức đi lại gần anh. "Sao thế?"

Tần Cần nghĩ là anh không cởi được khuya áo, định giúp anh, trên lưng cô đột nhiên có thêm một cánh tay, chưa kịp phản ứng đã bị anh kéo ngã trên giường.

Nệm giường có độ cứng độ mềm vừa phải, giống y như hơi thở của anh, không nhanh cũng không chậm.

Tần Cần bị anh đặt dưới thân, giây lát đột nhiên quên hít thở, mấy giây sau cô hít thở đều đều, còn nghe được nhịp tim đang đập của hai người.

Hứa Trì không nói chuyện, Tần Cần cũng không dám nói gì, chỉ lặng lẽ ôm eo anh, còn ước thời gian có thể dừng lại vào lúc này.

Trong phòng ngủ, chỉ còn tiếng kim đồng hồ vang lên.

Hứa Trì giơ tay xoa tóc trên đỉnh đầu cô, trầm giọng nói. "Hai hôm nay, anh nhắm mắt hay mở mắt cũng thấy em."

Ngay cả khi đồng nghiệp có bệnh nhân tới khám răng khôn, Hứa Trì cũng nghĩ tới cô, thậm chí còn thấy giật mình rồi ngân ngơ một lát.

Tần Cần mím môi, tự nói trong lòng - "Em cũng thế."

Hứa Trì vùi đầu vào hõm vai cô, nói nhỏ. "Tần Cần..."

"Vâng."

Tần Cần khẽ đáp lời, một lát sau không nghe anh nói gì thêm, bên tai chỉ

còn tiếng hít thở của anh.

Ngửi được mùi hương trên người anh, cho dù có lẫn thêm mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện, Tần Cần cũng cong môi lên.

Ánh mắt Tần Cần nhìn trần nhà, đoán chừng anh đã ngủ, vì vậy nhỏ giọng nói với anh. "Anh yên tâm....Em chắc chắn sẽ không "lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn"."

Lời nói vừa dứt, Tần Cần nghe được anh khẽ cười.

Tối hôm nay chất lượng giấc ngủ của Tần Cần cao hơn bao giờ hết.

Tám giờ sáng mai, không cần đồng hồ báo thức kêu, Tần Cần đã tỉnh. Ngồi dậy, thấy áo sơ mi trắng có hơi nhăn nhúm vẫn còn ở trên giường.

Trong phòng ngủ không có bóng dáng anh, Tần Cần ngẩn người, vô thức gọi. "Hứa Trì?"

Không ai đáp lời, Tần Cần nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm.

Lo anh đang tắm mà bị ngắt, cô vội vén chăn lên, chưa kịp đi dép đã vọt ra khỏi phòng ngủ.

"Hứa Trì? Hứa Trì?" Tần Cần gõ cửa phòng tắm, sợ anh không trả lời.

Đột nhiên tiếng nước dừng lại, sau đó là giọng nói của anh. "Sao thế?"

Tần Cần biết anh không sao, vội vàng nói. "Không, không có gì cả, em gọi anh thôi."

Vừa dứt lời đã đỏ mặt chạy về phòng ngủ.

Chắc cô bị mấy bộ phim truyền hình đầu độc rồi, tỉnh dậy không thấy anh đã suy nghĩ lung tung.

Trốn vào phòng ngủ, Tần Cần lắng tai nghe tiếng nước vang lên, lặng lẽ thở phào một hơi. Lần đầu tiên ở cùng một phòng với anh, không có kinh

nghiệm, có thể hiểu được...có thể hiểu được.

[Kính coong]

Tiếng chuông cửa vang lên, Tần Cần thò đầu ra nhìn, chắc chắn có người nhấn chuông cửa cô mới đi nhanh ra ngoài.

Nhìn vào mặt mèo như lần trước, phát hiện có một chàng trai mặc quần áo như nhân viên chuyển phát nhanh đang đứng bên ngoài, dáng vẻ chắc khoảng 17, 18 tuổi.

Tần Cần vừa mở cửa ra, chàng trai đã đặt cái hộp nhỏ vào trong tay cô.

"Xin hỏi đây là nhà Hứa tiên sinh phải không ạ?" Chàng trai cất lời, rất lễ phép.

"Đúng vậy." Tần Cần gật đầu đáp, không dám nhận đồ lung tung. "Đây là gì?"

"Em là nhân viên của cửa hàng hoa Nam Phong." Chàng trai nói xong móc một tấm danh thiếp và một tờ biên lai ra, giải thích. "Hôm qua Hứa tiên sinh không tới lấy hoa, vậy nên chúng em đưa tới cửa cho anh ấy."

Hoa?

Tần Cần cầm cái hộp lớn bằng hai bàn tay.

"Chị ký đi ạ." Chàng trai đưa cho cô một cái bút.

"Được." Tần Cần mơ mơ hồ hồ ký tên mình vào ô xác nhận.

Chàng trai thấy cô ký tên, cười hỏi. "Chị là Tần Cần sao?"

Tần Cần giật mình, nghi ngờ tại sao chàng trai này biết tên mình.

Chàng trai chỉ vào thời gian trên tờ biên lai. "Ban đầu Hứa tiên sinh nói bảy giờ tới lấy hoa, chỗ chúng em 7 rưỡi là đóng cửa rồi, bảo anh ấy nếu anh ấy không kịp tới lấy chúng em sẽ giao hàng tới tận nhà, nhưng Hứa tiên sinh vừa viết tên chị vừa nói không cần, anh ấy muốn tự tới đây lấy."

Tần Cần há hốc mồm, cúi đầu nhìn cái hộp nhỏ trong tay mình, chần chờ một lát rồi mở ra.

Hoa hồng trắng được xếp chung với nhau, màu sắc ấm áp, dù cho đã làm khô nhưng vẫn khiến người ta thấy mềm mại.

Tần Cần mím môi cười, giơ tay chạm vào cánh hoa, hỏi. "Ý nghĩa của hoa này là gì?"

Chàng trai thấy cô thích, lập tức nói ý nghĩa của hộp hoa vĩnh cửu này -

"Hộp bên ngoài được làm bằng da, bên trong có tổng cộng 27 đóa hoa hồng trắng vĩnh cửu, ngụ ý là muốn che chở đối phương cả đời, ý nghĩa của chiếc hộp đựng là muốn mang đối phương về nhà.."

Về nhà...

Tần Cần ngây ngẩn cả người, ngay cả khi cậu bé nói tạm biệt cô cũng không đáp lại.

Hứa Trì đi ra khỏi phòng tắm, thấy cô đang đứng ngoài cửa đưa lưng về phía mình, vừa lau tóc vừa hỏi cô. "Sao đứng ngoài cửa thế này?"

Tần Cần tỉnh táo lại, tiện tay đóng cửa, ôm hộp hoa cười với anh. "Này, kế hoạch này của anh chuẩn bị lâu rồi sao?"

Hứa Trì không ngờ hoa được giao sớm như vậy, cúi đầu khẽ hôn lên môi cô, nói. "Hôm đó tới quán bar không thấy em nên mới lên kế hoạch."

Tần Cần lập tức đỏ mặt lên, che miệng nói. "Em còn chưa đánh răng."

"Anh không ngại."

Hứa Trì vừa nói vừa ôm eo cô, không cho cô né tránh. Giọt nước còn lưu lại trên trán anh chảy xuống bên dưới, biến mất giữa đôi môi của hai người.

Tần Cần vội vàng mở hộp ra, nói. "Em muốn mang hoa này về nhà, đặt ở đầu giường, ngày nào cũng ngắm."

Mới dứt lời, tiếng chuông cửa đã vang lên.

Hai người nhìn nhau, Hứa Trì nhún vai ý bảo mình không biết là ai.

Tần Cần cách cửa gần nhất, tiện tay mở cửa ra, thấy người cô ghét nhất đang đứng ngoài cửa.

Đổi mặt với Tiền Giai Nghiê, gai của Tần Cần lại mọc đầy người, chặn trước mặt Hứa Trì, nói. "Cô Tiền, ban ngày ban mặt, đèn nhà cô lại hồng nữa hay sao?"

Tiền Giai Nghiê không ngờ Tần Cần lại ở đây, sững sốt một chút, nói. "Tôi tới tìm Hứa Trì."

Tiền Giai Nghiê nói xong làm vẻ vô tội nhìn chăm chăm Hứa Trì đứng đằng sau Tần Cần.

Tần Cần sợ Hứa Trì để cô ta vào, xoay người ôm anh, vội vàng nói. "Không được để cô ấy vào!"

Hứa Trì ôm lấy cô, ngẩng đầu nhìn Tiền Giai Nghiê. "Cô nghe thấy không, không cho cô vào."

Hứa Trì nói xong, đóng cửa lại.

-----oOo-----

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Cần thấy Hứa Trì đóng cửa lại, trong lòng cực kỳ thoải mái!

Tiền Giai Nghiê đứng bên ngoài cửa không chỉ không đi mà còn đứng bên ngoài lải nhải.

"Hứa Trì, em biết anh bị tai nạn, em qua đây chỉ muốn thăm anh thôi! Em rất lo lắng cho anh!"

"Hứa Trì, em là bác sĩ, em biết chăm sóc anh thế nào, Tần Cần không biết mấy chuyện này, anh để em vào trong đi, được không?"

"Chuyện bị đụng đầu khi bị tai nạn rất nghiêm trọng, không khám kỹ sau này sẽ để lại di chứng! Em rất lo lắng cho anh..."

Tiền Giai Nghiên nói được hơn nửa, thấy cửa mở ra.

"Hứa Trì.." Tiền Giai Nghiên gọi anh, muốn đi vào bên trong.

Tần Cần xuất hiện, hai tay chống nạnh híp mắt nhìn cô ta. "Cô nguyên rủa ai đấy? Cô mới có di chứng đấy."

Tiền Giai Nghiên không thấy Hứa Trì, thu lại vẻ mặt muốn khóc mà không khóc được của mình, đứng thẳng lưng nói với Tần Cần. "Tôi nói thật, có nhiều bệnh án là do sau khi bệnh nhân về nhà người nhà không chăm sóc chu đáo nên mới xuất hiện di chứng, thậm chí còn..."

Tần Cần bước lên một bước, xắn tay áo hất cằm nói. "Lại đây, nói thêm câu nữa thử xem."

"Tôi nói rồi đấy, cô muốn gì?" Tiền Giai Nghiên liếc nhìn xung quanh, cảm giác Tần Cần này không dễ chọc nhưng không chịu yếu thế. "Tần Cần, tôi nói cho cô biết, tôi là bác sĩ, tôi biết chăm sóc bệnh nhân thế nào."

Lời nói vừa dứt, Hứa Trì vừa từ trong đi ra ngoài cửa.

Anh nắm vai Tần Cần, vẻ mặt lạnh nhạt nói với Tiền Giai Nghiên. "Tôi cũng là bác sĩ, tôi biết chăm sóc mình thế nào."

Hứa Trì nói xong kéo Tần Cần thờ phì phò đi vào bên trong, trước khi đóng cửa, Hứa Trì còn dừng lại, bổ sung thêm -

"Tôi không chỉ là bác sĩ, tôi còn là bác sĩ có bạn gái, phiền cô giữ liêm sỉ."

[Râm -]

Tiếng đóng cửa lần này còn vang hơn lần trước.

Tiền Giai Nghiêן đứng trước cửa một lúc lâu, giẫm giày cao gót rời khỏi. Khi đi, vẻ mặt rất khó coi.

Tần Cầן nhón chân nhìn qua mắt mèo, chắc chắn cô ta đi rồi mới quay người lại than thở, vẫn chưa hết giận.

Hứa Trì thấy cô tức giận, vừa không nở lại vừa buồn cười, vươn tay kéo cô vào trong ngực, vò rối sợi tóc trên đầu cô.

"Còn giận không? Hả?"

Tần Cầן níu áo T - shirt của anh, ngẩng đầu hỏi. "Tuy em rất ghét cô ấy, nhưng lời cô ấy nói không phải vô lý..."

"Hay là chúng ta đi bệnh viện kiểm tra nhé? Nếu không ổn thì nằm viện quan sát." Tần Cầן càng nói càng gấp hơn, sợ cái miệng quạ của Tiền Giai Nghiêן linh nghiệm.

Hứa Trì vội vàng kéo cô lại, nói chắc như đinh đóng cột. "Anh thật sự không sao đâu, nếu không...tôi hôm qua bệnh viện cũng không thả anh đi."

"Em lên mạng tra cứu xem phải chú ý gì." Tần Cầן không dám xem thường.

Sau khi Tiền Giai Nghiêן rời khỏi nhà Hứa Trì, cô ta không buông tay dễ dàng, ngồi trong xe gọi điện thoại cho Vu Ngọc Cầى.

Điện thoại kêu tút tút vài tiếng mới có người nhận.

"Alo? Ai đây?" Là dì Trầى nghe điện thoại.

Tiền Giai Nghiêן cười nói. "Dì Trầى, cháu là Giai Nghiêן. Dì Ngọc Cầى có đó không ạ?"

Dì Trầى không xa lạ gì với Tiền Giai Nghiêן, cô ta thường hay tới nhà thăm Vu Ngọc Cầى.

"Giai Nghiêh hả? Cháu chờ một lát."

Điện thoại được đặt xuống, Tiền Giai Nghiêh nhìn gương xe, cong khóe miệng như đang nói nước cờ này đi rất ôn.

Một lát sau, Vu Ngọc Cầm nhận điện thoại.

Tiền Giai Nghiêh vội vàng nói. "Dì Ngọc Cầm! Lâu rồi Giai Nghiêh không tới thăm dì."

"Ừ." Vu Ngọc Cầm khẽ đáp lời, cầm tách trà dì Trân bung tới, nhấp một ngụm, nói. "Gọi điện thoại tới có chuyện gì không?"

"Dì Ngọc Cầm, hôm nay cháu có chuyện nên mới tìm dì." Tiền Giai Nghiêh giả vờ như khó mở miệng, nói. "Cháu không biết dì có biết chuyện Hứa Trì gặp tai nạn tới qua không? Anh ấy tới bệnh viện chúng cháu khám, sáng nay cháu mới biết chuyện này..."

Vu Ngọc Cầm đặt tách trà xuống, giọng nói không nhanh không chậm. "Cháu nói chuyện Hứa Trì bị đụng xe sao? Dì biết rồi."

Tiền Giai Nghiêh cũng không ngạc nhiên, tiếp tục nói. "Dì Ngọc Cầm, dì biết cháu vẫn không buông được Hứa Trì... Anh ấy bị tai nạn không nằm viện quan sát, buổi tối còn tới quán bar tìm Tần Cầm..."

Tiền Giai Nghiêh vừa nói vừa tỉ mỉ nghe phản ứng của Vu Ngọc Cầm ở đầu dây bên kia.

"Dì Ngọc Cầm, cháu biết chuyện tình cảm không thể đòi hỏi, nhưng cháu không yên lòng. Mới rồi cháu tới nhà Hứa Trì tìm anh ấy, nhưng thái độ của Tần Cầm rất tệ, không cho Hứa Trì đi bệnh viện, cũng không cho cháu vào..."

Nghe vậy, Vu Ngọc Cầm không khỏi nhíu mày, bà biết Tần Cầm không bao giờ làm vậy.

"Thế à? Thật sự không ngờ..." Giọng Vu Ngọc Cầm nhạt đi mấy phần.

Tiền Giai Nghiêh tưởng Vu Ngọc Cầm tin, lập tức thêm dầu vào lửa.

"Vâng, nếu Hứa Trì thật sự bên người con gái đó..."

"Giai Nghiên." Vu Ngọc Cầm cắt đứt lời cô ta nói, khẽ cười. "Dì đang nói không ngờ cháu là một cô gái như vậy."

Tiền Giai Nghiên nghe vậy, sửng sốt.

"Giai Nghiên, lúc trước dì cảm thấy Hứa Trì không thích cháu là vì nó không tiếp xúc nhiều với cháu, nhưng bây giờ dì cảm thấy cháu mới có vấn đề." Vu Ngọc Cầm trước nay không thích vòng vo, nói thẳng.

"Dì Ngọc Cầm, dì nói gì thế..." Tiền Giai Nghiên luống cuống, vội vàng giải thích. "Cháu thật sự lo lắng cho Hứa Trì."

Vu Ngọc Cầm nở nụ cười, nói trắng ra. "Từ trước tới nay dì cảm thấy cháu rất tốt, chỉ ít chuyện đức hạnh dì nghĩ dì không nhìn lầm. Nhưng cháu không phải bác sĩ bên khoa cấp cứu sao lại biết Hứa Trì bị đụng xe? Sao lại biết địa chỉ nhà nó?"

"Dì nhớ dì chưa bao giờ nói địa chỉ nhà của Hứa Trì cho cháu."

Tiền Giai Nghiên không nói, sáng nay cô nhờ đồng nghiệp chụp địa chỉ nhà Hứa Trì...hành vi này thuộc về nhìn trộm thông tin riêng tư của bệnh nhân.

"Dì biết cháu lo cho nó, nhưng chắc cháu không biết bác sĩ hôm qua khám cho nó là bạn cũ của dì...Bao gồm cả chuyện nó tới quán bar tìm Tần Cần dì cũng đã ngầm đồng ý, kiểm tra hết mọi thứ mới để nó đi."

Nói xong lời cuối cùng, Ngọc Cầm bật cười. "Nếu như cháu có địa chỉ nhà của Hứa Trì, vậy chắc cháu đã xem bệnh án của nó rồi, tất cả mọi thứ đều bình thường."

"Dì Ngọc Cầm, cháu..." Tiền Giai Nghiên cố gắng giải thích.

"Giai Nghiên, mấy hôm trước dì nói với cháu rồi, Hứa Trì đã có người mình yêu, cháu đừng làm mấy chuyện "quan tâm" không cần thiết nữa."

Vu Ngọc Cầm nói xong cũng cúp điện thoại.

Tiền Giai Nghiên ngồi trong xe, nắm chặt điện thoại di động, cảm giác khó chịu khi bị người ta vạch trần lan tràn trong xe.

Dì Trân đứng bên cạnh nghe được cuộc trò chuyện của hai người, khom lưng rót trà cho Vu Ngọc Cầm, tò mò hỏi. "Chị Ngọc Cầm, trước đây không phải Tiền Giai Nghiên..."

"A Trân, tối hôm qua tôi nghĩ tới một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Năm đó bên nhà bố Hứa Trì cũng phản đối chuyện tôi và bố nó bên nhau, khi đó tôi mất hết ý chí, thậm chí còn muốn buông tay. Có một hôm bố nó phát sốt, leo tường vào nhà tôi, hai tay nóng rần..."

Vu Ngọc Cầm nhìn cây cỏ ngoài sân, cười nói. "Bức tường kia rất cao, là loại tường vây xung quanh. Khi đó tôi thấy ông ấy, vừa vui lại vừa giận, hỏi ông ấy sao không ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe?"

"Ông ấy nghiêm túc nói với tôi, "có mấy lời, có một số chuyện không làm ngay lập tức sẽ hối hận cả đời.""

Tra thông tin hơn 30 phút, Tần Cần cũng yên tâm.

Sau khi ăn sáng xong, Hứa Trì dùng điện thoại Tần Cần gọi tới văn phòng quản lý xe, hỏi rõ cần mang những giấy tờ gì tới lấy xe xong, anh đưa Tần Cần ra ngoài.

Hai người sóng vai đi về phía cửa khu chung cư.

Hôm nay là chủ nhật, vườn hoa nhỏ cạnh khu chung cư có rất nhiều người, một nhà ba người cũng có, vợ chồng già cũng có, nếu không đi bộ thì sẽ ra ngoài mua đồ.

Tần Cần liếc nhìn đôi vợ chồng già phía trước, thấy hai người họ nắm tay bước chậm về phía trước.

Tần Cần nhỏ giọng lầm bầm một câu. "Em cũng muốn anh dắt."

Hứa Trì không nghe rõ cô nói gì, cúi đầu hỏi cô. "Sao?"

Tần Cần mím môi, rút tay trái ra khỏi túi, nắm lấy bàn tay phải của anh, mạnh miệng nói. "Em không biết đường, nắm tay đề phòng đi lạc."

Nghe cô nói, Hứa Trì nở nụ cười, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. "Muốn anh dắt cứ nói thẳng."

Rõ ràng thế à??

Tần Cần ho nhẹ một tiếng, cố ý nhìn xung quanh, cười nói. "Được."

-----oOo-----

Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi hai người đi cùng nhau đi ra ngoài cổng khu chung cư, hai ba nhân viên bảo vệ đứng ngoài cửa thấp giọng nói nhỏ với nhau. "Kia là bác sĩ Hứa sao?"

"Đúng thế! Người bảo vệ cao hơn gật đầu.

"Người bên cạnh là bạn gái cậu ấy sao?" Người bảo vệ lùn ghé đầu qua, tò mò hỏi. "Hai người họ ở chung sao?"

"Không biết." Người bảo vệ cao gãi đầu, tính toán thời gian, nói. "Đây là lần thứ hai rồi, cùng nhau đi sớm về trễ, rất giống ở chung...."

Đội trưởng đội bảo vệ tay run run lật tờ báo, nói. "Dù bây giờ không ở chung nhưng cũng sắp rồi."

"Tại sao?" Hai người bảo vệ thấp lùn đồng thanh hỏi.

"Hai người nghĩ đi, bác sĩ Hứa là người nghiêm túc, cẩn thận. Yêu chắc

chấn sẽ cưới, kết hôn rồi thì dĩ nhiên sẽ ở chung với nhau, còn định chạy đi đâu?"

Hình như có lý.

Ra ngoài khu chung cư, hai người bắt xe taxi tới văn phòng quản lý xe.

Hơn 10 giờ, Hứa Trì lấy được di động và một số đồ cá nhân bên trong xe, nhân viên công tác đưa cho Hứa Trì một tờ đơn, bảo anh ký tên xác nhận.

Hứa Trì cúi đầu ký tên mình, nhân viên công tác đeo kính mắt màu trà liên tục nhìn chằm chằm Tần Cần.

"Anh nhìn tôi làm gì?" Tần Cần không được tự nhiên, trốn phía sau Hứa Trì.

Hứa Trì ký xác nhận xong trả đơn lại, nghe nhân viên công tác vừa cười vừa nói. "Xin lỗi, tôi hôm qua vị Hứa tiên sinh này cứ đòi xuất viện tìm cô, tôi chỉ tò mò cô là người thế nào."

"Tôi hôm qua?"

Khi Tần Cần không hiểu gì, Hứa Trì đã đưa tờ đơn, nói câu cảm ơn sau đó nắm tay Tần Cần ra khỏi văn phòng quản lý xe.

"Tôi hôm qua anh..."

Hứa Trì nhún vai, có hơi bất đắc dĩ nói. "Anh không biết nhân viên công tác ở văn phòng quản lý xe nhiều chuyện như vậy."

Tần Cần vừa nghe đã biết anh thâm thừa nhận lời nói của nhân viên công tác, cười toét miệng. "Thì ra tôi qua anh mong gặp em thế cơ à..."

Đi về phía trước hai bước, Tần Cần lại dừng lại, nghiêm túc nói với anh. "Nhưng bác sĩ Hứa này, sau này có chuyện gì anh cứ nói thẳng!"

"Muốn gặp em thì gọi điện cho em, lúc nào em cũng rảnh rồi, chỉ cần

anh chủ động một tí thôi, em sẽ chạy tới cạnh anh ngay lập tức." Tần Cần nắm tay anh, lời nói trịnh trọng.

Hứa Trì cong môi, cười nói. "Được, em nói rồi đấy."

Đổi diện văn phòng quản lý xe là công ty bảo hiểm hợp tác với hãng xe ô tô, Hứa Trì đã gọi điện báo trước với bọn họ.

Mới vừa đi vào trong công ty bảo hiểm, Tần Cần đã thấy xe anh đang đợi sửa chữa bên trong phòng thủy tinh.

Cản[1] trước và cản sau đều bị hư, nhất là cản sau của xe, rơi xuống hơn một nửa, hai bên thân xe không có chuyện gì.

[1] Cản là một cấu trúc gắn liền hoặc tích hợp với đầu trước và sau của xe cơ giới, để hấp thụ tác động trong một vụ va chạm nhỏ, lý tưởng nhất là giảm thiểu chi phí sửa chữa. Cản trước kim loại cứng xuất hiện trên ô tô vào đầu năm 1904 có chức năng trang trí chủ yếu.

Tần Cần đi theo Hứa Trì vào trong, thấy quản lý Lý của công ty

"Hứa tiên sinh, ngoại trừ thay cản xe, chúng tôi còn phải sơn lại xe và phục hồi những chỗ lõm xuống...không biết cậu có cản xe gấp hay không?"

"Hằng ngày phải dùng xe để thay việc đi bộ, nếu không...đi làm không tiện lắm." Hứa Trì vừa nói vừa nắm tay Tần Cần đi vào bên trong.

Quản lý Lý đi ở phía trước, ước chừng thời gian. "Xe của Hứa tiên sinh là loại xe nhập khẩu, nếu muốn thay cản trước và cản sau phải đợi lâu hơn một chút, nhanh nhất là một tuần, chậm mấy khoảng chừng hai mươi ngày."

Hứa Trì gật đầu. "Trong điện thoại nói tôi có thể tạm thời sử dụng xe do bên công ty cung cấp?"

"Đúng vậy, là do xe của cậu đang bảo dưỡng ở bên công ty chúng tôi, chúng tôi phải cố gắng để cậu thấy thuận tiện nhất."

Quản lý Lý đưa hai người tới trước mấy cái xe, từ trái sang phải có

khoảng 4, 5 chiếc, hỏi Tần Cần. "Có phải Tần tiểu thư không? Mời cô chọn một cái, hôm nay có thể lái đi, xe sửa xong thì quay lại đổi."

Tần Cần đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên bị điềm danh, giật mình nhìn Hứa Trì, nghi ngờ hỏi. "Em chọn?"

"Bác sĩ đề nghị mấy hôm nay anh không nên lái xe, em chọn đi." Hứa Trì khẽ nói.

Tần Cần do dự một chút, gạt đầu đồng ý.

Tuy bình thường cô hay lái xe đưa Từ Phi Na về nhà, nhưng mỗi lần về khoảng chừng đã gần 12 giờ, trên đường không có nhiều xe, đi thẳng một đường là về tới nhà, khi ấy gan cô lớn hơn một chút.

Bây giờ Hứa Trì ngồi bên cạnh cô, cô còn chẳng biết đường.

Làm xong mọi thủ tục, Tần Cần ngồi vào ghế tài xế, nhìn mấy chiếc xe cách đó không xa, chỉ sợ mình lái xe đụng phải mấy chiếc xe đó.

Hứa Trì thấy cô quá lo lắng, không nhịn được khẽ nói. "Đi siêu thị nhé? Trong nhà không có thức ăn."

"Được, anh giúp em mở tính năng dẫn đường đi." Tần Cần cầm tay lái, chậm rãi lái xe khỏi bãi đỗ xe công ty bảo hiểm.

Hứa Trì giúp cô mở tính năng dẫn đường trong xe, nhìn tốc độ xe từ ba mươi chậm rãi tăng lên năm mươi, anh mới nói tiếp. "Lát nữa phải mua dép cho em."

"Được." Tần Cần ngồi nghiêm túc, thuận miệng nói được, anh sắp xếp chuyện gì cũng đúng.

"Lát nữa tới nhà em mang một ít quần áo qua nhà anh."

"Được..." Tần Cần lên tiếng, phản ứng chậm nửa nhịp, hỏi anh. "Mang quần áo? Mang quần áo làm gì?"

Hứa Trì nhìn cô, giúp cô nhớ lại. "Tối hôm qua em bảo muốn bên anh, ước 24h đều được ở bên anh. Bây giờ đổi ý rồi sao? Hả?"

Tần Cần đỏ mặt, lắp bắp nói. "Em, em không có ý...."

"Chuyên qua nhà anh." Hứa Trì đáp lời vào trong khe hở.

Tần Cần vô ý đạp phanh lại, cũng may đây gần công trường đang thi công, phía sau không có xe.

Tần Cần đỏ mặt úp mặt vào tay lái, lắp bắp nói. "Chúng ta, chúng ta chỉ mới yêu được một ngày, ngày đầu tiên đã ở chung, có phải nhanh lắm không?"

Hứa Trì nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, dừng một lát, nói. "Vậy thì...."

Chưa nói hết, Tần Cần đã hừ một tiếng, sốt ruột nào. "Anh không thể kiên trì thêm chút nữa sao?"

Chỉ cần anh kiên trì thuyết phục cô thêm vài giây, cô sẽ lập tức đồng ý.

Hứa Trì quay đầu, cong môi nói. "Dù em không đồng ý cũng không sao, anh có thể chuyển tới nhà em."

Tần Cần nghe anh nói, lập tức trả lời. "Không được! Hay là để em chuyển tới nhà anh cũng được..."

Nhà cô đối diện nhà Từ Phi Na, nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy không an toàn! Ai biết mỗi ngày mở cửa ra, Từ Phi Na kia có nói bậy với Hứa Trì hay không.

Hứa Trì mím môi cười. "Được, thế chuyển tới chỗ anh."

Tần Cần nhấn chân ga, xe tiếp tục chạy về phía trước, cô vẫn không nhận được, lên tiếng giải thích. "Gần đây anh đang là bệnh nhân, thân là bạn gái anh, phải ở bên cạnh chăm sóc anh."

"Ừ." Hứa Trì gạt đầu phụ họa.

Tần Cần ngời thẳng người, tiếp tục nói. "Chúng ta đều là người trưởng thành, tình cảm phải từ từ bồi dưỡng, cho nên....em ở phòng khách lần

trước."

"Ừ, em nói phải."

Bây giờ Tần Cần vẫn chưa biết, mấy hôm nữa cô còn ước bản thân mình bị mất trí nhớ!

Cái gì mà từ từ bồi dưỡng chứ!

Người trưởng thành nên đẩy nhanh tiến độ một chút.

Hai người tới siêu thị gần nhà, mới xuống xe, Tần Cần đã liên tục hỏi anh. "Mới rồi anh không nói đùa phải không?"

"Anh không hay đùa." Hứa Trì nghiêm túc nói.

Tần Cần hí mắt nhìn anh, giống như phát hiện ra gì đó, dịch lại gần anh, nói. "Em có cảm giác anh lập kế hoạch từ rất lâu rồi..."

Hứa Trì lấy một cái xe đẩy, nở nụ cười nói với cô. "Đổi từ khác đi, lập kế hoạch khó nghe quá."

Tần Cần đứng tại chỗ nhìn anh đẩy xe vào trong, nở nụ cười.

Thực ra, nhanh một chút cũng tốt mà.

Hứa Trì đi tới lối vào trong siêu thị, thấy cô không theo kịp, quay đầu lại nhìn cô.

Tần Cần vội khép miệng, chạy tới giữ tay anh, cố ý nói. "Bác sĩ Hứa, anh không sợ em lợi dụng lúc anh gặp khó khăn sao? Ví dụ như buổi tối thừa dịp anh không chú ý, cạy cửa phòng anh, sau đó..."

"Anh không khóa cửa phòng."

...

"Ah."

-----oOo-----

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuy Tần Cần không biết "ở chung" nên mua những món đồ gì, nhưng cũng đoán được một, hai cái gì đó...

Đẩy xe lên tầng ba siêu thị, Tần Cần nhìn bảng hướng dẫn xung quanh, lẩm bẩm nói. "Trước tiên chúng ta đi mua vật dụng hàng ngày ở bên kia đi!"

Lướt qua gian hàng bán sữa rửa mặt, sữa tắm các loại, bước chân Tần Cần chậm lại, vừa nhìn vừa nói. "Thật ra cũng không cần mua thứ gì, em về nhà cầm mấy món đồ mình hay dùng qua nhà anh cũng được."

Tần Cần chỉ lo cúi đầu xem đồ, không chú ý tới nhân viên đang đứng bên cạnh cửa hàng.

"Hai người cần giúp gì?"

"Đề chúng tôi nhìn một lát đã." Tần Cần lên tiếng, cầm bộ cốc dùng để súc miệng lên, nói với Hứa Trì. "Bộ cốc này nhìn đẹp thật."

Tần Cần vừa dứt lời, nhân viên bên cạnh lập tức tiếp lời. "Chúng tôi có bộ cốc đôi giống như vậy."

Nói xong còn cầm một bộ cốc súc miệng kiểu tình nhân trên gian hàng đưa cho Tần Cần xem, còn không quên bổ sung một câu. "Có rất nhiều cặp vợ chồng son mua bộ cốc này về dùng."

Nghe nhân viên nói, bàn tay đang cầm cốc run lên, ho nhẹ một tiếng, hỏi anh. "Có mua không?"

Hứa Trì mím môi cười nói. "Chúng ta cũng giống vậy mà, chắc chắn phải mua."

Gì mà giống vậy chứ...Mới cưới và mới xác định quan hệ cách nhau một

quãng đường rất xa!

Tần Cần giơ tay sờ vành tai nóng rục của mình, quay lại hỏi nhân viên.
"Bộ cốc dành cho tình nhân này có kiểu nào khác nữa không?"

"Cô gái, bên chúng tôi chỉ còn bộ cốc súc miệng giống vậy thôi."

"Vậy cô lấy bộ mới giúp tôi." Tần Cần nói xong trả cái hộp dính bụi cho chị gái nhân viên.

Chị gái nhân viên đi vào trong cầm một hộp mới ra, Tần Cần không khỏi ngẩn người, chị nhân viên này có chút quen mắt?

"Đây, để tôi mở ra cho cô kiểm tra." Chị nhân viên vừa nói vừa mở hộp ra cho cô nhìn.

Tần Cần không nhịn được hỏi. "Hình như chúng ta gặp nhau ở đâu rồi.."

Chị nhân viên nghe cô nói, ngẩng đầu nhìn Tần Cần, nhìn nhau một lúc lâu, Tần Cần nghĩ ngợi.

"Tôi nhớ cô rồi! Lần trước ở siêu thị đường Đông Phong, cô và tôi mua chung bộ khăn tắm dành cho tình nhân! Tôi nhớ không lầm chứ?" Chị nhân viên bỗng nhiên nhớ ra.

Mỗi ngày gặp rất nhiều khách hàng mà còn nhớ rõ cô! Tần Cần có hơi ngạc nhiên.

"Là tôi, chị nhớ dai thật..." Tần Cần nở nụ cười, cầm cốc súc miệng kiểm tra.

Đột nhiên phía sau vang lên giọng nói của anh. "Khăn tắm tình nhân? Hả?"

Tần Cần ngẩn ra, sau đó lập tức quay người phải thích. "Không phải, không phải..."

"Đúng thế, tôi chắc chắn nhớ không lầm! Tôi mua khăn tắm về, chồng tôi còn bảo chất lượng tốt!" Chị nhân viên nhiệt tình nói.

Trực giác của Tần Cần nói với cô chỗ này không hợp để ở lâu!

"Chị làm việc đi, tôi đi dạo chỗ khác..." Tần Cần nói xong, bỏ luôn bộ cốc súc miệng trong tay vào xe đẩy.

"Đi thôi đi thôi."

Tần Cần sợ anh hiểu lầm, kéo anh đi tới một quầy hàng khác.

Tới một quầy hàng không có ai, Tần Cần mới bước chậm lại, trộm liếc anh, nói. "Khăn tắm tình nhân là sản phẩm giảm giá, là ưu đãi mua một tặng một ấy..."

Hứa Trì cố ý "À" một cái thật dài.

"Thật sự đấy! Em mua mà còn chưa dùng nữa." Tần Cần đứng trước mặt anh, mong anh tin tưởng mình.

Hứa Trì tựa vào xe đẩy, híp mắt hỏi cô. "Em định dùng nó cùng ai?"

Tần Cần nhớ tới hôm mua khăn tắm, trong đầu cô chỉ toàn hình bóng Hứa Trì.

"Khụ, khụ...Em chưa nghĩ ra." Tần Cần trả lời không thành thật.

Nghe cô nói, Hứa Trì đứng thẳng người giơ tay xoa đỉnh đầu cô, nói. "Anh thiếu một cái khăn tắm, mang tới nhà anh dùng đi."

Tần Cần chớp mắt nhìn anh, chần chờ đáp. "Được."

Chuyện này giống như đang ám chỉ....

Tần Cần giơ tay xoa xoa mái tóc ngắn của mình, bỗng nhiên tò mò về sở thích của anh.

"Anh thích tóc ngắn hay tóc dài?"

Hứa Trì đang muốn trả lời, đột nhiên thấy sản phẩm bày trên quầy hàng, dừng một lát, nói. "Chúng ta xuống tầng hai đã."

Tần Cần nhìn ánh mắt né tránh của anh, kéo anh không cho anh đi. "Anh tránh gì chứ? Chẳng lẽ anh thích dài."

"Không phải..." Hứa Trì khẽ ho, cố gắng kéo cô đi.

"Nếu anh thích tóc dài em cũng có thể nuôi, tuy em không thích, nhưng không sao..." Tần Cần nghiêm túc nói, phát hiện anh không chú ý.

Tần Cần kéo xe đẩy lại, nhất định tra hỏi anh cho được. "Anh nói đi, hay là anh thích ngắn?"

Không ngờ Tần Cần vừa dứt lời, một nhân viên bán hàng đã tới, cười híp mắt nói. "Có loại mới, có thể tự chọn kích thước."

Tần Cần hoảng sợ nhìn nhân viên không biết từ đâu chui ra, nhú mày không hiểu, nhìn thoáng qua phía sau người nhân viên.

[Phiên bản mới nhất, siêu mỏng! Hộp mới tốt.]

"Không cần, không cần." Khuôn mặt Tần Cần đỏ bừng, không nói hai lời đã đi xuống dưới với anh.

Đứng trên thang cuốn, Tần Cần dùng tay che mặt, nhớ tới vẻ mặt của nhân viên bán hàng, cô chỉ ước nhanh trốn đi cho kỹ, chẳng trách mới rồi Hứa Trì muốn đi.

"Anh thấy rồi sao?" Tần Cần khẽ hỏi anh.

"Ừ." Giọng nói Hứa Trì đầy ý cười, trả lời cô. "Khi em đang hỏi dài hay ngắn."

Tần Cần cúi đầu hời hợt cực kỳ, nhắm mắt lại, sớm biết đã không hỏi.

"Chỉ cần là em anh đều thích, đừng cố gắng thay đổi làm gì." Hứa Trì nói xong kéo tay cô đi.

Tần Cần để anh nắm tay mình xuống thang cuốn, tuy cô không có kinh nghiệm yêu đương như Từ Phi Na nhưng cô biết - nhiều đôi yêu nhau khi mới bắt đầu yêu luôn đổ ngọt đối phương, sau khi tình yêu cuồng nhiệt qua đi, sẽ hiện nguyên hình.

Tần Cần đi chậm lại, nắm chặt tay anh, nói. "Anh còn nhớ cô gái anh thấy ở nhà em hôm trước không? Từ Phi Na ấy.."

"Có ấn tượng." Hứa Trì nói.

"Cô ấy nói, tình yêu cuồng nhiệt chỉ có 3 tháng, 3 tháng qua đi, hai bên không giấu được khuyết điểm của mình nữa, thậm chí khuyết điểm còn bị phóng đại, cuối cùng hai người gây gỗ, nghiêm trọng thì chia tay, không nghiêm trọng thì vẫn bên nhau, sau đó tiếp tục cãi nhau. Cho nên cô ấy chỉ yêu một người đúng 3 tháng..."

Tần Cần nói tới đây, nghiêng đầu nhìn anh.

Hứa Trì nhú mày, kéo cô vào trong lòng, nói từng câu từng chữ. "Cô ấy là cô ấy, em là em, em dám học người ta thử xem?"

Tần Cần liếm môi dưới, nịnh nọt nói. "Em không học cô ấy, chắc chắn không học."

Đây là lần đầu tiên Tần Cần thấy anh có chút hung dữ.

Hơn nữa còn có chút dễ thương.

Khi hai người đang nói chuyện, Tần Cần đột nhiên nghe được có người gọi mình, quay đầu thấy bạn học đại học Lữ Truyền Lỗi.

"Này, trùng hợp thật.." Tần Cần chào hỏi theo thói quen.

Lữ Truyền Lỗi tới gần, thấy người đàn ông cạnh Tần Cần không phải là Hạ Duy, sững sốt một lát, lập tức hỏi cô. "Bạn trai sao?"

Lần đầu tiên Tần Cần giới thiệu Hứa Trì với bạn bè mình, mím môi cười, gật đầu nói. "Ừ, bạn trai em - Hứa Trì."

Trời mới biết, khi Tần Cần nói câu này, trong lòng có bao nhiêu đắc ý!

Lữ Truyền Lỗi và Hạ Duy là anh em thân thiết, biết Tần Cần và Hạ Duy cùng nhau mở quán bar, cũng biết tình cảm của Hạ Duy đối với Tần Cần vượt qua cả tình bạn, nhưng không ngờ hôm nay lại thấy Tần Cần và bạn

traị cô ở đây.

Lữ Truyền Lỗi chào hỏi vài câu với Hứa Trì, nói với Tần Cầ. "Cuối tuần này anh và chị Giai Giai tổ chức một bữa tiệc, còn chưa báo với Hạ Duy, em nói cho cậu ấy biết hộ anh! Mấy người bạn học trước đây cũng tới, tới hôm đó em và bạn trai em cũng tới nhé!"

Tần Cầ nhìn Hứa Trì, nếu như trước đây, cô sẽ đồng ý.

"Anh muốn đi không?" Tần Cầ nhỏ giọng hỏi anh. Nếu anh không muốn đi, cô cũng không đi.

Hứa Trì nắm bàn tay nhỏ bé của cô, gật đầu với Lữ Truyền Lỗi. "Được, cuối tuần gặp lại."

Nói thêm vài câu, Lữ Truyền Lỗi bận chuyện nên đi trước.

Tần Cầ cho rằng anh miễn cưỡng đồng ý, thân thiết nói với anh. "Anh không muốn đi cũng không sao cả, mọi người chỉ ăn cơm và nói chuyện thôi, không có chuyện gì quan trọng."

Hứa Trì đẩy xe đi về phía trước, không nhìn được, mở miệng hỏi cô. "Hạ Duy kia là người hôm đó đứng sau quán bar với em sao?"

Tần Cầ sững sốt, nhớ tới hôm cô đi cùng Hứa Trì ra ngoài, Hạ Duy vẫn còn đứng đó, chưa quay vào trong quán bar.

"Ừ, là anh ấy. Hai người quen nhau sao?" Tần Cầ tò mò hỏi.

Hứa Trì lắc đầu, sau đó nói. "Chắc là phải quen rồi."

Tối hôm qua Tần Cầ quá vui vẻ nên bỏ quên Hạ Duy đang hút thuốc lá ở phía sau.

Nhưng Hứa Trì vẫn để ý, trực giác cũng nói với anh - người đàn ông tên Hạ Duy có thù với anh.

-----oOo-----

Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi đi dạo siêu thị, cái bụng Tần Cần đã đói tới mức kêu ùng ục. Cho dù đã mua nguyên liệu nấu ăn, nhưng từ đây về nhà Hứa Trì, còn phải tới nhà cô lấy quần áo... Tính toán sơ sơ cũng phải hai tiếng sau mới có thể ăn bữa trưa.

Nhân viên thu ngân để cái túi trước mặt hai người. "Hóa đơn ở trong túi đồ của hai vị."

Tần Cần mới đụng tay vào túi, Hứa Trì đã giành trước một bước.

Tay Hứa Trì cầm hai, ba cái túi, tay kia nắm tay cô đi về phía bãi đỗ xe.

Tần Cần cúi đầu nhìn hai bàn tay đan nhau, trên mặt phủ một tầng đỏ ửng. Sao cô có cảm giác "Hành động tình nhân" của cô và Hứa Trì quá tự nhiên?

Tới cạnh xe, Tần Cần vội vàng mở cốp xe, kiến nghị với anh. "Hay là tới quán bar ăn cơm nhé? Bây giờ anh Bình đã tới rồi, anh ấy làm mì ống rất ngon."

Hứa Trì biết cô đói bụng, từ đây tới quán bar tốn hơn hai mươi phút, cũng tiện đường tới nhà cô.

"Được, đi quán bar."

Bây giờ là 12 rưỡi, buổi chiều phải 3 giờ quán bar mới mở cửa, bây giờ trong quán đóng cửa, bảng hiệu bên ngoài không sáng đèn.

Hai người sóng vai đi vào bên trong, Tần Cần nhớ tới mấy lời anh nói ở siêu thị, nói. "Không biết bây giờ Hạ Duy có ở đây không, nếu như anh ấy ở đây, em giới thiệu hai người với nhau."

Bình thường Hạ Duy bận chuyện công ty, tuy nói không phải đi gặp khách hàng nhưng rất bận rộn, đôi khi anh ta hay ở quán bar đợi trời tối

mới đi, ban ngày trong quán bar rất yên tĩnh.

Mới nói xong, Tần Cần đã thấy Hạ Duy đứng ở quầy bar số 1.

Vài nhân viên đang lau chùi thấy Tần Cần đều chào hỏi. "Chị Tần Cần."

Tần Cần gật đầu đáp lời, không quên khoác tay Hứa Trì đi tới quầy bar, vừa đi vừa nói với anh. "Kia là Hạ Duy."

Khi Tần Cần đang giơ tay chỉ về phía quầy bar số 1, Hạ Duy cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt giao với ánh mắt của Hứa Trì.

Sau khi tới gần, Hạ Duy dừng động tác gõ bàn phím, nghiêng người hỏi Tần Cần. "Khó lắm mới thấy em tới đây vào buổi sáng, thật ngạc nhiên.."

Trong giọng nói mang theo ý đùa giỡn, nhưng ánh mắt lại nhìn Hứa Trì. "Anh là bác sĩ Hứa sao? Tôi nghe nói anh bắt mất Tần Cần nhà chúng tôi."

"Này này này." Tần Cần khoát tay, cắt đứt lời của Hạ Duy, đứng bên cạnh Hứa Trì, nghiêm túc nói. "Em giới thiệu cho anh."

Tần Cần dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Hứa Trì, cong môi nói. "Đây là Hứa Trì, bạn trai em."

Chưa nói dứt lời, Hạ Duy đã vươn tay, cười nói. "Gọi Hạ Duy là được."

Tần Cần nhìn hai người bắt tay, đột nhiên cảm thấy thật sự kỳ lạ, lẩm bẩm. "Hai người đừng nhìn nhau như thế được không..."

Hạ Duy khép máy vi tính, trêu chọc. "Sao thế? Sợ anh giành đàn ông với em à?"

"Đúng thế đúng thế, anh ngồi một đêm ở đây, doanh thu quán bar tăng gấp đôi, em không thể không đề phòng anh."

Tần Cần vui vẻ nói, nhìn xung quanh, hỏi. "Anh Bành tới chưa? Em và Hứa Trì vẫn chưa ăn trưa, muốn anh Bành làm mì ống."

A Huy vừa lúc quay về, vào quầy bar, nói. "Chị Tần Cần, anh Bành đang ở trong bếp."

Tần Cần gật đầu, muốn đi vào trong bếp, đột nhiên quay lại nháy mắt hỏi Hứa Trì. "Anh muốn ăn gì?"

Hứa Trì dựa lưng vào quầy bar, giúp cô gạt mấy sợi tóc rối trên trán sang hai bên, cong môi nói. "Em tự quyết định đi."

"Được, anh ngồi đây đợi em."

Tần Cần nói xong còn không quên nhỏ giọng nói với Hạ Duy. "Anh đừng nói bậy nói bạ."

Bên quầy bar, ba người thấy Tần Cần đi vào trong bếp, A Huy vừa lau ly rượu vừa nhìn hai người bên cạnh mình.

Dùng thời gian hai năm làm việc ở quán bar này mà nói, mặc dù Hạ Duy không có thái độ theo đuổi Tần Cần, nhưng chắc chắn tình cảm đã vượt mức bạn bè.

Nhưng Tần Cần là người có sao nói vậy, mấy lần đi liên hoan cùng mọi người, luôn miệng nói Hạ Duy là bạn tốt của mình, là bạn làm ăn, không có hành vi mờ ám gì. Ban đầu có một số người không biết chuyện này, thỉnh thoảng còn trêu chọc hai người, có mấy người khách quen còn bảo hai người là ông chủ và vợ ông chủ.

Nhưng mấy câu trêu đùa này, Tần Cần nghe được nhất định sẽ chửi cho một chát. Thật sự mà nói, Tần Cần là con người đơn giản, ai cũng thấy Tần Cần không có ý gì với Hạ Duy.

Nghĩ vậy, A Huy quan sát Hứa Trì một lượt, bác sĩ Hứa này gặp Hạ Duy...không biết công khai tranh giành hay là đấu đá ngầm với nhau đây.

Khi A Huy đang tưởng tượng lung tung, Hạ Duy đã nói.

"A Huy, cậu và Tiểu Dũng đi chuyển mấy két bia ra ngoài đi."

A Huy vội buông ly rượu trong tay. "Vâng, em đi đây."

Thấy A Huy đi rồi, Hạ Duy mới đứng dậy vào trong quầy bar, vừa rửa tay vừa hỏi anh. "Bác sĩ Hứa uống gì không? Cà phê hay rượu?"

Hứa Trì ngồi trên ghế chân cao, thuận miệng nói. "Một ly cà phê Americano, cảm ơn."

Trực giác của Hứa Trì đoán không lầm, thậm chí còn càng thêm chắc chắn khi gặp Hạ Duy.

Hạ Duy mở máy pha cà phê, khi đang đợi máy pha cà phê nóng lên, nói với Hứa Trì. "Tần Cần thích uống mocha."

"Cô ấy nói Mocha không đáng." Hạ Duy nói xong, ánh mắt nhìn về phía anh.

Tiếng hạt cà phê bị nghiền nát vang lên.

Hứa Trì không chỉ ngửi được mùi thơm của hạt cà phê mà còn ngửi được mùi địch ý giống y như tối hôm qua.

Hứa Trì nhìn anh ta, lạnh nhạt hỏi. "Anh muốn nói gì?"

Anh hỏi thẳng thắn, không quanh co dài dòng.

Hạ Duy nhấn máy pha cà phê, ngẩng đầu nhìn anh. "Tôi chỉ tò mò anh hiểu Tần Cần bao nhiêu?"

"Thế nên anh muốn nói với tôi, anh hiểu Tần Cần hơn tôi?" Hứa Trì hỏi vặn lại.

Hạ Duy sững sốt, sau đó nhún vai thừa nhận. "Tôi và Tần Cần quen nhau lâu rồi, hai người chỉ mới quen được một tuần? Tôi nhớ không lầm chứ?"

Nghe Hạ Duy nói, Hứa Trì híp mắt nhìn anh ta.

Hạ Duy làm xong cà phê Americano, đặt trước mặt anh, hai tay vỗ lên quầy bar, cười hỏi. "Sao, anh lo lắng chuyện tôi và Tần Cần?"

Hạ Duy khiêu khích.

Còn tưởng Hứa Trì sẽ vì vậy mà thất lễ, không ngờ Hứa Trì chỉ nhấp một ngụm cà phê, nói. "Anh nói hai người đã quen nhau lâu, tôi cũng chẳng có gì lo lắng cả."

Ngụ ý của câu này là - Quen nhau nhiều năm vậy rồi cũng chỉ là bạn bè mà thôi, anh không để trong lòng.

Sao Hạ Duy không hiểu được.

Hứa Trì để ly cà phê xuống, ngón tay chạm nhẹ lên ly, lạnh nhạt nói. "Tần Phóng từng nhắc tới anh."

Trước đây Tần Phóng kể về Hạ Duy, nhưng chỉ nói qua một lần.

Lúc ấy Hứa Trì vẫn còn ở nước ngoài, đang lên kế hoạch mở phòng khám trong nước, đã hẹn buổi tối gọi video với Tần Phóng, nhưng ai ngờ Tần Cần bị ngã xe, Tần Phóng vội vàng chạy tới bệnh viện thăm Tần Cần, thuận miệng nói với anh một câu "Nhất định là thằng Hạ Duy kia đổi xe với Tần Cần."

Sau chuyện ngã xe lần đó, Tần Cần bó thạch cao hơn một tháng.

Nghe Hứa Trì nhắc tới Tần Phóng, Hạ Duy mới nhớ ra hai người này quen nhau.

Hai người đàn ông, cách một quây bar, yên lặng một lúc lâu.

Trong phòng bếp.

Tần Cần nói với anh Bành làm hai phần mì ống cho mình khiến mấy nhân viên trong phòng bếp tò mò.

"Anh mới thấy bác sĩ Hứa đi cùng em." Anh Bành bảo người khác đi nấu nước, kéo Tần Cần qua một bên nhiều chuyện.

Tần Cần sờ vành tai nóng rực của mình, vờ như không vui. "Này, sao anh Bành anh cũng nhiều chuyện như thế..."

"Anh không nhiều chuyện." Anh Bành nói, đội mũ đầu bếp lên. "Tần Cần nhà chúng ta nói chuyện yêu đương, rất quan trọng!! Hôm nay anh làm mỳ ống ngon hơn cho em ăn."

Tần Cần đang nói chuyện với anh Bành, thấy Anh Tử đi vào phòng bếp, đột nhiên nhớ ra gì đó, gọi to. "Anh Tử! Lại đây, lại đây!"

Anh Tử cho là có chuyện gì lớn, vội vàng hỏi. "Chị Tần Cần, sao thế?"

Tần Cần đang định nói chuyện, thoáng nhìn qua anh Bành đang lắng tai nghe chuyện, kéo Anh Tử ra đằng sau.

Tìm một góc không người, Tần Cần mới kéo Anh Tử, hỏi. "Anh Tử, em và A Huy yêu nhau được 1 năm rồi, phải không?"

Anh Tử ngẩn người, gật đầu nói. "Chưa tới một năm, nhưng cũng sắp rồi."

"Nhanh nói cho chị biết cuộc sống ở chung của hai đứa mà thế nào?" Tần Cần vội vã hỏi, sợ Anh Tử không rõ, bổ sung thêm. "Ví dụ như hai đứa mà ở chung thế nào, có cãi nhau hay không..."

Anh Tử nghiêng đầu định nói, đột nhiên thấy hơi lạ, nhìn Tần Cần chăm chăm, hỏi. "Chị Tần Cần, chị và bác sĩ Hứa sống chung sao?"

Tần Cần vội che miệng cô nàng, chớp mắt nói. "Nhỏ giọng thôi."

Anh Tử hiểu ra, gật đầu, Tần Cần buông tay, giải thích. "Tôi hôm qua Hứa Trì bị đụng xe, mặc dù không có chuyện gì nhưng mấy hôm nay tốt nhất chị nên ở cùng anh ấy..."

"Thế nên hai người ở chung thật sao?" Anh Tử nhỏ giọng hỏi.

Tần Cần ho nhẹ hai tiếng, đỏ mặt nói. "Đúng đúng, chị và anh ấy ở chung."

Anh Tử không nén nổi ngạc nhiên, hỏi cô. "Chị Tần Cần, chị ở chung với anh ấy từ khi nào? Em nhớ tối hôm qua còn..."

"Là tôi qua đây." Tần Cần mất tự nhiên sờ lỗ tai, nói chủ đề chính. "Nói chung, bây giờ chị chuyển qua nhà anh ấy ở rồi, em mau nói cho chị biết em và A Huy ở chung thế nào? Có muốn chia sẻ gì không?"

Anh Tử ngượng ngùng, ấp úng nói. "Bọn em...bọn em ăn chung, ngủ chung, đi làm cũng đi chung, 24h không xa nhau."

Tần Cần nắm được từ ngữ then chốt - ngủ chung!!

Cô và Hứa Trì tới qua hình như cũng cùng nhau....

Anh Tử thấy Tần Cần giật mình, vội hỏi. "Chị Tần Cần, không phải tôi qua chị và bác sĩ Hứa..."

"Không phải, không phải." Tần Cần xua tay, không cho Anh Tử nhắc tới chuyện này.

Hỏi một lúc lâu cũng không hỏi được kinh nghiệm gì hay ho, dù sao Anh Tử và A Huy yêu nhau nửa năm mới dọn tới sống chung với nhau, còn cô và Hứa Trì mới có một ngày

Máy pha cà phê rơi vào tình trạng hôn mê, trong quán bar chỉ còn tiếng nhạc nhẹ, cuối cùng Hạ Duy cũng lên tiếng phá vỡ yên tĩnh.

"Từ khi Tần Cần quen anh, cô ấy không đi xe máy mà cô ấy thích nhất."

Hứa Trì ngẩng đầu nhìn anh ta, không nói gì.

"Anh thật sự thích cô ấy?"

Khi Hạ Duy hỏi câu này, trong giọng nói còn có vẻ như thâm phán.

Hứa Trì đẩy tách cà phê về phía trước, mở miệng hỏi "Vậy còn anh?"

-----oOo-----

Chương 26

Khi hai người đang ở thế giằng co, Tần Cần bỗng nhiên xuất hiện.

Thấy hai người không nói gì, cô tò mò hỏi. "Sao thế? Bàu không khí có chút lạ..."

Thấy Tần Cần tới, Hứa Trì và Hạ Duy nhìn nhau một cái, không tiếp tục đề tài đang nói dở, ăn ý nhìn sang chỗ khác.

Hứa Trì cầm tách cà phê còn thừa hai phần ba lên, nói. "Không có gì cả, anh và Hạ Duy đang nói chuyện em không thích uống Americano."

Tần Cần ghé sát vào ngửi mùi cà phê Americano, hỏi Hứa Trì. "Anh thích Americano? Em cảm thấy nó đắng quá."

"Ném thử không?" Hứa Trì cầm lên.

Tần Cần uống một ngụm cà phê, đầu tiên khẽ nhú mày, sau đó giãn ra, ngạc nhiên nói. "Hình như không đắng như tưởng tượng."

Lời vừa dứt, Hứa Trì ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Duy, khẽ nói. "Chuyện gì cũng phải thử một lần mới biết."

Hạ Duy mím môi, hiểu ý trong lời nói của Hứa Trì. Trước đây Tần Cần chỉ thích Mocha, đó là do cô ít nếm thử vị Americano, sợ nó đắng nên không dám uống.

[Choang]

Tiếng vỡ vụn, ba người cùng nhau nhìn sang.

"Là chai bia, chai bia bị vỡ." Tiểu Dũng ôm mấy két bia, dưới chân là chai bia bị vỡ.

Bọt bia trên mặt đất liên tục lan tràn, Tần Cần kéo Hứa Trì đứng sang một bên, phát hiện trên áo khoác của Hứa Trì dính bọt bia.

A Huy chạy từ phía sau tới, thấy Tiểu Dũng đang ôm mấy két bia rồi

nhìn áo khoác của Hứa Trì.

"Bia này cất trong kho quá lâu, nhiệt độ thay đổi nên dễ bị vỡ." A Huy nói xong, bảo Tiểu Dũng đi lấy cây lau nhà. "Bác sĩ Hứa, anh nhanh đi lau đi."

"Tới phòng làm việc của em đi! Áo khoác và khăn quàng cổ của anh đều ở đó." Tần Cần vừa nói vừa kéo anh tới phòng làm việc.

Hạ Duy đứng trong quầy bar, không nói gì nhiều, chỉ bảo A Huy giúp Tiểu Dũng dọn dẹp, không để cho khách bị ngã.

Tiểu Dũng vẫn còn nhỏ tuổi, sợ sếp trách mình, lau sàn nhà kỹ càng.

"Cậu đi quầy bar số 3 lau ly đi! Để tôi dọn cho." A Huy bảo Tiểu Dũng ra chỗ khác.

Tiểu Dũng mới đi, Anh Tử đã tới.

Nhìn xung quanh một lát, không thấy Hạ Duy đang pha chế rượu trong quầy bar, hỏi A Huy. "Chị Tần Cần và bác sĩ Hứa đâu?"

"Tới phòng làm việc rồi." A Huy vừa lau sàn vừa hỏi Anh Tử. "Em sao thế? Trông vui vẻ vậy."

Anh Tử kéo tay A Huy, nhỏ giọng nói. "Hai người họ ở chung."

"Ai? Ai ở chung?" A Huy ngạc nhiên hỏi.

Anh Tử hừ một tiếng, nghiêm túc nói. "Mới rồi chị Tần Cần hỏi em chúng ta ở chung thế nào, sau đó chị ấy bảo chị ấy và bác sĩ Hứa ở chung."

Anh Tử càng nói càng Vui, nói xong còn không quên kéo tay A Huy. "Bọn họ tiến triển nhanh thật, cũng rất lãng mạn. Chị Tần Cần bảo đã ở nhà bác sĩ Hứa hai lần rồi, còn cùng nhau xem phim nữa."

"Hôm qua bác sĩ Hứa tới đây muộn là vì xảy ra chuyện trên đường đi, bị chấn động não!...Sức mạnh tình yêu thực sự lớn lao."

Anh Tử nói xong, hai mắt đều đầy bong bóng màu hồng, có thể đây chính là "bạn trai nhà người ta" trong truyền thuyết.

A Huy nghe xong cũng gật đầu, nhỏ giọng nói. "Anh cũng cảm thấy bác sĩ Hứa rất tốt, mấy hôm trước anh ấy cố ý chạy tới đây tìm chị Tần Cần, nhưng mà hôm đó chị Tần Cần đi rồi."

"Thật à? Vậy thì..."

...

Cuộc nói chuyện của Anh Tử và A Huy bị Hạ Duy nghe không sót một chữ.

Hạ Duy nắm chặt bàn tay, rồi lại buông ra.

Tần Cần dẫn Hứa Trì vào phòng làm việc.

Vào trong phòng, Tần Cần đi tới tủ quần áo bên cạnh giường mở cửa tủ lấy áo khoác và khăn quàng cổ cho anh.

"Đây, em đã giặt sạch rồi." Tần Cần đưa cho anh.

Hứa Trì cầm áo khoác và khăn quàng cổ đặt lên trên giường, vừa cởi áo khoác vừa hỏi cô. "Biết tại sao ly Americano kia không đắng không?"

Tần Cần sững sốt một chút, tò mò hỏi. "Vì sao?"

Hứa Trì treo áo khoác bị bẩn lên giá áo, cởi một khuy áo sơ mi ở trên cùng, nở nụ cười, nói. "Vì anh bỏ nửa gói đường."

Khi anh và Hạ Duy đang nói chuyện, anh tiện tay bỏ nửa gói đường vào bên trong, đây là thói quen của anh.

Hứa Trì nói xong, xoay người ngồi xuống giường, thở dài.

Tần Cần nhìn anh, cảm thấy có gì đó không đúng, còn tưởng là vì chuyện đụng xe tối hôm qua, vội vàng lại gần anh, sờ lên trán, hỏi anh.

"Anh đau đầu sao? Có buồn nôn không?"

Không nghe được câu trả lời, còn bị anh nắm chặt tay.

Hứa Trì hơi dùng sức kéo cô lại gần mình, Tần Cần đứng giữa hai chân anh, tư thế có hơi mờ ám.

"Anh sao thế..." Tần Cần khẽ hỏi.

Nghe cô hỏi, trái tim mới bị ngâm giấm của Hứa Trì cũng mềm nhũn, ngón cái cọ cọ mu bàn tay cô, lên tiếng. "Tần Cần."

"Nói cho anh biết em thích gì, ghét gì. Anh muốn biết ngay lập tức." Hứa Trì trầm giọng nói.

Tần Cần không biết đầu đuôi câu chuyện, trả lời theo phản xạ có điều kiện.

"Em thích anh, ghét Tiền Giai Nghiên."

Nghe cô nói, Hứa Trì sừng sốt, sau đó nở nụ cười.

Tần Cần không hiểu gì, mơ màng nhìn anh.

Hứa Trì đứng dậy ôm cô vào trong lòng, bắt đắ dĩ xoa đỉnh đầu cô, nói. "Em đây, phải đọc kỹ đề, trả lời cho đúng."

-----oOo-----

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Cần ngửa đầu nhìn anh, góc độ này giống y như lần đầu tiên anh nhìn cô.

Hứa Trì không thể không thừa nhận mới rồi anh quá vội vàng.

Ho nhẹ một tiếng, Hứa Trì vươn tay ôm cô, chuyển chủ đề câu chuyện

sang chỗ khác.

"Anh đói rồi."

Không biết vì sao, Tần Cần nhìn khuôn mặt của anh, cảm giác anh nói anh "đói bụng" là đang nói...

Càng nghĩ mặt càng lại đỏ hơn, Tần Cần cố ý giả vờ bình tĩnh, đặt tay lên vai anh, cố ý nói. "Hứa tiên sinh, em cần phải nhắc nhở anh, nói thì phải nói rõ, nếu không...em sẽ nghĩ sai.."

Hứa Trì ôm eo cô, cong môi nói. "Trong mỗi quan hệ nam nữ, nói thế này hiểu sai cũng phải."

Được rồi, Tần Cần không trốn thoát được, khuôn mặt đỏ ửng như con tôm luộc.

"Em tới bếp nhìn một lát, quay lại nhanh thôi."

Tần Cần nói xong luôn ra khỏi ngực của anh, nhanh chân trốn khỏi phòng làm việc đầy mùi mờ ám.

Đóng cửa phòng làm việc, Tần Cần dựa vào vách tường trên hành lang thở phào một hơi, lại nở nụ cười.

A Huy đi ra khỏi nhà kho kế bên, thấy Tần Cần dựa vào tường còi ngậy ngô, nghi ngờ gọi. "Chị Tần Cần?"

Nghe A Huy gọi, Tần Cần tỉnh táo lại, vội vàng ho khan che đi sự xấu hổ.

"Mày ở đây làm gì?" Tần Cần mất tự nhiên, đổi đề tài.

"Anh Hạ Duy bảo em đi lấy lót cốc, ừm, là cái này này." A Huy vừa nói vừa giơ lót cốc cho Tần Cần xem.

Tần Cần nhìn logo Kapler bên trên, gật đầu nói. "Rất đẹp, cần giúp gì không?"

A Huy cầm hộp nhỏ trong tay, cười lắc đầu nói. "Không cần không cần,

không nặng là bao."

"Hôm nay bác sĩ Hứa khó lắm mới tới đây, chị Tần Cần phải dành thời gian chăm sóc bạn trai chứ." A Huy trêu chọc.

Tần Cần gật đầu cười, trước đây đều là cô nhỏ nước bọt chửi Từ Phi Na "thấy sắc quên bần", bây giờ cô có Hứa Trì rồi, cái gì cũng vớt ra sau đầu.

Đi mấy bước, A Huy đột nhiên kéo Tần Cần dừng lại.

"Gì thế?" Tần Cần không hiểu.

"Chị Tần Cần, mới rồi khi chị đi vào bếp, bác sĩ Hứa và anh Hạ Duy đứng ở quầy bar nói chuyện phiếm, em nghe vài câu, cảm giác có chút mùi thuốc súng..."

"Có chút mùi thuốc súng?"

"Đúng vậy, bọn em đều cảm thấy anh Hạ Duy đối với chị... Chị biết bọn em luôn trêu chọc chị và anh ấy, nhưng em cảm thấy bầu không khí hôm nay khác lạ hơn mọi ngày..."

A Huy vừa dứt lời, Tần Cần đã thấy Hạ Duy đi về phía bọn họ.

"Em đi làm việc đây." A Huy chạy trước.

Tần Cần thấy Hạ Duy tới gần, không vòng vèo với anh ta, hỏi thẳng.
"Em nói này, anh và Hứa Trì nói gì với nhau?"

Hạ Duy sững sốt, lập tức cười, nói. "Nói chuyện lung tung thôi."

"Nói chuyện lung tung?" Tần Cần không tin.

Hạ Duy không có cách nào, nhún vai giải thích với cô. "Anh muốn thử anh ta, không ngờ bác sĩ Hứa này hình như thật lòng với em."

Tần Cần chóng nạnh liếc mắt nhìn Hạ Duy, lẩm bẩm nói. "Em nói này..."

Tần Cần giả vờ đánh anh ta một cái, làm như rất che chở cho Hứa Trì,

nói. "Thử anh ấy làm gì, sao anh không thử em? Chẳng vui gì cả."

Nụ cười trên mặt Hạ Duy vẫn không tan, hỏi cô. "Được, vậy anh hỏi em, sao em lại ở bên anh ta? Em thật sự thích anh ta?"

Hình như đây là lần đầu tiên Tần Cần bị người ta hỏi chuyện này.

Nhưng cô vẫn rất nghiêm túc, suy nghĩ một lát rồi trả lời. "Chuyện tình cảm thật sự khó giải thích. Em muốn ở bên anh ấy, thực sự rất muốn, thậm chí đi ngủ rồi còn muốn bên anh ấy..."

"Ôi chao, anh nói chuyện yêu đương đi rồi biết."

Tần Cần nghĩ tới tốc độ tiến triển của cô và Hứa Trì, khuôn mặt đỏ ửng, chỉ khoát tay với Hạ Duy.

"Sau này không được thử anh ấy nữa! Cũng đừng khiến anh ấy hiểu lầm hai chúng ta có chuyện gì! Anh không biết đâu, bọn A Huy đều nghĩ chúng ta yêu nhau, như vậy không được, rất không được." Tần Cần nghiêm túc nói.

Tần Cần nói xong cũng đi tới bếp chờ đồ ăn.

Hạ Duy đứng ở hành lang, đây là lần đầu tiên anh ta nghe Tần Cần nhắc tới chuyện của hai người.

Anh ta từng mong muốn ở bên cô, nhưng sau mọi chuyện xảy ra, anh ta không thể nói với cô, có thể đây là vấn đề nhiều năm mà anh ta vẫn giữ trong lòng.

Nhìn bóng lưng của Tần Cần, tình cảm nào đó trong lòng Hạ Duy cũng từ từ thu hồi.

Ăn cơm trưa xong, hơn bốn giờ chiều Tần Cần và Hứa Trì mới rời khỏi quán bar. Khách khứa bắt đầu tới quán bar, hai người cũng đi.

Anh và cô tới nhà Tần Cần lấy quần áo và đồ dùng hàng ngày, cuối cùng xếp đầy một vali.

Tần Cần định khóa cửa, nhớ tới chuyện chưa nói với Từ Phi Na mình tới nhà Hứa Trì ở, cô quay vào trong phòng tìm một tờ giấy viết mấy câu, đánh trên nhà cửa Từ Phi Na, thừa dịp Hứa Trì còn chưa đọc được, cô kéo anh vào thang máy.

"Em viết gì đó?" Hứa Trì xách vali cho cô, tò mò hỏi.

Tần Cần nhân số tầng, giả vờ thần bí, nói. "Chuyện bí mật của phụ nữ, không nói cho anh biết được."

Hứa Trì thấy cô cười xấu xa, không hỏi thêm nữa, xoa đầu cô, cười hỏi. "Bác sĩ bảo hôm kia anh tới kiểm tra lại, em có đi cùng anh không?"

"Có, đương nhiên là đi rồi." Tần Cần cầm tay anh, siết chặt hơn, giọng nói còn tỏa ra mùi dấm. "Tiền Giai Nghiên kia đang làm việc ở bệnh viện đó, em sợ cô ấy có "ý đồ quấy rối" anh..."

Hứa Trì cúi đầu nở nụ cười.

Tần Cần vẫn chưa biết, ngoại trừ cô ra, không ai có cơ hội quấy rối anh.

Tất cả chuyện mà cô làm với Hứa Trì, tất cả cơ hội, nhân tố thành công đều là vì anh đồng ý để cô làm vậy.

Cái quyền đặc biệt này chỉ một mình Tần Cần mới có.

Buổi tối, Tần Cần chính thức dọn vào nhà anh.

Ăn cơm tối xong, để tránh cho xấu hổ, Tần Cần đi tắm trước.

Tắm rửa xong, điện thoại di động Tần Cần để trên bồn rửa mặt đột nhiên vang lên.

[Hứa Trì: Nhớ sấy tóc, máy sấy ở ngăn kéo đầu tiên, bên phải.]

Tần Cần kéo ngăn kéo, thấy cái máy sấy màu hồng nhạt đang yên lặng nằm bên trong.

Màu hồng nhạt...Lẽ nào trước đây có cô gái nào tới đây...

Điện thoại di động lại vang lên.

[Hứa Trì: Hôm trước mới mua.]

Tần Cần bật cười, cái gọi là bạn trai hiểu ý mình là thế sao?

Tần Cần cầm điện thoại di động, định trả lời anh, Từ Phi Na đã gọi tới.

Trước khi chuông vang lên, Tần Cần nhăn nút nghe.

Tần Cần còn chưa lên tiếng Từ Phi Na ở đầu bên kia đã nhỏ nước bọt.

"Này, cái loại người như cậu, mẹ kiếp, cái gì mà "Lòng của chị em ở đây nhưng người không ở đây"? Còn gì mà "Tình hình tiến triển quá thuận lợi, thấy sắc quên bạn là chuyện thường, đừng nhớ nhung"..."

"Tần Cần, cậu là đồ không có lương tâm! Chạy tới nhà Hứa Trì ở chung, còn làm bài thơ tặng tớ! Tình chị em chúng ta kết thúc từ đây!"

Tần Cần che miệng cười trộm, đợi Từ Phi Na nói xong mới nói. "Trước đây cậu thường nói thế mà, khó lắm tớ mới được như bây giờ, cậu nên chúc phúc tớ chứ!!"

"Tớ nhỏ vào." Từ Phi Na cầm điện thoại di động ngồi trong phòng khách, cười. "Tớ nói này, cậu tiến triển quá thuận lợi rồi phải không? Cái gì cũng làm rồi?"

Tần Cần liếc mắt, nghiêm túc nói. "Đồng chí Từ Phi Na, chúng tớ yêu đương nghiêm túc, không có chuyện ngày đầu tiên đã làm tới bước ấy đâu."

Từ Phi Na đột nhiên dừng lại, nhiều chuyện hỏi. "Cậu và bác sĩ Hứa ngủ hai phòng khác nhau sao?"

"Đúng vậy." Tần Cần đỏ mặt sờ vành tai nóng bừng, nhỏ giọng nói. "Đây là tớ yêu cầu. Mấy hôm trước cậu còn bảo - phụ nữ yêu đương phải nên dè dặt còn gì."

Từ Phi Na hừ một tiếng, uốn nắn. "Chuyện "rút rè" phải có chừng có mực, "rút rè" quá không được."

Tần Cần ngẩn người, hình như là vậy.

Hai người nấu cháo điện thoại hơn 30 phút, trước khi cúp máy, Từ Phi Na còn tò mò hỏi. "Bây giờ mới 9 giờ, hai người định làm gì tiếp theo?"

Tần Cần cầm máy sấy, vẫn chưa có ý tưởng gì. "Tớ chưa sấy tóc xong, sấy xong thì sẽ về phòng."

Từ Phi Na nghe cô nói, nhỏ giọng mắng. "Đồ ngu ngốc."

"Sao lại mắng tớ." Tần Cần phòng má tui thân hỏi.

"Thời gian còn cả đêm, cậu định vào phòng nhìn trần nhà cả đêm?"

"Nhưng mà..."

"Chủ động chút đi, tìm chuyện hai người có thể cùng nhau làm." Từ Phi Na nói.

Cúp điện thoại, Tần Cần vừa sấy tóc vừa suy nghĩ.

9 rưỡi tối, Tần Cần lặng lẽ chạy ra ngoài.

Không thấy bóng dáng anh ngoài phòng khách, cô khẽ bước tới cạnh salon, ôm lấy chần lông ngắn nhìn về phía phòng sách.

Trong lòng cô thầm mặc niệm - không thể phụ lại thời gian tốt...

Sau khi tẩy não mình, Tần Cần đứng dậy tới phòng sách.

Cửa thư phòng không đóng kín, Tần Cần dựa vào tường giơ tay gõ cửa.

[cộc cộc]

Nghe tiếng gõ cửa, Hứa Trì ngẩng đầu nhìn, thấy cái đầu nhỏ của Tần Cần lộ ra ngoài, vẻ mặt dò xét. "Anh xong việc chưa?"

Hứa Trì buông bút, lập tức trả lời. "Xong rồi."

Hai tay Tần Cần vắt chéo sau lưng, nắm chặt chần da lông ngắn, mềm giọng hỏi. "Anh có muốn xem phim phóng sự không?"

Tần Cần xin thề với trời, cái cơ vụn này cô phải nghĩ 30 phút mới ra.

-----oOo-----

Chương 28

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Trì đương nhiên hiểu ý cô, đứng dậy cong môi cười. "Anh nhớ trong nhà còn mấy bộ phim."

Tần Cần nhìn anh đi ra ngoài, lui về sau vài bước, gật đầu nói. "Được, xem gì cũng được."

Xem gì cũng được, có thể bên anh một lúc lâu là được.

Thời gian tốt mà để lãng phí thì không được, rất không được.

Tần Cần cười trộm đi phía sau anh, cùng nhau ngồi xôm xuống trước tủ TV chọn phim.

Chỉ còn hai, ba bộ phim kinh dị ở trong tủ, Hứa Trì lấy ra hỏi cô. "Có dám xem không?"

Mặc dù bình thường Tần Cần không hay xem phim kinh dị nhưng cô tự cho mình có lá gan tương đối lớn.

"Dám, có gì mà không dám chứ." Tần Cần thuận tay lấy một cái đĩa CD, vừa lấy CD vừa thấp giọng lẩm bẩm. "Cặp đôi yêu đương nên xem phim kinh dị, nếu không...sao ôm một cái được..."

Tần Cần bỏ đĩa CD vào đầu đĩa, nghe tiếng cười nhạt của Hứa Trì, anh nói. "Anh nghe thấy rồi."

Tựa như bị bắt được điểm yếu, Tần Cần vờ như không nghe thấy anh nói gì, ho khan hai tiếng xoay người đi tắt đèn.

Nhạc dạo vang lên, Tần Cần ngồi trên salon ôm chần da lông ngắn, bảo anh ngồi xuống. "Mau lại đây, mau lại đây."

Hứa Trì ngồi xuống bên cạnh cô, chủ động kéo chần da lông ngắn đắp lên trên người hai người, khoe miệng cong lên, hỏi cô. "Không phải muốn ôm sao?"

Nghe anh nói, Tần Cần vội rút chân vào trong chần, "ngoan ngoãn" nhích lại gần anh, làm ra vẻ như "do anh yêu cầu nên em mới làm vậy", dáng vẻ đắc ý.

Trên TV rất tối, nữ chính một mình đi vào trong ngôi nhà cô không một bóng người, mỗi bước đi lại có tiếng mưa rơi xuống, nữ chính đang tìm thứ gì đó.

Âm nhạc nổi lên khiến người nghe rợn tóc gáy, cộng thêm vẻ mặt nghi thần nghi quỷ của nữ chính, Tần Cần không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Hứa Trì cúi đầu thấy bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt cái chần, khoe miệng nhếch lên - cô cũng rất sợ mà.

Khi Tần Cần nhắm mắt lại không dám nhìn lên màn hình TV, một vòng tay ấm áp đột nhiên ôm lấy cô.

Tần Cần tựa trong ngực anh, ngẩng đầu nhìn anh, còn cậu mạnh nói. "Em thực sự không sợ, chỉ là..."

Chỉ là có hơi khiếp sợ thôi.

Hứa Trì "cho là thật", gạt đầu mím môi nói. "Là anh sợ."

"..."

"Thế nên đừng buông tay ra đấy."

Tại Tần Cần đỏ ửng, cố ý kéo chặt vài phân, làm xong mọi chuyện mới tiếp tục xem phim.

Nữ chính trên màn hình TV đang chậm rãi đi lên cầu thang xoắn ốc lên trên tầng hai.

Căn nhà cổ kia rất kỳ lạ, toàn bộ phòng khách trên tầng hai chỉ có một cái tủ gỗ khắc hoa, trên mặt bàn là điện thoại kiểu quay số, trên ống nghe không dính bụi.

Tần Cần dụi đầu vào trong ngực anh, cảm thấy như vậy sẽ không sợ hãi.

"Nhất định có người gọi điện thoại tới..." Tần Cần bắt đầu đoán mò.

Mới dứt lời, tiếng chuông điện thoại vang lên, Tần Cần sợ tới mức giật mình nhắm chặt hai mắt.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười của Hứa Trì. "Điện thoại di động của em."

Hứa Trì cầm điều khiển từ xa nhấn tạm dừng, Tần Cần bò dậy tìm điện thoại di động, đúng là điện thoại cô đang đổ chuông.

Là mẹ Tần Phóng, vợ Cao Thục Chi của cô gọi tới.

Tần Cần sợ Cao Thục Chi sốt ruột, vội vàng nhấn nút nghe, kêu. "Mợ."

Cao Thục Chi nghe được tiếng của cô, thở phào nhẹ nhõm, nói. "Ôi chao Tần Cần, sao lâu vậy rồi mới nghe máy? Con vẫn ở quán bar sao?"

Nếu như trước đây, bây giờ Tần Cần vẫn còn đang trong quán bar.

"Không ạ, con đang ở nhà." Tần Cần trả lời.

"Con ở nhà sao? Thế thì tốt quá, lát nữa mợ qua."

Tần Cần đột nhiên nhớ ra bây giờ mình đang ở nhà Hứa Trì, vội vàng nói. "Không phải không phải! Bây giờ con không ở nhà đâu mợ ơi."

"Hả?" Cao Thục Chi bị cô làm loạn đầu, hỏi. "Vậy giờ con đang ở đâu? Mợ nấu canh xương sườn cho con, định bỏ trong tủ lạnh nhưng không còn chỗ."

Tần Cần nhìn về phía Hứa Trì, cắn môi dưới nói. "Mợ, mợ để xương sườn cho Tần Phóng và Tiểu Miên là được, bây giờ con không ở nhà."

"Tối hôm nay hai đứa nó đã ăn rồi, chỉ còn mình con ngày nào cũng bận rộn, không về nhà ăn cơm, mợ còn phải đưa qua cho con." Cao Thục Chi oán trách chuyện đã lâu Tần Cần không về ăn cơm.

Cao Thục Chi nói xong, Tần Cần vẫn cứ áp úng, Cao Thục Chi cũng thấy cô không được bình thường.

"Tần Cần, con nói thật với mợ đi, con đang ở đâu?"

Tần Cần không muốn nói dối với người trong nhà, huống chi với Cao Thục Chi xem cô như con gái ruột.

Tần Cần cúi đầu, tay cầm lấy bàn tay của Hứa Trì, nói không rõ đầu đuôi. "Con ở nhà bạn trai..."

Cao Thục Chi không nghe rõ, hỏi. "Ai? Nhà bạn trai nhà ai?"

Tần Cần hạ giọng nói lại lần nữa với đầu dây bên kia. "Con nói, con đang ở nhà bạn trai con."

Quả nhiên Tần Cần mới nói xong chưa được hai giây Cao Thục Chi đã truy hỏi trong điện thoại.

Tần Cần cầm điện thoại ra xa, lúng túng nhìn Hứa Trì, sợ anh nghe được lời Cao Thục Chi nói.

"Tần Cần, con có bạn trai từ lúc nào? Anh con có biết không?"

"Bạn trai con làm nghề gì? Quen nhau thế nào? Quen được bao lâu rồi?"

"Bây giờ hai đứa yêu nhau được bao lâu? Tại sao lại ở chung? Con có hiểu rõ phẩm chất đạo đức của người ta thế nào không?"

Cao Thục Chi nói hết lời muốn nói, hít sâu một hơi, bổ sung. "Cậu ta đang ngồi cạnh con phải không? Đưa điện thoại cho cậu ta, dì muốn nói chuyện với cậu ta."

Tần Cần nhìn Hứa Trì lần nữa, bàn tay đang cầm điện thoại nắm chặt thêm mấy phần.

Tuy nói Hứa Trì và Tần Phóng quen nhau nhiều năm, nhưng chắc Hứa Trì không biết Cao Thục Chi... Hơn nữa bây giờ vợ Cao Thục Chi của cô đang bực bội, bây giờ để anh nghe điện thoại chắc chắn không hợp!

Khi Tần Cần đang rầu rĩ đắn đo, Hứa Trì đã vươn tay cầm điện thoại.

"Dì Cao, cháu là Hứa Trì."

??

Tần Cần mờ mịt nhìn Hứa Trì nói chuyện với Cao Thục Chi bên đầu dây bên kia, thậm chí còn nghe được tiếng cười của Cao Thục Chi?

"Ừm, về đã nửa năm rồi..Lúc trước Tần Cần đau răng nên tới chỗ cháu, vâng..."

"...Dì yên tâm, chúng cháu rất tốt...Vâng, hôm nào cháu sẽ đưa cô ấy về."

-----oOo-----

Chương 29

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hứa Trì trò chuyện cùng Cao Thục Chi bao lâu, Tần Cần ghé tai vào nghe bấy lâu.

"Vâng, vậy dì đi nghỉ ngơi sớm chút ạ."

Hứa Trì nói xong chuyện hôm nào gặp mặt, sau đó cúp điện thoại.

Tần Cần chớp mắt nhìn anh, chần chờ hỏi. "Hai người nói gì thế?"

"Dì Cao bảo em phải nghe lời của anh."

Tần Cần bĩu môi, hình như đúng thật là mợ cô sẽ nói chuyện này.

"Em tưởng hai người không quen.." Tần Cần nhích lại gần anh, nhỏ giọng nói. Dù sao trên danh nghĩa, Tần Phóng có rất nhiều bạn bè, nhưng chưa bao giờ thấy anh ta dẫn bạn về nhà.

Hứa Trì đề điện thoại của cô lên bàn trà, giải thích. "Anh và Tần Phóng cũng xem như là bạn thân! Học cùng lớp cấp 3, học cùng một trường đại học ở nước ngoài, mấy năm nay anh không về nhà nhiều nên không liên lạc với dì Cao."

Bây giờ Tần Cần mới nhớ ra hôm trước Vu Ngọc Cẩm từng nói khi Tần Phóng và Hứa Trì học cấp ba, hai người rất thân thiết.

"Mẹ anh quen mợ em sao?" Tần Cần nổi tính tò mò.

"Nhiều năm rồi không gặp nhưng vẫn quen nhau."

Hứa Trì vừa nói vừa nhấn điều khiển từ xa, Tần Cần nhìn màn hình TV, bây giờ còn tâm trí nào mà để ý tới mấy bộ phim kinh dị, cô vẫn đang chuyên tâm suy nghĩ mấy lời anh nói với Cao Thục Chi.

"Hôm nào em rảnh rồi?" Hứa Trì đột nhiên hỏi.

Tần Cần sững sốt, hỏi vặn lại anh. "Có chuyện gì sao?"

Hứa Trì giơ tay vờ nhẹ đầu cô theo thói quen, khẽ hỏi. "Gặp người lớn trong nhà có tính là chuyện không?"

"Tính, tính..."

Tần Cần suy nghĩ một lát, nói với anh hôm nào cũng được, dù sao bây giờ Hạ Duy cũng đã về, ngày nào cũng tới quán bar trông nom, bây giờ cô xem như đã được tự do.

"Để ngày mai rồi tính! Còn phải xem hôm nào phòng khám ít lịch hẹn."

Hứa Trì vừa nói vừa xoa đầu Tần Cần. "Tiếp tục xem thôi!"

Bộ phim dài hơn 2 tiếng, phần sau của phim chỉ có mấy chi tiết đơn điệu, nhàm chán, dọa người ta cũng chỉ bằng nhạc nền, Tần Cần không sợ bao nhiêu.

Cho dù trong lòng không cảm thấy sợ nhưng cô vẫn không buông tay anh, lặng lẽ nhắm mắt lại, cố gắng nhịn cười.

Tần Cần muốn giả vờ ngủ, ai ngờ lại ngủ thật, còn ngáy liên tục -

Hứa Trì nghe tiếng hít thở đều đều trong lồng ngực, hình ảnh dọa người trên TV bỗng nhiên xuất hiện anh cũng không có phản ứng gì.

Hứa Trì cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt thoải mái, đôi môi hé mở, khoe miệng còn nhếch lên.

Lần này cô không chảy nước miếng.

Hứa Trì nghĩ tới chuyện hôm trước, khẽ nở một nụ cười.

Nụ cười của anh khiến Tần Cần nằm trong ngực khẽ cựa quậy, còn lảm bảm hừ một tiếng. Hứa Trì ngừng cười, sợ cô nghe được tiếng nhạc trong TV mà tỉnh dậy, anh cầm điều khiển chỉnh âm lượng của TV.

Khi Hứa Trì sợ Tần Cần tỉnh dậy, điện thoại Tần Cần lại vang lên.

Chuông điện thoại mới kêu một tiếng Hứa Trì đã vội vàng cầm lên, nhìn dãy số của Tần Phóng trên màn hình, anh nhấn nút trả lời trước khi tiếng chuông thứ hai vang lên.

Hứa Trì chỉnh nhỏ âm lượng của điện thoại, đáp lời. "Nói."

Tần Phóng nghe giọng anh, trêu chọc. "Nghe máy nhanh thế à, Tần Cần đang ngủ sao?"

"Ừ, không có gì thì cúp." Hứa Trì nhỏ giọng nói, trả lời cực kỳ ngắn gọn.

"Này, ông đừng cúp." Tần Phóng vội vàng gọi Hứa Trì, không vòng vo nữa, đi thẳng vào chủ đề. "Vừa nãy mẹ tôi gọi điện cho tôi hỏi ông và

Tần Cần quen nhau khi nào, bắt đầu ở chung khi nào..."

"Ừ." Hứa Trì nhỏ giọng đáp.

"Còn ừ? Ông xác định quan hệ với Tần Cần từ lúc nào? Lại còn ở chung, sao ông không nói trước với tôi một tiếng? Vừa rồi tôi còn ậm ờ lấp bắp trả lời với mẹ tôi."

Hứa Trì cúi đầu nhìn Tần Cần nằm trong ngực mình, cong miệng nói.
"Tôi nói này, ông có thể đừng làm như tôi và ông yêu nhau được không?"

Tần Phóng nhỏ nước bọt. "Cút cút cút, hai người đã xác định quan hệ rồi, ông phải gọi tôi một tiếng anh vợ! Nhanh, gọi một tiếng ông đây nghe thử xem nào."

Tần Phóng vừa dứt lời, điện thoại vang lên tiếng "tút tut tut" thật dài.

"..."

Rạng sáng hôm sau, ánh nắng chan hòa, thời tiết ấm dần, ngay cả ánh mặt trời chiếu lên cơ thể cũng ấm áp hơn ngày thường.

Tần Cần khẽ nhíu mày, giơ tay lên ngăn ánh mặt trời, bỗng nhiên cảm thấy cánh tay mình hơi tê, thử xoay người lại nhưng không thể động đậy.

Sau khi ngẩn người, Tần Cần mới ý thức được bây giờ mình không nằm trên giường, dưới cơ thể cô có nhiệt độ, trên đỉnh đầu còn có cả tiếng hít thở đều đều.

Tần Cần mở mắt, thấy mình đang nằm úp sấp trên người anh, tay anh còn ôm eo cô, giống như lo cô ngã xuống đất.

Tần Cần nuốt một ngụm nước bọt, khẽ bò từ trên người anh xuống dưới, tay cầm dép lê, đi chân trần về phòng mình.

Đóng cửa phòng, Tần Cần ôm dép vui mừng hơn hờ - perfect, perfect, không bị phát hiện.

Hứa Trì nằm trên salon, sau khi nghe tiếng đóng cửa phòng, anh mím môi nở nụ cười.

Anh tỉnh từ 30 phút trước, thấy cô vẫn còn ngủ say, không đành lòng gọi cô dậy, hơn nữa anh cũng muốn ôm cô nhiều hơn một lát.

Rất mềm.

Hứa Trì đứng dậy, trong lòng quyết định.

Bây giờ nên thay ghế salon rồi.

-----oOo-----

Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Cần thay quần áo xong xuôi, ngồi bàn thần tới 8 giờ mới ra khỏi phòng.

Rón rén bước tới phòng khách, thấy chăn lông ngắn và gối ôm được xếp gọn gàng trên salon.

Hứa Trì đi đâu rồi?

Tần Cần nhìn xung quanh phòng khách và nhà bếp nhưng vẫn không tìm được anh.

Quay người lại, Tần Cần thấy Hứa Trì đang bước ra khỏi phòng tắm.

"Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Tần Cần sờ lỗ tai mình, ánh mắt né tránh. "Chuyện đó, tối hôm qua...."

"Tối hôm qua anh ngủ trên salon." Hứa Trì cầm bàn chải đánh răng bước lại gần cô. "Lát nữa đi mua bữa sáng rồi tới phòng khám ăn luôn."

"À, được.."

Tần Cần thấy anh vào phòng tắm, tay cô đề lên ngực thở phào một hơi.

Trong phòng tắm, Hứa Trì nhếch môi, ngày đầu tiên hai người sống chung với nhau có tiền triển rất tốt. Nếu như salon mềm hơn một tí, cảm giác sẽ tốt hơn nhiều.

Tám giờ một phút, hai người cùng đi ra ngoài.

Tần Cần đồng ý làm tài xế đặc biệt cho anh, mặc dù khi đèn đỏ dừng lại cô ngập liên tục, nhưng vẫn kiên nhẫn nói. "Ngủ sớm dậy sớm, rất tốt."

Đi ngang qua tiệm cà phê, mua hai ly cà phê và sandwich. Tới phòng khám của Hứa Trì, vừa đúng 8:40.

Tần Cần đỗ xe, cầm ly cà phê, nhỏ giọng nói với anh. "Sáng nay anh không có bệnh nhân sao?"

Lần trước cô cũng hẹn anh buổi sáng tới kiểm tra.

"Lịch hẹn trước thông thường phải hơn 9h." Hứa Trì vừa nói vừa đẩy cửa phòng khám bệnh.

Tần Cần nghiêng người đi vào trong, cố ý hỏi. "Vậy sao lần trước anh hẹn em 8 rưỡi..."

"Em khác người ta."

"Khác chỗ nào?" Tần Cần hỏi rõ ngọn ngành.

Hứa Trì giơ tay lên sờ đầu cô, kéo cô vào bên trong, nói. "Hẹn vào thời gian cá nhân khác với hẹn thông thường."

Ngụ ý là - từ khi đó anh đã không xem cô như bệnh nhân tới khám răng

bình thường? Mà là...

Hai người đi ngang qua quây lể tân, y tá Lưu đang xem lịch hẹn trước hôm nay, ngẩng đầu thấy Tần Cần và Hứa Trì vào bên trong, nói. "Bác sĩ Hứa, hình như cô Tần hẹn thứ năm..."

Nếu Tần Cần muốn hẹn trước, y tá Lưu sẽ xếp lịch giúp cô.

Tần Cần cầm ly cà phê đang định nói đã nghe Hứa Trì bảo y tá Lưu. "Sau này cô ấy không phải hẹn trước nữa."

"Hả? Không hẹn trước là sao?" Y tá Lưu không hiểu gì cả. Chẳng lẽ cái răng khôn của Tần Cần đã khỏi?

Hứa Trì nắm tay Tần Cần, lạnh nhạt nói. "Sau này tôi dành thời gian khám cho cô ấy, người một nhà không phải hẹn trước."

Anh nói xong, nắm tay Tần Cần vào phòng làm việc dưới ánh mắt sững sờ của y tá Lưu.

Trước khi vào trong phòng, Hứa Trì không quên gõ cửa nhắc nhở y tá Lưu. "Trước 9 giờ, nhớ đưa lịch hẹn hôm nay cho tôi."

Tần Cần nhìn Hứa Trì đóng cửa lại, không nhin được, hỏi anh. "Y tá Lưu hôm nào cũng tới thật sớm."

"Y tá Lưu có nhiều kinh nghiệm, bình thường cũng giống như trợ lý của anh, phải đến sớm hơn những người khác, vì phải kiểm tra, bổ sung dược phẩm và dụng cụ."

Hứa Trì vừa nói vừa cởi áo khoác, kéo rèm cửa sổ, tiếp tục nói. "Tuần trước y tá Lưu nói muốn thôi việc, anh cho cô hai tuần để suy nghĩ, hai tuần sau phải phóng vấn y tá mới, bận rộn hơn thường ngày."

"Sao cô ấy lại thôi việc?" Tần Cần kéo ghế ngồi xuống phía đối diện, tò mò hỏi.

Mấy lần Tần Cần tới đây đều cảm thấy y tá Lưu rất chuyên nghiệp, không rõ tại sao lại đột nhiên muốn thôi việc.

Hứa Trì kéo ngăn kéo lấy dịch rửa tay ra, kéo tay cô lại giúp cô lau chùi, nói. "Y tá Lưu nói cô ấy mang thai, chồng cô ấy không muốn cô ấy quá mệt nhọc, thế nên muốn tạm thời thôi việc."

Bây giờ Tần Cần mới hiểu ra, gạt đầu đỏ mặt thu tay về.

Hai người ngồi đối diện nhau ăn sáng, trên bàn là tài liệu của bệnh nhân anh chưa kịp xem.

"Lát nữa em đi đâu?" Hứa Trì nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ vẫn chưa tới 9 giờ.

"Chưa nghĩ ra." Tần Cần cắn sandwich, ậm ờ nói.

[cộc cộc -]

Tiếng gõ cửa vang lên, Hứa Trì nói vào đi, y tá Lưu mới đẩy cửa đi vào.

"Đây là lịch hẹn trước hôm nay."

Y tá Lưu nói xong đưa một phần tài liệu đưa tới trước mặt Hứa Trì, đứng bên cạnh, còn không quên gạt đầu cười với Tần Cần.

Hứa Trì mở tài liệu, liếc mắt nhìn một lượt, mím môi hỏi. "Quách tiên sinh này tại sao lại hẹn 5 giờ chiều?"

"Ban đầu Quách tiên sinh hẹn 10 rưỡi sáng, nhưng vừa rồi anh ấy gọi điện thoại tới nói trưa nay bận chuyện nên chuyển lịch sang 5 giờ chiều." Y tá Lưu giải thích.

Hứa Trì khẽ cau mày, suy nghĩ một lát rút lịch hẹn của Quách tiên sinh kia ra.

"Sau 5 giờ chiều tôi bận rồi, bảo anh ta đổi lịch đi." Hứa Trì nói xong đưa tài liệu của Quách tiên sinh cho y tá Lưu, bổ sung thêm. "Gọi điện hỏi xem khi nào bác sĩ Cát về."

"Được, tôi đi đây."

Y tá Lưu xoay người rời khỏi phòng làm việc, còn không quên đóng cửa

lại giúp hai người.

Tần Cần ghé đầu nhìn lịch hẹn của anh, bắt đầu từ 9 rưỡi, ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi buổi trưa, anh kín lịch tới 4 rưỡi chiều.

Hứa Trì bắt đắ dĩ nhún vai. "Mai phải tới bệnh viện kiểm tra lại, thế nên lịch hẹn hai ngày dồn vào một ngày."

Tần Cần ngẩng đầu nhìn anh, bây giờ mới hiểu vừa rồi tại sao anh lại hỏi cô muốn đi đâu.

"Anh không cần để ý tới em đâu, lát nữa em tới quán bar đợi anh, 4 rưỡi chiều em tới tìm anh. Không đúng, anh mới nói 5 giờ anh bận, em.."

"Chuyện anh bận là ăn cơm cùng em." Hứa Trì nhấp một ngụm cà phê, tiếp tục nói. "Em lái xe đi đi, buổi chiều về đây đón anh, 5 giờ đưa em đi một nơi."

Hứa Trì đưa chìa khóa xe cho cô.

Tần Cần cầm chìa khóa xe, tò mò hỏi anh. "Đi đâu?"

"Tạm thời giữ bí mật."

9 giờ 10 phút, Tần Cần uống sạch cà phê, nhìn tài liệu đầy bàn anh vẫn chưa xem xong, quyết định đi trước, không gây trở ngại chuyện công việc của anh.

Có một câu tục ngữ nói thế này, bạn gái hiểu chuyện mới là người bạn gái tốt nhất!

"Em đi đây."

Hứa Trì nhìn ánh mắt tội nghiệp của cô, không nhịn được cười. "Anh đưa em ra cửa."

"Được." Tần Cần lập tức tươi cười, đi theo anh ra khỏi phòng làm việc, thậm chí còn chủ động khoác tay anh.

Mấy cô y tá đang bàn tán sôi nổi thấy hai người bước ra khỏi phòng làm việc, lập tức im bặt.

"Bác sĩ Hứa, chào buổi sáng..." Y tá Miêu chào hỏi.

"ừ."

Hứa Trì khẽ gật đầu, dắt Tần Cần ra ngoài cửa phòng khám.

"Đó không phải là cô Tần tuần trước tới khám răng khôn sao? Sao hai người họ...."

"Tôi đã nói bác sĩ Hứa và cô Tần có chuyện mà, mấy cô còn không tin. Bây giờ tin chưa!"

"Xuyt! Nhỏ giọng chút."

....

Bên ngoài phòng khám bệnh.

Tần Cần mở cửa xe, không vội lên xe, trộm liếc nhìn mấy y tá đang ghé vào cửa kính nhìn ra ngoài.

"Mấy y tá ở chỗ anh đều độc thân sao?"

Ừm, cái này là "mười phần giấm" một phần "hỏi".

"Không rõ lắm." Hứa Trì trả lời thành thật, anh thật sự không hiểu.

Tần Cần mím môi "à" một cái. "Em đi đây, chiều quay lại tìm ah."

Lời vừa dứt, Tần Cần ngồi vào trong xe, định đóng cửa lại ai ngờ bị anh chặn.

"Hả? Sao thế?"

Tần Cần nghi ngờ ngẩng đầu, thấy anh cúi người tới gần mình, chưa kịp phản ứng lại đã bị anh hôn một cái.

Cái hôn này vượt quá 3 giây.

Đợi khi Tần Cần tỉnh táo lại, anh đã đứng thẳng người, bàn tay đặt trên tay lái của cô đã sớm tê cứng.

Hứa Trì khẽ nhéo chóp mũi cô, khoe miệng cong lên. "Lái xe chậm một chút."

"..Vâng."

"Buổi trưa ăn cơm đúng giờ."

"..Vâng."

"Phải biết nuôi dưỡng thói quen tốt."

"Vâng....Gì nữa?" Tần Cần chần chừ, ngược mắt nhìn anh.

Thấy khoe môi của anh cong lên, cô cũng đã hiểu. "Biết, biết rồi!"

Bên trong phòng khám, vài y tá thấy rõ mọi chuyện đang rối rít che mặt lại.

"Máy cô thấy chưa? Thấy hết chưa?"

"Ừ, thấy rồi, thấy rồi! Hôn một cái rồi!"

"Thật sự hôn rồi! Là bác sĩ Hứa chủ động! Sao ngày trước tôi không phát hiện bác sĩ Hứa như thế chứ..."

"Cô không hiểu chuyện này đâu! Đàn ông tốt thường thường chỉ đót xử tốt với người họ yêu thôi!"

"Aizz, đàn ông tốt đều là của người ta. Thế cũng tốt, mai đi làm không phải dậy sớm trang điểm..."

Mấy phút sau, Hứa Trì đẩy cửa vào, tất cả mọi người giải tán.

-----oOo-----

Chương 31

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Tần Cần tới quán bar, đồng hồ chỉ vừa đúng 10 giờ, đèn của quán bar chưa mở, buổi sáng không kinh doanh, khung cảnh có chút vắng vẻ.

10 giờ hơn, đám A Huy và Anh Tử cũng tới.

Tần Cần xuống xe, sau khi chắc chắn xe đã được khóa kỹ cô mới đi về phía cửa quán bar.

Mới đi được ai bước đã thấy một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đen đi ra khỏi quán bar, bước chân gấp gáp.

Người này không biết ba giờ chiều quán mới kinh doanh sao?

Tần Cần đi vào trong quán bar, đụng phải A Huy đang khuân đồ ra ngoài.

"Người kia là ai?"

A Huy sững sốt một chút, lập tức trả lời. "À, chị nói người đội mũ sao? Chắc là tới đây uống rượu, anh ta mới vào em đã nói với anh ta 3 giờ quán mới mở, em vừa mới nói xong anh ta đã đi."

Tần Cần lên tiếng, đoán là người này lần đầu tiên tới Kapler, không biết thời gian kinh doanh của quán cũng bình thường thôi.

"Cậu khiêng bàn ra đây làm gì?" Tần Cần nghi ngờ hỏi A Huy.

A Huy buông bàn, vừa xắn tay áo vừa nói. "Anh Hạ Duy nói dọn mấy cái bàn này để thợ trang trí quán để đo đạc hơn."

"Hạ Duy tới?" Tần Cần có hơi ngạc nhiên.

"Không, tối hôm qua anh ấy gọi điện cho em." A Huy giải đáp. "Tối hôm

qua em quên mất chuyện này, hôm nay tới đây mới nhớ ra..."

Tần Cần bắt khoanh tay, vờ như cảnh cáo, nói. "Cậu làm nhanh lên, lát nữa Hạ Duy tới thấy cậu chưa khiêng bàn xong, chắc chắn sẽ chửi cậu."

Tần Cần nói xong đi vào bên trong quán bar.

Ngoại trừ Anh Tử, chỉ còn hai người dọn dẹp vệ sinh.

Bên trong đen như mực, dì lao công hình như đang mò mẫm để quét, Tần Cần hừ một tiếng bật đèn lên, quầy rượu bỗng nhiên sáng lên.

Anh Tử đang ngồi trong quầy bar lau dọn, bị ánh sáng dọa sợ, đứng dậy thấy Tần Cần đang nằm úp sấp trên quầy bar.

"Tiết kiệm thế làm gì! Sau này dì lao công quét dọn thì bật hết đèn lên, phí vài số điện cũng không sao."

Anh Tử gạt đầu, tò mò hỏi cô. "Chị Tần Cần, sao hôm nay chị tới sớm thế?"

Nghe Anh Tử hỏi, Tần Cần không nhịn được cười, lắc chìa khóa trong tay. "Gần đây chị là tài xế đặc biệt, sáng sớm Hứa Trì phải đi làm, chị cũng phải đi theo."

"Vậy "Hắc Tử" nhà chúng ta phải nằm chờ trong nhà kho sao?" Anh Tử trêu chọc.

Tần Cần nhún vai, vỗ lên quầy bar. "Làm ly cà phê cho chị đi! Buồn ngủ quá -"

Anh Tử bỏ giẻ lau xuống, xoay người mở máy pha cà phê. "Vẫn là Mocha chứ?"

Tần Cần định nói ừ, lời tới cửa miệng lại sửa lại. "Hôm nay thử Americano đi."

"Americano?" Động tác rót chocolate của Anh Tử ngừng lại, thăm dò hỏi. "Chị Tần Cần, trước đây chị bảo có đánh chết cũng không uống Americano mà, chị bảo Americano quá đắng."

Tần Cần lắc chìa khóa xe trong tay, mím môi cười. "Hứa Trì thích uống."

Anh Tử cười khúc khích, vội vàng làm Americano cho cô.

Tần Cần cho thêm nửa gói đường rồi bung cà phê tới phòng làm việc.

Ngồi trên ghế xoay trong phòng, cô nhấp một ngụm cà phê, đầu lưỡi ngòn ngọt, sau đó là vị đắng lan ra khắp khoang miệng, Tần Cần nhúu mày lại.

Xem ra anh không có ở đây, nửa gói đường cũng không đủ...

Một Hứa Trì tương đương với hai gói đường.

Tần Cần nhìn đơn hàng của tuần này, phát hiện loại rượu mới pha chế được nhiều người gọi.

Lật vài trang, lại nhớ tới chuyện gặp Lữ Truyền Lỗi, hình như cô quên nói với Hạ Duy.

Nghĩ vậy, Tần Cần bấm số điện thoại của Hạ Duy.

Điện thoại tút vài cái đã được nhận, Tần Cần dùng bả vai kẹp di động. "Sếp Hạ, chào buổi sáng."

Hạ Duy vừa mới dậy, nhìn thời gian, trêu chọc cô. "Khó lắm mới nhận được cuộc điện thoại buổi sáng của em, chơi game suốt đêm không ngủ mà vẫn dậy sớm sao?"

Tần Cần cười hì hì. "Không phải."

"À, anh nhớ ra rồi, bây giờ em và Hứa Trì đang ở chung, anh ta phải đi làm sớm..." Hạ Duy làm như đùa giỡn, tính toán sự thay đổi của Tần Cần. "Bây giờ em thay đổi rồi, không đi xe máy, thời gian làm việc nghỉ ngơi cũng thay đổi?"

"Đúng vậy đúng vậy, mai em còn định tới công viên đánh thái cực."

Tần Cần tự mình cười nhạo mình, nhưng cô cảm thấy như vậy cũng tốt lắm, ít nhất có thể sống giống như Hứa Trì, ngủ sớm dậy sớm, hình thành thói quen tốt.

Trò chuyện vài câu, Tần Cần bắt đầu đi vào chủ đề chính.

"Mấy hôm trước em gặp anh Lỗi, cuối tuần này anh ấy và chị Giai Giai tổ chức tiệc, còn bảo em nói với anh một tiếng."

Tần Cần tò mò hỏi. "Sao lần này lại tổ chức tiệc?"

Tháng trước con của nhà nào đó đầy tháng, người lớn tụ tập uống rượu nói cười. Tháng trước nữa là kỷ niệm một năm Lữ Truyền Lỗi khai trương quán. Ba tháng trước nữa là có người bạn nào đó cầu hôn ở quán...

Nói chung, hễ nhà bọn họ có chuyện gì cũng muốn Lữ Truyền Lỗi giúp mình tổ chức tiệc, có một lần lý do mở tiệc là - bên phố bên mới mở một quán trà, để ăn mừng quán trà kia khai trương, bọn họ cũng mở tiệc ăn mừng.

Dù sao cũng rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên thỉnh thoảng tổ chức tiệc ăn uống, nói chuyện cùng nhau.

"Lần này bảo tổ chức tiệc tẩy trần đón gió cho anh, nhưng chắc là còn chuyện gì khác, hôm trước anh gọi điện thoại cho Truyền Lỗi, cảm giác cậu ấy giấu giấu diêm diêm."

Hạ Duy chủ động nói. "Nếu em không muốn đi thì đừng đi, chắc không phải chuyện gì lớn đâu..."

"Thôi." Tần Cần cắt đứt lời anh ta, nói. "Em đồng ý rồi, anh Lỗi còn bảo Hứa Trì đi cùng."

Nghe cô nói, Hạ Duy sừng sốt một chút. "Hứa Trì cũng đi?"

"Ừ, hôm đó Hứa Trì cũng đi cùng em, anh Lỗi bảo em đưa Hứa Trì đi cùng." Tần Cần nói được một nửa, đột nhiên trở nên nghiêm túc, nói với Hạ Duy. "Cuối tuần anh phải giúp em đây, đừng để anh Lỗi và đám

người kia nói lung tung..."

Tần Cần luôn cảm thấy Hứa Trì không thích những bữa tiệc như vậy, cô gọi điện trước cho Hạ Duy, tới lúc đó nếu như đám cô hồn kia làm khó cô, cô và Hứa Trì chuồn trước.

"Biết rồi, nhìn em lo lắng kìa."

Hạ Duy lại chọc cô mấy câu, đột nhiên nghĩ tới chuyện buổi chiều. "Tần Cần, 3 giờ chiều nay anh đi xem cách trang trí đèn, em đi không?"

"Ba giờ à...ở đâu?" Tần Cần vẫn chưa quên lời hẹn 5 giờ với Hứa Trì.

"Một công ty trang trí đèn ở bên khu Bắc, lái xe 40 phút mới tới....Sao? Chiều em bận à?"

Tần Cần xoay bút trên tay, trả lời. "Bốn rưỡi em phải tới chỗ Hứa Trì, đi từ công ty trang trí tới phòng khám chắc không kịp nữa."

"Hai người bận gì sao?" Thực ra xem cách trang trí đèn cũng không cần Tần Cần đi cùng, Hạ Duy chỉ muốn cô đi cùng mình mà thôi.

"Anh ấy không nói." Tần Cần cúi đầu nhìn tài liệu trên bàn, không vòng vèo, nói thẳng. "Hôm nay em không đi được rồi, gần đây em muốn bên cạnh anh ấy...thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt mà, mong sếp Hạ thông cảm."

Tần Cần đã nói vậy, Hạ Duy cũng chỉ có thể gật đầu.

Sau khi cúp điện thoại, Tần Cần liếc nhìn lịch, trước đây còn lên kế hoạch nghỉ một thời gian, bây giờ chắc phải suy nghĩ lại rồi.

Tần Cần ngồi trong quán bar tới buổi trưa, mãi tới khi Hứa Trì gọi điện thoại tới cô mới buông văn kiện xuống,

"Alo?" Tần Cần ghé vào bàn, giọng nói dịu dàng, cô đợi cuộc gọi này lâu lắm rồi.

"Đang làm gì thế?" Hứa Trì dựa vào ghế làm việc, vừa hỏi vừa xoa bóp

bả vai đau nhức.

Tần Cần mở loa ngoài, giọng nói của anh quanh quẩn trong phòng làm việc.

"Đang nhớ anh." Tần Cần nói xong che ngay miệng lại.

Con người mà, cái gì cũng phải ném thử một lần! Thỉnh thoảng chọc anh một cái thì cuộc sống mới không nhàm chán.

Tần Cần nghe được tiếng cười ở đầu dây bên kia, khóe miệng cô cũng cong lên.

Hứa Trì tựa lưng vào ghế, khẽ cười. "Bệnh nhân đặt lịch 3 giờ chiều bỗng nhiên đổi hẹn, chúng ta lên đường sớm một chút."

"Được, 3 giờ em tới phòng khám."

Trong đầu Tần Cần chỉ nhớ mỗi chuyện 3 giờ chiều được gặp anh, còn không thèm hỏi đi đâu? Làm gì?

Hứa Trì nhắc cô phải ăn cơm trưa, nói chuyện một lát cũng cúp điện thoại.

Tần Cần cầm điện thoại di động, ngồi trên ghế xoay chân đạp vòng vòng, nhìn mũ bảo hiểm để trong hộp tủ.

Trước đây Tần Cần ngứa ngáy muốn đi, những nghĩ tới Hứa Trì, cô cũng chỉ có thể nhìn cái mũ bảo hiểm bằng ánh mắt "yêu thương".

Ngoại trừ cái danh "gặp sắc quên bạn", Tần Cần sắp thành "mẹ kế" rồi.

"Hắc Tử" trốn trong nhà kho lặng lẽ khóc!!

Ba giờ chiều, Tần Cần tới phòng khám.

Đậu xe trong bãi đỗ xe trước cửa phòng khám, cô sai bước đi lên cầu thang, mới đẩy cửa bước vào, tất cả ánh mắt đều chĩa về phía cô.

Tần Cần không dám động đậy, đứng tại chỗ ho nhẹ hai tiếng. "À, tôi tới tìm bác sĩ Hứa, xin hỏi anh ấy ở..."

Đang nói chuyện, một y tá có hơi lạ mắt tới gần cô, nói. "Cô Tần đừng khách sáo như thế, bác sĩ Hứa đang ngồi trong phòng làm việc chờ cô, cần chúng tôi gọi anh ấy không?"

"Không cần, không cần..."

Tần Cần chưa nói xong, một y tá đã nhanh chân chạy tới phòng làm việc của Hứa Trì, vừa gõ cửa vừa nói. "Bác sĩ Hứa, cô Tần tới..."

Chớp mắt một cái, Tần Cần có cảm giác hoang thân quốc thích của anh đang vây quanh mình.

Sau khi Hứa Trì ra khỏi phòng làm việc, cảm giác ấy càng mãnh liệt hơn!

-----oOo-----

Chương 32

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Cần thấy Hứa Trì ra khỏi phòng làm việc, ánh mắt nhìn anh giống như tìm được người thân, vội vàng chạy lại kéo anh vào trong phòng làm việc.

Hứa Trì nhìn cô đóng cửa lại, dáng vẻ vội vàng cuống cuống, không khỏi bật cười.

Tần Cần dựa lưng vào ván cửa, thở phào một hơi, lúng túng nói. "Anh không biết mấy cô y tá bên ngoài nhiệt tình thế nào đâu..."

Nhiệt tình y như....

"Các cô ấy nhiệt tình với "bà chủ tương lai" hơi quá, mong em hiểu cho." Hứa Trì vừa cười vừa nói.

Nghe anh nói, Tần Cần đỏ mặt tới cạnh bàn làm việc, lắp bắp nói. "Gì, gì mà bà chủ, anh đừng nói lung tung."

Hứa Trì nghe cô nói, lập tức làm vẻ mặt như đã hiểu, gật đầu phụ họa. "Thế à... Vậy anh ra ngoài giải thích với bọn họ, nói hai chúng ta chỉ là bạn bè bình thường."

Hứa Trì vừa nói vừa mở cửa.

"Đừng, đừng!!" Tần Cần chớp mắt, nhanh chóng dùng cơ thể mình chặn cửa, không thềm rụt rè nữa. "Bây giờ em hiểu, em hiểu rồi."

Hứa Trì nở nụ cười, nhún vai nói. "Nghe em nói có hơi miễn cưỡng."

Tần Cần bối rối dựa người vào ván cửa, vẻ mặt giả vờ nghiêm túc, nói. "Bà chủ tương lai là phải thế! Đột ngột quá nên cần thời gian thích ứng."

"Được." Hứa Trì gật đầu đáp lời, mặc áo khoác. "Đi thôi bà chủ, bây giờ đi được rồi."

Hứa Trì vừa nói vừa quấn khăn quàng cổ của mình lên cổ cô, khăn quàng cổ nam thật dài, phải quấn mấy vòng mới hết.

Nửa gương mặt của Tần Cần chôn trong khăn quàng cổ, mù mờ hỏi. "Chúng ta đi đâu?"

"Đến rồi sẽ biết." Hứa Trì xoa đầu cô, cầm chìa khóa xe.

"Anh lái được xe không?" Tần Cần lo lắng anh vẫn chưa lái được.

Hứa Trì đổi áo khoác, nắm tay kéo cô ra ngoài. "Gần được rồi."

Cái có này dùng cũng lâu rồi.

Hai người ra khỏi phòng làm việc, Tần Cần thấy mấy y tá, lập tức nhìn sang chỗ khác.

Hứa Trì nắm tay Tần Cần đi tới trước quầy lễ tân, nói với y tá Lưu.
"Chiều ngày mai tôi bận, sắp xếp lịch hẹn sao cho hợp lý giúp tôi."

Tần Cần im lặng đi theo anh, chắc chiều mai anh muốn đi kiểm tra.

"Được, tôi biết rồi.." Y tá Lưu gật đầu đồng ý.

Mọi người trong phòng khám nhìn theo bóng hai người bước ra khỏi cửa phòng khám.

"Chị Ly Ly, hình như lần đầu tiên cô Tần tới đây là để khám răng phải không?" Y tá đeo kính nhỏ giọng hỏi.

Lưu Ly Ly nhìn lịch hẹn ngày mai, trả lời. "Đúng thế, sao?"

Y tá Miêu lập tức lại gần, nói. "Đây rốt cuộc là vận mệnh từ nơi sâu xa hay duyên phận theo tự nhiên đây..."

Lưu Ly Ly nở nụ cười, nhét tài liệu của bệnh nhân vào trong tay y tá Miêu. "Đề ý chuyện này làm gì, mau đưa tài liệu cho bác sĩ Trương đi."

Y tá Miêu ôm tài liệu, vừa cười vừa ôm má mình. "Chị Ly Ly, chị nói xem sao em không đau răng cơ chứ?"

Lưu Ly Ly cúi đầu tiếp tục làm việc, mím môi cười. "Em đau răng thì có ích gì? Bác sĩ Hứa nhiều nhất cũng chỉ tặng em một hộp thuốc giảm đau, bớt 20% tiền khám bệnh thôi."

Trong xe, Tần Cần ngồi ghế lái phụ nhìn Hứa Trì lái xe về phía ngoại ô.

Suy nghĩ một lúc lâu, Tần Cần mới nhớ ra hướng này là...

"Em nhớ mẹ anh có nói mẹ anh ở đường Bắc, đúng không?"

"Ừ." Hứa Trì không phủ nhận.

Tần Cần sờ cằm, thận trọng hỏi. "Vậy giờ chúng ta tới chỗ mẹ anh sao?"

Chắc không phải đâu!

"Ừ, tới chỗ mẹ anh."

Lời vừa dứt, Tần Cần đờ mắt, một lúc lâu còn chưa tiêu hóa xong lời nói của anh.

Xe dừng đèn đỏ, Tần Cần lo lắng hỏi anh. "Sao anh không nói cho em biết sớm...Hôm nay em không trang điểm, không thay quần áo, chưa chuẩn bị xong nữa..."

Hứa Trì nghiêng đầu nhìn cô, hỏi. "Nói cho em biết trước em còn dám đi với anh sao?"

Tần Cần nghĩ bỗng nhiên đi gặp người trong nhà đột ngột như thế, nói không chừng tới nơi cô cũng bỏ chạy.

Xe tiếp tục đi về phía trước, Tần Cần thu lại vẻ thiếu tự tin, ngồi thẳng lưng, nói với anh. "Anh, anh đừng khinh thường em, không phải em sợ gặp dì đâu, hôm trước dì và em còn đi xem triển lãm, uống trà chiều."

Ừm! Không được lo lắng!

Hứa Trì cong môi cười, không vạch trần cô.

Dọc theo đường đi, Tần Cần tự làm công tác tư tưởng cho mình, tới lần thứ 10 cô soi gương, xe dừng lại.

Tần Cần nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi anh. "Đã tới chưa?"

"Ừ, tới rồi." Hứa Trì tắt động cơ, cầm chìa khóa nhìn cô. "Xuống xe thôi."

Vừa nói xong, Hứa Trì đã chuẩn bị ra khỏi xe, Tần Cần nhanh tay lẹ mắt kéo anh. "Chờ đã."

"Sao thế?"

"Anh nhìn thử đi, tóc em có rối không?" Tần Cần vừa nói vừa dùng tay chải tóc.

"Không rối." Hứa Trì nghiêm túc trả lời.

"Trên mặt em có vết bầm không? Chỗ này, chỗ này..." Tần Cần ghé mặt lại để anh xem.

Hứa Trì nở nụ cười, véo má của cô, nhìn một lượt. "Hình như thiếu gì đó..."

"Thiếu gì?" Tần Cần lập tức lo lắng, vừa nói vừa ghé mặt vào gương. "Có phải thiếu son môi không? Nhưng em không mang..."

Quả nhiên Từ Phi Na nói không sai, phụ nữ thiếu gì cũng không thể thiếu son môi, không tô son môi dù trang điểm bao nhiêu cũng không đẹp!

Khi Tần Cần đang soi gương, Hứa Trì nghiêng người kéo cô lại.

Tần Cần nghi ngờ quay đầu nhìn anh, không ngờ anh lại ôm chặt eo, hôn cô.

Hai tay cô đặt lên vai anh, Tần Cần nhìn lông mi của anh một lát mới vội nhắm mắt lại.

Cô hoảng sợ tới mức không cần chặt răng, răng bị anh cạy mở, răng anh khê cắn lên hai cánh môi của cô, cảm giác tê dại xuất hiện nơi đầu lưỡi khiến Tần Cần "ưm" một tiếng.

Hứa Trì ngời thẳng người cúi đầu nhìn cô, nở nụ cười. "Được rồi đấy."

Tần Cần dựa vào ghế thở gấp, đôi môi bị anh hôn lên hồng như được tô son.

[cộc cộc -]

Cửa kính xe đột nhiên bị ai đó gõ.

Tần Cần có dự cảm xấu...Còn cả...cửa sổ xe có chống nhìn trộm không?

-----oOo-----

Chương 33

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngoài xe có người, Hứa Trì xoay người đẩy cửa xe ra, bước xuống xe trước.

Tần Cần cho rằng người gõ cửa sổ xe là Vu Ngọc Cẩm, len lén liếc mắt nhìn mới phát hiện không phải.

"Dì Trân, mẹ cháu đâu?" Hứa Trì che cửa xe, khẽ hỏi.

Dì Trân liếc nhìn trong xe một chút, cười nói. "Chị Ngọc Cẩm đang nấu cơm trong bếp, biết cháu mang bạn gái về nên từ sáng nay đã chuẩn bị mọi thứ."

Hứa Trì gật đầu cười, mẹ anh là người nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng mềm như đậu hũ, trước khi gặp Tần Cần thì liên tục phản đối, sau khi gặp Tần Cần rồi lại giơ hai tay ủng hộ.

Dì Trân biết cô gái đang ngồi trong xe xấu hổ, nhìn Hứa Trì rồi quay người đi vào trong.

Tần Cần nhìn người anh gọi là "dì Trân" đi vào bên trong rồi mới dám xuống xe.

"Đi thôi." Hứa Trì đóng cửa xe, chìa tay ra ý bảo cô qua chỗ anh.

Tần Cần bước hai ba bước, vòng qua đầu xe nắm tay anh, mới định hỏi một chuyện, anh đã trả lời.

"Đó là dì Trân, khi còn bé dì là người chăm sóc anh, bây giờ là người chăm sóc mẹ anh." Hứa Trì vừa nói vừa dắt Tần Cần vào trong nhà. "Tuy dì làm giúp việc trong nhà nhưng mẹ anh xem dì như người nhà."

Tần Cần khẽ gật đầu, bước lên bậc tam cấp.

"Chờ, chờ một lát." Tần Cần đột nhiên kéo anh lại.

Hứa Trì dừng lại, nhìn cô. "Đã tới cửa rồi, không đòi ý được đâu."

"Không phải, em muốn bảo là, em không mang gì tới đây cả, mấy món quà cáp gì đó..." Tần Cần nói năng lộn xộn.

Trong ấn tượng của cô, khi hai bên gặp người lớn trong nhà cũng nên trang điểm tỉ mỉ, chuẩn bị một phần quà nhỏ!!

"Mang em tới là đủ rồi." Hứa Trì dịu dàng nói, bàn tay đang nắm tay cô siết chặt hơn, ý bảo ngoài cô những thứ khác đều không quan trọng.

Lời vừa dứt, cánh cửa được trạm trổ tinh xảo đã được mở ra, Tần Cần vội vàng im bật.

Người mở cửa là Vu Ngọc Cầm.

Tần Cần bất chấp tất cả, trên mặt nhanh chóng treo lên nụ cười, khom người xuống. "Con chào dì."

"A Trân nói hai đứa tới rồi, dì ngồi bên trong chờ một lúc lâu cũng không thấy hai đứa vào, có chuyện gì thế?" Vu Ngọc Cầm cố ý hỏi.

"Không có, không có chuyện gì ạ." Tần Cần vừa nói vừa lặng lẽ buông lỏng tay, thay đổi suy nghĩ nhanh chóng. "Dì, con tới quá vội nên không mang quà gì tới tặng dì..."

Vu Ngọc Cầm không ngại mấy chuyện này, nghiêng người qua một bên. "Không sao đâu, hai đứa mau vào đi. Hôm nay dì nấu canh, không biết hai đứa có thích hay không?"

"Thích ạ, đứng ngoài cửa đã ngửi thấy mùi thơm rồi." Tần Cần bắt đầu bật chức năng nịnh nọt.

Hứa Trì đi phía sau, tiện tay đóng cửa lại, nhìn Tần Cần đổi giày đi theo Vu Ngọc Cầm vào trong nhà bếp.

Xem ra anh lo lắng thừa rồi.

Tuy trong lòng Tần Cần vẫn còn rụt rè nhưng khả năng thích nghi với hoàn cảnh và khiếu nịnh hót nói tới là tới.

Cho dù Tần Cần không có tài nấu nướng nhưng thứ nên biết cô đều biết.

Trong nồi đất đang nấu gà hầm hạt dẻ, Vu Ngọc Cầm mở nắp nồi đất, mùi hương tỏa ra xung quanh, Tần Cần nói theo bản năng. "Thơm quá..."

Vu Ngọc Cầm nhìn cô, cười một cái, vừa cời tạp dề vừa nói. "Vẫn chưa thêm gia vị, con thêm đi, đi đi nghe điện thoại."

Vu Ngọc Cầm nói xong chỉ lọ muối cho Tần Cần.

Vu Ngọc Cầm vừa đi ra khỏi nhà bếp, Hứa Trì đã vào.

Tần Cần phồng má thở phào một hơi, mới rồi may mà cô thông minh, biểu hiện cũng không tệ lắm!

Hứa Trì đứng bên cạnh cô, cười khẽ. "Trước khi vào cửa còn bảo rất sợ, bây giờ không sợ nữa à? Hừm?"

Tại Tần Cần đỏ ửng, không thêm để ý tới anh, vừa cầm thìa muối vừa hỏi. "Vậy đủ chưa nhỉ?"

Hứa Trì tới gần, nắm tay cô bỏ thêm gần nửa thìa muối. "Vậy chắc đủ rồi."

Canh trong nồi đất sôi ùng ục, trong lòng Tần Cần cũng kêu theo, nhớ tới nụ hôn ở trong xe ô tô, cô lại trộm cười.

Tần Cần cầm thìa khuấy vài cái, nhỏ giọng hỏi anh. "Mẹ anh...hình như nhiệt tình với em hơn lần trước, có phải không?"

Hứa Trì ôm eo cô từ phía sau, cầm đặt trên vai cô, khẽ hỏi. "Lần trước không nhiệt tình sao?"

"Không phải, lần trước bình thường!" Cái cô Tần Cần bị anh chọc cho ngứa, vội rụt lại. "Hình như hôm nay dì rất vui."

Hứa Trì không khỏi nở nụ cười.

"Theo anh được biết, sau khi chúng ta rời khỏi quán trà, mẹ anh và dì Tống nói chuyện cả một buổi chiều, còn liên tục nhắc về em."

Tần Cần nghe anh nói, vội vàng xoay người lại, ngẩng đầu hỏi anh.
"Thật sao? Nói gì về em?"

Hứa Trì cố ý thừa nước đục thả câu, hai tay chống lên thành bếp, vây cô trong ngực mình, nói không nhanh không chậm. "Mẹ anh khen em không phụ thuộc ai, có cá tính, có chính kiến..."

"Không thể nào, sao em không thấy dì nói vậy..."

Khi Tần Cần nói mấy câu này, miệng phải cong tới tận mang tai.

"Vậy còn anh? Anh có cảm thấy em giống như dì nói không?"

Tần Cần then thùng, bẻ ngón tay, nói. "Ngoài không phụ thuộc ai, em còn ưu điểm gì nữa không? Ví dụ như..."

"Khụ, khụ..."

Tiếng ai đó cố ý ho khan vang lên trong phòng bếp, hai người nhìn sang, thấy Vu Ngọc Cẩm và dì Trân đang đứng ngoài cửa, cho dù không nhìn hai người họ nhưng biểu cảm kia cũng đã nói lên hết thảy.

Vu Ngọc Cẩm quay lưng lại, cố ý nói với dì Trân. "A Trân, em nói xem hôm nay canh có ngọt quá hay không?"

Dì Trân gật đầu, đi ra phòng khách với Vu Ngọc Cẩm, vừa đi vừa nói.
"Chắc vậy, hay là hầm lâu thêm chút nữa đi."

Hai người kẻ xướng người họa rời khỏi, để lại Tần Cần và Hứa Trì trong nhà bếp.

6 giờ mới bắt đầu ăn cơm tối, Tần Cần là khách, Vu Ngọc Cẩm không để cô đứng trong bếp giúp mình, còn bảo dì Trân làm món ngon sở trường để chiêu đãi cô.

"Gần đây dì có mua vài bức tranh chữ, lát nữa con chọn giúp dì xem bức nào hợp để treo trong phòng khách nhé."

"Dạ! Vâng." Tần Cần đáp lời.

Đây là lần đầu tiên Tần Cần tới nhà, vẫn còn sợ hãi, liên tục nháy mắt ra hiệu cho Hứa Trì, không cho Hứa Trì rời khỏi mình nửa bước.

Đi vào trong phòng sách của Vu Ngọc Cẩm, Tần Cần nhìn bàn gỗ dài mấy mét mà sợ, trên mặt bàn bày đầy tranh chữ, tuy nói cô không hiểu gì nhưng cảm nhận được mùi hương người có học trong phòng này, cô cũng nhận ra chút ít.

Tần Cần lặng lẽ kéo tay Hứa Trì, nhỏ giọng hỏi anh. "Có phải anh cũng thích tranh chữ không?"

"Cũng bình thường." Hứa Trì ghé vào tai nói với cô, lại bổ sung thêm một câu. "Anh thích một thứ khác, thích còn nhiều hơn tranh chữ."

"Thích thứ gì?" Tần Cần ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt viết đầy hai chữ tò mò.

Nhìn anh, khuôn mặt nhỏ của Tần Cần đỏ ửng, hôm nay không biết Hứa Trì đã chọc cô bao nhiêu lần.

Từ sớm sớm ở phòng khám, tới trong xe ô tô, thêm bây giờ....

"Tần Cần, con tới xem tấm này đi..." Vu Ngọc Cẩm gọi cô.

Nghe tiếng Vu Ngọc Cẩm, Tần Cần đẩy tay Hứa Trì, bước nhanh tới.

Bây giờ mẹ chồng tương lai quan trọng hơn anh!!

"Đây là bức tranh Loan Phượng, có ngụ ý tốt, dì định giữ lại cho con và Hứa Trì." Vu Ngọc Cẩm vừa nói vừa cầm bức tranh lên.

Tần Cần hỏi. "Để lại cho con và Hứa Trì?"

Vu Ngọc Cẩm cười gật đầu, thử dò xét, nói. "Đúng vậy, tới khi hai đứa

kết hôn có thể treo ở..."

"Mẹ, hôm nay là lần đầu tiên Tần Cần tới đây, mẹ đừng nói chuyện này."

Hứa Trì khẽ cau mày bước tới cuộn tranh giúp Vu Ngọc Cẩm, nói với Tần Cần. "Sắp được ăn cơm rồi, em đi tìm dì Trân trước đi!"

Tần Cần thấy Hứa Trì có gì đó khác thường, lên tiếng trả lời rồi đi tìm dì Trân.

Trong phòng sách, Hứa Trì đặt bức tranh lên bàn, nói với Vu Ngọc Cẩm. "Mẹ, mẹ đừng quan tâm chuyện con và Tần Cần, chúng con có suy nghĩ và kế hoạch của riêng mình."

Vu Ngọc Cẩm than khẽ, giải thích. "Mẹ biết bây giờ hai đứa đang trong thời kỳ yêu cuồng nhiệt, nhưng chuyện tương lai phải suy nghĩ sớm, nếu không...nói chuyện cùng nhau, Tần Cần đột nhiên bảo nó không muốn kết hôn thì phải làm sao?"

Vu Ngọc Cẩm vẫn còn lo lắng về Tần Cần, dù sao Tần Cần vẫn còn trẻ, lại là người sống độc lập, không giống như những cô gái bước vào cánh cửa hôn nhân sớm.

Vu Ngọc Cẩm vừa dứt lời, ngoài cửa phòng sách đột nhiên vang lên tiếng bước chân, Hứa Trì nhận ra là tiếng bước chân của Tần Cần, vội bước ra mở cửa.

Cửa vừa mở, Tần Cần cũng đã đứng bên ngoài.

"Sao thế? Chạy vội vã như vậy làm gì?" Hứa Trì nghi ngờ hỏi, vừa hỏi vừa vỗ lưng giúp cô thở đều.

Tần Cần điều chỉnh hơi thở, giận dữ nói. "Tiền Giai Nghiên tới!"

Hứa Trì sững sốt, nở nụ cười, thì ra cô chạy tới tìm anh làm "cứu binh".

Vu Ngọc Cẩm đứng bên cạnh cũng nghe thấy, đi lên trước khoác áo, nói. "Hai đứa đừng đi ra ngoài, để mẹ ra nói chuyện với nó."

Tần Cần nhìn bóng lưng Vu Ngọc Cẩm tới sảnh trước, nhỏ giọng hỏi

Hứa Trì. "Không phải dì rất thích Tiên Giai Nghiên sao?"

Cái tư thế hiên ngang vừa rồi của Vu Ngọc Cẩm dĩ nhiên là đi giúp cô xả giận.

Tần Cản càng nghĩ càng mù mờ.

-----oOo-----

Chương 34

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiên Giai Nghiên đứng ngoài cửa, mặc dù dì Trân không nói gì nhưng cô ta cảm thấy thái độ của dì Trân hôm nay khác hẳn với mọi ngày.

Trước đây dì Trân sẽ mời cô vào trong, thậm chí khi cô ta ngồi trong phòng khách còn chạy đi pha trà cho cô ta. Hôm nay chỉ bảo cô ta đứng ngoài cửa đợi, không thấy người đâu.

Trong lòng Tiên Giai Nghiên suy nghĩ đủ thứ, nhìn ra bên ngoài, cách đó không xa có một chiếc xe ô tô, đó không phải là xe của Hứa Trì.

Chẳng lẽ trong nhà có khách? Thế nên mới không cho cô ta vào? Hơn nữa Vu Ngọc Cẩm cũng đang giận cô ta, lần trước cô ta nhờ đồng nghiệp lấy địa chỉ nhà Hứa Trì, còn tùy tiện tới...

Khi Tiên Giai Nghiên đang suy nghĩ lung tung, Vu Ngọc Cẩm tới.

"Dì Ngọc Cẩm." Tiên Giai Nghiên cười ngọt ngào, gọi tên bà.

Vu Ngọc Cẩm cười cho có lệ, còn không bảo cô ta đi vào trong, hỏi. "Hôm nay không phải cuối tuần, không đi làm sao?"

Ngụ ý là, hôm nay cô ta không nên xuất hiện ở đây.

Tiên Giai Nghiên giả vờ như nghe không hiểu, nở nụ cười bước lên hai bước, nói. "Hôm nay cháu được nghỉ, bạn của cháu mới đi Nhật về, tặng cháu vài món đồ, cháu biết dì thích ăn đồ ngọt nên mang tới đây."

Tiền Giai Nghiên vừa nói vừa nâng hộp quà trên tay, đều là mấy hộp chocolate được đóng gói kỹ.

Vu Ngọc Cẩm liếc nhìn, không nói gì. Nếu như Tiền Giai Nghiên đã tới đây, có vài lời nói nên nói trước mặt thì mới tốt.

"Vào trong trước đi."

Tiền Giai Nghiên vâng dạ, đi theo Vu Ngọc Cẩm vào trong phòng khách, không thấy có ai ở bên trong, hỏi Vu Ngọc Cẩm. "Dì Ngọc Cẩm, cháu thấy có một chiếc xe đỗ bên ngoài... Trong nhà có khách sao?"

"Không có."

Hứa Trì và Tần Càn không tính là khách.

Tiền Giai Nghiên thấy hôm nay Vu Ngọc Cẩm nói rất ít, cũng không đơn đả như trước kia, ngồi xuống ghế salon.

Vu Ngọc Cẩm không muốn làm lỡ thời gian, mở miệng nói thẳng. "Giai Nghiên, chắc là do hôm đó ở trong điện thoại dì không nói rõ với cháu..."

"Dì Ngọc Cẩm, cháu hiểu ý của dì." Tiền Giai Nghiên chủ động nói, làm vẻ như tủi thân. "Cháu biết Hứa Trì và Tần Càn bên nhau, nhưng cháu thích Hứa Trì nhiều năm như vậy rồi, cháu..."

"Giai Nghiên." Vu Ngọc Cẩm ngồi đối diện cắt đứt lời cô.

"Chuyện tình cảm không phải một người quyết định là được, cả hai người phải có tình mới thành một đôi." Giọng nói Vu Ngọc Cẩm có chút tức giận, đè nén xuống mới nói tiếp. "Trước đây cháu luôn tới chơi với cô, chưa từng nhắc tới chuyện Hứa Trì có thích cháu hay không, khiến cô đơn phương xác nhận quan hệ của hai đứa, cháu muốn giải thích thế nào?"

Nghe Vu Ngọc Cẩm hỏi, Tiền Giai Nghiên không trả lời.

"Có mấy lần Hứa Trì nói với dì nó và cháu chưa xảy ra chuyện gì, chỉ là bạn học bình thường, cũng không phải bạn bè. Sao cháu lại lừa dì? Cháu

nói hai đứa chỉ cãi nhau?"

Vu Ngọc Cầm nói xong không khỏi cười khẽ. "Sau này dì mới hiểu, nhưng cũng nhắm mắt làm ngơ, chuyện tình cảm của hai đứa hai đứa tự quyết định, dì cho cháu cơ hội, cũng không ngăn cản cháu làm bất cứ chuyện gì, đúng không?"

Sau khi Tiền Giai Nghiên bị vạch trần, trên mặt viết đầy ba chữ "không cam lòng".

"Không phải dì không thích Tần Cần sao? Sao bây giờ dì lại bảo cháu rời xa Hứa Trì? So với Tần Cần, cháu còn giỏi hơn cô ấy mấy lần." Tiền Giai Nghiên nói.

"Dì Ngọc Cầm, vì Hứa Trì nên cháu mới về nước, nếu không....sao cháu có thể bỏ tất cả chuyện ở Anh, không cần công việc, quay về đây..." Tiền Giai Nghiên vừa nói vừa rơi nước mắt.

"Chuyện lúc trước dì không nhắc lại, đó là vì Hứa Trì vẫn còn độc thân, cháu vẫn có thể theo đuổi." Vu Ngọc Cầm đứng dậy, giọng nói nghiêm túc. "Bây giờ Hứa Trì đã có người mình yêu, cho dù là ai cũng không thể lấy cái cớ theo đuổi để chen chân vào chuyện tình cảm của người khác."

Dì Trân đang ở trong nhà bếp nghe tiếng cũng chạy tới.

"Sau này cháu tới thăm dì cũng được, dì có thể xem cháu như những cô gái khác, còn những chuyện khác, cháu đừng suy nghĩ nhiều."

Vu Ngọc Cầm nói hết lời cũng bảo dì Trân tiễn khách.

Tiền Giai Nghiên không ngờ hôm nay tới đây bản thân lại bị xem như cái gai trong mắt người ta, mấy câu Vu Ngọc Cầm vừa nói, còn có ý ám chỉ cô ta là kẻ thứ ba xen vào trong chuyện tình của Hứa Trì và Tần Cần, giọng điệu còn rất châm biếm.

"Tiền tiểu thư, mời đi bên này." Dì Trân giơ tay chỉ, ý bảo cô ta ra khỏi cửa.

Trong phòng sách.

Tần Cần sốt ruột chờ đợi, muốn tới phòng khách thăm dò kết quả nhưng bị Hứa Trì kéo lại.

"Lát nữa hẵng ra." Hứa Trì khẽ nói.

Tần Cần mấp má môi, bất đắc dĩ nói. "Được rồi."

Mới rồi cô và Tiền Giai Nghiên không gặp nhau, chỉ nghe được giọng của dì Trân bên ngoài cửa. "Là Giai Nghiên sao? Cháu chờ một lát."

Thấy Tần Cần ngồi ngoài phòng khách nên dì Trân mới đi tìm Vu Ngọc Cẩm.

Tần Cần dựa vào khung cửa phòng sách, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, vừa kéo ống tay áo của anh vừa "lòng dạ hẹp hòi" nói. "Sao lúc nào Tiền Giai Nghiên kia..."

Hứa Trì nắm tay cô, khẽ cười. "Trước đây mẹ anh mắc bệnh cao huyết áp, phải vào bệnh viện, trùng hợp lại nằm bệnh viện mà Tiền Giai Nghiên làm việc, thường xuyên qua lại nên quen biết mẹ anh."

Tần Cần bĩu môi, nắm tay anh. "Thường xuyên qua lại... Chắc chắn là thường xuyên tới tìm mẹ anh hỏi han ân cần."

Ăn dặm rồi.

"Sau này em muốn tới đây hay ở đây cũng được." Hứa Trì vừa nói vừa dùng tay nâng cằm Tần Cần, thấy khuôn mặt ăn dặm chua của cô, không nhịn được cười.

"Anh còn cười!" Tần Cần đỏ mặt, không vui nói. "Ai biết hôm nay sao cô ta lại tới đây, có lẽ là "giao hàng tận nhà" đấy, gặp phải thời gian tốt...vừa lúc anh cũng ở đây."

Hứa Trì nghe cô nói, mím môi cười. "Em đấy, không quan tâm anh nhiều hơn một chút sao? Trước đây anh không thèm quan tâm đến cô ta, bây giờ cũng không, tương lai càng không."

Anh vừa dứt lời, Tần Cần chưa kịp vui mừng đã nghe thấy tiếng đồ đạc bị vỡ bên ngoài.

Tần Cần sững sốt nắm chặt tay Hứa Trì, hỏi. "Không phải đánh nhau rồi chứ?"

Hứa Trì cũng nghe tiếng đồ vỡ ngoài phòng khách, cũng không cản Tần Cần ra ngoài.

Tần Cần chạy ra ngoài phòng khách, đập vào mắt là mảnh vỡ của bình hoa bằng gốm, còn cả Tiền Giai Nghiên đang tức đến đỏ mặt.

Tiền Giai Nghiên đứng trước mặt Vu Ngọc Cầm nên không thấy Tần Cần đi ra, tiếp tục nói. "Nếu như không phải vì Hứa Trì, sao nửa năm nay tôi phải thường xuyên tới đây, phí hết tâm tư để đi vui vẻ. Dì cho rằng tất cả mọi người đều thích cầm kỳ thi họa sao? Dì cho rằng dì là ai?"

"Tiền tiểu thư, cô đừng như vậy." Dì Trân vòng qua mảnh sứ vỡ, cố gắng bảo Tiền Giai Nghiên dừng lại.

Tiền Giai Nghiên đẩy tay dì Trân ra, cười lạnh, nói. "Dì còn nói viện trưởng mắng tôi, nói tôi tiết lộ hồ sơ bệnh nhân, chạy tới cửa quấy rối? Nếu không phải vì nửa năm nay dì không nói với tôi, sao tôi phải nhờ hết người này người kia chứ! Trước đây dì còn bảo tôi được, bây giờ thì sao? Bây giờ Tần Cần xuất hiện, dì bảo tôi đừng chen chân vào?"

Tiền Giai Nghiên nói xong, y hệt như một người mắc bệnh tâm thần, Vu Ngọc Cầm đứng bên cạnh sắc mặt vô cùng khó coi.

Tần Cần tỉnh táo lại, khẽ chửi thầm một tiếng, sai bước tới chắn trước mặt Vu Ngọc Cầm, dùng sức đẩy cô ta ra, mắng. "Cô bị bệnh à? Nói chuyện với người bề trên thế sao?"

Tiền Giai Nghiên thấy Tần Cần không biết từ đâu chui ra, vừa giật mình vừa định mắng lại, Hứa Trì đã bước tới.

"Là tôi khiếu nại cô đấy, có chuyện gì?"

Giọng Hứa Trì rất lạnh, mặc dù Tần Cần không thấy ánh mắt anh nhưng cũng cảm giác được anh đang tức giận.

Tiền Giai Nghiên lùi về sau một bước, bình tĩnh nói. "Hứa Trì, em và anh học cùng trường với nhau, cùng thực tập chung một bệnh viện..."

"Đủ rồi, tôi có cần cô đếm đâu?" Hứa Trì không có hứng thú nghe mấy lời nói nhảm của cô ta, híp mắt nói. "Khi học cùng trường, cô còn bảo với phụ đạo viên chúng ta yêu nhau, dọn vào khu nhà tôi ở, sáng hôm sau tôi đã dọn đi."

"Khi thực tập ở bệnh viện, cô ở khoa ngoại, tôi ở khoa răng hàm mặt, giáo sư luôn nhắc nhở tôi đừng vì yêu đương mà bỏ lỡ chuyện công việc, sau này tôi mới biết cô luôn nói mấy câu không nên nói với các bác sĩ, y tá bên khoa răng hàm mặt."

"Năm nay khi tôi về nước làm việc, rõ ràng cô bị bệnh viện ở Anh đuổi nên mới về đây, cô lại nói với mọi người cô xin về nước là vì tôi...Tiền tiểu thư, xin hỏi cô, đây là cách cô theo đuổi tôi sao?"

Tần Cần đứng sau lưng Hứa Trì lắng tai nghe tất cả, càng nghe càng giận.

Đang định nói chuyện, đột nhiên Tiền Giai Nghiên lại khóc nức nở.

Tần Cần liếc mắt nhìn cô ta, bước lên vài bước, đứng trước mặt Hứa Trì. "Tiền Giai Nghiên, đến giờ này rồi mà còn muốn diễn nữa à?"

Tiền Giai Nghiên nghe Tần Cần nói vậy, không khóc nữa, trừng mắt nhìn Tần Cần. "Có loại anh nào thì có loại em đó."

Tiền Giai Nghiên kéo tay Hứa Trì, hỏi anh. "Hứa Trì, anh thích cô ta đến thế sao?"

Tiền Giai Nghiên này nói hai, ba câu đã giẫm phải cái đuôi của Tần Cần.

Tần Cần vén tay áo lên đánh cái tay đang kéo Hứa Trì, hất cằm nói. "Thứ nhất, tôi thế đấy, Hứa Trì thích tôi như vậy đấy."

"Thứ hai, anh tôi thế nào? Nếu anh ấy cũng chửi cô, vậy tôi phải cảm ơn trời cảm ơn đất, anh tôi đâu có sai."

"Thứ ba..."

Tần Cần vừa nói vừa đặt ngón trỏ lên vai Tiền Giai Nghiên. "Tính tôi không tốt, tốt nhất đừng đụng vào người thuộc về tôi, một người cũng không được."

Tần Cần nói xong đẩy cô ta ra ngoài cửa, cuối cùng còn không quên châm chọc một câu. "Thái độ nói chuyện với dì ấy mà, tôi đề nghị cô nên giữ lại để dùng cho chuyện múa quảng trường khi về già, đảm bảo không ai dám giành chỗ múa với cô."

-----oOo-----

Chương 35

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Cạch" một tiếng, Tần Cần nhanh nhẹn đóng cửa lại, lồng ngực phập phồng. Nếu không phải bây giờ không hợp, Tần Cần còn muốn vung mạnh tay tát chết cô ta!!

Tần Cần xoay người lại, thấy sắc mặt Vu Ngọc Cẩm trắng bệch, cơ thể lung lay.

Tần Cần vội vàng chạy lại hai ba bước giúp Hứa Trì đỡ tay Vu Ngọc Cẩm. "Dì, dì đừng quan tâm tới Tiền Giai Nghiên, loại người như thế không cần quan tâm đâu ạ."

Vu Ngọc Cẩm nắm chặt tay Tần Cần, cảm thấy thở không được, vội vàng nói với dì Trân. "A Trân, lấy thuốc hạ huyết áp cho tôi."

Dì Trân nghe tiếng vội vàng thả mấy mảnh gôm xuống, đứng dậy đi tìm thuốc.

Hứa Trì đi trước dì Trân một bước, tìm được thuốc hạ huyết áp đặt trong tủ thuốc ở bàn trà, cầm ly nước ấm dì Trân đưa tới, cho Vu Ngọc Cẩm

uống thuốc.

Tần Cần ngồi cạnh Vu Ngọc Cẩm không dám thở mạnh, sợ Vu Ngọc Cẩm xảy ra chuyện gì, dù sao cái thái độ mới ròi của cô đối với Tiền Giai Nghiên quả thật không giống tiểu thư khuê các.

Nghĩ vậy, Tần Cần sờ tay vịn sofa cố gắng đứng dậy.

Vu Ngọc Cẩm đè tay Tần Cần, ngẩng đầu nói với Hứa Trì. "Con đi giúp dì Trân dọn cơm đi! Sắp tới giờ ăn cơm rồi."

Hứa Trì để ly nước xuống bàn, nhìn Tần Cần vài lần mới đi vào nhà bếp.

Bên ngoài phòng khách chỉ còn lại Tần Cần và Vu Ngọc Cẩm, tuy mắt cô không dám nhìn Vu Ngọc Cẩm nhưng vẫn cứ thẳng thắn nói ra.

"Dì ơi...Vừa ròi con nóng nảy quá, bình thường con không như thế đâu, thật sự..." Tần Cần không dám nói lung tung, chỉ thừa nhận "sai lầm" của mình.

Nhìn Tần Cần nhận sai như con cừu nhỏ, Vu Ngọc Cẩm nở nụ cười.

Nghe tiếng bà cười, Tần Cần càng không dám lên tiếng.

"Hứa Trì từng nói con khác với những cô gái khác, bình thường dì còn suy nghĩ, con đâu có lực hấp dẫn lớn như vậy..." Vu Ngọc Cẩm nghiêng người nhìn Tần Cần, mím môi cười, nói. "Mãi tới vừa ròi con xắn tay áo dọa người ta, dì biết tại sao Hứa Trì lại thích con rồi."

Tần Cần chớp mắt, không hiểu. "Tại sao ạ?"

Vu Ngọc Cẩm ho nhẹ hai tiếng, tựa vào ghế sofa, dịu dàng nói. "Bởi vì con chân thành, can đảm, dì ngại mặt mũi nên không muốn nói mấy câu khó nghe đánh mất thân phận mình, cho nên dì không biết làm sao với cô ta, còn con lại giống như một cây ớt nhỏ, nói vài câu đã khiến người nhìn thỏa nguyện."

Cõ lẽ vì bối cảnh gia đình của Vu Ngọc Cẩm, bà luôn tuân thủ theo hành vi của "tiểu thư khuê các", còn Tần Cần thì khác,

Tần Cần xem như là đã nghe rõ, Vu Ngọc Cẩm yêu quý cô! Thật sự yêu quý cô rồi!

"Tần Cần, dì nghe Hứa Trì nói mợ con muốn hẹn ăn cơm với dì phải không? Ngày mai nhé?" Vu Ngọc Cẩm đột nhiên nhắc tới chuyện này.

"Dạ?" Tần Cần sững sốt, lập tức nhớ tới cuộc gọi tối hôm qua, vội vàng xoa tay, nói. "Không cần gấp đâu ạ, mợ con chỉ nói vậy thôi, mợ ấy không gấp lắm."

Vu Ngọc Cẩm nở nụ cười, kéo tay cô. "Nhưng dì gấp mà."

Vu Ngọc Cẩm nói xong tháo chiếc vòng ngọc trên cổ tay trái xuống, đeo cho Tần Cần.

Hình ảnh này Tần Cần đã thấy trong TV rất nhiều lần, không ngờ có một ngày bản thân cô lại trở thành "nhân vật chính", thậm chí cô còn biết câu tiếp theo mà Vu Ngọc Cẩm muốn nói.

"Dì, dì ơi! Nó quý giá quá! Cái vòng tay này quá quý giá ạ!" Tần Cần đi trước một bước, nói ra lời thoại trong phim.

Vu Ngọc Cẩm không cho cô tháo xuống, giả vờ nghiêm túc nói. "Vật này không phải đồ gia truyền gì cả, để con đeo là tỏ ý dì đã chấp nhận con rồi."

Tần Cần nuốt một ngụm nước bọt, khẽ nói. "..."

"Dì chỉ hỏi một câu thôi, con đeo hay không đeo?" Vu Ngọc Cẩm giả vờ cương quyết.

"Đeo, con đeo ạ..."

Tần Cần vừa nói vừa đưa chót vòng qua để Vu Ngọc Cẩm cài giúp cô.

Vu Ngọc Cẩm cúi đầu cong khóe miệng, xem ra bà cũng sắp thấy hết tính nết của Tần Cần rồi.

Nhìn cái vòng ngọc nặng trĩu trong tay, trong lòng Tần Cần thấy hơi phức tạp.

Ăn cơm tối xong, Tần Cần ngồi vị trí ghế phụ, nhìn Vu Ngọc Cẩm đang nhỏ giọng nói với Hứa Trì chuyện gì đó.

Mới rồi trên bàn cơm, Vu Ngọc Cẩm đối xử với cô rất tốt, Tần Cần được xem như "sủng mà lo sợ"...

Tần Cần mới nghĩ tới đã muốn thở dài một hơi, cúi đầu nhìn vòng ngọc trên cổ tay, đeo một lúc lâu, bây giờ vòng ngọc vẫn còn ấm áp, không có cảm giác lạnh như băng.

Tuy cô không hiểu về ngọc nhưng nhìn ánh sáng long lanh của chiếc vòng ngọc này, hẳn là Vu Ngọc Cẩm đã đeo rất nhiều năm rồi.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Hứa Trì đã ngồi vào ghế lái, Tần Cần vội vàng thò người ra nói tạm biệt với dì Trân và Vu Ngọc Cẩm.

Hứa Trì nổ máy xe, Tần Cần len lén nhìn về sau, nhỏ giọng hỏi anh. "Vừa rồi anh nói gì với mẹ anh thế?"

"Mẹ bảo đã hẹn dì Cao rồi, tối mai chúng ta cứ tới là được." Hứa Trì giải thích.

"À..." Tần Cần gật đầu, ánh mắt nhìn chiếc vòng ngọc trên tay, vừa cười vừa giơ tay lên cho anh xem. "Nhìn đi! Anh biết đây đại diện cho gì không?"

Khi Tần Cần hỏi chuyện này, vẻ mặt có vài phần đắc ý.

Hứa Trì nở nụ cười, nắm tay cô, nói. "Đại diện cho việc mẹ anh chấp nhận người con dâu này."

Mới nghe đến chữ "con dâu", Tần Cần lại bắt đầu đỏ mặt, ho khan rồi nói. "Gì, gì mà con dâu chứ, anh nói lung tung..."

Tần Cần nói xong cầm hộp chocolate lên, mới rồi Vu Ngọc Cẩm bảo cô mang đi.

"Tiền Giai Nghiên không mang đồ về à?" Hứa Trì cau mày hỏi.

Tần Cần gật đầu, vừa bóc vỏ vừa nói thəm. "Cô ta biết dì bị cao huyết áp mà lại còn tặng dì chocolate, không biết nghĩ thế nào..."

Tần Cần vừa nói vừa tức giận cắn một miếng.

Ừm...ăn ngon lắm.

Xe chạy về phía trước, Hứa Trì kéo bàn tay nhỏ bé của cô, dịu dàng hỏi.
"Em biết ngày mai chúng ta đi ăn cơm đại diện cho chuyện gì không?"

"Đại diện cho chuyện gì?"

Đèn đỏ, Hứa Trì phanh xe lại, nhìn co. "Đại diện cho...quan hệ của chúng ta không còn đơn giản là yêu nhau nữa."

Tần Cần nhìn thẳng vào đôi mắt sâu của anh, mặc dù đèn đường mờ tối nhưng cô vẫn thấy được sự thay đổi trong mắt anh.

Tần Cần liếm môi dưới, đáp lại. "...Vậ anh biết, bây giờ tỉ lệ ly hôn rất cao..."

Hứa Trì nghe cô nói, không khỏi ngẩn ra, lập tức cúi đầu cười. "Bây giờ kết hôn thì hơi vội, nhưng nếu như em muốn như vậy, anh cũng không ngại."

Xem ra là cô nghĩ quá nhiều rồi.

Hứa Trì nắm tay cô, nhìn vòng ngọc trên tay, khẽ hỏi. "Em muốn kết hôn sao?"

Hứa Trì nhìn cô, bổ sung thêm. "Kết hôn với anh."

Tần Cần nuốt nước miếng, chuyện này cô vẫn chưa nghiêm túc suy nghĩ, nhưng cô không muốn từ chối...

Bầu không khí lúng túng xuất hiện, điện thoại Tần Cần đột nhiên đổ

chuông.

Tần Cần lấy điện thoại từ trong ví ra, vừa nhấn nút nghe vừa sờ lỗ tai.
"Alo?"

"Chị Tần Cần, xảy ra chuyện lớn!" Giọng nói của A Huy ở đầu dây bên kia có hơi bối rối.

"Xảy ra chuyện gì? Có người gây rối quán à?" Tần Cần cũng thấy gấp.

A Huy đứng trong ngõ ở nhà kho phía sau, mồ hôi chảy đầy trán, nói.
"Không phải, là chuyện bên nhà kho...Nhà kho bị trộm đột nhập!"

Nhà kho? Tần Cần nhíu mày, từ trước tới nay trong nhà kho vẫn luôn chứa rượu, chẳng lẽ có người trộm rượu?

"Mất mấy thùng rượu? Có báo cảnh sát không?" Tần Cần hỏi xong lập tức nói với Hứa Trì. "Tới quán bar đi anh."

"Vẫn chưa báo cảnh sát, em nhìn một lượt rồi, mất khoảng 3 thùng rượu, còn có..." A Huy đột nhiên dừng lại.

"Còn mất gì nữa? Nói mau lên."

"Không thấy "Hắc Tử"..."

Nghe A Huy nói vậy, Tần Cần lập tức ngăn người, một lúc sau mới lấy lại bình tĩnh. "Tôi đến ngay."

-----oOo-----

Chương 36

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Cần cúp điện thoại, vẻ mặt có hơi hoảng sợ.

"Sao thế? Quán bar bị mất đồ sao em?" Hứa Trì vừa hỏi vừa nắm tay cô, cố gắng an ủi cô.

Tần Cần quay đầu nhìn anh, vành mắt đỏ ửng, cố gắng để giọng nói của mình trở nên bình thường. " "Hắc Tử" bị trộm rồi."

Hứa Trì nghe Tần Phóng nói Tần Cần rất thương yêu "Hắc Tử", khi cha mẹ nuôi của Tần Cần qua đời, tất cả vui mừng hay buồn tủi, cô và Hắc Tử luôn cùng nhau trải qua.

Trong lòng Hứa Trì cũng không an ủi cô nhiều, đạp chân ga chạy nhanh tới quán bar.

Trên đường đi, Tần Cần luôn suy nghĩ chuyện ai là kẻ trộm...

Xe đậu trước cửa quán bar, Tần Cần cởi dây an toàn, đẩy cửa xe ra, hít sâu một hơi.

Xuống xe, cô đứng bên ngoài chờ Hứa Trì khóa xe, điện thoại di động vang lên, là A Huy gọi cho cô.

"Tôi đang đứng trước cửa quán bar rồi." Tần Cần vừa nói vừa nhìn về phía cửa quán bar, lo lắng hỏi. "Nhà kho tầng hai không bị mất gì chứ?"

Quán bar có hai nhà kho, sau nhà kho lầu một có một ngõ hẻm, thuận lợi cho việc vận chuyển đồ đạc, nhà kho lầu hai hay chủ yếu chứa một số đồ dùng, vật phẩm các phòng bao cần dùng.

Tần Cần vừa nói vừa nhíu mày. "Chuyện này rất khó nói, không ai biết kẻ trộm muốn trộm thứ gì..."

Lời vừa dứt, Hứa Trì đã tới.

"Tôi vào ngay đây, gặp nhau rồi nói." Tần Cần cúp điện thoại.

Hai người sóng vai bước về phía nhà kho tầng một, chưa đi được mấy bước, Tần Cần đã chú ý tới người đàn ông kỳ lạ đứng ngoài cửa quán bar, chỉ đứng trước cửa đi qua đi lại quan sát, không có ý muốn vào trong.

Tần Cần bước chậm lại, híp mắt nhìn kỹ người đàn ông trước mặt.

Mũ lưỡi trai màu đen, áo khoác và áo trong màu đen, thậm chí còn đeo cả kính râm màu đen.

"Bây giờ đã 8 giờ tối, còn đeo kính râm làm gì..." Tần Cần vừa lẩm bẩm vừa đi lên trước, cô mới tới gần, người đàn ông nọ đã muốn đi.

"Này anh kia!" Tần Cần hô to, kéo người kia lại trước khi người đó kịp chạy!

"Buông tôi ra." Người đàn ông mặc đồ đen giữ chặt vành mũ, cố gắng thoát khỏi tay cô.

Tần Cần nắm chặt áo người kia, nghiêm túc hỏi. "Nói! Anh ở đây lén lén lút lút làm gì?"

Người đàn ông mặc đồ đen không cố gắng tránh thoát nữa, giải thích với cô. "Tôi đi ngang qua, không được à?"

"Nhìn anh giống như một tên trộm! Trộm không được đi qua đây!" Tần Cần vừa nói vừa kéo mũ người đàn ông xuống.

Hứa Trì đứng bên cạnh đột nhiên mở miệng. "Chờ một lát..."

"Trâu Thành?" Hứa Trì đọc một cái tên, sau đó kéo mũ người kia xuống.

Trâu Thành thấy Hứa Trì, ngạc nhiên hỏi. "Ồ? Sao ông ở đây?"

"Lời này tôi phải hỏi ông mới phải." Hứa Trì buông tay ra.

Tần Cần thấy có hơi mờ mịt, bổ sung. "Anh, anh đừng tưởng rằng là người quen thì tôi sẽ thả anh ra."

Nghe cô nói, Hứa Trì bật cười.

Anh kéo tay Tần Cần lại, nhìn quần áo của Trâu Thành bị kéo lộn xộn, giải thích. "Trâu Thành, cảnh sát sẽ không phạm pháp, đúng không? Hả?"

Tần Cần sững sốt một lát, giờ mới hiểu ra. Thì ra người đàn ông thần bí này là một cảnh sát.

Trâu Thành lúng túng sửa sang lại quần áo, nhìn Tần Cần, tự giới thiệu bản thân mình. "Chào cô, tôi là Trâu Thành, cũng xem như là bạn bè của Hứa Trì."

Trâu Thành vừa nói vừa tức giận liếc mắt nhìn Hứa Trì.

"Gặp được ông ở quán bar, tôi thật sự thấy ngạc nhiên..." Trâu Thành trêu chọc.

Hứa Trì không thèm trả lời anh ta, ôm vai Tần Cần giới thiệu. "Đây là Tần Cần, bạn gái tôi."

Trâu Thành sờ cằm, đột nhiên nghĩ ra. "À, trách không được, có bạn gái rồi nên ở đây cũng không có gì lạ."

Tần Cần nhìn hai người, biết mình nhận lầm người ta thành tên trộm, ngượng ngùng nói. "Xin lỗi, tôi tưởng anh trộm đồ..."

Trâu Thành nhún vai, cũng không thèm để ý, bắt được trọng điểm trong lời nói của cô.

"Quán cô bị trộm à?"

Tần Cần sững sốt, lập tức cầm tay Hứa Trì, nói. "Đúng, đúng, trùng hợp anh cảnh sát lại cũng ở đây."

"Quán bar của tôi bị trộm mấy thùng rượu, còn cả xe máy của tôi nữa, anh có thể điều tra giúp được không?" Tần Cần nghiêm túc nói với Trâu Thành.

Trâu Thành không cười nữa, nghiêm túc nói. "Phải lập án mất trộm mới điều tra được, bây giờ tôi có thể theo cô vào trong xem xét một lát."

Tần Cần đưa hai người vào trong nhà kho.

Trâu Thành đi bên cạnh Hứa Trì, nói. "Ông có bạn gái khi nào thế? Tôi nghe nói bạn gái ông rất nổi tiếng ở đây..."

"Mấy tháng không gặp, sao ông lăm chuyện thế?"

"..."

Được rồi, chuyện Hứa Trì xuất hiện ở cửa quán bar đã đủ ngạc nhiên rồi, anh ta còn dám hỏi gì nữa đây.

Anh Tử đang đứng trước cửa nhà kho chờ Tần Cần, thấy Tần Cần và Hứa Trì đi vào, bên cạnh còn có một người đàn ông không biết là ai.

Tần Cần không lăm lời nói ra thân phận của Trâu Thành, đi vào trong nhà kho, hỏi. "A Huy đâu rồi?"

Vừa dứt lời, A Huy đã về.

"Chị Tần Cần, nhà kho trên tầng không bị mất gì, chắc là cạy cửa vào nhà kho ở đây, trộm xong rồi đi luôn."

Hứa Trì đi tới, thấy vết bánh xe trong nhà kho, hỏi. "Báo cảnh sát chưa?"

Anh Tử và A Huy liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu nói. "Không dám báo cảnh sát."

"Sao lại không báo cảnh sát?" Trâu Thành cau mày hỏi.

Tần Cần gẩy tóc, chủ động giải thích. "Bây giờ trong quán bar có rất nhiều khách, nếu cảnh sát tới đây, qua hôm nay không biết bên ngoài lại nói gì về quán bar..."

Trên con phố này có ít nhất 3 quán bar, nếu chuyện quán bar bị trộm được nói ra ngoài, chắc hẳn sẽ biến thành trong quán bar buôn bán thứ gì đó...

Tần Cần hít sâu một hơi, đi ra ngoài nhà kho, nhìn camera lắp ở hẻm. "Xem camera chưa?"

"Bảo mấy người đi xem rồi." A Huy vừa nói vừa dẫn bọn họ đi tới cửa

sau của quán bar, vào trong phòng quan sát.

Hứa Trì đi bên cạnh Tần Cần, nắm tay cô ý bảo cô đừng lo lắng.

Tần Cần gật đầu, mọi người đi vào trong phòng quan sát, trong lòng cô cũng suy nghĩ rõ ràng.

"Chiều nay ai là người cuối cùng vào trong nhà kho?"

Trước 6 giờ chiều, nhân viên quán bar phải tới đông đủ, 3 giờ mọi người đã tới đây làm, khoảng thời gian từ 3 giờ đến 6 giờ là thời gian nhân viên ra vào nhà kho nhiều nhất.

"Là em." A Huy giơ tay lên, lại gần nói. "Em chắc chắn mình đã khóa cửa kỹ, cũng khóa "Hắc Tử" lại rồi."

Tần Cần mím môi, chìa khóa xe vẫn đang nằm trong tay cô, chẳng lẽ xe bị người tay cạy khóa rồi dắt đi?

"Chị Tần Cần, hình như là hai người kia." Anh Tử nhân nút tạm dừng, gọi mọi người tới xem.

Trâu Thành là người đầu tiên chạy lại.

Chỉ thấy hai người đàn ông, một cao một thấp lần lượt đi vào trong hẻm, còn cố ý đội mũ áo khoác lên, dáng vẻ hèn mọn, trước khi bọn họ lấy búa và cờ lê ra, ai cũng thấy hai người họ có vấn đề.

Hai tên trộm cố gắng bẻ khóa, phí mất mấy phút mà vẫn chưa bẻ được, vì vậy chúng cầm búa đập khóa.

Nhìn hai tên trộm rón rén đi như mèo vào bên trong, đầu tiên là chuyển mấy thùng rượu, qua hai phút lại quay về dắt "Hắc Tử" ra ngoài, tên trộm cao cố gắng đẩy xe, tên trộm lùn có hơi phách lối, đóng đưa xích khóa xe trước camera.

"Chờ đã."

Tần Cần nhún lùi lại. "Phóng to gương mặt tên lùn lên đi."

Nhân viên lập tức phóng to, mặc dù không nét nhưng vẫn thấy rõ ngũ quan của tên trộm lùn.

Tần Cần híp mắt, định mở miệng nói chuyện đã nghe A Huy nói. "Em nhớ ra rồi! Tên này là đàn em của Lý Càn."

-----oOo-----

Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước khi A Huy nói, Tần Cần cũng đã nhận ra.

Tại sao Lý Càn lại bảo đàn em của mình tới trộm xe?

Khi Tần Cần đang nghi ngờ, Hứa Trì đã nhếch môi, lạnh nhạt nói. "Anh nghĩ, trộm xe chỉ là ý định nhất thời."

Nghe anh nói, Tần Cần nhìn anh, hỏi người lại. "Tại sao anh lại nói vậy?"

"Hứa Trì nói đúng đấy!" Trâu Thành chen lời, nghiêm túc giải thích.

"Hai tên trộm này rất ngu ngốc, nếu như ngay từ đầu đã muốn tới trộm xe, có gì phải tốn công mang mấy thùng rượu ra ngoài? Hơn nữa lần đầu tiên khi bọn họ rời khỏi đây còn "có tâm" đóng cửa nhà kho lại, nếu như trộm xe thì mở cửa ra không dễ hơn sao?"

Nói có lý.

"Mục đích họ tới đây là trộm rượu, trộm xe chỉ ý muốn nhất thời, tiện tay trộm..." Hứa Trì vừa nói vừa nhìn Tần Cần, hỏi cô. "Lần trước gặp được Lý Càn, anh nhớ trên người anh ta có mùi dầu máy."

Tần Cần cau mày gật đầu. "Lý Càn mở cửa hàng sửa xe, rất am hiểu về xe...."

Nghe thế, Trâu Thành cũng không tò mò tại sao hai người kia lại mở khóa xe thuận lợi như thế.

"Xe của cô rất bắt mắt, chắc hai tên kia không dám để bừa ở đâu đâu..."
Trâu Thành sờ cằm, suy nghĩ một lát, hỏi cô. "Tiệm sửa xe của người tên Lý Càn kia ở đâu?"

Tần Càn lắc đầu nói không biết, Lý Càn kia vẫn không hết hy vọng với Tần Càn, mấy lần còn cho cô danh thiếp bảo cô tới đó sửa xe, lần nào cô cũng xé trước mặt anh ta.

"Em biết, ở phía Đông đường Xương Hòa! Tên là "Tới Càn sửa xe đi!"
A Huy lên tiếng.

Tới Càn sửa xe đi.

Lý Càn ngồi trên nóc một chiếc xe việt dã, ngậm thuốc lá trong miệng, chăm chú quan sát bảo bối "Hắc Tử" của Tần Càn.

"Xe này ngon lắm! Chúng mày làm rất tốt." Lý Càn cười toét miệng.

"Anh Càn, không chỉ trang trí bên ngoài đẹp, đồ trong xe này đều là hàng nhập khẩu đấy." Một người cao gầy ngồi xôm bên cạnh xe, cảm thấy hứng thú với cái xe này.

Lý Càn hừ một tiếng, búng tàn thuốc, nói. "Ai cũng biết Tần Càn xem cái xe này như con cưng, chắc chắn nó cũng không phải loại xoàng."

Tên lùn bước lên trước, nói. "Anh Càn, nhiều đồ tốt như vậy, chúng ta kiếm được không ít tiền đâu."

"Ít nhất phải tới con số này." Tên lùn giơ 5 ngón tay lên, cười tới nỗi thịt trên mặt cũng run theo.

Lý Càn búng tàn thuốc, sờ mũi nở nụ cười. "Vậy thì tháo ra đi! Mẹ kiếp, ông đây phải cho Tần Càn biết ông không dễ chọc."

"Vâng." Tên lùn phụ họa, cầm thùng dụng cụ đi tới.

Lý Càn nhảy xuống, tức giận nói với người cao gầy. "Đóng cửa lại."

"Đi trộm xe mà còn tháo quang minh chính đại à? Mẹ kiếp, đồ không có đầu óc! Ngu ngốc!" Lý Cần chửi bậy xong đi vào trong phòng.

Tên lùn nịnh nọt đi theo Lý Cần vào bên trong, cười hì hì mở một chai rượu mới trộm được cho Lý Cần uống.

"Anh Cần, anh nói xem có khéo hay không, bọn em chỉ muốn trộm mấy chai rượu, không ngờ bảo bối của Tần Cần lại nằm trong nhà kho..."

Lý Cần giơ tay lên tát cho tên đó một cái, mắng. "Trộm cái gì, ông đây thấy hợp nên mới "lấy"."

"Vâng vâng vâng, em thấy hợp nên lấy." Tên lùn nở nụ cười, sợ chọc giận Lý Cần.

Lý Cần dựa vào ghế dựa, hai chân bắt chéo để trên bàn, liếc mắt nhìn đồng hồ, hỏi. "Sao mấy đứa kia chưa về? Bảo bọn nó mua ít đồ nhắm mà chạy lên trời mua à?"

"Đề em gọi cho bọn nó, chắc trên đường về còn buồn đi vệ sinh!" Tên lùn vừa nói vừa lấy điện thoại trong túi ra.

Lý Cần tức điên cả người, quệt miệng nói. "Mau cút đi, bọn nó về thì kêu tao."

"Vâng, vâng, em ra ngoài xem tên kia tháo xe thế nào rồi."

Nói xong, tên lùn đi ra ngoài, còn không quên cài cửa lại.

Lý Cần đứng lên, kéo rèm cửa sổ lại, cầm chai rượu mạnh trên bàn, ngửa đầu uống một ngụm.

Phía bên kia, Tần Cần, Hứa Trì và mọi người đang chạy tới tiệm sửa xe.

Tần Cần xuống xe trước, thấy cái biển "Tới Cần sửa xe" to tướng, bắt đầu chửi bậy.

Tới Cần sửa...Tới Cần sửa....Sửa con mẹ mày!

Hứa Trì đứng bên cạnh cô, chưa đi được mấy bước Trâu Thành đã kéo anh lại.

"Tôi hỏi này, bạn gái ông sẽ không đánh nhau với người ta chứ? Hơn nữa, Lý Càn kia là ai thế?" Trâu Thành phải biết rõ quan hệ của mọi người, nếu như chỉ là bạn bè đùa ác nhau thì sao?

Hứa Trì nhìn cửa cuốn đóng chặt, lạnh nhạt nói. "Nếu như lát nữa đánh nhau ông có giúp một tay không?"

"Tôi á? Xin thôi đi, tôi là cảnh sát, sao giúp ông đánh người được..." Trâu Thành vội vàng lắc đầu, không quên nhắc nhở anh. "Ông đừng quên tôi là cảnh sát phòng chống ma túy, cho dù tôi muốn lo chuyện này nhưng tôi làm cảnh sát ở đây, không đánh nhau được, ông nên rõ chuyện này..."

"Tôi biết." Hứa Trì vừa đi vào cửa sắt lớn ngoài tiệm sửa xe, vừa nhỏ giọng nói. "Nhưng có khi đám người bên trong không biết ông đâu."

Hứa Trì nói hết lời vội đuổi theo Tần Càn.

Trâu Thành kịp phản ứng, nhíu mày lại - Hứa Trì này làm bác sĩ nha khoa quả thật hơi đáng tiếc...

A Huy và Anh Tử cúi người nhìn vào bên trong, thấy hai tên một cao một thấp đang tháo xe, quay lại gạt đầu với Tần Càn, ý bảo chính là nơi này.

Tần Càn tức giận nhìn ngó xung quanh, chốc lát đã tìm được cây gậy bóng chày được dựng ở sát tường.

"Này, bạn gái ông muốn làm gì thế?" Trâu Thành muốn chạy lại ngăn cản lại bị Hứa Trì cản lại.

"Cô ấy biết mình đang làm gì." Hứa Trì không lo lắng Tần Càn gây ra chuyện rắc rối gì, vì cô cũng sợ, nhưng không ai biết mà thôi.

Tần Càn nắm chặt gậy bóng chày trong tay, hít sâu một hơi, không định phá cửa, cô gọi A Huy tới gõ cửa.

A Huy giơ tay vỗ cửa cuốn vài lần, hô to. "Mở cửa -"

Hai người bên trong nhìn nhau một cái, nghĩ có người tới sửa xe, tên lùn không suy nghĩ nhiều, đi tới nhắc cửa cuốn lên.

"Đóng cửa rồi, ngày mai quay lại đi!" Tên lùn tức giận nói.

Cửa cuốn được nâng lên, tên lùn nhìn thấy Tần Cần và mọi người đang đứng bên ngoài.

"Ồ...đây, đây không phải sếp Tần sao? Sao hôm nay..." Tên lùn chột dạ, nói không rõ.

Tên lùn vừa nói vừa giơ tay cản bọn họ, sợ bọn họ vào trong sẽ thấy chiếc xe kia.

Tần Cần cầm gậy bóng chày chỉ vào tên lùn, nói. "Tránh ra, nghe không?"

Trong lòng tên lùn suy nghĩ một chút, bây giờ bên này chỉ có ba người Lý Cần, bên Tần Cần nam nữ đầy đủ, tổng cộng có 5 người.

"Này, sao lại cầm gậy bóng chày thế kia, vừa nhìn đã biết hôm nay sếp Tần giận dữ lắm..." Tên lùn lùi lại mấy bước, cười nói. "Đi vào đi, tôi có bảo không cho vào đâu, đừng giận thế chứ..."

Nghe tiếng, tên cao gầy đang tháo xe thấy Tần Cần mang người tới, lập tức luống cuống, vội ném cờ lê ra.

Cờ lê rơi xuống đất vang lên tiếng chói tai.

Tần Cần nhíu mày, đẩy tên lùn ra, thấy "Hắc Tử" chưa khởi động lần nữa đã bị người ta tháo, linh kiện rơi đầy đất.

"Mày có đầu óc mà đ*o biết dùng à?"

Tần Cần chửi bậy chuẩn bị xông lên, Hứa Trì đã ôm chặt cô.

Hứa Trì liếc mắt nhìn Trâu Thành, anh ta nhanh chóng lấy thẻ cảnh sát

ra, nói. "Bây giờ tôi nghi ngờ hai người có liên quan tới án trộm cắp, thả mọi thứ trong tay xuống, đứng dựa vào tường!"

-----oOo-----

Chương 38

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bình thường "Hắc Tử" chỉ xước một vết Tàn Càn đã đau lòng xót ruột, huống chi là chuyện tháo hết động cơ linh kiện ra ngoài.

"Ai bảo chúng mày tháo ra." Tàn Càn cố gắng ép lửa giận xuống, giọng nói không được thân thiện cho lắm. "Có phải Lý Càn không? Bảo anh ta bò ra đây cho tao."

Hai người một cao một thấp đứng dựa vào tường, còn giơ hai tay ôm đầu, ngồi xổm xuống dưới nói. "Bọn tôi, bọn tôi không biết gì cả..."

Trâu Thành bỏ thẻ cảnh sát vào trong túi, không vui vẻ gì. "Nhìn độ tức giận của hai người cậu, chắc đây cũng không phải lần đầu phải không?"

Hứa Trì lấy cây gậy bóng chày trong tay Tàn Càn rồi mới buông cô ra.

Ngực Tàn Càn phập phồng lên xuống, nhìn linh kiện ở dưới đất, trừng mắt nhìn tên cao gầy. "Mày đây, tháo thế nào thì lắp lại như cũ cho tao."

Tên gầy không dám động đậy, nuốt nước bọt nhìn Trâu Thành.

"Nhìn cái gì, có muốn đi kèm với tội trộm cắp là tội cố ý làm hư hại tài sản của người khác không?" Trâu Thành nói rõ ràng.

Hứa Trì cầm gậy bóng chày, liếc mắt nhìn Anh Tử và A Huy bảo hai người báo cảnh sát, anh đi tới trước mặt tên lùn, gõ gậy bóng chày lên mặt đất, hỏi. "Trong camera ghi lại cảnh hai người trộm rượu, nếu như hai người khai ra người đứng đằng sau, có thể giảm được một nửa hành vi phạm tội, nghĩ kỹ đi."

Tên lùn chỉ biết Tàn Càn có bạn trai là bác sĩ, không biết người trước

mặt mình là bạn trai Tần Cần. Nhìn Hứa Trì và Trâu Thành kẻ xướng người họa, trực giác nói cho hắn biết hai người này là cảnh sát, thế nên mới dọa một cái đã khai ra toàn bộ.

"Hai anh cảnh sát, chúng tôi chỉ là người làm công ăn lương, trên có già dưới có trẻ, chuyện này đừng trách chúng tôi..."

"Nói chuyện chính đi." Hứa Trì cầm gậy bóng chày gõ lên tường.

"Tôi nói, tôi nói! Là Lý Càn bảo chúng tôi đi trộm." Tên lùn sợ bị đánh, hai tay ôm đầu, bán đứng Lý Càn.

Tên cao gầy đang lắp ráp xe, Trâu Thành hỏi hắn ta có phải vậy không, hắn ta gật đầu y như gà mổ thóc.

Tần Cần siết chặt nắm đấm, hỏi bọn hắn. "Lý Càn đâu rồi?"

Tên lùn ngồi xôm bên tường, chỉ lên tầng trên, nhỏ giọng nói. "Anh ấy ở trên phòng làm việc trên tầng."

Tốt lắm Lý Càn, tôi tới Càn sửa xe, hôm nay tôi để cho anh không sửa được.

Tần Cần bước chận lên cầu thang, Hứa Trì đi sau cô, còn không quên quay đầu nháy mắt với Trâu Thành.

Trâu Thành không tình nguyện khoát tay, làm như không thấy gì cả.

Quán sửa xe bên dưới cao 5, 6 mét, nếu người dưới tầng 1 không rống cổ lên kêu, người trên tầng hai không nghe thấy rõ.

Tới khi Tần Cần đá tung cửa đi vào trong, Lý Càn mới giật nảy mình, cuống quýt đẩy ngăn kéo vào.

Trong phòng làm việc đầy khói, người không biết còn tương mấy chục người tụ tập ở đây hút thuốc.

Tần Cần ho khan, giơ tay quạt khói mới thấy rõ thằng khốn Lý Càn.

"Tần Cần? À, khách quý tới." Lý Cần xoay bật lửa trong tay, cười toét miệng.

Tần Cần nở nụ cười lạnh, đi lên phía trước quét hết đồ trên mặt bàn xuống dưới đất. "Đúng thế, đại thiếu gia Lý Cần đây bây giờ trộm đồ cũng thật ngạc con mẹ nó nhiên đấy!"

Thấy Tần Cần đã tìm tới đây, Lý Cần cũng không sợ hãi, liếc mắt nhìn Hứa Trì, khẽ cười. "Em nói xe của em sao? À, đúng đấy, tôi thấy mấy tên mang về đây, thảo nào nhìn quen mắt thế...Hóa ra là của Tần Cần em sao?"

Lý Cần bắt đầu giả vờ.

Lửa giận Tần Cần bùng cháy, lại gằn hỏi. "Mày đúng giả vờ giả vịt nữa! Mày thử đựng tới đồ của tao nữa đi? Hử?"

Lý Cần dựa vào tủ, hai tay giơ cao, huýt sáo nói. "Em đừng khiêu khích tôi, lần này là xe của em, không chừng lần sau ông đây còn mang em về..."

"Bốp"

Một bạt tai rơi vào má trái Lý Cần.

Tần Cần xoa tay, híp mắt nói. "Bố mày không dạy mày thì tao cũng không ngại dạy dỗ mày, một tát này xem như là học phí đi."

Lý Cần bị đánh, giơ tay xoa bên má trái sưng lên, cảm giác đau đớn dần xuất hiện, Lý Cần nắm cánh tay Tần Cần. "Mẹ kiếp, cô dám đánh tôi?"

Tần Cần luống cuống, chưa kịp giãy dụa đã thấy một cây gậy bóng chày đặt trên cằm Lý Cần.

"Buông cô ấy ra."

Lý Cần quay đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Hứa Trì, trong mắt anh viết đầy hai chữ cảnh cáo.

"Tôi lặp lại lần nữa, buông cô ấy ra." Hứa Trì nói, nâng gậy bóng chày lên một chút.

Lý Càn bị ép ngửa đầu, yết hầu bị gậy bóng chày làm đau, không cam lòng thả tay Tần Càn ra.

Tần Càn xoa tay bị đau, trốn cạnh Hứa Trì.

"Một bác sĩ như mày mà muốn đánh người ta sao?" Tuy gậy bóng chày đang nằm dưới cằm Lý Càn nhưng cái miệng thối của anh ta vẫn không dừng lại, liên tục khiêu khích Hứa Trì.

"Rượu trộm được để ở đâu?" Hứa Trì chưa quên chuyện chính.

Lý Càn vừa nghe đã nở nụ cười, hai vai run lên, tựa vào tủ vừa cười vừa nói. "Tần Càn, cô đúng là khiến tôi phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa, còn dẫn theo bác sĩ tới đòi rượu."

Lý Càn nhìn Hứa Trì, nói. "Tao không nói thì mày làm được gì tao?"

Hứa Trì nhìn xung quanh phòng làm việc, ngoại trừ có mấy cái lớp xe chất thành đống bên ngoài, trong phòng không có đồ dùng văn phòng chuyên nghiệp nào.

"Em xuống tầng 1 chờ anh." Hứa Trì nghiêng người nói với Tần Càn.

"Em không đi." Tần Càn kéo áo Hứa Trì, trừng mắt nhìn Lý Càn, nói. "Chắc chắn anh ta để rượu trong quán sửa xe."

Lý Càn giống như con chó ghẻ, nở nụ cười nhìn Tần Càn. "Muốn rượu sao? Theo tôi một đêm, đừng nói là mấy thùng rượu, tôi..."

Lời còn chưa nói hết, Hứa Trì đã giơ tay cho anh ta một đấm.

Một đấm nện trúng sống mũi của Hứa Trì, theo quán tính, anh ta ngửa đầu về phía sau, tủ kính bị vỡ nát, Lý Càn đau đớn kêu một tiếng, khom người xuống.

Hứa Trì buông anh ta ra, đưa áo khoác và gậy bóng chày cho Tần Càn. "Ra ngoài chờ anh."

"À, à."

Người ngoài thấy Tần Càn mạnh mẽ nhưng thực ra cô là con thỏ hay sợ, thấy Hứa Trì tức giận, vội vàng ôm áo khoác và gậy bóng chày ra khỏi phòng làm việc.

Vừa đi ra phòng làm việc đã nghe tiếng kêu thảm của Lý Càn.

Hứa Trì quán cà vạt trên tay, cầm cổ áo Lý Càn, kéo anh ta lên, hỏi.
"Mày không thích nói à? Nói đi, nói cho tao nghe thử."

Lý Càn ôm bụng nhe răng trợn mắt mắng mỏ Hứa Trì. "Mẹ kiếp, mày có bản lĩnh thì đánh chết tao đi! Đánh không chết thì ngày nào tao cũng tới quán bar tìm Tần Càn! Ông đây ngủ với cô ấy xem mày làm sao..."

Lại một đấm.

Một đấm này trúng khoe miệng Lý Càn, máu liên tục chảy ra theo khoe miệng của anh ta.

Trong miệng Lý Càn tanh tươi, nhỏ một bãi nước bọt chỉ toàn máu, cầm cổ áo Hứa Trì. "Tốt nhất mày nên giám sát Tần Càn 24h, nếu không đợi ông đây có cơ hội, tao sẽ tới..."

Lý Càn mới nói hết, Hứa Trì đã túm Lý Càn, lôi anh ta ra khỏi phòng làm việc, đè anh ta lên lan can rỉ sét ở lầu hai.

Lý Càn nằm trên lan can, nửa người nằm bên ngoài, chỉ cần Hứa Trì buông tay, anh ta sẽ ngã xuống dưới.

Nghe tiếng động, mấy người dưới tầng một ngẩng đầu nhìn lên.

Trâu Thành sững sờ, lập tức gọi. "Hứa Trì! Ông đừng làm loạn."

Lý Càn lúc trước còn không tinh táo, bây giờ đã gấp lên.

"Mẹ kiếp, mày định làm gì! Tao cảnh cáo mày...Nếu mày giết chết tao mày cũng không có kết cục tốt đâu!" Khi Lý Càn nói chuyện này, hai tay đã nắm chặt cánh tay Hứa Trì.

Tần Cần đứng bên cạnh hoảng sợ, vội vàng chạy lại ôm eo Hứa Trì.
"Anh, anh đừng làm thế, anh ta có thể kéo anh đi cùng đây."

Tần Cần sợ Lý Cần kéo theo Hứa Trì, hai tay nắm chặt áo Hứa Trì, cảm giác giống như đã đến lúc sống chết của nhân vật chính trên phim truyền hình.

Hứa Trì sẽ không làm như vậy, cũng không muốn khiến Tần Cần lo lắng, anh chỉ hù dọa Lý Cần một chút.

"Đừng để tao nghe thấy mấy lời nói vừa rồi thêm lần nữa, hiểu không?"
Hứa Trì vừa nói vừa vờ như định buông tay.

"Hiểu, hiểu!" Lý Cần lập tức xin tha, mắt hết dáng vẻ hung hăng càn quấy lúc trước.

Vừa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

Lý Cần nghe tiếng còi cảnh sát, nhú mày chửi. "Mẹ kiếp, Tần Cần này, cô có càn chơi lớn như thế không?"

Trâu Thành lên tầng hai, cầm cổ Lý Cần. "Đàng hoàng một chút đi."

Lý Cần vẫn chưa hiểu hết, vùng vẫy nói. "Mẹ kiếp, anh là ai?"

Trâu Thành móc còng tay, lưu loát còng anh ta lại, cười hỏi. "Câu nghĩ tôi là ai?"

Khi Trâu Thành dẫn Lý Cần xuống lầu, vài cảnh sát đã chạy lại.

Trâu Thành đưa thẻ cảnh sát cho phía cảnh sát xem, sau đó mới giao Lý Cần lại cho bọn họ. "Tên này xúi giục hai người kia ăn cắp, tính sơ sơ cũng mất khoảng 3 đến 5 vạn tệ, camera đã quay được mặt hai người kia rồi."

Trâu Thành vừa nói vừa chỉ hai người đang ngồi xổm bên góc tường.

Hoàn toàn chính xác, chỉ là "Hắc Tử" trị giá 4, 5 vạn, còn mấy thùng rượu kia Trâu Thành tính gần chuẩn.

Hai người cảnh sát dẫn Lý Càn đi, nhìn mấy vết thương trên mặt Hứa Càn, tò mò. "Anh, mặt mũi của anh ta..."

"À...mới rồi cậu ta định chạy trốn, khi bắt cậu ta hơi mạnh tay..." Trâu Thành vừa nói vừa giơ tay vỗ vai Lý Càn. "Có phải không?"

Trong lòng Lý Càn vẫn còn sợ hãi, gật đầu đáp lời.

"Cậu nhìn đi, nếu vừa rồi cậu ta có thái độ thành khẩn này, yên lặng để tôi còng tay thì đã chẳng xảy ra chuyện gì." Trâu Thành chế nhạo.

"Vâng, để em đưa anh ta lên xe!"

Tần Càn đứng phía sau nhìn cái áo sơ mi đầy nếp nhăn của Hứa Trì, cánh mũi đột nhiên thấy chua chua. Mới rồi cô đứng ngoài cửa phòng làm việc chỉ nghe thấy Lý Càn kêu vài tiếng, chưa kịp vào bên trong đã thấy Hứa Trì kéo Lý Càn ra ngoài.

Tần Càn luôn cảm thấy Lý Càn kiểu gì cũng đánh Hứa Trì vài cái, nghĩ tới đây cô đã rơi nước mắt.

"Anh ta đánh anh ở đâu thế?" Tần Càn vừa hỏi vừa vén áo sơ mi của anh lên.

"Không có, anh ta không đánh anh." Hứa Trì vút cà vạt xuống, giơ tay lên ý bảo mình không sao.

Tần Càn ngẩng đầu nhìn anh, nhìn cái đầu rối bù xù, nức nở nói. "Mới rồi làm em sợ muốn chết."

Người khác nói năng chua ngoa nhưng tâm lòng mềm như đậu hũ, còn Tần Càn giống như con nhím có gai nhưng trong lòng lại hèn nhất.

"Anh biết."

Hứa Trì nở nụ cười ôm cô vào lòng, dùng cằm cọ lên đỉnh đầu cô.

Từ khi Tần Cần cầm cây gậy bóng chày, Hứa Trì đã thấy tay cô run lên rồi.

"Này...". Đột nhiên có giọng nói cắt đứt khung cảnh tốt đẹp giữa hai người.

Tần Cần lau nước mắt, ló đầu ra, thấy Trâu Thành dẫn cảnh sát tới.

"Bây giờ Tần Cần phải về cục cảnh sát khai báo nữa." Trâu Thành nói với hai người.

"Được, nhưng xe của tôi..." Tần Cần vừa nói vừa nhìn về phía "Hắc Tử" đang được một cảnh sát chụp làm chứng cứ, hai tên cao lùn kia cũng đứng cạnh xe để chụp ảnh.

"Chị Tần Cần, xe sắp lắp được rồi, để tôi em đi về giúp chị." A Huy chủ động nói.

Tần Cần đưa chìa khóa xe cho A Huy, A Huy chưa kịp nhận đã nghe Hứa Trì nói. "Tôi cho cậu địa chỉ, cậu đi xe tới chỗ tôi."

A Huy nhìn Tần Cần rồi lại nhìn Hứa Trì, không biết nên làm thế nào.

"Được không anh?" Tần Cần nhỏ giọng hỏi anh, vừa rồi cô muốn làm vậy nhưng cô không dám hỏi.

"Tần Phóng nói em xem "Hắc Tử" như con trai nuôi, anh không ngại có một đứa con đâu." Hứa Trì vừa nói vừa đưa địa chỉ nhà mình cho A Huy.

"Này này, muốn show ân show ái cũng phải xem hoàn cảnh chứ." Trâu Thành tay rút túi quần, khẽ lẩm bẩm.

Tần Cần tới cục cảnh sát khai báo, khi ra ngoài đã gần 1 giờ sáng.

Trâu Thành khoác áo khoác, kéo Hứa Trì lại, nói. "Tôi nói này, sau này ông đừng như vậy nữa, thêm tí nữa là đi tong đấy..."

Hứa Trì khẽ gật đầu, giơ tay vỗ vai Trâu Thành. "Tôi nay cảm ơn ông."

Trâu Thành nở nụ cười hếch cằm lên, nhìn Tần Cần đứng cách đó không xa, nhỏ giọng hỏi. "Lần đầu tiên thấy ông như vậy đó, xem ra ông yêu Tần Cần thật rồi."

Nói được hơn nửa, Trâu Thành đột nhiên nhận ra chuyện gì đó, bỗng nhiên tỉnh ngộ. "Tần Cần là gì của Tần Phóng?"

"Rồi rồi, ông đi đi." Hứa Trì ho nhẹ đẩy anh ta đi.

"Tâm sự tí đi, không phải cô ấy là người ông kẹp trong sách..."

Hứa Trì lúng túng sờ mũi, nói lảng sang chuyện khác. "Rồi rồi, ông còn chưa nói lý do ông tới quán bar làm gì?"

"Tôi còn có thể làm gì nữa...Nhận được tin tức nên tới đó nằm vùng, có người bảo mấy quán bar kia bán ma túy, tôi ngồi vài ngày ở đây còn chưa phát hiện được gì thì gặp được ông."

Liên quan tới chuyện công việc, Trâu Thành không nói nhiều, nói thêm vài câu nữa rồi lái xe đi.

Tần Cần đứng cạnh xe, thấy Hứa Trì đi qua mới vội vàng chạy lại.

"Trâu Thành đi rồi sao? Em vẫn chưa cảm ơn anh ấy.." Tần Cần hậm hực nói.

Trời đã về đêm, gió thổi mạnh, nhiệt độ thấp, Hứa Trì nhìn cái chớp mũi đỏ bừng của cô, xoa xoa nó. "Câu ấy có việc, chúng ta về nhà đã."

Về nhà.

Tần Cần nghe anh nói, trong lòng bỗng nhiên thấy ấm áp, cho dù chỉ mới bên nhau mấy ngày nhưng hình như cô đã ỷ lại vào anh, ngay cả khi anh nói tới chuyện về nhà, giống như cây đuốc trong đêm đông, khiến lòng cô ấm áp.

Hứa Trì giúp cô mở cửa xe, Tần Cần chưa kịp ngồi vào trong, đã thấy có chiếc xe lái từ phía xa tới.

Tần Cần giơ tay lên che ánh đèn chói mắt.

Đèn xe tắt, Hạ Duy bước xuống xe đi về phía hai người.

Hạ Duy gật đầu với Hứa Trì, sau đó mới hỏi Tần Cần. "Anh nghe người trong quán bảo "Hắc Tử" bị trộm?"

"Ừ." Tần Cần đã tỉnh táo lại. "Anh tới thật đúng lúc, em muốn bàn chuyện nghỉ ngơi với anh."

Tần Cần cảm thấy gần đây mình hơi mệt, trước đây một mình trông quán, bây giờ lại yêu đương với Hứa Trì, cô cảm thấy mình nên nghỉ ngơi một thời gian.

Hạ Duy không lập tức gật đầu đồng ý, nhìn đồng hồ, nói. "Hôm nay muộn rồi, hôm nào chúng ta nói chuyện này tiếp."

Tần Cần không để ý, cô cũng đang định chào tạm biệt Hạ Duy. "Chúng ta về trước đi."

Bây giờ cô vừa mệt lại vừa buồn ngủ. Khi còn chưa yêu Hứa Trì, cô không mệt rã rời như bây giờ, chắc là do gần đây thay đổi quy luật nghỉ ngơi và làm việc khi ở cùng Hứa Trì.

Tần Cần ngồi vào trong xe, Hạ Duy đột nhiên cản Hứa Trì lại.

"Có chuyện gì?" Hứa Trì lạnh nhạt hỏi.

"Cuối tuần chúng tôi tổ chức tiệc, anh và Tần Cần cùng đi sao?"

Hứa Trì suy nghĩ một lát, nhớ lại chuyện trong siêu thị, cau mày hỏi anh ta. "Thì sao?"

Hạ Duy lùi về sau, khẽ nói. "Không sao cả, tôi chỉ muốn xác định số người tham gia thôi."

Hứa Trì đi vòng qua anh ta, mở cửa xe, ngồi vào trong ghế lái đã thấy có gì đó không đúng.

Tần Cần thấy anh không khởi động xe, tò mò hỏi. "Sao thế?"

Hứa Trì nhìn Hạ Duy lái xe đi khỏi, híp mắt lại - chuyện tối nay có hơi kỳ lạ, bao gồm cả chuyện Hạ Duy xuất hiện cũng...

"Anh mệt sao? Hay là để em lái?" Tần Cần cởi dây an toàn.

Hứa Trì tỉnh táo lại, mím môi lắc đầu nói. "Không sao đâu, anh đang suy nghĩ chuyện Trâu Thành nói thôi."

Xe lái lên đường chính, Hứa Trì nhận được tin nhắn của Trâu Thành, nhắc nhở Tần Cần phải chú ý mọi người trong quán bar.

Dù sao nếu như có người thực hiện hành vi phạm pháp trong quán bar, chuyện lan ra ngoài sẽ khiến danh tiếng quán bar không được tốt, cũng dính tới Tần Cần.

Về nhà Hứa Trì, A Huy cũng đã đưa "Hắc Tử" tới, còn có cả cái mũ bảo hiểm của Tần Cần.

Ba người đứng trong gara kiểm tra "Hắc Tử", không có linh kiện quan trọng nào bị mất, mới tháo hết một lớp bên ngoài, chỉ có đĩa bánh xe bị mài mòn. Không có vấn đề gì lớn, tảng đá trong lòng Tần Cần cuối cùng cũng buông xuống, cố ý tìm một mảnh vải che lên người "Hắc Tử", xem như là để nó nghỉ ngơi đi.

Tiền A Huy về, hai người lên trên nhà, đồng hồ đã chỉ 3 giờ sáng.

Vừa đóng cửa lại, Tần Cần đã xoay người ôm anh, chôn mặt trong ngực anh, nói. "Cảm ơn."

Hứa Trì để mũ bảo hiểm của cô vào hộc tủ, duỗi tay ôm cô, khẽ nói. "Tối nay tới phòng anh ngủ đi."

Nghe anh nói, Tần Cần sững sờ, ngẩng đầu nhìn anh. "Anh muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao?"

Hứa Trì nở nụ cười sờ đầu cô, dịu dàng nói. "Chỉ là anh không muốn xem phim phóng sự nữa."

-----oOo-----

Chương 39

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giây phút đó, trong lòng Tần Cần có bao nhiêu cái có để dòi sông lấp biển, giành trước đoạt sau...Nhưng lời đến khóe miệng cô lại nuốt vào trong.

"Được..."

Mãi tới khi Tần Cần thay quần áo ngủ, nằm trên giường anh, nghe tiếng nước vang lên trong phòng tắm mới dần dần tỉnh táo lại.

Tuy trước kia có một lần "cùng giường" với anh, nhưng lần này thì lại khác. Nghĩ vậy, Tần Cần xấu hổ kéo cao chăn lên.

Trên chăn chỉ toàn mùi hương của anh, thêm cả cảm giác mát lạnh khiến người ta thoải mái không ít.

Tần Cần nghiêng người sang bên cạnh, dùng chóp mũi cọ chăn, thở phào một hơi, cơ thể dần dần thả lỏng.

Hứa Trì cô ý ở trong phòng tắm mấy phút mới đi ra ngoài, còn đang lo lắng Tần Cần hồi hộp không ngủ được, ai ngờ khi ra ngoài thấy cô đang ôm chăn ngủ ngon lành.

Bước tới cạnh, định giơ tay giúp cô tắt đèn ngủ, bỗng nhiên Hứa Trì thấy chân mày cô hơi nhíu lại.

Anh ngồi xôm người xuống, giơ tay vuốt lên phần giữa hai đầu lông mày cô. Nếu như tối nay anh không ở đây, có phải cô cũng cậy mạnh tới cùng không? Hay là vẫn sẽ có người khác xuất hiện, cho cô một chỗ dựa...

Hứa Trì càng nghĩ càng thấy thời gian không đợi người, có một số thứ, bỏ lỡ thì là bỏ lỡ.

Mấy năm nay, cho dù anh lên kế hoạch trong đầu biết bao nhiêu lần cũng

không bằng giây phút cô tới phòng khám bệnh của anh.

Ngón tay Hứa Trì khẽ vuốt sợi tóc trên trán cô, tóm lại...mấy năm trước anh không thể thay đổi được, bây giờ chỉ có thể đẩy nhanh tiến độ một chút.

Bỏ qua khoảng thời gian mập mờ, nhảy vọt tới tương lai là điều anh mong muốn.

Đột nhiên Tần Cần xoay người lại, đá cẳng chân ra ngoài, chần bị tụt xuống, váy ngủ trên người Tần Cần cũng bị vén lên, mắt cá chân nhỏ, cặp đùi trơn nhẵn, còn có cả nơi kín đáo như ẩn như hiện...

Hứa Trì cúi đầu ho nhẹ hai tiếng, đứng dậy giúp cô kéo chần, ém góc chần kỹ càng.

"Ừm, không muốn..." Tần Cần mơ hồ rên khẽ một tiếng, lại đạp chần ra.

Hứa Trì mím môi bất đắc dĩ lắc đầu, không biết mấy hôm trước là ai luôn miệng nói tình cảm phải từ từ bồi đắp, liên tục nhắc nhở tiến triển hai người không được nhanh như vậy.

Tối hôm nay Tần Cần không ngủ ngon lắm, một chuỗi ác mộng xen vào trong giấc mơ của cô, nhưng cô vẫn ngủ thẳng một mạch tới 9 giờ sáng mai.

Tần Cần xoa xoa mắt, thấy trên giường không có bóng dáng anh, váy ngủ của mình vẫn chỉnh tề giống như trước.

Tần Cần ngồi trên giường ôm chần cố gắng nghĩ lại chuyện tối hôm qua...

"Anh ấy nói anh ấy không muốn xem phim phóng sự, sau đó mình nói được...sau đó mình thay đồ ngủ nằm xuống đây..." Tần Cần sờ váy ngủ cổ tròn của mình, nhỏ giọng thì thầm. "May là tối hôm qua mình ngủ trước...Nếu không thì hơi lúng túng rồi."

Tần Cần ngồi trên giường một lát, không nghe tiếng của anh bên ngoài

phòng, vội vàng đạp dép lê đi ra ngoài tìm anh.

"Hứa Trì?" Tần Cần khẽ gọi.

Trong phòng tắm không có ai, phòng khách cũng vậy.

Anh không có nhà?

Tần Cần ngẩn người, lập tức nhớ ra hôm nay anh phải đi làm, hôm qua anh còn bảo sáng nay có mấy bệnh nhân đặt lịch khám răng.

Không biết tại sao khi cô dậy không thấy anh ở nhà, trong lòng cảm thấy hơi mất mát.

Sau khi nhìn thấy tờ giấy trên bàn ăn, mất mát này đột nhiên biến mất.

[Cháo trong nồi cơm điện, dậy rồi thì gọi cho anh.]

Tần Cần nở nụ cười, cầm điện thoại di động vừa gọi cho anh vừa xem cháo trong nồi.

Điện thoại mới "tút" một tiếng đã được người ta nghe.

"Tỉnh rồi à?"

Giọng của Hứa Trì vang lên trong điện thoại, Tần Cần mím môi cười.
"Bác sĩ Hứa, sao muốn em gọi điện cho anh?"

Hứa Trì cầm bút ký tên, khẽ cười. "Nếu anh đoán không sai, chuyện đầu tiên khi em tỉnh lại là tìm anh."

Tần Cần mím môi, không lên tiếng xem như đã ngầm đồng ý, tỉnh dậy mà không thấy anh, trong lòng cô thật sự trống rỗng.

Đề thìa xuống, Tần Cần tới cạnh cửa sổ sát đất, dùng ngón tay gõ hai lần lên cửa sổ thủy tinh, cảm thấy hơi cô đơn. "Sao anh không gọi em dậy?"

"Buổi chiều em đi kiểm tra lại cùng anh, buổi tối phải tới chỗ dì Cao ăn cơm, phải nghỉ ngơi dưỡng sức cho nhiều...Hơn nữa em ngủ sâu quá, anh gọi không được."

"Đồ nói bậy! Anh có gọi em đâu, gọi mãi không dậy thì tìm cách đánh thức em chứ." Tần Cần cố tình trêu chọc, thật ra chỉ muốn nói thêm vài câu với anh.

"Anh thật sự cố gắng đánh thức em."

"Anh đánh thức kiểu gì?" Tần Cần không tin.

Hứa Trì đưa điện thoại lại gần, nhỏ giọng nói. "Anh hôn em một cái, em không phản ứng gì."

Nghe anh nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Cần đỏ ửng.

Hứa Trì đứng dậy cúi đầu sờ mũi. "Hơn nữa em ngủ ngon quá, anh không nỡ gọi em dậy."

"Được...được rồi, em hiểu rồi."

Tần Cần chặn lại mọi lời nói dở ngon dở ngọt của anh, hà hơi lên cửa thủy tinh, viết tên anh lên bên trên, trên mặt kính chiếu rõ nụ cười của cô.

"Mấy giờ anh đi kiểm tra lại?" Tần Cần hỏi anh.

"Hẹn 2 rưỡi chiều, 1 rưỡi anh ngồi trong phòng khám đợi em."

"Buổi trưa em mang cơm qua đó ăn với anh nhé?" Tần Cần thử hỏi.

"Được."

Sau khi hẹn nhau, tuy Tần Cần vẫn muốn nói chuyện với anh một lúc nữa nhưng lát nữa anh còn có bệnh nhân, cô cúp điện thoại trước.

Tần Cần đứng trong phòng khách đuổi người, nhìn đồng hồ treo trên tường, vẫn chưa tới 10 giờ, ngáp một cái thật to.

Quay về phòng ngủ, Tần Cần ôm điện thoại di động nằm trên giường anh, mùi hương của anh bao lấy cơ thể cô.

"Thoải mái..."

Tần Cần vui vẻ than thầm một tiếng, cầm điện thoại di động lướt mạng xã hội.

Mở weibo ra, Tần Cần thấy bạn thân "Lộ Ký Thu" nhà mình leo lên hot search. Lộ Ký Thu có nhiệt độ và danh tiếng cao, lên hot search là chuyện bình thường, nhưng chủ đề hot search hôm nay khác với thường ngày.

#Lục Nhất Hành và Lộ Ký Thu diễn mà thành thật.

Tần Cần thường hay quan tâm chuyện chị em nhà mình, đây là nguyên tắc sống của cô, ôm trong lòng mong muốn ăn dưa bầm số điện thoại Lộ Ký Thu.

Lộ Ký Thu nghe điện thoại, sáng sớm chưa tới 10 giờ, nằng treo trên đầu mà có thể nhận được điện thoại của Tần Cần, đây là chuyện ngạc nhiên biết bao nhiêu.

"Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à? Sớm thế mà cậu đã dậy sao?" Lộ Ký Thu trêu chọc cô.

Tần Cần ôm chần lăn qua lộn lại trên giường, thỏa mãn nói. "Cậu đoán xem bây giờ tới đang ở đâu?"

"Ở đâu?"

Tần Cần dúm đầu vào chần, nở nụ cười, một lát sau mới trả lời. "Tớ đang nằm trên giường của Hứa Trì."

Quả nhiên, Lộ Ký Thu mới nghe cô nói thế đã hỏi này hỏi nọ.

Tần Cần để điện thoại ra xa, nghe cô nàng nói hết mới lên tiếng. "Bây giờ tới và anh ấy đang ở chung, lao nhanh về phía tương lai với tốc độ tên lửa..."

Nói hơn nửa, Tần Cần mới nhớ tới chuyện chính, vội hỏi cô. "Cậu và Lục Nhất Hành đã bên nhau rồi sao? Hai người nhanh lắm, chỉ mới có vài ngày..."

Lộ Ký Thu đổi tay cầm điện thoại di động. "Không biết nữa, tớ cũng không biết quan hệ giữa tớ và anh ấy là thế nào."

Tần Cần hừ một tiếng, dùng chất giọng của người từng trải. "Cậu đây, đừng nghĩ nhiều thế làm gì, chỉ cần cậu thích anh ta, anh ta cũng thích cậu thì bên nhau luôn! Sợ mẹ gì."

"Rồi rồi, đừng nói chuyện của tớ nữa! Cậu mau khai với tớ cậu và bác sĩ Hứa tiến triển tới đâu rồi? Có phải đã..."

"Này Lộ Ký Thu, cậu thật sự rất nhiều chuyện..." Tần Cần cười khúc khích, lẩn qua lẩn lại trên giường. "Tối hôm qua tớ và anh ấy không làm gì cả, đêm nay thì không nói được..."

Đương nhiên Tần Cần cũng nghĩ tới khung cảnh hai người làm gì đó với nhau, anh anh em em xấu hổ này nọ, nhưng tối hôm qua cô ngủ thẳng một mạch đến sáng, muốn xảy ra chuyện cũng không được.

Tần Cần than thầm một câu, muốn đứng dậy đột nhiên nhìn thấy vết máu trên giường.

"Mẹ kiếp..."

"Sao thế?" Lộ Ký Thu không hiểu.

Tần Cần lập tức đứng dậy, chạy nhanh vào trong phòng tắm, nói với Lộ Ký Thu. "Tớ có chút chuyện, cúp trước đây."

Trong vòng một ngày Tần Cần đã trải qua ba chuyện rất lúng túng.

Một là, tưởng tượng ra chuyện xấu hổ giữa cô và anh, ai ngờ "dì" còn gõ cửa, thậm chí "dì" còn dùng "máu tươi" cảnh cáo cô không được làm gì!

(*) Dì cả = đến tháng.

Thứ hai, đây là lần đầu tiên cô chính thức "chung giường chung gối" với anh, nhưng lại làm ga giường của anh bản...

Chuyện thứ ba lại càng khó giải quyết.

Trong phòng tắm, Tần Cần đứng ngồi không yên, thăm thương gọi điện thoại cho Giang Miên Nhi.

"Tiểu Miên, giang hồ cầu cứu.."

-----oOo-----

Chương 40

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong sự chờ đợi đau khổ của Tần Cần, rốt cục Giang Miên Nhi cũng xuất hiện.

Tần Cần nhón chân nhìn mắt mèo, thấy Giang Miên Nhi đang nhìn trái nhìn phải, vội vàng mở cửa bảo cô nàng vào trong.

Giang Miên Nhi bị cô kéo vào trong nhà, vừa nhìn xung quanh vừa nhỏ giọng hỏi. "Chị ở nhà một mình à? Bác sĩ Hứa không ở đây sao?"

Tần Cần không còn sức liếc cô nàng, mở túi đeo lưng của cô nàng tìm được một vật "cấp cứu", xoay người chạy vào trong phòng tắm. "Nói nhảm! Anh ấy đi làm, nếu không...chị gọi điện thoại cho em làm gì.."

Tần Cần đi vào trong phòng tắm còn không quên bày ra vẻ mình là chủ nhân ở đây, hất cằm nói với Giang Miên Nhi. "Dép để trong tủ giày, em ngồi đợi trong phòng khách, đừng làm lộn xộn đồ trong nhà."

"Vâng."

Giang Miên Nhi kéo dài giọng, ánh mắt vẫn không nghỉ ngơi, vừa thay dép vừa nhìn một lượt trong phòng khách và nhà bếp.

Một lát sau, Tần Cần ra khỏi phòng tắm, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, thời gian hành kinh tháng này không giống những tháng trước.

"Uống nước không?" Tần Cần ngồi trên salon hỏi Giang Miên Nhi ngồi bên cạnh.

"Có ạ."

"Vào trong nhà bếp lấy đi, bên trái có để một ấm nước, em muốn uống thì rót, tiện thể rót cho chị một ly."

Tần Cần ôm gối, gương mặt làm vẻ vô tội. Giang Miên Nhi bĩu môi khẽ lầm bầm một tiếng, đi vào trong nhà bếp cầm hai ly nước ấm ra ngoài.

"Đây ạ."

"Cảm..."

Tần Cần chưa nói xong hai chữ cảm ơn, Giang Miên Nhi đã ngắt lời. "Đừng nói lời thừa nữa, chị mau nói cho em biết chị và bác sĩ Hứa ở chung, có phải sau đó ấy ấy ấy không..."

"Ấy ấy ấy cái gì mà ấy ấy ấy." Tần Cần cầm ly nước ấm, quệt miệng nói. "Chị vậy rồi còn gì mà ấy ấy ấy."

Tần Cần nói hết lại uống một ngụm nước.

"Nhìn đi, bình thường chị không chú ý đấy, tới ngày hành kinh còn đau đến chết đi sống lại." Giang Miên Nhi dùng giọng nói giáo dục học sinh nói với cô.

Nói được hơn nửa, Giang Miên Nhi đột nhiên nghĩ tới chuyện buổi tối. "Chị Tần Cần, tối hôm nay chị muốn dẫn bác sĩ Hứa về nhà sao?"

Giang Miên Nhi vẫn xem Cao Thục Chi như người trong nhà mình, cô nàng đã hỏi vậy, Tần Cần cũng đoán được tối hôm nay Tần Phóng và Giang Miên Nhi sẽ về nhà...

"Ừ, mẹ Hứa Trì muốn gặp mợ, nhưng chị bảo không cần gấp, chị và anh ấy về nhà ăn bữa cơm trước, sau đó mới hẹn một buổi khác để hai bên gặp nhau."

Giang Miên Nhi đã ngửi được mùi không bình thường, sờ cằm nói. "Em

luôn cảm giác hai người mới nói chuyện yêu đương đã tính luôn chuyện cưới gả..."

"Là vì quan hệ phức tạp mà...Hứa Trì và Tần Phóng không chỉ là bạn học cấp ba, mà còn là bạn học đại học, người lớn hai nhà đã biết nhau bao nhiêu năm rồi, chị và anh ấy được gọi là "cuộc gặp gỡ thế kỷ", hiểu không?" Tần Cần xoa bụng giải thích với Giang Miên Nhi.

Đột nhiên điện thoại Giang Miên Nhi đổ chuông.

"Thôi xong! Thầy giáo điếm danh rồi! Em phải về thôi, tình nguyện tới muộn cũng không muốn nghỉ làm, nếu không...Tần Phóng biết được thì em chết chắc."

Giang Miên Nhi vừa nói vừa sốt ruột chạy ra ngoài cửa thay giày.

Tần Cần dựa vào lưng ghế salon, phát tay chào tạm biệt cô nàng. "Cảm ơn Tiểu Miên, buổi tối gặp lại."

Giang Miên Nhi đi rồi, Tần Cần làm ỏ trên salon một lát, đứng dậy ăn một bát cháo rồi thay quần áo ra ngoài.

Trước khi đi cô còn cố ý xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm thăm Hắc Tử, không thể không nói, hệ thống an ninh ở nơi Hứa Trì thuê nhà rất đầy đủ, camera ở khắp nơi, không có góc khuất.

Nhưng cũng có chỗ không tiện, đó là xe taxi không được tự ý vào bên trong.

Tần Cần ôm bụng tới cửa chung cư, cả người đổ đầy mồ hôi lạnh.

Cô định vẫy tay đón taxi, mới giơ tay lên đã nghe tiếng chào hỏi của người đứng cạnh công. "Cô Tần, chào buổi sáng."

Tần Cần hoảng sợ quay đầu lại, thấy một anh giai bảo vệ đang đứng đó cười với cô.

"Chào, chào anh..."

Vừa dứt lời, một chiếc taxi đã dừng trước mặt cô.

Nhìn Tần Cần lên taxi, người bảo vệ yên lặng ghi nhớ trong lòng - Đây là thành viên mới trong nhà bác sĩ Hứa ở tầng 17.

Tần Cần tới một nhà hàng được mọi người chấm điểm cao ở gần đó, gọi một vài món ăn, bây giờ cô mới nhận ra mình mới hiểu Hứa Trì được một ít.

Đứng trong nhà hàng đợi 30 phút, Tần Cần cầm đồ ăn lên taxi tới thẳng phòng khám của Hứa Trì.

"Bác tài, bao lâu nữa mới tới nơi?" Tần Cần vừa buột túi vừa hỏi bác tài.

Tài xế nhìn xe cô tấp nập ở phía trước, ước chừng thời gian. "Chắc phải 20 phút nữa."

Tần Cần ngồi ghé sau, định nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, điện thoại lại đổ chuông.

Là một số máy xa lạ gọi tới.

Vì lần trước hiểu lầm số của Vu Ngọc Cẩm là số điện thoại lừa đảo, lần này Tần Cần không dám nói nhiều.

"Alo? Ai vậy?"

"Có phải Tần Cần không? Chúng tôi là đồn công an Nam Phong."

Tần Cần vừa nghe đã ngồi thẳng người dậy. "Là tôi đây, có gì không?"

Tôi hôm qua cô đã khai báo, ghi chép xong xuôi, hẳn là không còn gì nữa mới đúng.

"Là vậy, liên quan tới chuyện tôi qua xe cô bị ăn trộm, bên chúng tôi nhận được đáp án bị sai lệch...Hai người đàn ông ăn trộm thành thật thú nhận mọi chuyện, nhưng bọn họ phủ nhận không có ai sai khiến, nói là

bọn họ tự nguyện đi ăn trộm, mục đích là vì trả thù cô Tần."

Quả thật quá hoang đường, Tần Cần há hốc miệng, bỗng nhiên không biết nói gì.

"Tôi không có thù oán với bọn họ, tại sao bọn họ lại trả thù tôi? Sao lại trộm xe của tôi?" Tần Cần cao giọng.

Bác tài ngồi ở ghế lái nhìn cô, Tần Cần mới nhỏ giọng. "Vậy giờ giải quyết thế nào? Lý Cần không làm gì sai à?"

Nhân viên bên đồn công an bắt đắ dĩ, giải thích. "Đương nhiên anh ta cũng phải có trách nhiệm, biết rõ hai người kia ăn trộm xe, làm ông chủ nhưng không khuyên nhủ hai người đó, không tích cực phối hợp với cảnh sát chúng tôi..."

Tần Cần nghe rõ, trộm cướp là một chuyện, hai người kia phản cung ở đồn công an là để nhận tội thay cho Lý Cần?

"Vậy giờ anh gọi cho tôi là muốn tôi làm gì?" Tần Cần không hiểu.

"Hành vi trộm cướp của hai người kia đã có chứng cứ, sẽ nhận hình phạt thích đáng. Hôm nay gọi hỏi cô xem cô có thể âm thầm hòa giải với ông chủ Lý Cần bên tiệm sửa xe không?"

Tối hôm qua Tần Cần báo cảnh sát có nói Lý Cần là chủ mưu, bây giờ mọi chuyện khác rồi.

Nghĩ tới chuyện này bụng dưới của Tần Cần lại đau, nói với người bên đầu dây bên kia. "Đề tôi suy nghĩ một lát, cảm ơn anh."

Tần Cần cúp điện thoại, liên tục suy nghĩ về vấn đề này.

Đột nhiên điện thoại di động lại vang lên lần nữa.

Tần Cần cho rằng là nhân viên đồn công an gọi, vừa nhận đã nói. "Ngại quá, tôi thật sự muốn suy nghĩ một lát..."

"Cô Tần?"

Giọng nói của người bên đầu dây kia thật thà chất phác, không giống như nhân viên cảnh sát.

"Ông là ai?" Tần Cần nghi ngờ, sao hôm nay nhiều người tìm cô vậy.

"Tôi là Lý Quốc Dũng, bố Lý Càn."

Bố Lý Càn? Tần Cần nhíu mày lại.

"Ông tìm tôi có chuyện gì không?"

"Tôi muốn thay mặt con trai Lý Càn của tôi xin lỗi cô, khiến cô gặp nhiều phiền toái như vậy..." Thái độ của Lý Quốc Dũng không như Lý Càn, nghe ra là một người được học hành tử tế.

Nhưng Tần Cần cũng không phải người đơn giản, đổi tay cầm điện thoại di động, nhìn bên ngoài cửa sổ xe. "Lý tiên sinh, lời xin lỗi thì tôi nhận, nhưng nếu ông muốn xin cho con trai mình, tôi nghĩ không sao đâu, anh em của anh ta đã nhận tội giúp anh ta rồi."

Tần Cần mĩa mai ý của ông ta - cho là tôi không biết ông gọi điện thoại làm gì sao? Chỉ muốn nói tốt cho Lý Càn mà thôi.

Lý Quốc Dũng hơi khựng lại, thừa nhận. "Đúng vậy, tôi biết. Nếu cô Tần có thể tha thứ cho nó, trong lòng tôi cũng thấy thoải mái hơn..."

Tần Cần không trả lời, im lặng nghe Lý Quốc Dũng nói.

"Thằng nhỏ Lý Càn này từ nhỏ đã không có mẹ, cả ngày tôi lo kiếm tiền nên không để ý tới nó, càng lớn nó lại càng đàn độn! Lần trước tôi đã giam nó ở trong nhà không cho nó ra ngoài nửa tháng, cho rằng nó biết lỗi rồi nên mới để nó ra ngoài... Tất cả đều là lỗi của tôi."

Lý Quốc Dũng nói hết lời, trong giọng nói đã khàn khàn như muốn khóc.

Tần Cần nhíu mày, ngắt lời. "Ông muốn tôi làm gì bây giờ? Ông phải biết quán bar tôi vẫn còn đứng sừng sững ở đó, nếu như hôm nào đó anh ta lại tới đập quán tôi, làm người bên tôi bị thương, ông đền được không?"

"Cô Tần, cô yên tâm, bây giờ tôi đã nhốt nó trong nhà, phải ba người tới trông coi nó, nó không biết lỗi tôi sẽ không thả nó ra ngoài."

"Chuyện lần này là nó không đúng, chỉ cần cô đừng truy cứu thêm, tôi nhất định sẽ cho cô một câu trả lời thuyết phục."

Lý Quốc Dung nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ, Tần Cần tin Lý Cần đã bị nhốt trong nhà, dù sao trước kia anh ta cũng thường bị như vậy.

"Ông đừng nói nữa, tôi không muốn câu trả lời thuyết phục gì cả, tôi chỉ muốn sống yên, người không phạm ta, ta không phạm người, ông có thể chăm sóc Lý Cần tử tế tôi đã vui rồi."

Nói hết, Tần Cần cúp điện thoại luôn.

Có hai tên đàn em nhận tội thay Lý Cần rồi, Tần Cần không làm gì được anh ta nữa, lại thêm cả Lý Quốc Dũng gọi điện cho cô, trong lòng cô cũng thấy mệt mỏi.

Một lúc lâu sau, Tần Cần lấy lại tinh thần, bác tài nghiêng người gọi cô.
"Cô gái, tới nơi rồi."

Khi Tần Cần cầm túi com đẩy cửa kính phòng khám bệnh ra, vừa đúng 12 giờ.

Y tá Lưu thấy Tần Cần tới, cười chào hỏi cô. "Hôm nay cô Tần định làm nhân viên giao đồ ăn sao?"

Tần Cần nhìn cái túi trong tay mình, nhún vai cười. "Không còn cách nào nữa, ai bảo bác sĩ bận rộn vậy làm gì..."

Tới trước quầy lễ tân, Tần Cần suy nghĩ một lát, lấy một hộp lòng đỏ trứng xộp giòn trong túi ra, đưa cho y tá Lưu. "Đây là đồ ăn cửa hàng quảng cáo, mọi người chia nhau nếm thử đi."

Vừa dứt lời, mấy y tá đã vây quanh.

Y tá Lưu nói Hứa Trì đang còn khám cho một bệnh nhân, thế nên Tần

Cần cũng không vội đi tìm anh, ngồi nói chuyện với mấy người y tá.

"Mọi người làm việc ở đây lâu rồi sao?" Tần Cần khẽ hỏi.

Y tá Miêu tích cực nhất, giơ tay nói. "Chỉ có tôi và chị Ly Ly làm ở đây lâu nhất, còn mấy y tá còn lại tới muộn hơn bọn tôi."

Tần Cần gật đầu, tiếp tục hỏi. "Ngày nào anh ấy cũng bận sao?"

"Ngày nào cũng thế, bình thường bận tới nỗi không có thời gian ra ngoài ăn cơm trưa, bình thường hay gọi đồ ăn bên ngoài tới, ăn một lát là tiếp tục khám bệnh..."

Tần Cần đau lòng, vội vàng hỏi. "Bình thường anh ấy thích gọi món nào?"

Câu hỏi mới đưa ra, mấy y tá nhìn nhau một lát, lắc đầu nói. "Không cố định..."

Y tá Lưu buông tài liệu trong tay xuống, nói với Tần Cần. "Bác sĩ Hứa thấy quán ăn bên cạnh có món gì thì gọi món đó."

Mọi người đang nói chuyện, cửa phòng khám được mở ra.

Hứa Trì tiễn bệnh nhân ra ngoài, nhắc nhở vài câu rồi để bệnh nhân đi.

Mấy y tá thấy Hứa Trì xuất hiện, vội vàng tản ra làm chuyện riêng của mình, Tần Cần dựa vào quầy lễ tân, giơ tay vẫy vẫy tay với anh.

Hứa Trì thấy cô tới, khước miệng cong lên, vẫy tay với cô. "Lại đây."

Tần Cần cầm túi đồ ăn, nói với y tá Lưu một tiếng rồi bước nhanh tới.

Tần Cần tới cạnh anh, chủ động nắm tay anh, nhỏ giọng nói. "Anh xong rồi sao? Bây giờ ăn cơm được chưa?"

Hứa Trì nắm bàn tay nhỏ bé, lạnh như băng của cô. "Một tiếng sau có bệnh nhân tới kiểm tra lại, khoảng 30 phút là xong. Thế nên một tiếng này anh là của em."

Tần Cần mím môi cười, quay đầu lẩm bẩm. "Bác sĩ Hứa, nơi công cộng phải biết chú ý."

Hứa Trì gạt đầu, cầm túi đồ ăn kéo cô vào phòng làm việc.

Đóng cửa phòng lại, Tần Cần thở phào một hơi, nhưng cảm thấy phòng làm việc của anh có hơi lạnh.

Hứa Trì xoa tay cô, bật điều hòa lên. Sáng nay anh bận rộn, không có thời gian mở máy điều hòa.

Tần Cần mở túi đồ ăn, đột nhiên thấy tay của mình được tay anh bao lại, ngẩng đầu nhìn anh. "Sao thế?"

"Hôm nay tay em rất lạnh."

Hứa Trì vừa nói vừa bao đôi bàn tay nhỏ bé của cô vào lòng bàn tay ấm áp của mình.

Tần Cần nhớ tới cái ga trải giường giặt đi giặt lại vẫn còn vết đỏ nhàn nhạt, khẽ gãi lòng bàn tay anh, nói. "Chuyện đó...Nhà anh còn cái ga trải giường nào khác không?"

Nghe cô hỏi, Hứa Trì sững sờ, lập tức hỏi. "Em bảo "cái kia" của em tới sao?"

Này! Sao anh có thể nói ra như thế chứ!

Tần Cần thu tay lại, cúi đầu úp mặt vào trong lòng bàn tay, dáng vẻ nhận sai. "Ừ, tới rồi...nên ga giường bị bẩn...."

Hứa Trì thấy cô xấu hổ úp mặt vào lòng bàn tay, anh ho nhẹ hai tiếng, nói với cô. "Trong nhà còn một cái."

"Ăn cơm đi, không ăn thì nguội mất..." Tần Cần đỏ tai, vừa nói vừa lấy thức ăn ra.

Cô mới dứt lời, Hứa Trì đã lại gần kéo tay cô. "Sắc mặt em không tốt lắm, đau bụng sao?"

Mỗi lần gặp chuyện bối rối, Tần Cần vẫn luôn muốn hỏi anh một câu - không phải anh là bác sĩ nha khoa sao?

Tần Cần thật sự đau bụng, nhưng chưa một lần muốn nói với Hứa Trì mấy chuyện vặt vãnh này, nếu anh đã hỏi, Tần Cần cũng không giấu.

Cô đặt tay lên bụng, mím môi nói. "Đau...nhưng em vẫn chịu được."

"Sao không nói với anh?"

Giọng nói của Hứa Trì có hơi trách móc, tay anh đặt lên bụng cô. "Tay em lạnh, đừng để lên bụng."

"À." Tần Cần ngoan ngoãn dựa vào người Hứa Trì, để anh ủ ấm cái bụng mình.

Cứ như thế, Hứa Trì xoa bụng cô một lát, Tần Cần luôn miệng giục anh ăn cơm.

Hai người ngồi trên salon trong phòng làm việc cùng ăn trưa.

Ăn được vài miếng, Tần Cần nhớ tới hai cuộc điện thoại mình nhận sáng nay, cô kể hết cho Hứa Trì nghe.

Hứa Trì nghe cô nói, chân mày cau lại, hỏi Tần Cần. "Em định làm thế nào?"

Tần Cần húp một thìa canh, chậm rãi nói. "Em không muốn phiền phức quá, nếu Lý Quốc Dũng đã bảo trông coi Lý Càn cẩn thận, em còn làm gì được nữa..."

Hứa Trì gấp thức ăn cho cô, khẽ hỏi. "Ngoài địa chỉ quán bar, Lý Càn có biết chỗ nào em hay tới không?"

Tần Cần đặt bát xuống, tỉ mỉ suy nghĩ. "Hình như không có, địa chỉ nhà em chỉ có mình A Huy và Anh Tử biết. À, còn cả Hạ Duy nữa."

"Nhưng không sao đâu, bây giờ Lý Quốc Dũng đang trông coi Lý Càn, anh ta không làm được gì đâu. Hơn nữa em cũng định nghỉ phép." Tần Cần vừa nói vừa ăn đồ ăn Hứa Trì gấp cho cô.

Nhắc tới Hạ Duy, tay Hứa Trì khựng lại.

"Trước đây anh nghe Tần Phóng nói Hạ Duy giúp em trang trí xe? Anh ta cũng thích đi xe máy sao?"

Tần Cần múc canh cho anh, không quan tâm cho lắm. "Anh ấy giúp em trang trí một lần, nhưng anh ấy tìm bạn làm giúp em thôi, anh ấy không hiểu xe máy, cũng không đi xe máy, nói gì tới thích."

Nói hơn nửa, Tần Cần tò mò hỏi anh. "Sao anh lại hứng thú với Hạ Duy thế?"

Hứa Trì không muốn cô suy nghĩ nhiều, nói đùa. "Tình địch ở trong tôi, anh muốn tìm hiểu một chút."

"..."

Ok, Hứa Trì có một quân địch giả cũng không sao cả, mặc dù Tần Cần không có ý gì với Hạ Duy.

Ăn cơm trưa xong, Hứa Trì cố ý hỏi y tá Lưu, mượn cô miếng dán sườn ấu, dán 5, 6 miếng từ đầu tới chân Tần Cần mới yên tâm bảo cô ngồi trong phòng làm việc.

Tần Cần ngồi trên ghế làm việc, nhìn mặt bàn làm việc được xếp gọn gàng, lại ngồi thẳng dậy bắt đầu tưởng tượng khung cảnh Hứa Trì ngồi ở đây nghe điện thoại của cô.

"Hửm? Dậy rồi? Anh biết em dậy sẽ gọi điện cho anh, vì anh cũng nhớ em mà."

Tần Cần tự biên tự diễn một đoạn, bật cười thành tiếng.

Xem ra thông minh đến mấy yêu vào cũng ngu là có thật.

Hơn 1 rưỡi, Hứa Trì làm xong hết công việc, quay về phòng làm việc thay áo khoác rồi tan làm sớm hơn mọi ngày.

Tần Cần tới bệnh viện cùng anh, cô cứ nghĩ kiểm tra lại đơn giản lắm, tới bệnh viện chụp X-quang thêm lần nữa là được về, không ngờ mới vào trong phòng làm việc đã thấy tình hình không ổn.

"Cháu là Tần Cần sao?" Người hỏi có tuổi tác không lớn hơn Vu Ngọc Cẩm bao nhiêu, ánh mắt hiền hòa.

"Vâng, là cháu." Tần Cần ngẩng đầu nhìn Hứa Trì.

Hứa Trì biết cô lại xấu hổ, đứng bên cạnh chủ động giới thiệu. "Đây là dì Hạ, bạn học cũ nhiều năm của mẹ anh, hai nhà hai qua lại với nhau."

Tần Cần lập tức gọi. "Chào dì Hạ."

"Chào cháu." Hạ Huệ nở nụ cười, gật đầu. "Mấy hôm nay dì hay nghe Ngọc Cẩm nhắc tới cháu, rốt cuộc hôm nay cũng được gặp rồi."

Tần Cần xấu hổ cười, Hạ Huệ cũng không làm khó cô, còn rất thích cô nữa.

Cô ngồi cạnh Hạ Huệ, nói chuyện vài câu, Hứa Trì đi kiểm tra lại, chụp X-quang, anh tới kiểm tra lại cũng để làm cho Vu Ngọc Cẩm yên tâm hơn.

Đương nhiên kết quả kiểm tra lại thuận lợi, kết quả tốt, không có vấn đề gì.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, hai người ngồi vào trong xe, Tần Cần vừa nhìn thời gian vừa nói. "Bây giờ qua nhà mẹ là vừa."

Vừa rời Cao Thục Chi có gửi tin nhắn cho cô, nói đã bắt đầu bật bếp hầm xương sườn.

Ngụ ý là nhắc cô phải đưa Hứa Trì về nhà! Không được lấy cớ để không tới!

Hôm nay là thứ 6, bốn rưỡi trên đường bắt đầu xuất hiện tình trạng kẹt

xe, khi chạy xe tới nhà Cao Thục Chi đã gần 5 giờ.

Tần Cần cởi dây an toàn, nhắc nhở anh. "Hôm nay Tần Phóng và Tiểu Miên đều tới đây...Anh biết Tiểu Miên không?"

"Anh biết, anh từng gặp mấy lần." Hứa Trì tắt máy, nghiêng người nói với cô.

"Vậy thì tốt, anh nhớ đừng nhắc tới chuyện Tần Phóng và Tiểu Miên trước mặt cậu mợ em..."

"Ừm, dì Cao không biết hai người họ bên nhau." Hứa Trì nói xong giúp cô.

"Đúng rồi!" Tần Cần nhắc nhở xong, lại bổ sung thêm một câu. "Lát nữa chúng ta ăn nhiều, nói ít...Nếu không...Chắc chắn mợ em sẽ kéo anh lại nói chuyện không ngừng nghỉ."

Xem ra hôm nay vô cùng quan trọng với Tần Cần.

Cô không có người thân Cao Thục Chi và cậu Tần Kiến Tùng chính là hai người trưởng bối thân thiết với cô nhất. Không nói khoa trương, hai người đều đối xử với Tần Cần như con gái ruột, thế nên mới nói hôm nay cô đưa Hứa Trì tới gặp "Cha mẹ"...

Xuống xe, Tần Cần mới phát hiện Hứa Trì đã mua xong quà cáp.

Tần Cần nhìn hộp lá trà thượng hạng anh cầm trong tay, cộng thêm cả khăn lụa mua trong cửa hàng nổi tiếng nhất thành phố S, cô hỏi anh. "Anh mua từ khi nào thế? Sao em không biết?"

Cậu cô thích thượng trà, mợ cô thích sưu tầm khăn lụa, loại lụa nào cũng thích, hóa ra anh đã chuẩn bị từ sớm rồi!

Hứa Trì cong môi không nói cho cô biết, nắm tay cô hỏi. "Nhà nào?"

Tần Cần chỉ khu nhà nhỏ ở bên trái. "Ngoài cửa có trồng một hàng hoa."

Hai người tới, Tần Cần hít sâu một hơi, định nhấn chuông cửa, cửa đã mở ra.

Tần Cần vội vàng rút tay về, cứ nghĩ là Cao Thục Chi mở cửa, chuẩn bị mở miệng chào mợ lại thấy Giang Miên Nhi cười đều đứng ở cửa.

Tần Cần thở phào một hơi, nhỏ giọng hỏi Giang miên Nhi. "Mợ đâu?"

Giang Miên Nhi chào Hứa Trì, sau đó mới nói với Tần Cần. "Vẫn còn trong bếp, vừa rồi Tần Phóng ăn vụng xương sườn bị dì Cao bắt được, bây giờ đang bị chú Tần phê bình."

Tần Cần nhìn miếng xương sườn đang gặm dở trên tay Giang Miên Nhi, trêu. "Nhất định là em bảo Tần Phóng đi lấy..."

Giang Miên Nhi chấp tay sau lưng, liếc mắt nhìn. "À, bác sĩ Hứa là khách mà, mau để người ta vào trong đi!"

Cô nàng nói xong lại chạy vào nhà bếp gọi người.

Tần Cần kéo Hứa Trì vào nhà, vừa tìm dép vừa nói với anh. "Hôm nay Tần Phóng tới đây cũng tốt, có thể dờn bớt lực chú ý..."

Mới dứt lời, sau lưng vang lên giọng Tần Phóng.

"Hai người đang nói gì thế?" Tần Phóng lại gần, ôm bả vai Hứa Trì. "Lực chú ý gì?"

Hứa Trì còn chưa mở miệng, Cao Thục Chi đã xuất hiện, vỗ vào gáy Tần Phóng. "Con xuống bếp trông nồi xương sườn với Tiểu Miên đi! Không được ăn vụng."

Tần Phóng than thầm, muốn chọc nữa nhưng không dám, xoa xoa đầu đi vào nhà bếp, trước khi đi còn không quên nháy mắt với Hứa Trì.

Cao Thục Chi thấy Hứa Trì mang quà tới, lập tức cời tạp dề xuống, khách sáo nói. "Này, sao con lại để Hứa Trì mua đồ thế? Nhà chúng ta có thiếu thứ gì đâu."

"Dì Cao, đây là tấm lòng của con, dì đừng khách sáo với con." Hứa Trì

vừa nói vừa để hộp quà lên tủ cạnh cửa.

"Được rồi, cứ để đây đi, chúng ta đã lâu không gặp, hôm nay ôn lại chuyện cũ một chút." Cao Thục Chi vừa nói vừa kéo Hứa Trì vào phòng khách.

Hứa Trì quay đầu nhìn Tần Cần, ngoài miệng lại nói theo. "Vâng, ít nhất đã 2, 3 năm không gặp rồi ạ."

Tần Cần đi theo sau che miệng cười trộm, thì ra Hứa Trì cũng có hôm nay.

Ba người ngồi xuống ghế salon, Tần Cần rướn cổ nhìn lên tầng trên, không thấy giọng của Tần Kiến Tùng, tò mò hỏi. "Mợ, cậu đâu ạ?"

"Cậu đi ra ngoài mua rượu rồi, lát nữa sẽ về thôi." Cao Thục Chi nói.

Xem ra tối nay Tần Kiến Tùng muốn uống mấy chén với Hứa Trì rồi...

Tử lượng của Tần Kiến Tùng không được tốt, nhưng cũng là tay rượu có kinh nghiệm lâu năm, trong nhà chỉ có mình Tần Phóng uống ngàn chén không say, nhưng chắc chắn hôm nay Tần Phóng không uống rượu, Tần Cần thấy anh ta lái xe tới đây, Giang Miên Nhi vẫn chưa có bằng lái xe, tối hôm nay chắc chắn Tần Phóng không uống rượu.

Nghĩ vậy, Tần Cần lại nhìn Hứa Trì, cô không biết tử lượng của anh ra sao, không biết tối nay uống rồi có say hay không...

Ba người nói chuyện một lát, Tần Kiến Tùng đã về.

Mới vào cửa, Tần Kiến Tùng đã bắt đầu kể lại chuyện cũ, từ mấy "chuyện xấu" của Hứa Trì và Tần Phóng tới mấy năm hai người đi du học.

Tần Cần ngồi bên cạnh nghe lén, nhưng Cao Thục Chi liên tục nháy mắt với cô, Tần Cần nhìn một lúc cũng không hiểu.

Cao Thục Chi không biết làm thế nào, đành nói thẳng ra, vờ như chuyện rất quan trọng. "Thôi chết! Mợ mới nhớ ra vẫn còn hầm thuốc bổ, Tần Cần, con nhanh xuống bếp xem đi, lỡ như cạn nước thì sao."

Tần Cần chớp mắt, bây giờ đã hiểu. Cao Thục Chi muốn đuổi cô đi!

"Không sao đâu mẹ, anh và Tiểu Miên đang trong bếp mà, không cần con đâu..."

Tần Cần chưa nói hết đã bị Cao Thục Chi ngắt lời. "Không được, con đi nhanh đi, nấu cho con đấy! Nhanh!"

Không còn cách nào nữa, Tần Cần đành xuống nhà bếp, trước khi đi còn cố gắng nháy mắt ra hiệu với Cao Thục Chi - đừng nói lung tung với Hứa Trì!

Tần Cần mở cửa nhà bếp, thấy Tần Phóng và Giang Miên Nhi đang xúm lại to nhỏ với nhau.

"Khụ khụ! Khụ khụ khụ!" Tần Cần ho lớn khiến hai người kia sợ hãi.

Tần Phóng ném một cái giẻ lau qua. "Mày tính dọa anh à?"

Tần Cần cầm giẻ lau, cười híp mắt, đi lại gần hai người. "Sao? Em quấy rối thế giới của hai người sao?"

Giang Miên Nhi và Tần Phóng nhìn nhau.

Tần Phóng tới cửa nhà bếp canh gác, Giang Miên Nhi đi cà nhắc lại ôm vai Tần Cần, cười xấu a. "Chị Tần Cần, bị dì đuổi vào đây sao?"

Tần Cần chột dạ. "Chị, chị vào xem thuốc dì nấu..."

"Thôi đi." Tần Phóng vạch trần cô, không thèm giữ mặt mũi cho cô, sau đó lại nhắc nhở. "Mày cẩn thận đấy, hôm nay bố anh và mẹ anh chuẩn bị hết rồi."

"Chuẩn bị? Chuẩn bị gì cơ?" Tần Cần thấy hơi luống cuống.

Giang Miên Nhi nhỏ giọng, giả vờ thần bí. "Đương nhiên là nói chuyện kết hôn của hai người sau này."

"Ah..." Tần Cần làm như không thèm để ý, cầm thìa trong nồi khuấy liên tục. "Nói thì nói thôi, đầu năm nay bao nhiêu người kết hôn, cũng không phải là không được..."

Tần Phóng khép hờ cửa phòng bếp, vừa nhìn lên bên ngoài vừa nói. "Anh không lo lắng chuyện bố mẹ ép hôn, anh chỉ lo lắng họ nói chuyện khi mày còn bé cho Hứa Trì nghe....Còn chưa gả đi đã bị úp một đống chuyện xấu, chắc chắn Hứa Trì sẽ..."

Nghe Tần Phóng nói, Tần Cần khựng tay, chạy lại nhìn lên qua khe cửa.

Chuyện xấu từ năm 1, 2 tuổi tới năm hai mươi mấy tuổi có thể chép thành sách rồi. Vì dụ như ba tuổi đái dầm không nhận, năm tuổi bắt nạt đám con trai trong nhà trẻ, mười tuổi ôm túi vải bỏ nhà ra đi, lạc đường trong tiểu khu....

Nghĩ tới những chuyện đó, Tần Cần vội vàng kéo cửa chạy ra phòng khách. "Chúng ta ăn cơm đi!"

Ba người đang nói chuyện vui vẻ ngẩng đầu nhìn Tần Cần, đồng thanh hỏi. "Em/con đói rồi?"

"Vâng! Đói rồi ạ." Tần Cần ngửa đầu ưỡn ngực, kiên quyết đề đóng chuyện xấu khi còn bé xuống.

Tuy Tần Cần cắt đứt cuộc trò chuyện của 3 người nhưng vẫn không thể ăn cơm, Cao Thục Chi quên cắm nồi cơm điện...Muốn ăn cơm tối còn phải chờ 30 phút nữa.

Vì đề phòng Hứa Trì biết được những chuyện không nên biết, Tần Cần luôn bên cạnh anh, một tắc không rời.

Hai người đứng bên cửa sổ ở cầu thang, Hứa Trì giơ tay xoa tóc cô, dịu dàng hỏi. "Còn đau bụng không?"

Tần Cần dựa vào người anh, lắc đầu, rầu rĩ đáp. "Về nhà đã hết đau rồi."

Trong nhà rất ấm, vừa rồi cô cũng uống hai chén nước nóng, trên bụng vẫn còn dán miếng dán sưởi ấm, sớm đã không còn đau.

Tần Cần tựa vào ngực anh, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trên cửa kính hiện lên một lớp sương mỏng, cô dùng ngón trỏ viết tên anh lên trên cửa kính, vẽ một trái tim nhỏ bên cạnh.

"Lúc này mọi người nói gì thế?"

Hứa Trì nghe giọng rầu rĩ của cô, đoán được cô đang tò mò, nhưng anh lại thích buộc nút.

Hơi khom lưng xuống, nhỏ giọng nói bên tai cô. "Về nhà sẽ nói cho em biết."

Tần Cần cũng không sốt ruột, hai tay ôm ah, gật đầu nói được.

Khi cửa sổ trên cầu thang đang tràn ngập bong bóng màu hồng, Tần Phóng lại tới quấy rối.

Tần Phóng dựa vào tay vịn cầu thang, nói với Tần Cần. "Mẹ anh gọi mày xuống dọn cơm, đi nhanh đi."

Vừa lúc Hứa Trì cũng có việc muốn hỏi Tần Phóng, đỡ Tần Cần xuống dọn cơm, ngoắc tay bảo Tần Phóng lên tầng hai.

"Sao thế?" Tần Phóng thấy Hứa Trì muốn nói chuyện với mình.

Hứa Trì không quanh co lòng vòng, hỏi. "Ông có quen với Hạ Duy không?"

Tần Phóng nghe xong, vẻ mặt nhiều chuyện, hỏi. "Trước tiên ông phải nói cho tôi biết có phải ông ghen không? Ăn dấm chua của Hạ Duy và Tần Cần?"

Hứa Trì đen mặt không nói chuyện.

Tần Phóng cười, vỗ vai Hứa Trì. "Không ngờ ông lại là vua giấm."

Hứa Trì đánh tay anh ta, đứng ngay ngắn, nói. "Tôi noischuyenej khác."

Ông biết tối hôm qua quán bar Tần Cần bị trộm xe và rượu không?"

"Bị trộm? Người có sao không? Báo cảnh sát không?" Tần Phóng nghiêm túc.

"Là Lý Càn giật dây cho hai tên đàn em đi trộm, bây giờ xe đã về, người cũng đang trong đồn cảnh sát." Hứa Trì nói cho Tần Phóng nghe, nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ, nhíu mày nói. "Khi đó bạn tôi ở đó, cậu ta là cảnh sát phòng chống ma túy, tối hôm qua cậu ấy đứng trước cửa quán bar..."

"Cảnh sát phòng chống ma túy ở quán bar..." Tần Phóng sờ cằm, lớn gan suy đoán. "Chẳng lẽ có người báo án? Trong quán bar của Tần Cần sao?"

Hứa Trì không phủ nhận cũng không thừa nhận, lặp lại lời Trâu Thành. "Bây giờ vẫn chưa chắc chắn, nhưng có tin báo như vậy."

Tần Phóng ngắt lời. "Thế ông hỏi Hạ Duy làm gì? Chẳng lẽ ông nghi ngờ chuyện này liên quan tới Hạ Duy? Với sự hiểu biết của tôi về cậu ta, cậu ta không dám làm chuyện này đâu."

Nói được hơn nửa, Tần Phóng nhìn Hứa Trì, tiếp tục bổ sung. "Chắc cậu đã biết Hạ Duy thích Tần Cần, nếu như cậu ta làm gì trong quán bar, không những hại cậu ta mà còn hại cả Tần Cần."

Hứa Trì tựa vào bệ cửa sổ, xua tay nói. "Tôi không bảo cậu ta đụng vào thứ đó, tối hôm qua khi Tần Cần tới đồn công an khai báo ghi chép xong, Hạ Duy có chạy tới, cách cư xử của anh ta khi đó hơi lạ."

"Lạ ở đâu?"

Hứa Trì híp mắt, nhớ lại. "Tối hôm qua khi cậu ta xuất hiện, câu đầu tiên nói với chúng tôi là - "Anh nghe nói Hắc Tử đề trong quán bar bị người ta trộm."

"Cho dù lấy thân phận sếp hay bạn bè, câu hỏi quan tâm là "Em không sao chứ?". "Đã thấy thứ bị mất chưa?", "Cảnh sát nói gì?"..."

"Chắc chắn sẽ hỏi 3 câu này, đúng không?" Hứa Trì nhìn Tần Phóng.

Tần Phóng gật đầu mím môi nói. "Quả thật là vậy."

Hứa Trì cúi đầu nhìn tay vịn cầu thang, nói ra suy đoán của mình..

"Hạ Duy biết "Hắc Tử" bị trộm, trong mắt của cậu ta không phải tức giận, nôn nóng mà là vô cùng kinh ngạc, thậm chí cậu ta cảm thấy đây là chuyện không thể nào xảy ra."

"Cậu ta không quan tâm mấy thùng rượu, cũng không hỏi ai trộm...Hơn nữa tôi từng hỏi A Huy, mấy thùng rượu ấy mới nhập về chiều hôm qua, là rượu mới của Hạ Duy. Nhưng kỳ lạ là, cuối tháng mới bắt đầu nhập lô rượu mới, bây giờ đang giữa tháng, chỉ có vài người nhân viên đưa rượu tới biết chuyện này, còn lại không ai biết..."

Sau khi phân tích xong, Tần Phóng đã tìm ra đáp án.

"Cho nên mới nói, chuyện mất trộm lần này có thể là do Hạ Duy lén lút tung tin...Giật dây để Lý Càn tới trộm rượu nhưng cậu ta không ngờ Lý Càn trộm cả xe Tần Càn."

Mặc dù Hứa Trì suy nghĩ như thế nhưng anh cũng không muốn vội vàng kết luận.

"Tôi không muốn chụp mũ cho cậu ta mà không có lý do, cho nên định hỏi cậu phẩm chất đạo đức và tác phong thường ngày của cậu ta, cậu không rõ thì thôi, Tần Càn cũng định nghỉ ngơi rồi."

Tần Phóng không giúp ngay được, đành ghi nhớ chuyện này trong đầu.

Hai người chuẩn bị xuống dưới, Tần Phóng nhìn chữ viết mờ nhạt trên cửa kính, chỉ cho Hứa Trì. "Thấy gì không?"

Hứa Trì lại gần nhìn, nở nụ cười giơ tay viết thêm tên cô bên cạnh.

Tần Phóng đứng bên cạnh nhìn, da gà nổi lên, lấm bầm. "Hai người buồn nôn thật."

Chương 41

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quả thật Tần Cần đoán không sai - bữa cơm tối nay thật sự diễn ra chuyện thúc cười.

Nhưng điều khiến Tần Kiến Tùng và Cao Thục Chi kinh ngạc là câu trả lời của Hứa Trì, nghe như anh cũng đang có ý...

"Cháu nghe theo Tần Cần, cô ấy đồng ý thì cháu đồng ý." Hứa Trì vừa nói vừa bỏ con tôm mới bóc xong vào trong bát của Tần Cần.

Mặc dù Tần Cần không phải là không chấp nhận được chuyện hôn nhân chóng vánh, nhưng cô không muốn đánh nhíp trên bàn cơm. Dựa vào sự hiểu biết của cô về Cao Thục Chi, nếu như bây giờ cô gật đầu đồng ý, vợ Cao Thục Chi nhà cô chắc chắn không thèm ăn cơm, tìm hoàng lịch [1] để xem ngày tốt.

[1] Hoàng lịch 黄历: Sách nói về thời tiết ngày tháng

"Mợ, chúng con đều là người trưởng thành rồi, mấy chuyện này cứ để con và Hứa Trì bàn bạc đã, không vội.."

Tần Cần nói hết lại "mượn hoa dâng Phật[2], gấp cho Cao Thục Chi một con tôm.

Cao Thục Chi không thèm cảm động, gấp cho cô một con, nghiêm túc nói. "Gì mà không vội, hai đứa đều hơn 25 tuổi đầu rồi, bốn bỏ năm lên [3], sắp làm gái ế tới nơi rồi. Hơn nữa Hứa Trì đã tới tuổi kết hôn, mợ cảm thấy hai đứa rất tốt, nhanh nhanh chọn ngày rồi cưới đi!"

Nói hết lời, Cao Thục Chi còn không quên bắn thêm một phát súng, dùng đũa chỉ vào con tôm trước mặt Tần Cần, nhỏ giọng nói. "Nhìn xem con kia, có Hứa Trì bóc tôm cho ăn, nhìn anh con đi, muốn bóc tôm cũng không biết cho ai ăn..."

Tần Cần không nhịn được cười, nhìn Tần Phóng và Giang Miên Nhi đang ngồi phía đối diện, nín cười nói. "Mợ, có vội cũng là anh con vội."

Cao Thục Chi nhanh chóng chuyển mục tiêu sang Tần Phóng.

Tám giờ cả nhà mới ăn cơm xong.

Tần Kiến Tùng vui vẻ kéo Hứa Trì uống rất nhiều rượu, Tần Cần cũng thấy anh đã ngà ngà say.

Tần Kiến Tùng vỗ vai Hứa Trì đi ra ngoài cửa lớn, không biết đang ghé đầu nói to nhỏ gì. Tần Cần nhìn hai người họ uống hết rượu, tuy nói là khoác vai nhưng đi vài bước đã xiêu xiêu vẹo vẹo, cô không yên lòng đi theo.

"Cậu, bên ngoài gió lớn, cậu vào nhà đi!" Tần Cần đỡ Hứa Trì, tìm chìa khóa xe trong túi áo anh.

"Hứa Trì, con phải nhớ mấy lời con đồng ý với cậu, cậu không cho phép con quên." Cơ thể Tần Kiến Tùng lung lay, vẻ mặt lại nghiêm túc nhắc nhở Hứa Trì.

Hứa Trì ôm vai Tần Cần, gật đầu nói với Tần Kiến Tùng. "Cậu Tùng, cậu yên tâm đi, dù cậu không nói con cũng sẽ làm vậy ạ."

Khi anh nói câu này, Tần Cần cảm giác vai mình lại nặng thêm vài phần.

Tần Phóng và Giang Miên Nhi đứng đằng sau, Tần Kiến Quốc không nói thêm gì, chỉ nhắc nhở Tần Cần lái xe chú ý an toàn, sau đó đi vào bên trong.

Hai tay Tần Cần ôm eo Hứa Trì, khẽ hỏi anh. "Anh có muốn nôn không?"

Tần Cần không biết anh uống được bao nhiêu rượu, cũng không biết bây giờ anh có say nặng hay không, có muốn nôn hay không?

"Anh không sao đâu, mình về nhà thôi." Hứa Trì vừa nói vừa giơ tay lên xoa tóc cô.

Hai người tới cạnh xe, Tần Cần giúp anh mở ghế lái phụ, định đỡ anh

ngồi vào bên trong, Tần Phóng lại tới.

"Sáng mai anh phải tới trường của Miên Nhi dạy, hai người tự về được không?"

Hứa Trì giơ tay vỗ bả vai anh ta, hai người nhìn nhau một lát, không nói thêm gì nữa, Hứa Trì ngồi ngoan trong xe.

Tần Cần đóng cửa xe, cầm chìa khóa xe, nói. "Yên tâm đi, em không uống rượu, không cần anh quan tâm đâu."

Tần Phóng nhún vai, anh ta cũng chỉ hỏi tượng trưng thôi.

"Đi đi, lái xe chậm chút." Tần Phóng nói xong còn lùi về sau mấy bước.

Tần Cần vòng qua ghé lái, tay chưa đụng tới chốt cửa, đột nhiên lại nghĩ tới chuyện gì đó, giương giọng kêu to. "Này, anh!"

Tần Phóng dừng bước, quay đầu hỏi. "Sao thế?"

Tần Cần bước nhanh tới, nhớ lại. "Em nhớ hôm trước anh nói dọc phố Tam Hoàn có một cửa hàng ở mặt tiền muốn san lại..."

"Ừ, bạn anh định mở quán trà nhưng gần đây vợ mang thai đôi, đi lại không tiện, chuẩn bị bán rồi." Tần Phóng gật đầu nói, thấy Tần Cần nhắc tới chuyện này, tò mò hỏi. "Sao? Muốn mở hiệu sách à?"

Tần Cần khẽ nói. "Bạn anh còn bán không?"

"Vẫn còn, hôm qua còn nhờ anh tìm một người mua tin cậy, dù sao tiền trang trí phòng trà cũng đã tốn mấy chục ngàn, cậu ấy không muốn người khác đập đi xây lại."

"Vậy anh cho em cách liên lạc với người đó đi! Hôm nào em gọi hỏi người ta." Tần Cần lấy điện thoại di động ra.

Tần Phóng cho Tần Cần cách liên lạc với ông chủ bên kia, trước khi cô đi còn hỏi. "Còn Kapler thì sao?"

"Năm ngoái em từng nói với Hạ Duy, bảo tìm một người quản lý chuyên

nghiệp, hơn nữa gần đây lại xảy ra nhiều chuyện, em muốn thay đổi hoàn cảnh, làm một cô đồng bình thường cũng được."

"Được thôi, nếu như dựa theo ý tưởng của em, một nửa tiệm sách một nửa phòng trà cũng được."

Hai người nói thêm vài câu, mỗi người lên một cái xe.

Một nơi là quán bar, một nơi là tiệm sách phòng trà, hai nơi khác nhau một trời một vực, phòng trà tiệm sách không hợp với Tần Cần cho lắm, nhưng cô vẫn có suy nghĩ này trong đầu, bởi vì cha mẹ nuôi của cô mong muốn có một tiệm sách gác lửng phong cách.

Nhưng chưa thực hiện được đã không kịp rồi.

Tần Cần vừa thắt dây an toàn vừa nhìn Hứa Trì đang tựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Không biết có phải do Hứa Trì hay không, Tần Cần đột nhiên lại có hứng thú với tiệm sách phòng trà.

Một khi đã động lòng, gặp được người khiến bạn thấy bình yên, bạn sẽ nhận ra trái tim ấy nguyện ý nghiêng về phía người ấy, thậm chí còn muốn sống bình thân bên người ấy.

Tần Cần khởi động xe, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, đột nhiên hiểu ra.

Từ Phi Na từng nói, đừng bao giờ vì một thằng đàn ông mà đánh mất bản thân mình, trở thành người không giống cậu.

Chỉ với thời gian mấy ngày ngắn ngủi, Tần Cần cảm thấy không phải vì Hứa Trì thích nên cô mới làm thế này, mà vì anh thế này nên cô muốn tới gần anh, đồng ý bên anh, dạo bước cùng anh.

Có lẽ người khác sẽ cảm thấy cô bị động, thậm chí không còn là chính mình, nhưng Tần Cần lại không cho là như vậy.

Yêu anh nên cô muốn ném thử tất cả mọi thứ liên quan tới anh, chuyện ấy khiến cô chiếm được một loại hạnh phúc đặc biệt.

Khi Tần Cần đang âm thầm phân tích những thay đổi của bản thân, Hứa

Trì đột nhiên ngồi thẳng người.

"Đang suy nghĩ gì đó?" Hứa Trì cười nhạt, hỏi cô.

"Không có..." Tần Cần nắm chặt tay lái, hồn nhiên không chịu thừa nhận suy nghĩ trong lòng.

Hứa Trì cúi đầu mím môi cười, cố ý vạch trần cô. "Nhưng rõ ràng em đang cười mà."

Tần Cần lúng túng ho khan, giải thích. "Em đang suy nghĩ tới chuyện mở tiệm sách phòng trà."

Nhắc tới chuyện này, máy hát Tần Cần liền online, nói cho Hứa Trì tâm nguyện của cha mẹ nuôi mình. Hai người đều là giáo viên, đã về hưu được 1, 2 năm, vẫn luôn nhắc tới chuyện này. Tần Cần muốn giúp cha mẹ hoàn thành tâm nguyện, cũng muốn đổi một công việc yên ổn.

Cô tưởng Hứa Trì chỉ nghe cô nói, không ngờ anh nghe hết lại thấy rất hứng thú.

"Nếu em thực sự có ý tưởng này, có thể tới nói chuyện với mẹ anh, mẹ anh rất am hiểu mấy vấn đề này." Hứa Trì đề nghị.

Tần Cần tròn tròn mắt, sao cô lại không nghĩ tới chuyện này chứ! Đây là cơ hội tốt....để nói chuyện với mẹ chồng tương lai.

Hai người nói chuyện suốt cả đường đi, xe lái vào trong khu chung cư, điện thoại trong túi xách Tần Cần vang lên.

"Giờ này còn gọi...Anh xem thử xem là ai đi?" Tần Cần vừa nói vừa đưa túi cho Hứa Trì.

Hứa Trì tìm điện thoại trong túi cô, mới lấy ra chuông điện thoại đã ngừng, thấy cái tên hiện trên cuộc gọi nhờ, Hứa Trì mím chặt môi.

Sau đó, điện thoại lại vang lên.

Hứa Trì không nhấn nút nghe, lạnh nhạt nói với Tần Cần. "Là Hạ Duy gọi."

- - -

[2] *Muốn hoa dâng phật: Ngày xưa có một trấn nhỏ, nạn châu chấu phá dữ dội, cho nên bất kể trồng thực vật nào cũng không lớn nổi, lại thêm thường có thú dữ xuống núi ăn gà vịt, làm dân trong trấn cảm thấy rất bất an. Vì thế Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đích thân từ trên trời xuống nhân gian, phát huy Phật pháp thu dọn châu chấu, thuần phục thú dữ.*

Người trong thị trấn vô cùng cảm ơn Phật tổ, trong đó có một người nghèo có lòng dâng lên Phật tổ một bó hoa.

Lúc Đức Phật Thích Ca Mâu Ni nhìn thấy người tặng hoa mặc y phục rách nát, toàn thân bẩn thỉu, lại dâng một bó hoa tươi đẹp, không nhịn được liền nói: "Nhà người cần ta giúp đỡ không?"

Người dâng hoa nói: "Thưa Đức Phật, con không dám lừa ngài, nhà con rất nghèo, ngay cả bó hoa cũng là đi mượn, nhưng xin thưa đây là cả tấm lòng thành của con, cho nên xin ngài nhất định nhận lấy".

Đức Phật Thích Ca Mâu Ni vô cùng cảm động, bèn cho tất cả người nghèo khổ hiện có trong trấn thoát khỏi bần cùng, từ đây mọi người sống những ngày hạnh phúc.

Nghĩa là ví như dùng của người khác đi làm việc nhân nghĩa.

[3] *Chỉ về số tuổi kết hôn, trên 25 được xem như là "ế".*

-----oOo-----

Chương 42

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Hạ Duy? Hôm nay em nói với A Huy em không tới mà..."

Tần Cần cho rằng Hạ Duy tìm cô là vì chuyện này, đang lái xe nên không thể cầm điện thoại, cô bảo Hứa Trì mở loa ngoài lên cho cô nghe.

Sau khi Hứa Trì mở loa ngoài, anh đặt điện thoại di động vào giữa hai người, mới buông tay giọng Hạ Duy đã vang lên trong điện thoại.

"Tần Cần, anh nghe A Huy nói tối nay em không tới?"

Tần Cần nhìn chằm chằm về phía trước, xoay tay lái đánh xe vào bãi đỗ dưới tầng hầm. "Ừm, hôm nay em hơi mệt, quán bar cũng đã có anh trông rồi, em không tới nữa."

Hạ Duy ở bên đầu dây kia dừng lại một chút, tiếp tục nói. "A Huy nói em đưa "Hắc Tử" tới chỗ bác sĩ Hứa rồi, để ở đó có được không?"

"Gần đây em đều ở đây mà, ngày nào cũng tới thăm nó được." Tần Cần trả lời.

Đậu xe vào bãi đỗ, Tần Cần còn không quên nhìn Hắc Tử bên cạnh.

"Anh đã bảo người thay cửa nhà kho rồi, lắp thêm cửa chống trộm..."

Hạ Duy còn chưa nói xong, Tần Cần đã ngắt lời anh ta. "Lý Cần chủ yếu nhắm về phía em, trộm rượu hay trộm xe cũng là vì trả thù em. Em nghĩ kỹ rồi, em muốn kéo dài thời gian nghỉ phép, muốn thử cảm giác làm công đông một lần."

Tần Cần cố ý nói khe khẽ, dù sao bây giờ cô muốn quăng gánh giữa đường, nếu như Hạ Duy không đồng ý, chắc chắn không thành công.

Hạ Duy nở nụ cười, trêu chọc. "Sao thế? Chỉ yêu đương thôi mà, nhanh thế đã muốn sống thế giới hai người sao?"

Tần Cần nhấn vào nút P [1], cũng không vội xuống xe, sờ lỗ tai nói. "Ngoại trừ chuyện yêu đương, em còn muốn mở tiệm sách, nghĩ tới mấy năm trước cho tới nay, vừa lúc có một cửa hàng hợp ý..."

[1] Phan tay điện tử có một nút bấm trên đó có chữ P (Parking), chỉ cần ấn vào nút này là phanh tay sẽ kích hoạt, đèn sáng, khi muốn bỏ phanh tay chỉ cần móc ngược nút. Một số hãng thiết kế ngược, tức móc ngược là kích hoạt trong khi nhấn là bỏ kích hoạt.

Hạ Duy cảm thấy Tần Cần rất kiên định, đưa ra vấn đề. "Bên Kapler thì

sao? Không có em anh không xoay sở được."

"Chuyện này không thành vấn đề, đầu năm nay em có bàn với anh tìm một người quản lý chuyên nghiệp, anh còn nhớ không? Anh của em có một người bạn làm trong công ty mô giới, nếu..."

"Tần Cần, thứ năm gặp nhau rồi chúng ta nói chuyện tiếp!"

"Thứ năm á?"

"Ừ, quên chưa nói cho em biết, Truyền Lỗi đã đổi lịch thành hôm kia rồi, chiều nay cậu ấy mới nói với anh." Hạ Duy nói.

Thứ năm là hôm kia rồi, Tần Cần nhìn về phía Hứa Trì, không biết hôm đó anh có bận gì không?

Hứa Trì để tay lên cửa xe, xoa trán gật đầu, ý bảo hôm đó anh đi được.

"Được, vậy hôm kia chúng ta gặp."

Tần Cần nói xong cúp điện thoại di động.

Cô xuống xe, khóa xe.

Ngẩng đầu nhìn Hứa Trì vẫn đang chăm chú nhìn mình, Tần Cần thấy sững sờ, xoa mặt hỏi anh. "Sao thế...Trên mặt em dính gì sao?"

Vào trong thang máy, Tần Cần nhấn số tầng, ngửi mùi rượu trên người anh lại nhớ tới khung cảnh anh và Tần Kiến Tùng nâng cốc nói chuyện vui vẻ, thậm chí còn rượu vào lời ra, đột nhiên thấy buồn cười.

"Chuyện tối nay anh nói trên bàn cơm là thật sao?" Tần Cần vừa hỏi vừa đỡ eo anh. Cô luôn cảm thấy Hứa Trì đã bước xiêu bước vẹo rồi.

"Câu nói này em còn thấy chưa thật sao?" Hứa Trì cúi đầu nhìn cô, khoe miệng cười như không cười.

Tần Cần suy nghĩ một lát, mím môi cười. "Anh nói "mọi chuyện đều do

em quyết định".."

Hứa Trì ôm eo cô, sửa chữa. "Anh nói là tất cả quyết định đều tôn trọng ý kiến của em."

"Ví dụ như?" Tần Cần không khỏi tò mò quyền lợi của mình.

"Ví dụ như....tối nay em ngủ trong phòng anh, được không?"

Hứa Trì vừa dứt lời, cửa thang máy đã mở ra.

Tần Cần đỏ mặt, cái vấn đề này đừng nói ra chứ...

Đáp án là - Không được! Ai cũng phải trung thực.

Đi mãi rồi cũng quen.

Tối hôm nay Tần Cần tắm rửa xong, lại nằm trên giường anh lần nữa, dưới cơ thể là ga trải giường mới được đổi, tâm tình của cô bây giờ cũng khác với hôm qua rất nhiều.

Có thể là vì có "đi" là chỗ dựa, cô không sợ gì cả!

Tối hôm nay Tần Cần không buồn ngủ, cô nhắm mắt lại lắng tai nghe tiếng anh nằm xuống, giả bộ ngủ một lúc lâu, mãi tới khi bụng dưới quặn đau mới khẽ mở mắt ra.

Rèm ngoài cửa sổ sát đất vẫn chưa kéo hết, ánh trăng bên ngoài phủ đầy phòng ngủ, Tần Cần khẽ thở phào.

Xoay sang bên trái, lăn qua bên phải. Lăn qua lăn lại vài lần, Tần Cần tỉnh táo, cảm giác đau đớn dưới bụng dần dần lan ra.

Cuối cùng Tần Cần lật người nhìn anh, trộm nhìn gò má, từ mắt cho tới mũi, lại tới cánh môi đầy mỏng vừa phải, cuối cùng nhìn chằm chằm vào hầu kết trên cổ anh.

Không biết tại sao, Tần Cần cảm thấy nhìn không thì không đủ. Vì

vậy...cô ra tay.

Ngón tay chạm nhẹ lên cằm anh, cảm giác ngứa ngáy của râu mới mọc dính lên tay cô, vốn Tần Cần không thích cảm giác này, nhưng không ngờ khi đụng vào lại thấy thích thú.

Xoa xoa cái cằm của anh, ngón tay Tần Cần di chuyển xuống bên dưới, không biết bắt đầu từ khi nào cô lại nhận ra hầu kết của Hứa Trì rất đẹp.

Khi bàn tay nhỏ của Tần Cần đang "ăn đầu hũ", Hứa Trì đột nhiên dịch lại gần cô.

Không xong rồi!!

Tần Cần còn chưa rút bàn tay gây họa của mình lại đã bị anh nắm chặt. Bàn tay ấm áp của anh nắm cổ tay cô, hơi dùng sức kéo khiến cô nằm trọn trong ngực anh.

-----oOo-----

Chương 43

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xin hỏi, "làm chuyện xấu" bị bắt tại trận, nên giải thích thế nào?

Hiên nhiên Tần Cần vẫn chưa tìm được đáp án cuối cùng.

Hứa Trì giơ hai tay lên ôm chầm cô vào trong lòng, xoa tóc cô, nói.
"Hôm này là ngày thứ hai."

Tần Cần nghe được tiếng hít thở của anh trên đỉnh đầu, không biết ngày thứ hai anh nói là chuyện gì, mãi tới khi nghe câu nói tiếp theo của anh-

"Qua mấy ngày nữa, tốt nhất em đừng mong chạy thoát."

"..."

Hiểu rồi. Hiểu rồi.

Tần Cần rút tay nhỏ lại, tựa trong lồng ngực anh, yên lặng một lúc lâu, không nhìn được nữa mới nói. "Em đau bụng."

Nghe cô nói, Hứa Trì than thầm, xoa bàn tay nhỏ bé lạnh như băng, hỏi cô. "Đau ở đây sao?"

"Ừm..."

Tần Cần mới dứt lời, Hứa Trì đã duỗi tay xoa nhẹ trên bụng cô, tuy cách một lớp vải nhưng vẫn cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay anh.

Cứ như thế, Tần Cần nằm thẳng trên giường, bên cạnh là tiếng hít thở của anh, đau đớn cũng dần tan.

"Còn đau nữa không? Anh đi rót nước nóng..." Hứa Trì đứng dậy.

"Không cần đâu.." Tần Cần vội kéo anh lại, hai tay nhỏ bé nắm lấy tay anh, cong môi. "Em đỡ hơn rồi."

Có bạn trai rồi ai mà thềm nước nóng nữa, ai cần chứ Tần Cần không cần.

Vì nửa đêm mới ngủ ngon, lại không mộng mị, hôm sau, khi cô tỉnh lại đã 9 giờ.

Tần Cần ngồi trên giường lác qua lác lại mấy lần mới ngáp một cái rồi đứng dậy, thấy bên cạnh trống không, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, kim đồng hồ đã chỉ 9 giờ 3 phút

Cô không nhớ rõ tối qua mấy giờ mình mới ngủ, chỉ nhớ Hứa Trì vẫn sưởi ấm bụng giúp cô, sau lưng cũng không còn đau, cô cũng không buông tay.

Tần Cần giơ tay sờ vị trí bên cạnh, trong lòng bỗng thấy mát mát.

Thật khâm phục mấy cặp đôi yêu xa nhiều năm, còn cô xa vài giây đã không chịu được, đừng nói là một năm không gặp nhau. Sáng sớm

không thấy anh, cô có thể rầu rĩ hơn nửa ngày.

Tần Cần lắc lắc đầu, xuống giường đi dép lê bước ra ngoài cửa phòng ngủ.

Mới mở cửa ra, Tần Cần đột nhiên ngửi được mùi trứng rán, thậm chí còn có...tiếng nôi niêu?

Tần Cần phản ứng kịp, chạy nhanh ra ngoài, thấy Hứa Trì đang nấu đồ ăn sáng trong nhà bếp.

Tần Cần vào trong bếp, Hứa Trì cũng vừa bung ly sữa bò nóng và khay đồ ăn ra ngoài. "Anh, anh không đi làm sao?"

Hứa Trì để bữa sáng lên bàn, nghiêng đầu cười. "Sau này 10 giờ anh mới đi."

Tần Cần vừa vui vừa ngạc nhiên. "Tại sao?"

Cô còn nhớ lúc trước anh từng nói, 8 rưỡi anh sẽ tới phòng khám.

Hứa Trì đưa ly sữa nóng cho cô, dịu dàng nói. "Vì có người sáng không thấy anh thì không vui."

Nghe vậy, trong lòng Tần Cần đột nhiên thấy ấm áp, cầm sữa nóng xoay người cô ý nói. "Thật à? Sao em không biết?"

Hứa Trì ngồi xuống phía đối diện cô, giúp cô cắt trứng rán, nói. "Hơn nữa anh cảm thấy hai người ăn sáng còn có cảm giác chờ mong hơn đi làm trước 1 tiếng."

Tần Cần cúi đầu cười, lên tiếng phụ họa cho anh.

Thì ra bác sĩ Hứa cũng thích nói lời ngon ngọt.

Thực ra Tần Cần không biết, từ sáng hôm qua Hứa Trì đã quyết định sau này đi làm trễ. Sau khi nhận được cuộc gọi của cô, trái tim của anh cũng đập không ngừng.

Trưa hôm qua Hứa Trì có bảo với y tá Lưu sau này cứ xếp lịch hẹn trước

10 giờ, nguyên nhân là vì - trước 10 giờ phải ăn sáng cùng bạn gái.

Đừng nhắc tới chuyện Tần Cần dậy sớm nấu đồ ăn sáng, trước khi Tần Cần quen anh, số lần dậy sớm cũng rất ít.

Sau khi ở chung với anh, những chuyện phức tạp mà Tần Cần nghĩ cũng chưa từng xảy ra.

Mỗi sáng sớm anh sẽ nấu đồ ăn sáng, cô đứng cạnh giúp một tay. Đúng 9 rưỡi anh tới phòng khám bệnh, còn cô ở nhà chờ anh.

Buổi trưa hai người cùng nhau ăn trưa ở phòng khám, sau đó cô ngồi trong phòng làm việc chờ anh tan làm.

Người không biết còn tưởng hai người yêu nhau nhiều năm.

Hôm nay là thứ năm, buổi chiều Hứa Trì phải khám cho 3 bệnh nhân, cả buổi chiều đều ngồi trong phòng khám, Tần Cần cũng thấy buồn chán, định chạy tới tiệm cà phê đối diện mua cà phê và bánh ngọt cho mọi người ăn.

Đẩy cửa vào, y tá Lưu cũng mới tiễn một bệnh nhân về, cô giơ tay vỗ vai y tá Lưu.

"Cực khổ rồi."

Tần Cần để cà phê và bánh ngọt lên quầy lễ tân, còn không quên nói với y tá Lưu. "Cố ý mua một ly nóng cho cô đấy."

Y tá Lưu thấy trong số ly cà phê có một ly viết chữ "Lưu", gật đầu cười. "Cảm ơn."

Gần đây y tá Lưu đang mang thai, không đụng vào cà phê, Tần Cần ngồi quan sát mấy lần, y tá Miêu thích nhiều đường, bác sĩ Trương thích Caramel Machiato, bác sĩ Trương thích Latte, mấy y tá khác thích Latte trà xanh.

Còn Hứa Trì lại thích Americano.

Tần Cần đang nói chuyện với mấy y tá rảnh rỗi, đột nhiên thấy cửa phòng Hứa Trì mở ra.

"Tiền tiên sinh, nếu lần sau có bị lỏng nữa phải tới đây thắt chặt lại, nếu không sẽ để lại hậu quả về sau."

Hứa Trì nhắc nhở bệnh nhân vài câu, bệnh nhân kia đi rồi cô mới cầm hai ly cà phê Americano qua chỗ anh.

"Cho anh." Tần Cần đưa cho anh một ly, bổ sung thêm. "Bỏ nửa gói đường giúp anh rồi."

Hứa Trì nở nụ cười cầm ly cà phê, lúc trước chỉ nói với cô một lần, không ngờ từ hôm đó Tần Cần cũng uống Americano giống anh, cũng có thói quen bỏ nửa gói đường.

"Y tá Lưu nói còn một bệnh nhân nữa..." Tần Cần tựa vào khung cửa, nhỏ giọng hỏi anh. "6 giờ chúng ta tới nơi được không?"

Bữa tiệc do Lữ Truyền Lỗi tổ chức bắt đầu từ 6 giờ tối nay, bây giờ đã 4 rưỡi rồi.

"Cho anh thêm 30 phút nữa, nhanh thôi." Hứa Trì vừa nói vừa giơ tay xoa tóc cô.

Vừa dứt lời, Tần Cần đã nghe sau lưng có người nói. "Bác sĩ Hứa, bạn gái chờ cháu tan làm sao?"

Tần Cần quay người lại, thấy một dì có tuổi không lớn hơn Vu Ngọc Cẩm bao nhiêu, trên mặt dì còn có cả ý cười, hình như đã quen với Hứa Trì từ lâu.

Hứa Trì gật đầu, Tần Cần bung ly cà phê đứng qua một bên, nghe dì nói. "Còn tưởng là bác sĩ Hứa độc thân, xem ra cháu gái tôi không có cơ hội rồi."

Biết dì đang nói đùa, Tần Cần mím môi cười, báo với Hứa Trì một câu rồi tới phòng làm việc bên cạnh ngồi.

Tần Cần mới ngồi xuống salon đã nhận được điện thoại của Hạ Duy.

Cô nhấp một ngụm cà phê, nghi ngờ hỏi. "Alo?"

Không phải là hẹn 6 giờ gặp ở chỗ Lữ Truyền Lỗi sao? Sao giờ đã gọi rồi?

Hạ Duy bên đầu điện thoại liếc nhìn thời gian. "Anh chợt nhớ ra dạo này em không đi xe, lát nữa Hứa Trì tới đón em? Hay là anh đi đón em?"

"Em và Hứa Trì đang ở cùng nhau, anh cứ tới chỗ anh Truyền Lỗi đi, không cần đón em."

Hạ Duy ngẩn ra, lập tức nở nụ cười. "Hai người ở chung còn chưa đủ à? Anh ta đi làm mà em cũng theo?"

Tần Cần cười híp mắt, tự chế giễu mình. "Em thích bên cạnh anh ấy, dính trên người anh ấy."

"Được rồi, vậy hai người đừng tới muộn, nếu không...phải phạt 3 ly."

"Biết rồi."

Nói chuyện xong, Tần Cần cúp điện thoại.

Hạ Duy ngồi trong xe nhìn tin nhắn Lữ Truyền Lỗi mới gửi cho mình 30 phút trước, ánh mắt tối sầm.

-----oOo-----

Chương 44

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Hứa Trì kết thúc một ngày làm việc, quay lại phòng, Tần Cần cũng đã uống xong ly cà phê.

"Bây giờ là 5 giờ 10 phút, bây giờ đi chắc là sẽ tới đúng giờ." Tần Cần nhìn đồng hồ, tính toán một chút, cho dù bị kẹt xe hai người cũng có thể

tới đúng giờ.

Khi hai người rời khỏi phòng khám bệnh, mấy y tá vẫn còn đang bận rộn, thấy hai người chuẩn bị đi, âm ỉ nói ngày mai gặp lại.

Hứa Trì kéo cửa ghế phụ ra, cười nói. "Xem ra hai ngày nay em và mấy cô y tá có quan hệ rất tốt."

Tần Cần ngồi vào trong, mím môi cười. "Đó là đương nhiên, phụ nữ luôn có nhiều chủ đề nói chuyện..."

"Hơn nữa," Tần Cần kéo cửa xe. "Bây giờ mấy cô ấy thay em giám sát anh, anh đừng hòng làm chuyện xấu sau lưng em..."

Hứa Trì nghe cô nói, không khỏi nở nụ cười, giơ tay xoa đầu cô, còn cố ý nói. "Làm chuyện xấu á? Nhất định là phải làm cùng em rồi, em chắc chắn muốn mấy cô ấy giám sát anh sao?"

...

Anh cứ thích thỉnh thoảng lại chọc cô một cái! Nhưng như vậy thì không tốt lắm! Thực sự không tốt!

Tần Cần đỏ mặt làm như không nghe được, đóng cửa xe, thắt dây an toàn che đi sự xấu hổ của mình.

Sau khi Hứa Trì lên xe, Tần Cần cố ý mở chức năng dẫn đường cho anh, chỗ của Lữ Truyền Lỗi cách xa trung tâm thành phố một chút, hơn nữa Hứa Trì mới về được nửa năm, vẫn chưa quen hết đường Tần Cần ngồi bên cạnh chỉ những công trình kiến trúc mới mẻ dọc theo đường đi, vừa kể tên những người xuất hiện trong tiệc tối nay.

"Thực ra đám anh Lỗi và Hạ Duy quen nhau đã lâu, Hạ Duy còn giới thiệu cho em quen với chị Giai Giai, sau đó mới chơi với những người còn lại."

Hứa Trì khẽ gạ đầu, mở miệng hỏi tiếp. "Anh nhớ Hạ Duy cũng là học trưởng của em, học trước em hai khóa sao?"

"Ừm, đám anh Lỗi và Hạ Duy cùng khóa, nhắc mới thấy lạ..." Tần Cần nghiêng người nhìn Hứa Trì, nói. "Hầu hết mấy người họ đều học truyền thông, có cả đạo diễn và biên kịch, nhưng bây giờ đều chuyển thành người kinh doanh hết rồi."

Hứa Trì còn tưởng chuyện gì kỳ lạ, dùng một tay véo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trêu chọc. "Chẳng phải em cũng thế sao? Học nhạc kịch, bây giờ lại kinh doanh quán bar, tương lai còn làm bà chủ tiệm sách."

Cũng đúng, chuyên ngành cô học không liên quan gì tới công việc bây giờ của cô, nhưng bây giờ cô thấy rất ổn.

Khi sắp tới hội sở, lại kẹt xe.

Tần Cần tựa lưng vào ghế, kéo cửa sổ xe hơi thấp xuống, gió nhẹ thổi vào trong xe. Tháng tư đã trôi qua được hơn nửa, gió chiều cũng không lạnh như trước.

"Nhắc tới cũng thấy đúng dịp, mấy cặp đôi trong số bọn họ năm nay đã cầu hôn, kết hôn hết rồi, không biết em đã móc bao nhiêu tiền ra mừng cho bọn họ..."

Tần Cần nói, đột nhiên nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn anh. "Anh không biết đâu, trước đây bọn họ còn cược năm nay em vẫn là con chó FA."

Hứa Trì đánh tay lái, hỏi. "Nhiều năm rồi mà Hạ Duy vẫn còn độc thân sao? Bọn họ không ghép đôi hai người à?"

Nghe anh hỏi, Tần Cần sờ cằm nhìn anh, lời nói nay của anh chắc hẳn đã ngấm qua mấy bình dấm rồi.

Dù cho là vậy, Tần Cần vẫn nói thật với anh.

"Cũng có, dù sao trong đám bạn bè chỉ còn em và anh ấy độc thân, đầu năm nay có nói một lần, nhưng mà..." Tần Cần ngồi thẳng người, nhún vai nói. "Lúc đó em trở mặt, sau đó không ai nhắc lại chuyện này nữa."

"Trở mặt?" Hứa Trì ngạc nhiên.

Tần Cần gãi đầu, nói. "Là bọn họ thừa dịp sinh nhật Hạ Duy, ghép đôi em và anh ấy, tất cả mọi người đều âm ỉ....Sau đó em bảo em không thích như vậy, lúc đó trông bọn họ rất sừng sốt, cũng nói sau này không đùa như vậy nữa."

Tần Cần thích đám bạn bè đó, vì ai ai cũng nhiều lời, nói năng không giữ sĩ diện, cho dù hôm đó trở mặt, không thoả mái nhưng mọi chuyện cũng đã qua đi, mọi người lại vui cười như thường.

Hai người trò chuyện suốt cả quãng đường, xe dừng trước cửa hội sở.

Tìm một vị trí đậu xe tốt, trước khi xuống xe Tần Cần cố ý dặn dò Hứa Trì. "Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp anh, khó tránh khỏi lảm chuyện, anh đừng để ý là được."

Nói trắng ra là Tần Cần sợ bọn họ "bắt nạt" Hứa Trì!

Tần Cần dặn dò xong xuống xe trước.

Cô vòng qua bên Hứa Trì, chủ động khoác tay anh, ngửa đầu ưỡn ngực kéo anh đi về phía hội sở.

"Chúng ta lên tầng 2, tầng 1 chỉ mở cho những người bình thường, có lúc còn có người tới đây thưởng rượu gì đó, còn trên tầng hai là không gian riêng tư, có đầu bếp và rượu ngon..."

Tần Cần vừa nói vừa bước lên bậc thang, nhân viên đứng ở cửa thấy Tần Cần tới, chào hỏi cô. "Cô Tần, mọi người đều đang ở trên phòng bao."

"Cảm ơn."

Tần Cần gật đầu cười, kéo Hứa Trì đi vào trong, còn không quên quay đầu chỉ vào Hứa Trì, nói với nhân viên. "Đây là bạn trai tôi."

Nhân viên ngạc nhiên, làm như "đã hiểu", mỉm cười nhìn hai người đi lên tầng trên.

Thật ra đây không phải là lần đầu tiên Hứa Trì tới đây.

Lúc trước anh và bạn cùng tới đây bàn chuyện mở phòng khám bệnh,

nhưng chỉ ngồi dưới tầng 1.

Hai người mới lên tầng hai, Tần Cần đã nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng bao.

"Hình như bọn họ đến hết rồi."

Tần Cần vừa nói vừa đi vào gian phòng ở giữa.

Mới đi được hai bước, Tần Cần thấy một người đi từ trong phòng ra, nhìn hình dáng kia, cô chắc chắn đây là một cô gái có hơi lạ mắt, không phải chị Giai Giai.

Khi Tần Cần đang quan sát cô gái kia, cô gái đã mở miệng trước. "Cô là...Tần Cần?"

"Chúng ta quen nhau sao?" Tần Cần có hơi do dự..

Trí nhớ của cô rất tốt, dù là vợ hay chị em em của mấy người bạn, cô đều gặp rồi, cũng nhớ kỹ. Còn cô gái này ăn mặc rất thực nữ, thậm chí còn là một cô gái dịu dàng...Không hề giống khách hàng trong quán bar.

"Tôi biết cô nhưng cô không biết tôi." Khi cô gái nói, trên mặt còn nở nụ cười, thoát nhìn rất xinh đẹp ngọt ngào.

Nói thật, ấn tượng đầu tiên của Tần Cần với cô gái này là - Không tốt không xấu, chưa nói tới thích hay ghét.

Tần Cần liếc mắt nhìn Hứa Trì, khi đang tò mò về mối quan hệ của mình và cô gái này, cô gái đó đã giải đáp thắc mắc giúp cô.

"Tôi là bạn Giai Giai, cô ấy thường xuyên kể về cô cho tôi nghe, vậy nên tôi biết cô."

"À, là vậy sao." Tần Cần gật đầu, cái hiểu cái không, chủ động vờ tay ra. "Vậy giờ làm quen chút đi, tôi là Tần Cần, đây là Hứa Trì - bạn trai tôi."

Bây giờ, mỗi khi Tần Cần giới thiệu về mình, cô rất thích kéo theo Hứa Trì - "Bạn trai Hứa Trì."

"Tôi tên Tô Hiểu Nhã, mới rồi bọn họ còn đang nhắc tới cô." Tô Hiểu Nhã vừa nói vừa cười, chỉ vào căn phòng sau lưng.

Giới thiệu sơ lược xong, Tần Cần thấy cô ta định đi vào nhà vệ sinh, cũng không kéo cô ta trò chuyện thêm, kéo Hứa Trì vào trong phòng.

Quả nhiên, khi hai người đi vào, đón tiếp hai người là tiếng âm ỉ mãi không dứt.

Cuối cùng Lữ Truyền Lỗi phải lên tiếng mọi người mới yên lặng.

"Tần Cần, hôm nay đến đúng giờ như thế, muốn phạt cũng không được!" Lữ Truyền Lỗi nói, còn gật đầu với Hứa Trì.

"Đây là bác sĩ Hứa, là bạn trai của Tần Cần nhà chúng ta! Mấy hôm trước Tần Cần đã bắt đầu "cảnh cáo" tôi rồi, nói hôm nay tôi không được bép xép lung tung."

Tần Cần đỡ trán, nắm chặt tay Hứa Trì, không muốn cãi nhau với bọn họ, lại gần chào hỏi Dư Giai Giai.

"Em đừng để ý tới mấy lời của Lữ Truyền Lỗi." Dư Giai Giai khoát tay, kéo hai ghế bên cạnh mình ra. "Lại đây, Tần Cần ngồi gần chị, bác sĩ Hứa ngồi cạnh Tần Cần! Bạn gái giống như báu vật, phải ngồi gần lại chút..."

Được rồi, hôm nay Dư Giai Giai cũng...

Âm ỉ qua đi, tất cả mọi người đều ngồi xuống bàn. Tần Cần lặng lẽ kéo ống tay áo của Hứa Trì, ghé vào lỗ tai anh, nói. "Bọn họ là như vậy đấy...Sau này anh không muốn tới thì thôi..."

Hứa Trì cười. "Như vậy rất tốt mà."

Tần Cần nhìn anh kéo lỏng cà vạt, cởi cúc áo của ống tay áo, hình như là thích ứng rất nhanh.

Khi Tần Cần và Hứa Trì chụm đầu thì thầm với nhau, Dư Giai Giai giơ tay gõ lên khăn trải bàn chỗ Tần Cần. "Đang ở trước mặt đám đông đấy."

"Khụ, khụ..." Tần Cần xáu hỏ ho nhẹ hai tiếng, ngồi thẳng lưng, cầm ly nước trái cây trước mặt mình lên, uống một ngụm lớn.

"Hạ Duy không đi chung với em sao?" Dư Giai Giai nhìn cửa phòng, nhỏ giọng hỏi Tần Cần.

"Không ạ." Tần Cần vừa lắc đầu vừa nói. "Lúc bốn rưỡi anh ấy còn gọi điện cho em, hình như đang chuẩn bị tới đây rồi."

Dư Giai Giai nhún vai, bất đắc dĩ nói. "Không chừng cậu ta đi đâu rồi mới tới đây, lát nữa phải phạt rượu!"

Dư Giai Giai nói, sau đó đột nhiên thần bí ngoắc ngón tay với Tần Cần.

Tần Cần để ly nước trái cây xuống, cúi người lại gần Dư Giai Giai, hỏi. "Sao thế ạ?"

"Chị nói với em, hôm nay chị và anh Lỗi định giới thiệu bạn gái cho Hạ Duy..."

"Thật ạ?" Tần Cần cao giọng hỏi, lại vội vàng che miệng. "Thật hay giả? Hạ Duy biết không?"

Dư Giai Giai nhìn vẻ mặt hóng chuyện của Tần Cần, cuối cùng cũng chắc chắn Tần Cần không có ý gì với Hạ Duy. Dư Giai Giai liếc mắt nhìn Hứa Trì, không khỏi than thầm, thì ra Tần Cần thích người như bác sĩ Hứa... Nhưng bác sĩ Hứa cũng là một người đàn ông có chất lượng tốt, phong cách khác xa Hạ Duy.

"Hạ Duy không biết, chị và anh Lỗi không dám nói với cậu ấy, nếu cậu ấy biết, không chừng hôm nay không tới đâu."

Dư Giai Giai nói hết, chào hỏi với Hứa Trì. "Bác sĩ Hứa có đói không? Nếu anh đói rồi, tôi bảo người đem thức ăn lên."

"Không cần quan tâm tới tôi đâu, tôi thế nào cũng được." Hứa Trì lạnh nhạt nói, không tham gia cuộc trò chuyện của hai người phụ nữ, cũng

không bắt chuyện với những người khác.

Lữ Truyện Lỗi thấy Tần Cần đang nói chuyện với Dư Giai Giai nên kéo Hứa Trì gia nhập vào hội đàn ông bên cạnh.

Tần Cần nhìn anh nói chuyện với mọi người vui vẻ mới tiếp tục nói chuyện với Dư Giai Giai.

"Chị Giai Giai, người mà chị bảo giới thiệu cho Hạ Duy có phải là người....tên Tô Hiểu Nhã phải không?"

Cuối cùng Tần Cần cũng nhớ ra tên của cô ta, Tô Hiểu Nhã kia đi ra ngoài cũng chưa thấy quay về.

"Em tình cờ gặp cô ấy?" Dư Giai Giai tò mò.

"Đúng vậy. Cô ấy nói tên em trước, sau đó trò chuyện hai, ba câu." Tần Cần không để ý nhiều, lấy quả hạch trên bàn ăn.

"Chắc là cô ấy đi trang điểm lại." Dư Giai Giai suy nghĩ, không quên hỏi Tần Cần. "Em thấy cô ấy và Hạ Duy có hợp không? Mọi mặt luôn ấy."

Tần Cần suy nghĩ một chút, Hạ Duy là kiểu người cố chấp, còn Tô Hiểu Nhã lại là người dịu dàng, nói cụ thể thì...

"Khó mà nói được, nhưng em cảm thấy hai người họ có thể tìm hiểu nhau, hai người đó chưa gặp nhau sao?" Tần Cần cũng bắt đầu gia nhập vào đội ngũ "bà mối."

"Trước đây hai người họ đã gặp nhau rồi, cũng xem như là quen biết nhau, nhưng hôm nay là lần đầu tiên nói chuyện yêu đương."

Dư Giai Giai là bà mối nổi tiếng ở đây, hơn nửa cặp đôi trong phòng đều là do Dư Giai Giai tác hợp. Vừa rồi Dư Giai Giai nhắc tới chuyện này với Tần Cần, nói mãi không biết chán.

Tần Cần bóc vỏ hạch đào, nghiêng tai lắng nghe chuyện của Tô Hiểu Nhã.

Tốt nghiệp trường danh tiếng, trình độ học vấn cao, cha mẹ trong nhà

làm giáo viên, còn Tô Hiểu Nhã cũng làm một giáo viên trong trường cao đẳng nào đó. Nghề nghiệp và tính cách của cô ấy rất giống nhau, nhìn qua đã biết là người thông minh, có tài trí.

"Nhưng mà, Hiểu Nhã dạy thể dục..."

"Khụ" - suýt chút nữa Tần Cần đã phun sạch nước trái cây trong miệng.

"Dạy thể dục? Nhìn không ra đó." Tần Cần còn tưởng cô ta dạy bên ban xã hội hay tự nhiên gì đấy.

"Cô ấy học đại học thể dục thể thao, không chỉ biết Taekwondo mà còn là vận động viên bơi lội cấp tỉnh.

Dư Giai Giai vừa dứt lời, cửa phòng đã mở ra.

Mọi người không nói chuyện thêm, ngẩng đầu nhìn.

Hạ Duy đi phía trước, phía sau là Tô Hiểu Nhã mất tăm mất tích một lúc lâu.

"Hạ Duy, hôm nay cậu tới muộn rồi! Nhiều người chờ cậu như thế, cả Tần Cần cũng đưa bạn trai tới này."

"Đúng thế! Bây giờ không phải trông quán bar nữa, đừng tìm thêm lý do! Phạt rượu."

"Đúng! Phạt rượu, phạt rượu."

Một nhóm người anh một câu tôi một câu, Tần Cần cũng tham gia, muốn xem tiết mục phạt rượu.

Hạ Duy cũng không già mồm, dưới sự đốc thúc của đám Lữ Truyền Lỗi, bắt đầu uống rượu phạt.

Thừa dịp mọi người còn đang ầm ĩ bên cạnh Hạ Duy, Tần Cần lặng lẽ kéo góc áo Hứa Trì, xòe bàn tay ra trước mặt anh, nhân hạch đào nằm gọn trong lòng bàn tay cô.

"Vừa rồi em đã rửa tay rồi." Tần Cần cười híp mắt, nghiêm túc nói. "Đây

là "hạch đào tình yêu" của "bạn gái"."

Hứa Trì nở nụ cười, kéo tay cô lên, cúi đầu ăn hết nhân hạch đào trong tay cô.

Tần Cần ho nhẹ, vội rút tay về, quay người mím môi cười trộm, trong lòng lại thấy ngứa ngáy.

Hạ Duy ở bên kia đã uống hết 3 ly rượu phạt, Dư Giai Giai và Lữ Truyền Lỗi nháy mắt với nhau, xếp chỗ cho Tô Hiểu Nhã ngồi gần Hạ Duy.

Hạ Duy ngồi cạnh Lữ Truyền Lỗi, còn Tô Hiểu Nhã ngồi cạnh Hạ Duy. Vị trí của hai người họ lại đối diện với Hứa Trì và Tần Cần.

Tần Cần chưa đạt tới trình độ "thích" làm bà mối, nhưng lại không nén nổi tò mò, liên tục nhìn lén về phía hai người họ, nhìn xong lại cúi đầu nhiều chuyện với Hứa Trì.

"Em nói cho anh biết này, cô gái kia....chị Giai Giai định làm mối cho cô ấy và Hạ Duy.."

Thực ra không cần Tần Cần nói, Hứa Trì cũng cảm thấy vậy.

Ngoại trừ cảm giác Lữ Truyền Lỗi và Dư Giai Giai quá nhiệt tình, anh còn thấy Hạ Duy không được vui.

"Sao em có cảm giác Hạ Duy đang trốn tránh Tô Hiểu Nhã nhỉ?" Tần Cần nghi ngờ hỏi Hứa Trì.

Hiển nhiên Tần Cần cũng nhận ra rồi.

Dư Giai Giai bảo đầu bếp mang thức ăn lên, đồ ăn nhanh chóng được xếp lên bàn, chỉ toàn mấy món ăn đặc sắc, cũng là những thứ mọi người hay gọi.

Món ngọt mà Tần Cần thích ăn nhất vẫn chưa xuất hiện, cô dõi mắt nhìn theo từng món được đặt lên bàn.

"Khoai lang tím ngào đường là món Tần Cần thích nhất."

"Đây đây đây, để trước mặt em ấy đi."

Mấy người vừa nói vừa để đĩa khoai lang tím ngào đường trước mặt Tần Cần, còn cộng thêm cả một bát thủy tinh đổ đầu nước đá để cô dễ gỡ khoai.

Lần đầu tiên Hứa Trì biết Tần Cần thích món này.

Tần Cần cầm một miếng lên, không ngờ sợi đường lại dài như vậy, cô đứng lên kéo vào trong bát nước đá sợi đường mới đứt.

"Cho anh này, anh ném thử đi, đảm bảo không có chỗ nào làm ngon như ở đây đâu." Tần Cần bỏ miếng khoai lang vào bát Hứa Trì, tự tin nói,

Vừa dứt lời, Hứa Trì chưa ăn, mấy người còn lại đã bắt đầu ầm ĩ.

"Ôi giỏi ơi! Không đơn giản! Thường ngày Tần Cần không cho ai đụng vào món này, hôm nay miếng đầu tiên không vào miệng nó mà là vào miệng bạn trai nó."

"Đúng đấy, Tần Cần, anh cũng muốn ăn một miếng..."

Người kia đứng dậy gấp, Tần Cần đặt đĩa xuống, không muốn lăm lờ với người nọ, cười nói. "Mọi người nói sao cũng được, dù sao khi mọi người yêu đương, bệnh còn nặng hơn em gấp mấy lần."

Tần Cần nói xong cũng ngồi xuống, dịch lại gần Hứa Trì, cố ý nói với anh. "Hai năm trước bọn họ mới quá đáng, thật sự..."

"Nói bậy! Bác sĩ Hứa, anh đừng nghe lời nó nói, sau này anh tới đây thường xuyên sẽ biết con nhóc kia đánh đá cỡ nào."

"Tần Cần, em có dám để bác sĩ Hứa tâm sự với bọn anh không? Nói chuyện em bắt nạt bọn anh cho bác sĩ Hứa biết..."

Hứa Trì nhìn cô cười, ăn khoai lang tím ngào đường, phụ họa theo. "Ở nhà cô ấy cũng bắt nạt tôi."

Hứa Trì nói vậy khiến mọi người ngồi trên bàn cơm đều thấy vui vẻ, vỗ bàn muốn Hứa Trì nói tiếp.

Tần Cần mờ mịt, kéo tay áo anh phản bác. "Anh lừa người ta! Em không bắt nạt anh, rõ ràng là anh..."

Hứa Trì để đũa xuống, cong môi nói. "Vậy em nói đi, ai kéo anh xem phim phóng sự lúc nửa đêm? Hừm? Có phải em không?"

Làm như thật sự là cô...

Lời nói đầy ẩn ý của Hứa Trì, ai nghe cũng hiểu, bầu không khí trên bàn cơm lập tức được đun nóng.

Trong bầu không khí náo nhiệt, mọi người liên tục mời mọc, chẳng mấy chốc đã hết rượu, rượu trên bàn cũng không còn nhiều.

Dư Giai Giai tính toán số người uống rượu trong đêm nay, nghĩ tới chuyện giúp mọi người thuê người lái xe, nói với Tần Cần đang ngồi cạnh cửa. "Tần Cần, em đi lấy rượu tới đây đi, bảo quản lý Triệu thuê sáu người tài xế lái xe tới đây."

"Vâng."

"Đề tôi đi cho."

Tần Cần và Tô Hiểu Nhã đồng thời lên tiếng.

Dư Giai Giai nhì hai người, đoán chừng Tô Hiểu Nhã muốn đi ra ngoài hít thở không khí, dù sao mới rồi Hạ Duy cũng không thèm mở miệng nói chuyện với người ta một câu.

"Hiểu Nhã, cô và Tần Cần đi chung đi, nếu không thuê được 6 người lái xe, vậy thuê 4 người cũng được."

Tần Cần cầm khăn tay lau miệng, gật đầu đứng dậy đi ra ngoài.

Tô Hiểu Nhã lượn quanh một lát rồi mới ra ngoài.

Tần Cần không biết nói chuyện gì với cô ta, Tô Hiểu Nhã lại mở miệng

trước. "Tôi nghe nói cô uống được rượu mà, sao hôm nay không uống?"

Nghe cô ta hỏi, Tần Cần bước chậm, nhìn gò má ửng hồng của Tô Hiểu Nhã, giải thích. "Mấy hôm nay không tiện nên bạn trai không để tôi uống."

Tô Hiểu Nhã gật đầu, hai người đi xuống tầng dưới, tới quầy rượu tầng một nhưng không thấy quán lý Triệu đâu.

Tần Cần cũng không vội vàng, dựa lưng vào quầy rượu, thấy cái TV đang treo cao trên phòng tiếp khách ở tầng 1, bên trên là kênh xã hội mà Hứa Trì thích nhất.

"Tại sao cô lại muốn mở quán bar cùng Hạ Duy?"

Tô Hiểu Nhã bỗng nhiên hỏi vậy, Tần Cần không phản ứng kịp, nhìn cô ta. "Hả?"

"Thực ra cô có cảm giác với Hạ Duy phải không? Nếu không có cảm giác sao có thể mở quán bar với anh ấy nhiều năm như vậy? Có phải không?"

Tô Hiểu Nhã hỏi liền ba câu, gương mặt Tần Cần khó hiểu.

"Này, cô có hiểu làm gì không? Chúng tôi là đối tác, đối tác mở quán bar ấy, hiểu không? Tôi cũng bỏ tiền, đó cũng là quán bar của tôi." Tần Cần đứng thẳng người, muốn làm rõ chuyện này.

"Hai người cùng nhau mở quán bar! Nhiều năm vậy rồi, ngày nào cũng gặp nhau, nhất định là có.."

"Này, cô chờ chút!" Tần Cần đã sắp hết kiên nhẫn, chặn ngang lời cô ta. "Tôi mở quán bar với anh cũng được, đều là mở thôi. Tôi và Hạ Duy cùng nhau mở quán bar vì tôi và anh ấy là bạn bè, cô đừng bảo bạn bè bên nhau mấy năm thì nhất định phải thăng cấp lên mối quan hệ nào đó."

Tần Cần nói xong, thấy quản lý Triệu xuất hiện, nói thêm với cô ta một câu. "Tôi thấy cô thích Hạ Duy, nhưng cũng đừng xem tôi như quân địch tưởng tượng chứ? Tôi có bạn trai rồi."

Vừa dứt lời, Tần Cần giơ tay vẫy tay với quản lý Triệu. "Anh Triệu, chị Giai Giai bảo em cầm rượu lên, phiền anh gọi 6 người tài xế lái xe giúp nữa."

"Không đủ rượu sao?" Quản lý Triệu vừa cười vừa vào trong quầy rượu tìm rượu dưới ngăn tủ, hỏi. "Vẫn như cũ hả?"

"Vâng, anh cũng biết bọn họ thích uống rượu đỏ mà." Tần Cần ghé vào quầy rượu, nói.

Quản lý Triệu nhanh chóng lấy bốn chai rượu đỏ mà bọn họ thường uống, còn có lòng tốt mở nút bần giúp.

"Cảm ơn anh Triệu." Tần Cần cầm mỗi tay một chai, quay người lại nói với Tô Hiểu Nhã. "Cô cầm hai chai đi."

Hai người cầm rượu lên tầng, Tần Cần cũng cảm giác được Tô Hiểu Nhã không tin lời cô nói.

Vào phòng, Tô Hiểu Nhã đi phía trước, Tần Cần đi phía sau.

Tần Cần thở dài một hơi, cảm giác mình vẫn chưa giải thích rõ ràng, cô chưa tới cạnh bàn đã thấy Tô Hiểu Nhã bị trượt chân.

Cũng may không sao, Tô Hiểu Nhã không ngã sấp xuống, rượu đỏ trong tay bị bắn ra ngoài, dính vào váy của cô ta.

"Không sao chứ?" Dư Giai Giai thấy, vội đứng dậy chạy lại hỏi.

"Không sao, không sao." Tô Hiểu Nhã lắc đầu, trên mặt có hơi xấu hổ.

Tần Cần để rượu trong tay lên bàn, cầm luôn rượu trong tay cô ta để lên bàn, sau đó quay lại nói. "Đi thôi, tôi đưa cô tới phòng về sinh."

Tô Hiểu Nhã đứng nhìn Tần Cần, không động đậy.

"Này, đi thôi."

Tần Cần kéo tay cô ta ra khỏi phòng.

Tô Hiểu Nhã tự biết đi nhà vệ sinh, Tần Cần chỉ muốn mượn cơ hội này nói rõ với cô ta một lần!

Tần Cần kéo Tô Hiểu Nhã vào nhà vệ sinh, lùi một bước, nói rõ lập trường. "Tôi chỉ muốn nói rõ với cô, Tần Cần tôi đã có bạn trai! Tôi và Hạ Duy chỉ là bạn hợp tác bình thường và bạn bè nhiều năm, không hơn."

Ánh mắt Tô Hiểu Nhã có hơi nghi ngờ, trên mặt vẫn viết hai chữ không tin.

Tần Cần hừ một tiếng, nhớ tới chuyên ngành của Tô Hiểu Nhã, vội vàng bổ sung một câu. "Chúng ta nói chuyện thôi, phụ nữ nói chuyện được thì đừng động thủ với nhau."

Nghe vậy, Tô Hiểu Nhã bật cười.

"Tần Cần, tôi thật sự thích cái tính này của cô, nhưng tôi biết Hạ Duy cũng thích, vậy nên cô là tình địch của tôi."

-----oOo-----

Chương 45

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cho dù thế nào Tần Cần cũng không ngờ tới mình lại bị Tô Hiểu Nhã mới quen "đánh đòn phủ đầu" trong toilet của hội sở.

Tần Cần đóng cửa phòng vệ sinh, còn không quên để tấm bảng "đang sửa chữa" trước cửa, không muốn ai quấy rầy.

"Nói thật này, cho tới bây giờ tôi chưa từng giải thích rõ ràng với ai những chuyện chẳng ra đâu này, bởi tôi cảm thấy không cần thiết..." Tần Cần vừa nói vừa nhìn Tô Hiểu Nhã, thở dài. "Nhưng tôi cảm thấy nên làm mai cho cô và Hạ Duy, hơn nữa chị Giai Giai cũng đã giảng tư hồng, nếu tôi không giải thích thì không được."

Nụ cười trên khóe miệng Tô Hiểu Nhã dần nhạt đi, tựa vào bồn rửa tay, có hơi thất thần. "Thực ra cô không cần giải thích, tôi thấy cô không thích Hạ Duy."

Tô Hiểu Nhã ngẩng đầu nhìn hai mắt Tần Cần, cười nhạt. "Trong mắt cô chỉ toàn hình bóng của bạn trai cô."

Không biết tại sao Tần Cần lại nhìn thấy vẻ hâm mộ trong đáy mắt cô ta.

Tô Hiểu Nhã không gắng gượng chống đỡ nữa, có hơi nhụt chí rũ vai nhìn chằm chằm mũi giày, nói. "Cô biết không, tôi từng gặp anh ấy mấy lần, cũng ngằm liên lạc, nhưng anh ấy lạnh nhạt với tôi....Có một lần tôi tới quán bar của hai người, tôi mới nhận ra không phải là anh ấy ít nói, chỉ là đối với tôi mới như vậy."

Tần Cần nhìn Tô Hiểu Nhã, cũng không đầu đầu đi tranh luận thêm, tới cạnh cô ta, khẽ hỏi. "Cô tới quán bar khi nào? Tôi chưa bao giờ gặp cô."

"Vào chiều mấy hôm trước, cô không ở đó, tôi ngồi trong góc tối của ghế dài, Hạ Duy đứng ở quầy bar..."

Tô Hiểu Nhã cười khổ, tiếp tục nói. "Anh ấy không nhận ra tôi, nhưng tôi thấy anh ấy, biết anh ấy đang nói chuyện với người khác, khi nói chuyện có nhắc tới cô, về mặt của anh ấy có khi cười, cũng có khi nhíu mày."

Tô Hiểu Nhã nói hết, ngẩng đầu nhìn trần nhà, một lúc lâu cũng không mở miệng nói chuyện thêm.

Còn Tần Cần lại bắt đầu suy nghĩ.

Có thể là do cô quá ngốc, hoặc là do cô chưa bao giờ nói chuyện liên quan tới tình cảm cùng Hạ Duy. Nói chung, cô nghe Tô Hiểu Nhã nói xong, cũng thông cảm được. Dù sao khi ấy cô thấy Tiền Giai Nghiên cũng ước gì có thể xắn tay áo chạy lại đánh cô ta một trận.

Nhưng hai chuyện này không thể so sánh với nhau, dù sao cô không có cảm giác với Hạ Duy, chỉ xem anh ta như bạn bè, còn Tiền Giai Nghiên kia mặt dày, ngày nào cũng đi theo Hứa Trì.

Tần Cần quay đầu nhìn Tô Hiểu Nhã, nói nghiêm túc. "Nếu cô cảm thấy cần thiết, tôi có thể nói rõ ràng với Hạ Duy, nhưng tôi vẫn cảm thấy anh ấy không thực sự thích tôi, dù cho có thích, tôi và anh ấy cũng không thể bên nhau."

Theo tính cách Tần Cần mà nói, trước đây không có cảm giác, bây giờ cũng không có, tương lai lại càng không.

Tô Hiểu Nhã không nói gì, bởi vì cô ta biết, cho dù Tần Cần nói vậy thì quan hệ giữa Hạ Duy và cô ta cũng không bao giờ có thể thay đổi.

Tình cảm của hai người phần lớn không chịu ảnh hưởng từ người thứ ba. Cho dù là thúc đẩy hay phá hoại. Nếu như quan hệ giữa Tô Hiểu Nhã cô và Hạ Duy thay đổi, chắc chắn là do Hạ Duy bằng lòng. Nếu không...dù không có Tần Cần cũng sẽ có những người khác.

Khi Tần Cần không biết chọn lời nào để nói, đột nhiên thấy hai giọt nước mắt chảy trên gương mặt của Tô Hiểu Nhã.

"Cô, cô đừng khóc..." Tần Cần vội vàng lấy mấy tờ khăn giấy đưa cho cô ta, nói. "Chỉ là yêu đương thôi mà, anh ấy không thích cô thì cô thích người khác đi."

"Vậy còn cô?"

Tô Hiểu Nhã cầm khăn giấy, bỗng nhiên hỏi cô một câu như vậy.

"Tôi?"

"Ừm, sao cô và bạn trai bên nhau được?" Tô Hiểu Nhã lau nước mắt, lời nói không được mạch lạc. "Tìm một người yêu mình, mình cũng yêu đối phương chắc chắn rất khó, xác suất cũng rất nhỏ."

Tần Cần mấp má môi, ngượng ngùng xoa cổ. "Tôi và anh ấy...là tôi theo đuổi anh ấy trước."

Tần Cần mới nói hết, Tô Hiểu Nhã bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt chứa đầy nước mắt nhìn cô chằm chằm. "Cô theo đuổi anh ta? Theo đuổi thế nào?"

"Khụ, khụ.."

Nghĩ tới chuyện này, Tần Cần đã thấy xấu hổ.

"Thật ra rất đơn giản, chỉ cần cô thật lòng, sau đó lấy lòng người ấy."
Tần Cần tổng kết chuyện tình của mình.

"Lấy lòng...Nhưng bình thường Hạ Duy không thích gì cả." Tô Hiểu Nhã nói theo hiểu biết của mình, lại bắt đầu phân tích.

Tần Cần thấy cô ta muốn biết, cũng nói thêm.

"Khi tôi mới theo đuổi anh ấy, bạn tôi nói bác sĩ đều thích những cô gái dịu dàng, nếu không dịu dàng được cũng phải giống như em gái nhà bên. Sau đó tôi mua tóc giả, mặc váy bạn tôi...Nhưng tôi cảm thấy mấy cái váy này mặc mùa đông cho đẹp chứ không giữ ấm được..."

Trong phòng vệ sinh, Tần Cần vừa nói vừa đi qua đi lại, nói vui tới nỗi khiến Tô Hiểu Nhã cũng phải chăm chú nghe..

Nói gần xong, Tần Cần đột nhiên nghĩ tới cửa ải quan trọng để xác định quan hệ của hai người.

"Nhưng chuyện của tôi có hơi đặc biệt." Tần Cần ngừng lại, giơ tay xoa vành tay đỏ ửng, nói. "Hứa Trì giống như cáo già, có một số chuyện nhìn bên ngoài là tôi chủ động nhưng thật ra anh ấy đã lên kế hoạch sẵn rồi."

Đúng rồi! Chính xác là vậy.

"Hơn nữa anh ấy nói với tôi, tôi thế nào anh ấy cũng thích, cho nên chuyện lấy lòng cũng vô dụng..."

Trong phòng, người ngồi xung quanh bàn lớn vừa nói vừa cười, rượu mới mang lên cũng đã sắp uống hết mà Tần Cần và Tô Hiểu Nhã vẫn còn chưa về, ai nấy bắt đầu trêu đùa.

"Phụ nữ đi vệ sinh cũng khổ thật."

"Chắc là thế, mỗi lần bảo vợ tôi tới nhà hàng ăn cơm, cô ấy lại vào nhà vệ sinh, mang theo một cái túi nhỏ, nói muốn trang điểm, một lần đợi phải mất 30 phút."

Vài người đàn ông đang bàn luận chuyện phụ nữ làm trong phòng vệ sinh, vài "người nhà" đã nhìn không nổi.

"Mấy ông thì biết cái gì, hôm nay Tần Cần và Hiểu Nhã mới quen nhau, chắc chắn đang nói chuyện quên trời quên đất rồi."

Dư Giai Giai ngồi trên ghế nhìn đồng hồ, lên tiếng. "Bây giờ cũng gần 20 phút rồi, nên về rồi chứ."

Hứa Trì ngồi bên cạnh nhìn điện thoại di động của Tần Cần vẫn còn để trên bàn ăn, vừa đứng dậy vừa nói với Dư Giai Giai. "Để tôi đi xem."

Dư Giai Giai gật đầu nói được, liếc thấy Hạ Duy bên cạnh cũng đứng lên.

Hứa Trì và Hạ Duy đứng lên cùng lúc, liếc mắt nhìn nhau, không nói chuyện nhưng vẫn thấy hàm ý trong đôi mắt của đối phương.

Dư Giai Giai thấy vậy, cười giải hòa. "Đúng lúc lắm, hai người cùng đi tìm đi, có thể hai người họ đã tách nhau ra đi đâu đó.."

Hứa Trì đi trước một bước, cầm điện thoại di động của Tần Cần ra ngoài phòng.

Hứa Trì chân trước mới ra ngoài, Hạ Duy chân sau đã đi theo.

"Hứa Trì.."

Nghe có người gọi tên mình ở sau lưng, Hứa Trì dừng lại, quay người nhìn Hạ Duy. Trục giác nói cho anh biết Hạ Duy không định ra ngoài tìm Tô Hiểu Nhã.

"Có chuyện gì?" Hứa Trì đứng cách anh ta vài mét, lạnh nhạt hỏi.

"Chúng ta nói chuyện đi."

Hôm nay Hạ Duy cũng không khách sáo, còn có cả ý tuyên chiến với anh. Nhưng không may rằng hôm nay Hứa Trì không có tâm trạng nói chuyện với anh ta, bây giờ anh chỉ muốn đi tìm Tần Cần. Tiệc đã sắp tan, chuẩn bị về nhà được rồi.

"Chùng ta? Tôi nghĩ chúng ta không có chuyện gì để nói."

Hứa Trì quay người đi về phía trước, mới đi được hai bước đã nghe Hạ Duy nói..

"Nói chuyện về Tần Cần."

Nghe tiếng, chân mày Hứa Trì nhíu chặt, tuy ngừng đi nhưng không quay lại trả lời.

Hạ Duy đi lên trước vài bước, đứng trong hành lang cách Hứa Trì một mét, nói. "Tần Cần quen thuộc đường đi ở đây, anh đừng lo lắng."

Hứa Trì ngẩng đầu nhìn anh ta, nghe ra ý tứ trong lời nói của Hạ Duy.

"Được, vậy thì nói chuyện."

Cuối hành lang có một ban công khoảng hai ba mét vuông.

Ban công không rộng, có rào chắn thiết kế theo phong cách cổ xưa, ngoại trừ bầu không khí ngột ngạt, mọi thứ đều yên tĩnh.

Đường phố dưới ban công không người qua lại, đèn đường mờ nhạt.

Hiệu quả cách âm trong hội sở cũng không tệ, đứng ở ngoài ban công không nghe được tiếng nói chuyện và cùng ly trong phòng.

"Có gì thì nói thẳng."

Hứa Trì là người đầu tiên phá vỡ im lặng.

Hạ Duy móc bao thuốc lá, rút ra một điếu, không vội châm lửa, chỉ kẹp ở

đầu ngón tay.

"Hút không?" Hạ Duy đưa cho Hứa Trì.

Hứa Trì không cầm, nghiêng người tựa vào rào chắn, nói thẳng. "Cậu thích Tần Cần."

Nghe anh nói, Hạ Duy có hơi ngạc nhiên, nở nụ cười châm điếu thuốc lá, rít một hơi rồi mới nói. "Đúng, tôi thích cô ấy, nhưng cả đời này tôi cũng không thể nói ra."

Hứa Trì nghiêng đầu nhìn anh ta, thực ra anh vẫn không hiểu Hạ Duy nhiều, nếu như đã thích tại sao lại không muốn để Tần Cần biết. Đương nhiên, từ góc độ ích kỷ của anh mà nói, mấy lời nói này Hạ Duy nên giữ trong lòng cả đời mới tốt.

Hạ Duy nhả khói, mím môi, nói. "Tôi biết Tần Cần không thích tôi, chúng tôi chỉ là bạn bè, nếu như tôi giống như chàng trai ngây thơ điên cuồng theo đuổi, cố gắng tỏ tình, không chừng bạn cũng không làm được nữa."

Nghe anh ta nói, Hứa Trì đứng thẳng dậy nhìn anh ta.

"Trước khi anh xuất hiện, tôi cảm thấy không ai có thể giành cô ấy với tôi, cho dù tôi là bạn bè cũng đã có thể tới gần cô ấy, chuyện gì cô ấy cũng nghĩ đến tôi đầu tiên..."

"Cậu muốn nói gì?" Hứa Trì lạnh nhạt hỏi.

Anh cảm thấy hôm nay Hạ Duy khác với mọi ngày, hình như đang ngả bài với anh.

Hút hết một điếu thuốc, Hạ Duy dập tắt đầu lọc, nói. "Mấy hôm nay tôi nghĩ rất nhiều...Tới bây giờ tôi luôn cảm thấy mình giống như thằng nam phụ, chỉ cần nam chính không xuất hiện, cuối cùng tôi có thể tới gần cô ấy, chăm sóc cho cô ấy."

"Mãi tới khi tôi nghe cô ấy nhắc tới anh, tôi mới nhìn lại bản thân, rốt cuộc là tôi không bằng anh ở đâu?" Nói tới đây, Hạ Duy đột nhiên nở nụ cười, nhìn đèn đường trên phố. "Nhiều năm vậy rồi, thật ra tôi chỉ lo cho

bản thân mình."

"Tần Cần không thích hút thuốc, nhưng tôi chưa từng nghĩ tới việc cai thuốc, có đôi khi Tần Cần không thích cách xử lý của tôi, nhưng tôi luôn cảm thấy nó đúng, tôi luôn tự mình sắp xếp mọi chuyện cho cô ấy, nhưng thật ra cô ấy cũng không thích."

"Cho dù thế nào cô ấy cũng vẫn luôn giữ khoảng cách với tôi, ngay cả những lời nói đùa của những người xung quanh mà cô ấy cũng bác bỏ, chỉ có tôi vẫn giả vờ như cái cửa sổ này chưa mở, nhưng thực ra cô ấy đã tự tay mở mấy lần."

Nói hết lời, hai người lại yên tĩnh.

"Hứa Trì, tôi thực sự ghét anh." Hạ Duy nói, trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ. "Sự xuất hiện của anh phá vỡ đi điều tốt đẹp tôi cẩn thận giữ gìn mấy năm nay. Sự xuất hiện của anh khiến tôi cảm giác món đồ của mình bị cướp đi rồi, còn mất đi không một tiếng động, tôi không phục."

Hứa Trì dựa lưng vào rào chắn, híp mắt nói. "Cô ấy không phải là "món đồ" để tôi và anh tranh giành."

Hạ Duy khẽ cười, quay người lại nhìn Hứa Trì. "Nói đi nói lại, cũng vì anh nên Tần Cần bắt đầu muốn nghỉ ngơi, thậm chí còn mở tiệm sách phòng trà."

Những thay đổi của Tần Cần gần đây, Hạ Duy không chấp nhận nổi.

"Cậu thật sự thích cô ấy sao? Chẳng lẽ cậu không biết cô ấy muốn mở tiệm sách sao?" Hứa Trì lạnh giọng hỏi.

Thực ra 1 năm trước Hứa Trì đã nghe Tần Phóng nhắc tới mong muốn của Tần Cần, khi ấy vẫn chưa sắp xếp xong xuôi, dù Hứa Trì biết chuyện này cũng không thể giúp đỡ.

Hạ Duy im lặng, có thể là do tính cách của anh ta, anh ta chỉ quan tâm bản thân mình.

Cuộc trò chuyện lần này không gay gắt như tưởng tượng.

"Mặc dù tôi cảm thấy cậu là □□, nhưng cậu vẫn có quyền lợi giữ nguyên cái "thích" của cậu với Tần Cần, chỉ là cậu phải hiểu rõ, có một loại tình cảm mang tên "yêu ai yêu cả đường đi", không phải là ích kỷ muốn "bỏ vào trong túi"."

Hứa Trì xắn ống tay áo sơ mi, nói với Hạ Duy. "Cậu có bạn bè tốt, cũng có người thật lòng thích cậu, sau này đừng thăm dò tình yêu của tôi đối với Tần Cần, tôi không có nghĩa vụ phải nói với cậu bất cứ chuyện gì."

Cuộc trò chuyện tối nay, Hạ Duy công khai nói với Hứa Trì chuyện mấy năm nay của mình và Tần Cần, cũng âm thầm thăm dò Hứa Trì.

Có lẽ không có địch ý nhưng vẫn có cảm giác thăm vãn và phán quyết.

Chuyện này khiến Hứa Trì không thoải mái.

Nói hết mọi chuyện, Hứa Trì đi cất bước đi, đi được vài bước, anh dừng lại.

"Hơn nữa..." Hứa Trì quay lại nhìn Hạ Duy, khẽ nói. "Bỏ qua tình cảm của anh với Tần Cần, anh làm một ông chủ quán bar lại hợp tác với người ngoài trộm rượu trong quán mình, không phải anh nên bàn giao thứ gì đó với đối tác của mình sao?"

Quả nhiên, Hứa Trì mới nói sắc mặt Hạ Duy đã khó coi.

Hứa Trì vẫn chưa có đầy đủ chứng cứ, nhắc tới chuyện này cũng chỉ muốn thăm dò.

Không ngờ lại là sự thật.

Ánh mắt Hạ Duy né tránh, Hứa Trì nhìn anh ta, trong ánh mắt anh ta hiện rõ đáp án, anh cảm thấy đàn độn, vô vị.

Khi Hứa Trì chuẩn bị đi, Hạ Duy nhỏ giọng nói. "Có thể đừng nói với Tần Cần không?"

Hứa Trì không lên tiếng trả lời, anh có thể đoán được nguyên nhân Hạ Duy làm vậy cũng là muốn gây thêm chuyện ở quán bar, khiến Tần Cần không thể nghỉ ngơi, khi ấy anh ta có đầy đủ lý do gặp cô mỗi ngày.

Dù sao, dùng thân phận của đối tác gặp Tần Cần cũng dễ hơn chuyện dùng thân phận của người yêu đơn phương. Nhưng anh ta không ngờ Lý Cần lại trộm cả Hắc Tử.

"Hạ Duy, nếu cậu thích Tần Cần, cậu sẽ không muốn thấy cô ấy sốt ruột đi tìm Hắc Tử, cậu là người ích kỷ nên mới có kết quả như hôm nay."

Hứa Trì vừa dứt lời, đầu hành lang đã vang lên giọng Tần Cần.

Hai người cùng nhau nhìn sang, Tần Cần và Tô Hiểu Nhã đang đứng ở bên đầu hành lang nhìn hai người.

Tới gần, Tần Cần ngửi thấy mùi thuốc lá vẫn chưa tan, ghé mũi ngửi mùi trên người của Hứa Trì.

"Anh hút thuốc lá?"

Hứa Trì lắc đầu, giơ tay xoa tóc cô, dịu dàng nói. "Bọn anh đang nói về em."

"Nói về em?"

-----oOo-----

Chương 46

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Cần nhìn về phía Hạ Duy, phát hiện ánh mắt Hạ Duy vẫn luôn đổ dồn về phía Hứa Trì.

"Hai người mới nói chuyện gì về em thế? Có phải là chuyện không cho người khác biết không? Hà?" Tần Cần cố ý giả vờ hung dữ, vừa cười vừa hỏi Hứa Trì, lại nhìn qua nhìn lại hai người đàn ông.

Hứa Trì nhìn Hạ Duy, không nói toạc "bí mật" kia ra, chỉ mím môi cười nói. "Mới rồi Hạ Duy nói chuyện của em cho anh nghe, ai bảo anh bỏ lỡ em nhiều năm thế rồi, bây giờ phải học hỏi kinh nghiệm của cậu ấy."

Nghe anh nói, đôi tai Tần Cần đỏ ửng, véo nhẹ cánh tay anh, ý bảo anh đừng show ân show ái trước mặt mọi người!

Thấy Tần Cần không tiếp tục hỏi nội dung nói chuyện của hai người, Hứa Trì cũng chuyển chủ đề câu chuyện.

"Vừa rồi hai người đi đâu?"

Tần Cần nghiêng người nhìn Tô Hiểu Nhã, một lúc lâu sau cũng không lên tiếng, ăn ý giấu nhem đi chuyện không vui trong nhà vệ sinh.

"Hai đứa con gái thì có thể làm gì...nói chuyện phiếm một lát thôi." Tần Cần nói hết rồi nháy mắt với Tô Hiểu Nhã một cái.

Tô Hiểu Nhã nhận được tín hiệu, mím môi gật đầu nói. "Trong phòng hơi ngột ngạt nên tôi và Tần Cần ra ngoài nói chuyện một lát."

Nói xong, Tô Hiểu Nhã cảm giác mình không thuộc về nơi này, liếc mắt nhìn Hạ Duy rồi cúi đầu nói. "Mọi người nói chuyện đi, tôi về phòng trước."

Tô Hiểu Nhã định xoay người đi, Hạ Duy lại lên tiếng gọi cô ta. "Hiểu Nhã."

Hạ Duy tới gần, đặt tay lên vai Tô Hiểu Nhã, động tác không được tự nhiên nhưng lại đang cố gắng bày tỏ gì đó.

"Chúng ta đi trước."

Vừa dứt lời, Hạ Duy vỗ vai Tô Hiểu Nhã, hai người rời khỏi hành lang.

Tần Cần đứng tại chỗ ôm cánh tay Hứa Trì, vẻ mặt nhiều chuyện. "Hạ Duy hiểu rồi sao? Mới rồi Tô Hiểu Nhã còn lo lắng không biết nên theo đuổi thế nào, bây giờ cục diện thay đổi rồi."

Hứa Trì nhẹ véo gò má cô, cười hỏi. "Xem ra vừa rồi hai người nói chuyện về bọn anh à? Hừm?"

Tần Cần không muốn gạt anh, kéo anh đứng ở ban công, giải thích. "Vừa

rồi...có hiểu lắm nhỏ nhỏ, có nói qua nói lại một tí, nhưng em hiểu được suy nghĩ của cô ấy, bây giờ không sao nữa rồi."

"Hiểu lắm nhỏ nhỏ gì? Nói qua nói lại thế nào?" Hứa Trì tựa người vào lan can, kéo Tần Cần vào trong lòng mình, khước miệng cong lên.

Tần Cần mím môi vòng tay qua cổ anh. "Cô ấy rất thích Hạ Duy, nhưng Hạ Duy luôn gây ảo tưởng cho cô ấy rằng anh ấy thích em, thế nên cô ấy ghen."

Không đợi Hứa Trì nói, Tần Cần đã bổ sung thêm. "Nói tóm lại, cho dù Hạ Duy có cảm giác gì với em, em cũng không quan tâm, dù sao bây giờ bạn bè bên cạnh ai cũng biết..."

"Bạn trai của Tần Cần tên là Hứa Trì."

Tần Cần không phủ nhận khi bản thân nói ra chuyện này, trong lòng cảm thấy rất kiêu ngạo.

Bữa tiệc tối nay Tần Cần không đợi tiệc tan rồi về như bình thường, cô đứng ngoài ban công nói chuyện với Hứa Trì sau đó về phòng ngồi một lát rồi hai người lên đường về nhà.

Khi chuẩn bị đi, Tần Cần đứng trước mặt Hạ Duy và Tô Hiểu Nhã nói với anh ta dạo gần đây cô không có thời gian tới quán bar, dù thuê quản lý chuyên nghiệp hay Hạ Duy quản lý, cô đều đồng ý.

Cô đã nói rõ như vậy, Hạ Duy cũng không còn cách nào, chỉ có thể gật đầu. Dù sao trước đây khi hai người hợp tác mở quán bar đã trao đổi chuyện này với nhau rồi, bây giờ cũng chỉ xuất hiện thêm một Hứa Trì mà thôi.

Không cần đi tới quán bar đúng giờ, Tần Cần cũng cảm thấy thoải mái.

Sáng sớm thức dậy, có thể nhìn thấy anh nằm bên cạnh hoặc có thể lần theo mùi thức ăn vào trong bếp tìm anh.

Cùng anh đi làm, khi lái xe qua cổng khu chung cư, cô có thể cảm giác

được mấy anh bảo vệ nhìn mình chăm chú.

Hơn mười ngày trôi qua, Tần Cần cảm giác hai người ở chung rất "thành công", không có mâu thuẫn hay cãi nhau, cũng không có chiến tranh lạnh.

Tần Cần chưa bao giờ yêu đương, càng không cãi nhau cô lại càng thấy bối rối, hiểu được cảm giác mới xác định quan hệ như Lộ Ký Thu từng trải qua.

Trưa hôm nay, phòng khám bệnh vẫn bận rộn như mọi ngày, Tần Cần ngồi trong phòng làm việc của Hứa Trì, trên chiếc ghế xoay dành riêng cho anh, vừa xoay qua xoay lại vừa ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ.

[cộc, cộc]

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, Tần Cần không nhìn ra bên ngoài thêm, quay người lại nói. "Mời vào."

Cửa được đẩy ra từ bên ngoài, y tá Lưu Lộ đầu vào vừa cười vừa nói với Tần Cần. "Còn tưởng cô đang ngủ..."

Tần Cần xoa lưng, híp mắt cười. "Anh ấy khám xong rồi sao?"

"Khoảng chừng 10 phút nữa! Không lẽ bữa trưa của hai người đâu."

Tần Cần đứng dậy đi tới trước mặt y tá Lưu Lộ, khẽ hỏi. "Tôi nghe nói tháng sau cô xin nghỉ phép hả? Có phải đã..."

Nghe cô hỏi, y tá Lưu Lộ vội vươn tay che miệng, khẽ cười. "Còn hai người thì sao? Khi nào kết hôn vậy?"

Chủ đề câu chuyện đột nhiên đổ dồn lên người mình, Tần Cần vội vàng ngắt lời. "Y tá Lưu Lộ, hôm nào cô chính thức nghỉ phép, cô phải gọi tôi đi liên hoan đấy..."

Nói được vài câu, y tá Lưu Lộ ra khỏi phòng làm việc, Tần Cần đóng cửa lại thở phào một hơi.

Gần đây y tá Lưu đã mang thai, mấy hôm trước muốn xin thôi việc về nhà làm vợ, nhưng sau đó Tần Cần lại giúp y tá Lưu nghĩ ra một cách. Cô bảo y tá Lưu chỉ tạm thời xin nghỉ, không nhận lương, vẫn giữ chức, sinh con xong thì nghỉ ngơi đủ rồi tiếp tục đi làm!

Không biết có phải dạo gần đây y tá Lưu uống nhiều thuốc tốt cho thai nhi hay không, mấy lần còn hỏi cô khi nào cô và Hứa Trì kết hôn.

Kết hôn...Tần Cần cũng không thấy khó chịu, theo lẽ thường mà nói, hai người chỉ mới yêu nhau hơn một tháng, kết hôn có phải quá vội rồi không?

Hơn nữa Hứa Trì cũng không có biểu hiện của việc cầu hôn, cô không nên chủ động nhắc chuyện này.

Tần Cần nhìn đồng hồ, còn hơn một tiếng nữa mới tới 12 giờ trưa. Hai giờ chiều hôm nay cô có hẹn gặp ông chủ phòng trà nói chuyện, Hứa Trì bảo phải đưa cô đi, thế nên anh đẩy hết lịch khám bệnh buổi chiều lên buổi sáng, ăn cơm trưa xong tới phòng trà là vừa.

Hứa Trì tiễn bệnh nhân cuối cùng đi rồi mở cửa phòng làm việc, thấy Tần Cần đang ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn làm việc, trong tay đang cầm một quyển sách anh đọc gần đây - Các trường hợp thực tế của nha khoa.

"Sao lại đọc quyển sách này?" Hứa Trì vừa nói vừa đóng cửa phòng làm việc, cởi áo blouse, nói. "Mấy hôm trước em đau răng mà không cho anh khám, bây giờ muốn tự khám răng sao? Hử?"

Khi Hứa Trì nói, khóe miệng anh cong lên, đương nhiên là đang cười cô.

Tần Cần bĩu môi, để sách xuống bàn, thành thật nói. "Em đây gọi là "biết mình biết người", em phải tìm hiểu cái răng này của em..."

Chưa nói hết lời, Hứa Trì đã bước tới, một tay nâng gáy cô, một tay bóp nhẹ cằm, dùng tư thế của người bạn trai kiểm tra răng khôn cho cô như thường ngày.

"Này...này...nó vẫn chưa dài, em không muốn nhổ." Tần Cần giãy dụa.

"Sắp nhổ được rồi." Hứa Trì nói.

Cái răng khôn này của cô để trong miệng quá lâu rồi.

Vừa nghe nói phải nhổ răng, Tần Cần lập tức nặn ra hai giọt nước mắt, tủi thân cầm tay anh thể hiện tình cảm.

"Hứa Trì, anh phải suy nghĩ cho kỹ! Em, em là gì của anh chứ, nhổ răng khôn phải tiêm thuốc tê...Nếu như em bị ngộ độc thuốc tê, một mũi kim hại chết người thì anh phải làm sao...xã hội này mất đi một cô gái thông minh, sống độc lập, dành trọn tình cảm chân thành cho anh."

Quả nhiên xem phim truyền hình nhiều năm có thể học trộm được vài câu, xem như đáng giá!

Hứa Trì thấy cô hai mắt đầy nước mắt, nở nụ cười bất đắc dĩ, giơ tay lau giọt nước mắt mãi không rơi xuống. "Sớm muộn gì cũng phải nhổ, khi đó cái răng khôn này của em không nghe lời em nữa, mọc lung tung rồi đội lên mấy cái răng khác, có thể em không ăn được cơm nữa đâu."

Tần Cần ôm anh, vùi đầu trong ngực, vừa lau nước mắt vừa nói. "Vậy đợi mấy hôm nữa rồi nhổ....Anh từng bảo khi đau răng thì không nhổ răng được mà. Bây giờ em đau lắm, thật luôn."

Nếu như là trước đây, Tần Cần không thích mấy cô gái dùng nước mắt nói chuyện...Bây giờ...cô giống y như đứa con nít khóc lóc không muốn nhổ răng!

"Rồi, rồi, không nhổ hôm nay." Trong mắt Hứa Trì chỉ toàn cung chiêu, xoa tóc của cô. "Nói tóm lại sau này nhất định phải nhổ, khi đó không được kì kèo nữa, biết không?"

Tần Cần lập tức ngẩng đầu, nhe hàm răng trắng trả lời anh. "Được."

Hứa Trì nhìn đồng hồ, lấy mũ và áo khoác trên móc treo, đội mũ cho cô rồi mới khoác áo khoác cho mình.

Thời tiết đã trở nên ấm áp nhưng trên đường vẫn còn gió lạnh thổi, nhiệt độ trong nhà và ngoài trời vẫn còn chênh lệch, thường dễ khiến người ta

cảm cúm.

Hai người ăn mặc gọn gàng đi ra khỏi phòng làm việc, đúng lúc mấy người y tá gọi thức ăn bên ngoài. Trong phòng cơm chỉ toàn mùi thơm của thức ăn khiến cái bụng Tần Cần cũng kêu lên.

Hứa Trì nắm tay Tần Cần tới cửa phòng cơm, lên tiếng chào tạm biệt mọi người, y tá Lưu bỗng gọi anh lại.

"Bác sĩ Hứa, cô Uông gọi điện thoại tới hẹn trước, tôi không biết nên xếp thế nào.."

Hứa Trì suy nghĩ một lát, khẽ cau mày hỏi. "Cô Uông? Tôi nhớ tháng trước khi Uông phu nhân tới đây, tình hình có hơi đặc biệt phải không?"

Y tá Lưu gật đầu, bước nhanh ra khỏi phòng cơm, rút hồ sơ tư liệu ở quầy lễ tân.

"Lần trước cô Uông đau răng nên tới đây khám, có hai cái răng không mọc dài, khi đó cô ấy nói mình mới vừa kết hôn, đang chuẩn bị mang thai nên không..."

"Tôi nhớ rồi, lúc đó tôi đề nghị cô ấy nên nhổ răng trước khi mang thai, nếu không...chờ tới khi có con rồi, đau răng cũng không uống được thuốc tiêu viêm."

"Vâng, vấn đề là bây giờ cô ấy đang mang thai." Y tá Lưu cũng biết chuyện này khá rắc rối.

Hứa Trì xem hồ sơ của cô Uông, nhìn mấy lần kiểm tra lại trước đó.

"Để cô ấy gặp bác sĩ Trương đi."

"Được, 2 giờ chiều tôi sẽ gọi cho cô ấy."

Gần đây lịch hẹn của Hứa Trì kín mít, không rảnh rỗi, cô Uông kia lại đặc biệt, vẫn nên để bác sĩ Trương là phụ nữ với nhau khám dễ hơn.

Tần Cần đứng bên cạnh nghe ngóng, bắt đầu suy nghĩ bậy bạ.

Tới khi ngồi trên xe, cô hỏi anh. "Chuẩn bị mang thai....đều phải kiểm tra răng sao?"

Tay lái xe của Hứa Trì khựng lại, mím môi cười. "Ừm, kiểm tra trước thì mới đảm bảo an toàn, dù sao thời gian chuẩn bị mang thai, sinh con và cho con bú rất dài, nếu như mọc một cái răng khôn..."

Tần Cần tiếp lời. "Vậy không thể uống thuốc tiêu viêm, không thể gây tê..."

"Đúng vậy."

Sau khi Hứa Trì đáp lời, chừng gần 10 phút sau, Tần Cần vẫn nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, yên lặng một lúc lâu mới nói.

"Vậy em vẫn nên nhổ sớm một chút."

-----oOo-----

Chương 47

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ăn cơm trưa xong xuôi, Hứa Trì và Tần Cần chạy xe tới gần quán trà, phải hơn 20 phút nữa mới tới thời gian gặp mặt ông chủ quán trà.

Con đường này không thuộc khu kinh doanh ở trung tâm thành phố, xung quanh được bao quanh bởi cửa hàng và phòng trưng bày nghệ thuật, đâu đâu cũng có bầu không khí văn nghệ khiến người ta cảm thấy thoải mái, muốn hòa vào trong bầu không khí này.

Đối diện có một phòng trưng bày nghệ thuật, thỉnh thoảng có sẽ có vài người tới đó tổ chức triển lãm tranh. Sát bên phòng trà cũng có một phòng tranh nhỏ, phần lớn tranh vẽ bên trong đều theo phái trừu tượng hoặc hiện thực gì đó. Tuy không biết đây là họa sĩ nào vẽ nhưng một khi nhìn vào đã muốn móc tiền túi mang tranh về nhà.

Hơn nữa, tất cả lợi nhuận mà phòng tranh này thu được đều sẽ quyên góp từ thiện.

Tần Cần kéo tay Hứa Trì đi dạo trên đường phố, nhìn người hai bên đường.

Có người mang theo giá vẽ, có người lưng đeo đàn ghita, thậm chí còn có người ôm một cái ghế ngồi ở đầu phố, cái bút vẽ cầm trong tay mãi mà vẫn chưa thấy dừng.

"Ở đây có được không?" Tần Cần đắc ý nói.

Hứa Trì gật đầu, thành thật nói. "Anh về nước đã hơn nửa năm, đây là lần đầu tiên tới đây, cũng muốn mở một cửa hàng nào đó ở đây."

Tần Cần nhón mũi chân lên, hếch cằm nói. "Được, khi nào em mở tiệm, anh muốn tới lúc nào cũng được."

Hứa Trì mím môi cười, cố ý nói. "Chưa nói chuyện với người ta đã muốn mở tiệm?"

"Đương nhiên." Tần Cần gật đầu cười, nhìn cửa hàng sắp được bán cách đó không xa, trong lòng đã vẽ sẵn kế hoạch, nói. "Hôm nay em mang theo sự tin tưởng 200% tới đây, không mua được thì không đi."

Mấy năm gần đây, quán bar có lợi nhuận, Tần Cần để dành được kha khá tiền. Bình thường cô không chi tiêu bao nhiêu, ngoại trừ chuyện đi bảo dưỡng Hắc Tử, những chuyện khác không chi tiêu quá mức.

Hôm qua Tần Cần có nghe ngóng mấy người bạn nói, tiền thuê ở đây cũng rẻ, nói chi là chuyện mua lại.

Suy nghĩ một lát, toàn bộ tài sản của Tần Cần, cộng thêm số tiền cha mẹ nuôi để lại cho cô chắc chắn đủ. Nhưng cô không muốn đụng vào số tiền của cha mẹ.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chưa bao lâu đã tới cửa quán trà.

Đẩy cửa vào trong, trong quán chỉ có một hai vị khách ngồi rải rác trong phòng trà, vừa nhìn vào là biết bây giờ quán trà này vẫn đang còn kinh doanh.

Tần Cần định nói chuyện với Hứa Trì, một người đàn ông mặc đường trang [1] màu xám đi từ tầng hai xuống.

"Hai người sao?" Giọng nói người đàn ông giống như ông chủ, rất khách sáo.

Tần Cần vội vàng chủ động giới thiệu. "Chào anh, tôi là Tần Cần."

Người đàn ông ngạc nhiên, lập tức nói. "Ngại quá, ngại quá, tôi suýt thì quên hẹn."

Người đàn ông đưa hai người lên tầng hai.

Anh ta vừa bung trà tới vừa nói với hai người. "Hai vị khách ở tầng một thích yên tĩnh, chúng ta ngồi ở tầng hai nói chuyện đi."

Tần Cần ngồi xuống ghé dựa, quan sát trang trí xung quanh tầng hai.

"Tầng hai...."

"Tầng hai không khác tầng một là bao, gần đây tôi bận nên dọn mấy bộ bàn ghế trên tầng hai vào nhà kho, nếu như tầng hai và tầng một đều có khách, tôi không lo được."

Người đàn ông chỉ vào hộp trà được đặt trên ngăn đựng trà. "Hai người uống trà gì?"

Bình thường Tần Cần không hay uống trà, trước đây cha mẹ nuôi của cô thường hay pha trà, cô uống một hơi đã cạn sạch, không biết nó có ngon hay không.

Tần Cần nhìn Hứa Trì, ý bảo anh quyết định.

Hứa Trì làm khách, không chủ động yêu cầu loại trà, chỉ uống trà do ông chủ đề cử.

Ngâm một bình trà xong mới bắt đầu nói chuyện.

"Quên chưa tự giới thiệu, tôi tên Trần Cảnh, là bạn cũ của Tần Phóng." Ông chủ Trần Cảnh lạnh nhạt nói.

Tần Cần gật đầu, ngửi hương trà thoang thoảng, đi thẳng vào chủ đề.
"Ông chủ Trần, tôi không vòng vo với anh nữa, thật ra tôi muốn mua lại nơi này, không biết giá cả thế nào?"

"Tôi không thiếu tiền, bán nơi này đi tôi cũng thấy tiếc, nhưng tôi bận chuyện khác, hơn nữa vợ tôi đã sắp sinh, tới lúc đó tôi cũng chẳng còn thời gian để ý tới nơi này."

Trần Cảnh nói tình hình gần đây của mình và tình trạng kinh doanh của phòng trà trước.

"Tôi cũng nói luôn với cô, nếu cô muốn thu lợi nhuận, kiếm nhiều tiền gì đó ở đây, chỉ sợ rất khó, pha một bình trà, uống nửa ngày cũng không sao...Hơn nữa người tới đây đều là người thích yên tĩnh, một bàn hai người, chỉ sợ khó xếp."

"Ông chủ Trần, tôi biết." Tần Cần gật đầu đáp lời.

Diện tích tầng một không nhỏ nhưng chỉ có 5, 6 cái bàn mà thôi.

Vì để ông chủ Trần yên tâm giao lại cửa hàng cho mình, Tần Cần có ý nói suy nghĩ của mình ra.

Những thứ ông chủ Trần trang trí trước đây, cô sẽ giữ lại, thậm chí phong cách này cũng có thể áp dụng cho tiệm sách trên tầng hai.

Nói là tiệm sách, thực ra nghiêng về phòng sách thì hơn, yên tĩnh, tự tại lại thoải mái.

"Ông chủ Trần, mặc dù tôi vẫn còn trẻ tuổi nhưng tôi cảm giác người trẻ tuổi bây giờ cho dù là người đi làm hay người đang xây dựng sự nghiệp, ai cũng có áp lực, thiếu một nơi yên tĩnh để họ tới..."

Trước đây Tần Cần mở quán bar cũng vì cảm thấy con người cần một nơi để thư giãn.

Thư giãn, phóng thích áp lực.

Nói chuyện hơn 30 phút, Tần Cần khô miệng khô lưỡi, bình trà cũng đã

uống thấy đầy mà Trần Cảnh cũng hiểu sơ sơ ý tưởng của Tần Cần.

"Chuyện tiền nong sau này chúng ta hãy nói, cô có thể đưa chồng cô đi dạo xung quanh một lát, ngoại trừ tầng một và tầng hai, thực ra còn một gác xép nhỏ, tôi thường xem nó như chỗ tư nhân, bạn bè tới sẽ dẫn họ vào trong đó uống trà nói chuyện."

Chồng...

Tần Cần nghe Trần Cảnh nói vậy, liếc mắt nhìn Hứa Trì, thấy anh vui vẻ gật đầu, không cảm thấy có gì đó không đúng.

Nói xong, Trần Cảnh để hai người tự do đi dạo, chỉ cần không nói chuyện lớn tiếng ảnh hưởng tới khách tầng một là được.

Tần Cần đưa Hứa Trì lên gác xép trước, đây là nơi riêng của Trần Cảnh, không gian không lớn bao nhiêu, cửa được thiết kế thành cửa kéo. Tuy nói là gác xép nhưng không thấp lắm, Hứa Trì đứng thẳng cũng không bị đụng đầu.

Đi vào bên trong, tay trái là một giá sách có nhiều loại được sắp xếp gọn gàng, phần lớn đều là sách viết về thưởng trà, uống trà.

Tần Cần ngồi xồm, lấy một quyển sách ở tầng thấp nhất, vừa lật vừa nhìn, nói với Hứa Trì. "Sau này nơi đây cũng là căn cứ nhỏ của chúng ta! Gọi 3, 4 người bạn tới chơi...nghĩ đã thấy vui."

Hứa Trì ngửa đầu nhìn phong cảnh bên ngoài, cười nói. "Nhìn em kìa, có phải đã nghĩ ra tên cho quán chưa?"

"Tên?" Tần Cần vẫn chưa nghĩ tới, ôm sách ngẫm nghĩ. "Bây giờ em sẽ bắt đầu nghĩ."

Ra khỏi gác xép, Tần Cần quan sát tầng hai một lần nữa, phạm vi tầng hai cũng rộng, có cảm giác rộng lớn, bao la.

Tần Cần kéo tay Hứa Trì tới bên phải tầng hai, bàn tay miêu tả. "Ở đây, ở đây nữa, em sẽ lắp giá sách dựa tường, xếp đầy sách..."

Vừa dứt lời, Tần Cần lại đi vòng qua bên kia, nói với Hứa Trì. "Đến khi đó, góc này và giữa phòng sẽ để một cái bàn, trên mặt bàn có khay bày ấm trà và chén uống trà bên trong, khi uống trà đọc sách, nước trà không bị tràn ra ngoài."

Tưởng tượng tầng hai xong, Tần Cần lại kéo Hứa Trì xuống dưới, dưới tầng vẫn còn có khách, Tần Cần không dám nói chuyện lớn tiếng, ghé vào tai Hứa Trì nói với anh. "Đến khi đó, em sẽ đặt một giá sách ngăn cửa ra vào và cầu thang, khách chọn trà xong có thể tiện tay chọn một quyển sách mình thích, có thể lên tầng hai, có thể ngồi đây đọc..."

Bây giờ trong đầu Tần Cần chỉ toàn ý tưởng thiết kế cho tiệm sách phòng trà tương lai.

Ông chủ Trần thấy hai người họ chuẩn bị về, cầm hai hộp trà đưa cho bọn họ.

"Hôm nay nói chuyện rất vui vẻ, công việc cụ thể chúng ta có thể để lần hẹn sau rồi nói." Ông chủ Trần nhắc tới chuyện này, cười nói. "Quán này tôi mở một thời gian dài, cũng có tình cảm, tôi hy vọng có thể giao nó cho đúng người."

"Thực ra tôi đã nghe anh tôi nhắc tới quán trà của ông chủ Trần từ lâu, khi đó tôi nghĩ nếu muốn mở một quán trà giống vậy, nhất định tới đây học hỏi một chút, không ngờ anh lại bán..."

Xem như là có duyên đi.

Trần Cảnh gật đầu cười, đột nhiên nghĩ tới gì đó, hỏi hai người. "Có phải hai người cũng định có con không?"

Tần Cần ho khan liên tục, đỏ mặt giải thích. "Không phải không phải, chúng tôi vẫn chưa kết hôn."

Trần Cảnh nghe cô nói vậy, có hơi ngỡ ngàng. "Đều do tên Tần Phóng kia nói không rõ ràng... Tôi còn tưởng hai người mua lại quán là vì mới kết hôn nên..."

Thật ra có rất nhiều cặp vợ chồng mới cưới cùng nhau xây dựng sự

nghiệp, cùng nhau mở quán.

"Nhưng tôi thấy tình cảm hai người cũng tốt, có phải sắp kết hôn rồi không?" Ông chủ Trần cười hỏi.

Khuôn mặt Tần Cần đỏ chín, kéo tay Hứa Trì ra sau lưng, véo anh một cái.

"Đúng thế, sắp rồi." Hứa Trì cười.

Mãi tới khi ông chủ Trần vào trong quán, Tần Cần mới che mặt lại, nói. "Ai, ai cho anh nói lung tung....gì mà sắp! Còn lâu..."

Hứa Trì nắm tay kéo cô tới nơi đậu xe, cố ý nói. "Thật sao?"

Được lắm, Tần Cần không dám phản bác!

Khuôn mặt cô đỏ lên, để mặc anh kéo mình đi về phía trước, tới cạnh xe, Hứa Trì kéo cô vào trong lòng, hỏi lại lần nữa. "Rất cuộc có hay không? Hửm?"

Tần Cần nhìn anh, nuốt nước miếng, thành thật nói. "Có ai tùy tiện cầu hôn như anh? Không có nhẫn, không có khung cảnh lãng mạn, không quỳ xuống, em sẽ không..."

Chưa nói hết lời, Tần Cần thấy Hứa Trì định quỳ gối xuống.

"Này!!"

-----oOo-----

Chương 48

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Cần vội vàng tránh anh, đi vòng qua bên kia ghế lái phụ, không muốn màn cầu hôn tùy tiện này của anh!

Đương nhiên Hứa Trì chỉ định dọa cô sợ thôi.

Nếu như muốn cầu hôn, chắc chắn Hứa Trì còn đề tâm hơn Tần Cần nhiều.

Lái xe lên đường chính, Tần Cần giơ ngón tay tính toán các món đồ cần mua để trang trí hai tầng. Đương nhiên trí nhớ không bằng ngòi bút.

Tần Cần lấy một quyển sổ nhỏ, dọc cả đường đi viết viết rồi vẽ vẽ.

Đèn đỏ, xe dừng lại, Hứa Trì nghiêng đầu nhìn cô viết chữ chi chít lên quyển sổ nhỏ, hỏi cô. "Em đã nghĩ tên quán chưa? Cái tên ông chủ Trần lấy quá đơn giản, "Một ly trà Trần"Hình như không có quan hệ gì với tiệm sách."

"Ừm...Thực ra mấy hôm trước em đã nghĩ được một cái tên." Tần Cần nhỏ giọng nói

Hứa Trì ngạc nhiên, không ngờ cô đã nghĩ ra tên, hỏi. "Em định đặt tên gì?"

"Tàng một gọi là "Cần" đi....Anh biết tại sao "Cần" trong tên em không đọc là "jin" không?" Tần Cần đặc ý hỏi anh.

Hứa Trì thật sự không biết, vẫn cho là vì êm tai mà thôi.

Tần Cần cầm quyển sổ nhỏ, giống y như một cô giáo lên lớp giảng bài, nói không nhanh không chậm. "Chữ "Cần" này nếu như đọc là "jin" biểu thị sự triu mến và tôn trọng."

"Khi "Cần" đọc là "qin", thông thường là một loại vũ khí "cán giáo", không thể sát thương, là loại vũ khí biết "thấu tình đạt lý". Trong cung điện thời xa xưa, có một câu "Trì cần tương nghênh [1]"

[1] Cầm giáo đón chào

Từ khi học tiểu học, Tần Cần đã bắt đầu giải thích ý nghĩa tên của cô với bạn học và giáo viên.

Sau này mới biết được cái tên cha mẹ nuôi đặt cho cô có bao nhiêu ý nghĩa. Bọn họ hy vọng cô biết yêu thương mình, cũng biết bảo vệ người mình yêu thương.

Hứa Trì nghe cô nói, đèn xanh sáng lên, anh nhún chân ga, tiếp tục hỏi.
"Tầng hai thì sao?"

"Tầng một xem như là hoan nghênh, tầng hai em muốn mọi người tay nâng một quyển sách, tay cầm một ly trà, thế nên gọi là "Cầm" đi."

Tần Cần vừa dứt lời, viết thêm một chữ "Cầm" vào cạnh chữ "Cần".

[Cần Cầm]

Không phải không thừa nhận, Tần Cần có chút tâm tư nho nhỏ.

"Cầm" cũng là "Trì".

Cầm 持 / chí / - Trì 迟 / chí /

Nghe vậy, khước miệng Hứa Trì cong lên, định mở miệng nói chuyện, Tần Cần đã ngắt lời.

"Anh, anh đừng nói gì nữa! Em quyết định rồi, gọi là "Cầm"."

Cần Trì, Tần Cần và Hứa Trì, trời sinh một đôi.

Ừm, cái suy nghĩ này phải giữ cho kỹ.

Buổi tối về nhà, Tần Cần nhận được điện thoại của Vu Ngọc Cầm.

"Nhóc con, ngày mai tới nhà ăn cơm nhé."

Lần trước Tần Cần diễn vở kịch đuổi Tiền Giai Nghiên trước mặt Vu Ngọc Cầm, thái độ của Vu Ngọc Cầm đối với cô cũng đã thay đổi.

Biết Tần Cần mở tiệm sách quán trà, bà cho cô một vài đề xuất, thỉnh thoảng có gọi điện thoại cho Tần Cần, kêu cô bằng "nhóc con" nghe

cũng rất thuận miệng.

Tần Cần không khách sáo với Vu Ngọc Cẩm, ngọt giọng đáp. "Vâng, tối mai con và Hứa Trì sẽ về, hai ngày trước con mua mấy quyển sách, mang tới cho dì xem có được không ạ."

Tần Cần định vạch phương hướng cho tiệm sách, không phải sách gì cũng bày lên trên, nhưng cô đang do dự không biết nên để sách gì.

Sau khi cúp điện thoại, Tần Cần quay người lại thấy Hứa Trì đang đứng sau lưng cô nở nụ cười xấu xa, hiển nhiên đã nghe hết mấy câu cô mới nói.

"Anh nghe hết rồi sao, mẹ anh bảo tối mai chúng ta về nhà ăn cơm."

Tần Cần thay dép, đi về phía phòng ngủ.

"Chờ đã.." Hứa Trì kéo cô lại, Tần Cần ngã vào trong lòng anh. "Xin hỏi bà chủ Tần, sao hôm nay lại đồng ý dứt khoát như thế? Thường ngày chối được thì sẽ chối mà?"

Tại Tần Cần đỏ ửng, vùi đầu trong ngực anh, nhỏ giọng nói. "Em nào có..."

Hứa Trì ôm cô bước về phía phòng ngủ, trêu chọc. "Lần này không sợ mẹ anh giục cưới nữa sao? Hửm?"

Mấy lần trước tới chỗ Vu Ngọc Cẩm ăn cơm, mỗi lần đều chạy không thoát câu hỏi - khi nào kết hôn?

"Nếu không chạy được thì thân nhiên đối mặt thôi...Dù sao cũng có anh ở đây rồi mà." Tần Cần trở tay nắm lấy bàn tay anh, nũng nịu nói.

Thật ra Hứa Trì tôn trọng quyết định của cô. Chỉ cần Vu Ngọc Cẩm hỏi chuyện kết hôn, khi Tần Cần không biết trả lời thế nào, Hứa Trì đều sẽ giải quyết giúp cô.

Hơn nữa Vu Ngọc Cẩm cũng chỉ nhắc qua vài lần, không cần Tần Cần cho một thời gian cụ thể, chỉ hy vọng hai người có kế hoạch cho chuyện này.

Đảo mắt đã tới ngày hôm sau, Hứa Trì bận rộn trong phòng khám tới hơn bốn giờ chiều mới tan làm, bây giờ Tần Cần hai ngày đã đọc xong một quyển sách, Hứa Trì không có ở trong phòng làm việc cô mới có thói quen đọc sách.

Hứa Trì về phòng làm việc, thấy Tần Cần đang ngủ gà ngủ gật trên bàn, cũng không đánh thức cô dậy, anh nhẹ nhàng thay áo khoác, vừa thu dọn đồ đạc vừa đợi cô tỉnh.

[cộc cộc]

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Tần Cần bị đánh thức.

Tần Cần ngẩng đầu lên, má phải hiện lên vết ửng đỏ vì bị ép xuống. Hứa Trì nở nụ cười lại gần giúp cô vén tóc, bảo người bên ngoài vào trong.

Nghe tiếng, bác sĩ Trương mở cửa đi vào.

"Quấy rầy hai người sao?" Bác sĩ Trương cười hỏi hai người.

Tần Cần dụi mắt, cười nói. "Hai người có chuyện cần nói sao? Em ra ngoài trước..."

"Không cần, không cần." Bác sĩ Trương vội giơ tay bảo Tần Cần ngồi xuống, lấy một bức thư được đóng kín. "Chiều nay tôi đi tham gia một buổi tọa đàm chuyên khoa, gặp được viện sĩ Ngô, ông ấy cho là anh và tôi sẽ cùng nhau tham gia, nhưng không thấy anh nên bảo tôi đưa thư mời cho anh."

"Thư mời?" Hứa Trì nghi ngờ cầm lấy.

Bác sĩ Trương gật đầu, tiếp tục nói. "Viện sĩ Ngô có nói luận văn học thuật của anh được giải thưởng rồi, cuối tuần này là lễ trao giải, anh nhất định phải tới."

Bác sĩ Trương vừa dứt lời, Hứa Trì cũng mở thư ra.

Tần Cần mới tỉnh ngủ nhưng cũng thấy được hai chữ "Hứa Trì" màu sẫm in trên nền tím.

Bác sĩ Trương hoàn thành xong nhiệm vụ, vỗ tay nói. "Được rồi, bác sĩ Hứa đừng do dự nữa, buổi lễ trao giải lần này chỉ là chuyện nhỏ thôi, vì anh mới về nước được hơn nửa năm nên định để anh tham gia vài buổi lễ."

"Được, tôi biết rồi." Hứa Trì gật đầu, bác sĩ Trương cũng tan làm về nhà.

Tần Cần vừa mặc áo khoác vừa quan sát vẻ mặt của anh. "Sao thế? Anh không muốn đi sao?"

Tuy Tần Cần không biết buổi lễ trao giải này nhưng thấy lời nói của bác sĩ Trương cũng hợp lý, ở nước ngoài, Hứa Trì cũng được xem như là bác sĩ nha khoa trẻ tuổi tài cao.

Trong nước hình như không có danh tiếng.

Hứa Trì kéo khóa áo kỹ càng cho cô, mím môi nói. "Buổi lễ trao giải ở thành phố N, đi tới đó còn phải tham gia các buổi tiệc xã giao, ít nhất thì hôm sau mới về được."

Tần Cần ngạc nhiên, một lúc lâu cũng không mở miệng.

Xong rồi, cô không muốn xa anh, đừng nói hai ba ngày, một tiếng cũng không được.

Mãi tới khi rời khỏi phòng khám, lái xe tới chỗ Vu Ngọc Cẩm, Tần Cần mới nói. "Hay là anh cứ đi đi."

"Lễ trao giải không đi cũng được, nhờ người khác nhận thưởng giúp là xong." Hứa Trì định không đi.

Bây giờ phòng khám bệnh đã đi vào con đường phát triển, anh không thiếu tiền, càng không suy nghĩ tới chuyện có tên tuổi, danh tiếng, đi hay không cũng không sao.

Đương nhiên Tần Cần biết suy nghĩ của Hứa Trì, nhưng cô không muốn Hứa Trì cứ mãi nghĩ về cô.

"Bác sĩ Trương nói đúng, anh đi có lợi mà không có hại. Nếu có hại thì cũng là chúng ta xa nhau vài ngày thôi.."

Tần Cần chủ động ngẩng đầu cười, xem như bản thân đang khuyên bảo anh. "Không phải mọi người đều bảo "tiêu biệt thắng tân hôn" [2] sao?"

[2]Nhiều người dùng cách nói "tiêu biệt thắng tân hôn" để chỉ việc xa cách một chút, sẽ mang lại cảm xúc "mạnh" hơn cả cảm xúc trong đêm tân hôn.

Nghe cô nói, Hứa Trì nở nụ cười. "Tân hôn sao? Anh đây có thể suy nghĩ một chút."

Tần Cần quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, đợi tới khi vệt ửng hồng trên gò má biến mất, cô mới lẩm bẩm. "Bác sĩ Hứa, không cho phép anh trêu hoa gheo nguyệt bên ngoài..."

"Nếu như gặp người giống Tiền Giai Nghiên, không giải quyết được thì nên chạy trốn..."

"Chờ đã." Tần Cần chợt quay đầu, phồng má hỏi. "Tiền Giai Nghiên cũng đi sao?"

Hứa Trì nhìn cô y như con cá nóc nhỏ, giơ tay xoa gương mặt tức giận, giải thích với cô. "Buổi tọa đàm hôm nay Tiền Giai Nghiên sẽ tới, nhưng cô ta không tới lễ trao giải."

Tần Cần ngạc nhiên, lập tức bình tĩnh lại.

"Thì ra anh không tham gia tọa đàm là vì vậy..."

Xem ra anh vẫn có tính giác ngộ, giác ngộ để xứng với danh hiệu bạn trai!

-----oOo-----

Chương 49

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tới chỗ Vu Ngọc Cẩm, Tần Cần không còn xấu hổ và không được tự nhiên như mấy lần trước. Cô chào hỏi dì Trân, sau đó tới phòng sách tìm Vu Ngọc Cẩm.

Trong phòng sách chất đầy sách lớn nhỏ khác nhau, còn nhiều quyển chưa bóc giấy gói.

"Tần Cần lại đây..." Vu Ngọc Cẩm cầm trên tay một quyển sách, thấy Tần Cần bước vào, lập tức vẫy tay gọi cô lại.

"Những quyển sách này dì được bạn bè tặng từ lâu, có vài quyển là do tự bạn dì viết, con xem thử xem quyển nào được."

Tần Cần nhón chân đi vào bên trong, sợ giẫm phải sách vở.

"Dì, nhiều quá ạ!" Tần Cần đếm sơ sơ, ít nhất cũng phải đủ ba giá sách.

Vu Ngọc Cẩm nở nụ cười, khoát tay, nói. "Mấy hôm trước không phải con định tìm hiểu chuyện chọn đầu sách sao? Dì có bạn làm bác sĩ, luật sư, có cả một người bạn làm giáo sư đại học Thương mại, mang tới cho dì rất nhiều đầu sách."

Tần Cần ngồi trong phòng sách, sắp xếp lại sách với Vu Ngọc Cẩm cho tới khi ăn cơm.

Thực ra cô có thể đi mua, đi tìm, nhưng Vu Ngọc Cẩm lại giúp cô tiết kiệm được một bước.

Khi ăn cơm, Vu Ngọc Cẩm còn không quên chủ động nói. "Con muốn mở phòng trà phải không? Dì có một người bạn mở trang trại trồng trà, tới khi đó con có thể tới chỗ của người đó chọn loại trà, cũng có thể học hỏi ông ấy chuyện thưởng trà và pha trà."

Tần Cần cầm thìa, nói. "Dì, dì giúp con một ít là được, mở cửa hàng cũng phiền phức, để tự con tìm cách là được."

Vu Ngọc Cẩm hừ một tiếng. "Dì xem con như người trong nhà, nhóc con này lại khách sáo với dì như thế là không được."

"Mẹ." Hứa Trì ngắt lời Vu Ngọc Cẩm, nhìn Tần Cần, cố ý nói. "Tần Cần không muốn kết hôn với con."

Hứa Trì vừa dứt lời, Vu Ngọc Cẩm vẫn chưa nghe rõ, Tần Cần đã gặp một con tôm lột vỏ đưa tới bên mép Hứa Trì.

"Nói chuyện không ăn cơm, ăn cơm không nói chuyện..."

Hứa Trì nhướn mày nhìn cô, ép xuống nụ cười trên khóa môi, ăn con tôm bóc vỏ giả vờ như mình chưa nói gì.

Ăn xong bữa cơm, mưa bên ngoài trút xuống như thác đổ, Vu Ngọc Cẩm giữ hai người lại.

"Nghe lời mẹ đi, ở đây đêm nay, sáng mai đi làm cũng vẫn còn kịp." Vu Ngọc Cẩm nói với Hứa Trì, nắm tay Tần Cần không chịu buông.

Tần Cần đang lo lắng vì phiền hà, nhưng vẫn nghe lời đề nghị của Vu Ngọc Cẩm, ở lại đây.

Mưa càng lúc càng lớn, Tần Cần ngồi cạnh cửa sổ, cầm quyển sách trong tay nhưng không lật, Vu Ngọc Cẩm tới gọi cô mới tỉnh táo lại.

"Dì, dì còn chưa đi nghỉ sao?" Tần Cần còn tưởng Vu Ngọc Cẩm ngủ sớm.

Vu Ngọc Cẩm khoác áo choàng, ngồi xuống cạnh cửa sổ, nở nụ cười hỏi Tần Cần. "Tần Cần, con nói cho dì nghe xem, có phải con chưa chuẩn bị để kết hôn không?"

Tần Cần ngẩn ra, ngượng ngùng gãi tai. "Không phải đâu ạ... Là do không có kinh nghiệm gì, đây cũng là lần đầu tiên con yêu đương, có nhiều chuyện vẫn chưa hiểu rõ."

Vu Ngọc Cẩm gật đầu cười. "Đì hiểu mà, có phải con không biết làm chuyện gì mới đúng? Cảm thấy mờ mịt? Trong lòng không có đáp án?"

"Vâng, gần như là vậy." Tần Cần nói thật.

"Con có ngại nói cho đì nghe chuyện yêu đương của con và Hứa Trì không?" Vu Ngọc Cẩm thăm dò.

Tần Cần không biết mở miệng làm sao, nhưng mới nhắc tới lần đầu tiên hai người gặp nhau, cô lại nói không ngừng nghỉ.

"Con người của con bướng bỉnh, đau răng lâu rồi nhưng không đi khám bác sĩ, sau đó có một người bạn nói con tới chỗ Hứa Trì khám răng... Trong ấn tượng của con, bác sĩ nha khoa đều là những người lớn tuổi, tay cầm "máy khoan điện", hung dữ..."

Vu Ngọc Cẩm ngồi bên cạnh yên lặng nghe Tần Cần kể chuyện lần đầu tiên tới phòng khám.

Sau đó là chuyện hai người gặp nhau ở quán bar, rồi lại bất ngờ ở chung nhà, anh tặng hoa vĩnh cửu cho cô, giơ tay lên xoa đầu cô, nở nụ cười...

Nói xong mọi chuyện, Vu Ngọc Cẩm nở nụ cười bảo cô đi ngủ sớm một chút, sau đó về phòng mình.

Tần Cần dựa người vào cửa sổ sát đất, đột nhiên phát hiện mình đã nói rất lâu, còn nói rõ từng chuyện nhỏ mà cô nhớ kỹ trong lòng. Những chuyện này đều đang nói lên - mày thương anh ấy, vô cùng thương anh ấy!

Hứa Trì tắm rửa xong quay về phòng ngủ, thấy Tần Cần vẫn ngồi ở cửa sổ, ăn mặc lại phong phanh.

"Em ngồi đó không lạnh sao?" Hứa Trì cầm một cái chăn mang lại đắp cho cô.

Tần Cần đứng dậy, duỗi tay nói với anh. "Anh ôm em đi."

Hứa Trì nở nụ cười lại gần ôm cô, Tần Cần ôm lấy cổ anh, cơ thể giống như con gấu túi ôm chặt lấy anh.

Tần Cần đặt cằm lên vai anh, cố ý dùng chân kẹp chặt eo anh làm nũng.
"Em muốn đi quanh phòng vài vòng."

"Được."

Hứa Trì ôm cô đi qua đi lại trong phòng ngủ.

Tần Cần ngửi mùi sữa tắm trên người anh, hỏi. "Sao trên người anh lại thơm như vậy chứ?"

"Anh chỉ ngửi được hương thơm của em thôi."

Hứa Trì vừa nói vừa dùng mũi ngửi mùi hương trên vai cô, còn cố ý phát ra tiếng động.

Tần Cần cười trộm, ôm chặt lấy cổ anh, đôi chân nhỏ thả lỏng, khẽ lắc lư.

"Em có nặng không?" Tần Cần hỏi.

"Nặng." Hứa Trì nói.

Tần Cần ngạc nhiên. "Hả?"

Không phải là do gần đây cô ăn nhiều nên tăng cân chứ?

Hứa Trì mím môi, nghiêng đầu khẽ nói bên tai cô. "Nặng trong lòng anh."

Nghe anh nói, Tần Cần phì cười, dùng tay vỗ nhẹ lên bả vai anh. "Sao anh lại buồn nôn như vậy? Chắc chắn không có ý gì tốt."

Cứ như thế, Hứa Trì ôm Tần Cần đi qua đi lại trong phòng ngủ, cuối cùng Tần Cần còn ghé vào vai anh, lẩm bẫm nói...

"Anh nên tới lễ trao giải, nhưng anh phải nhớ em, ngày nào cũng phải nhớ."

Tần Cần đã nói vậy rồi, cuối tuần cô đưa Hứa Trì ra sân bay, đứng ở lối vào khịt khịt cái mũi nhưng vẫn giục anh đi vào bên trong.

Hứa Trì hiểu ý của Tần Cần. Từ khi hai người yêu nhau cho tới bây giờ, chưa bao giờ phải xa nhau, luôn bên nhau, gần như 24h đều bên nhau. Tần Cần cũng muốn trải nghiệm cảm giác xa nhau mấy ngày, "tiểu biệt thắng tân hôn", về rồi sẽ mang lại cảm giác mới mẻ hơn.

12 rưỡi trưa, máy bay chở Hứa Trì cất cánh, trong lòng Tần Cần cũng đã sắp bình phục.

Tới bãi đỗ xe, Tần Cần nhận được cuộc gọi từ Anh Tử.

"Chị Tần Cần, không phải chị bảo chiều nay sẽ tới quán sao? Máy giờ chị tới?"

Tần Cần vừa khởi động xe vừa tính toán thời gian. "Khoảng 40 phút nữa! Bây giờ chị đang chuẩn bị rời khỏi sân bay."

Cúp điện thoại, Tần Cần cầm tay lái thở phào một hơi, tự cổ vũ bản thân mình - Phụ nữ nên sống độc lập, biết cố gắng, không nên dễ rơi nước mắt.

Lời an ủi này 3 giây sau đã biến mất.

Cách thời gian Hứa Trì về còn 56 tiếng.

Tần Cần đi theo hướng dẫn chỉ đường trong xe, mặc dù trong lòng không thoải mái nhưng vẫn phải cố gắng điều tiết lại mình.

Khi xe đậu trước cửa quán bar, vừa đúng 3h10".

Đã lâu Tần Cần không tới Kapler, ít nhất cũng phải 10 ngày.

Đi vào trong sảnh, thấy Anh Tử đang thất nơ nhỏ.

"Chị Tần Cần."

Tần Cần ngồi lên ghế chân cao cạnh quầy bar, cười hỏi. "Sao thế? Vài ngày không gặp đã nhớ chị rồi sao?"

Anh Tử ra ngoài quầy bar, kéo tay Tần Cần hỏi han.

"Em nghe anh Hạ Duy nói chị muốn mở tiệm sách phòng trà? Ý tưởng hay lắm! Có phải sau này em không gặp được chị nữa không?"

Cánh tay Tần Cần bị cô nàng lắc tới nổi tê rần, cô cầm tay Anh Tử, nói. "Thôi đi! Kapler thiếu chị cũng có đóng cửa được đâu. Chị chỉ định mở tiệm của mình thôi, bình thường cũng sẽ tới đây mà."

Nói tới đây, Tần Cần tò mò nhìn xung quanh. "Hạ Duy đâu? Hôm nay anh ấy không tới à?"

Anh Tử lắc đầu, nhún vai nói. "Hôm qua anh hạ Duy có tới đây phỏng vấn vài người quản lý chuyên nghiệp nhưng không được, chắc vài tiếng nữa mới tới."

"À, chị Tần Cần, chị có biết không? Gần đây anh Hạ Duy có bạn gái, khuôn mặt xinh đẹp, dịu dàng, giống như một cô giáo."

Tô Hiểu Nhã?

Tần Cần nhiều chuyện ghé đầu hỏi. "Sao em biết hai người yêu đương?"

Anh Tử nhỏ giọng, cười hì hì nói. "Hôm trước em tới phòng làm việc của anh Hạ Duy, thấy hai người đó kiss rồi! Không phải là bạn gái thì là gì?"

Tần Cần không ngờ Tô Hiểu Nhã và Hạ Duy tiến triển nhanh như vậy!

"Chị Tần Cần, chị tới đây làm gì? Tối nay chị có ở đây không? Bác sĩ Hứa đâu?"

Nhắc tới Hứa Trì, Tần Cần lại ủ rũ.

"Anh ấy tới thành phố khác nhận giải thưởng, tối hôm kia mới về."

Tần Cần nhớ lại chuyện chính, hôm nay cô về là vì có để lại vài tài liệu về tiệm sách ở đây, chủ yếu tới đây cũng vì lấy tài liệu.

"Làm cho chị một tách Americano đi, chị tới phòng làm việc tìm tài liệu rồi sẽ ra."

Tần Cần đi về phía phòng làm việc.

Tới cửa phòng làm việc, định lấy chìa khóa mở cửa, không ngờ đây một cái cửa đã mở.

Lần trước cô không khóa cửa sao?

Tần Cần nghi ngờ mở cửa, liếc nhìn đồ đạc trên bàn làm việc, không giống như có người đã vào đây.

-----oOo-----

Chương 50

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không biết có phải do lâu rồi không tới đây hay không, Tần Cần luôn cảm thấy trong phòng có hơi kỳ lạ.

Không phải kỳ lạ vì cửa không khóa, dù sao trong phòng làm việc của cô có để một ít tài liệu về số lượng rượu, Anh Tử và A Huy có chìa khóa, hai người họ vào đây cũng không có gì kỳ lạ.

Tần Cần tới cạnh phòng làm việc, liếc mắt nhìn sắp xếp trên bàn, đoán Anh Tử sẽ không làm lộn xộn đồ của cô, lần này cũng vậy.

Tần Cần vòng qua phía sau ghế xoay, dùng tay vỗ lưng ghế dựa, thoáng nhìn cửa sổ nửa mở, nhíu mày lại.

Một lát sau, Anh Tử bung cà phê vào.

Tần Cần đang đứng bên cạnh tủ tìm tài liệu, thấy Anh Tử đi vào, buột miệng hỏi. "Anh Tử, hai đứa đưa nào vào đây mà không đóng kín cửa sổ?"

Anh Tử sững sốt, ngạc nhiên nhìn cửa sổ, sau đó nhìn Tần Cần. "Mấy hôm nay em và A Huy không vào...."

Nghe Anh Tử nói, Tần Cần ngẩn ra, quay người hỏi cô nàng. "Vậy thì ai vào?"

Anh Tử và A Huy thuê một căn phòng ở đường bên, thời gian ở quán bar còn dài hơn thời gian ở nhà.

"Em nghĩ...." Anh Tử vừa đặt cà phê lên bàn làm việc, vừa cúi đầu suy nghĩ.

Nghĩ một lúc lâu, Anh Tử đột nhiên nhớ ra. "Hình như hôm qua anh Hạ Duy vào đây."

Hóa ra là Hạ Duy, thế cũng không sao, gần đây cô không muốn quản lý quán bar, thông báo tuyển dụng quản lý chuyên nghiệp cũng do Hạ Duy toàn quyền phụ trách, có vài tài liệu Hạ Duy phải vào phòng làm việc của cô để tìm.

"Vậy thì tốt, chị còn tưởng người lạ vào đây." Tần Cần nói xong đóng cửa tủ kính, ôm một tập tài liệu ngồi xuống ghế. "Hôm nay chị cảm thấy phòng làm việc hơi kỳ lạ."

Anh Tử vừa nghe đã tò mò nhìn xung quanh, đoán. "Chị Tần Cần, cái phòng này của chị có hơi lạnh, để em chỉnh điều hòa giúp chị."

"Ừm." Tần Cần không ngẩng đầu, chỉ gật đầu đồng ý.

Anh Tử cầm điều khiển từ xa chỉnh nhiệt độ điều hòa xong mới đi ra ngoài, tới cửa còn quay lại nói. "Chị Tần Cần, có chuyện gì thì gọi em, em đi làm việc đây."

"Khổ cho em rồi."

Tần Cần nở nụ cười nhìn theo hướng Anh Tử ra ngoài.

Tuy bây giờ nhiệt độ trong phòng đã ổn định nhưng Tần Cần vẫn đứng ngồi không yên.

Bận rộn đọc tài liệu tới 1 giờ, Tần Cần để bút xuống thở phào một hơi, đầu ngón chân chạm nhẹ lên mặt đất, cái ghế hơi di chuyển, bỗng nhiên thấy thứ gì đó động đậy đằng sau lớp sương mù trên cửa sổ.

Nhiệt độ trong phòng chênh lệch hơn so với nhiệt độ bên ngoài, trên cửa kính nổi lên một lớp sương mù, Tần Cần bỗng nhiên cảm thấy mới rồi có người ghé vào cửa sổ nhìn lên cô.

Tần Cần sửng sốt, lập tức đứng dậy mở toang cửa sổ.

"Meo meo.."

Một con mèo hoang sọc trắng đen xen kẽ đã đi xa khỏi bệ cửa sổ, không thấy bóng dáng ai.

Tần Cần thở phào một hơi, gọi con mèo kia. "Meo meo....Mau lại đây..."

Con mèo nhỏ nghe thấy giọng Tần Cần, đứng bước chân lại, quay người nhìn Tần Cần.

Đôi mắt nó màu vàng sẫm, không sợ hãi, giống như tập mãi đã thành quen, híp mặt lại kêu "meo meo" lần nữa.

Tần Cần thấy lưng nó bắt đầu cong lên, cô vội vàng giơ tay đầu hàng. "Tao không có ý xấu....Mày muốn ăn gì không?"

Không biết con mèo kia có nghe hiểu hay không, nó chậm rãi đi về phía Tần Cần.

Tần Cần quay người đi cầm mẫu bánh mì và xúc xích, bẻ thành từng mảnh nhỏ đặt lên bệ cửa sổ, sau đó kéo cửa sổ lên.

Tần Cần dựa vào cửa sổ nhìn con mèo ăn vội vàng, ngây ngẩn cả người.

Phòng làm việc của cô sát ngõ hẻm sau quán bar, ngày nào cũng có mèo

hoang quanh quẩn ở đây, Tần Cần từng thấy đám Anh Tử cho bọn chúng ăn mấy lần, nhưng cô hơi sợ mèo, mỗi lần thấy nó ăn chỉ im lặng nhìn nó, chỉ cần bọn chúng không xông về phía cô, cô cũng không làm gì.

Gần đây Tần Cần không hay tới quán bar, số lần gặp lũ mèo cũng ít đi.

Tần Cần thấy con mèo nhỏ ăn uống hăng say, dưới đáy lòng thầm nói....Không biết mày đã ăn được mấy thứ này chưa, nhưng dù sao cũng còn tốt hơn chuyện đi lục thùng rác.

Tần Cần ngồi trong phòng làm việc một lát, cảm thấy nơi này không được tự nhiên nên cầm tài liệu chuẩn bị về nhà Hứa Trì.

Trước khi về nhà, Tần Cần không quên tới siêu thị mua chút đồ dùng cần thiết trong nhà, trước đây, ngày nào cô và Hứa Trì cũng đi mua cùng nhau.

Mới để đồ vào trong cốp xe, Tần Cần đã nhận được điện thoại của Hứa Trì.

"Alo? Anh xuống máy bay rồi à?" Trong giọng nói của Tần Cần khó giữ được vui vẻ, phấn khởi.

"Ừm, anh đang đợi xe." Hứa Trì dịu dàng nói.

Chờ xe? Chính là nói, anh mới xuống máy bay, điện thoại di động mới có tín hiệu?

Tần Cần mở cửa xe ngồi vào ghế lái, cố ý nói. "Không cần hỏi cũng biết chắc chắn bác sĩ Hứa đang nhớ em."

Hứa Trì không phủ nhận, khẽ cười. "Ừ, rất nhớ em."

Nghe được lời âu yếm buồn nôn, Tần Cần che miệng cười trộm.

Còn Hứa Trì ngồi nghiêng người sang bên cạnh, vì....ông chú bên cạnh cứ liên tục liếc nhìn anh, vẻ mặt nhiều chuyện.

"Đang làm gì thế?" Hứa Trì chủ động hỏi Tần Cần - hôm nay rời khỏi anh, không biết cô đang làm gì.

Tần Cần ngồi trong xe, không khởi động xe, nghiêm túc thuật lại tất cả mọi chuyện mình làm.

Nói được hơn nửa, Tần Cần nghĩ tới cảm giác kỳ lạ trong phòng làm việc hôm nay.

"Hôm nay em ngồi trong phòng làm việc khoảng 1, 2 tiếng, luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, cũng có thể là do em thôi....Không biết có phải bị ốm nên xuất hiện ảo giác hay không..."

Nghe cô nói, Hứa Trì lo lắng hỏi. "Ảo giác gì?"

Tần Cần gục đầu trên tay lái, nói. "Không có gì cả, em luôn cảm thấy sau hẻm có người nhìn em, nhưng chỉ là một con mèo hoang."

Nói xong, Tần Cần nhún vai nói với anh. "Chắc là em vẫn chưa quen cảm giác xa anh nên cảm thấy ở đâu cũng lạ."

Mặc dù Hứa Trì vẫn còn nghi ngờ nhưng anh không muốn cứ tra hỏi Tần Cần mãi, anh không ở bên cạnh cô, hỏi nhiều chỉ càng khiến Tần Cần thêm sợ hơn.

Hứa Trì chuyển chủ đề khác. "Tối ngày kia mới gặp nhau, hai ngày này em định làm gì?"

Tần Cần vờ như tủi thân, nói. "Sống làm sao được, khổ sở quá..."

"Tối mai anh về."

Tần Cần không ngờ Hứa Trì lại nói vậy, cô ngân ra, vội vàng giải thích. "Em nói đùa thôi, tối nay em ở nhà xem phim gì đó, ngày mai nếu chán thì tìm Từ Phi Na, ngủ với cô ấy một đêm, mấy hôm trước cô ấy cũng bảo nhớ em."

Tần Cần biết vừa rời anh không nói đùa, thế nên phải giải thích rất nhiều, chỉ sợ anh bỏ hết công việc và xã giao về nhà với cô.

Hai người nói chuyện một lúc lâu, Tần Cần vất vả lắm mới ép mình cúp máy.

Hứa Trì ở bên kia kéo hành lý ra khỏi sân bay, vừa đi vừa suy nghĩ, anh cảm thấy trực giác của Tần Cần luôn chính xác.

Bắt một chiếc taxi, ngồi ngay ngắn xong, Hứa Trì gọi điện thoại cho Trâu Thành.

Điện thoại kêu tút tút mấy lần, người bên kia mới nghe máy.

"Trâu Thành? Bây giờ ông có rảnh không?"

Nhớ tới chuyện theo dõi của Trâu Thành lần trước, đầu tiên Hứa Trì hỏi chuyện này.

"Rảnh." Trâu Thành lên tiếng, lập tức hỏi. "Sao lại gọi điện cho tôi? Xe của bạn gái ông lại xảy ra chuyện à?"

Hứa Trì kể lại mọi chuyện cho Trâu Thành nghe.

"Lúc trước ông có bảo mấy quán bar trên đường đó có vấn đề, không biết có phải..." Hứa Trì không đoán mò thêm nữa.

Trâu Thành im lặng một lát, lên tiếng trả lời. "Bây giờ tôi không thể kết luận gì cả, tôi đề nghị bạn gái ông đừng ở lại quán bar quá lâu, nhưng cũng không sao đâu, bạn gái ông là bà chủ ở đó mà."

Trâu Thành trả lời rất lan man, thậm chí còn không đi vào chủ đề chính.

Hứa Trì hỏi thêm vài câu, Trâu Thành không còn cách nào mới nhả ra vài câu. "Nói tóm lại, trước đó gió thổi lớn, bây giờ lại yên lặng, chắc chắn có vấn đề."

-----oOo-----

Chương 51

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Cần mua xong đồ, lái xe về nhà Hứa Trì. Mặc dù Hứa Trì không ở đây nhưng cô vẫn muốn về nhà anh, nơi đó vẫn còn tồn tại mùi hương của anh.

Nhưng mà, 30 phút sau, Tần Cần đã thấy hối hận với hành động này.

Đứng trước cửa nhà, Tần Cần nhập mật khẩu, mật khẩu là sinh nhật của cô, do Hứa Trì cài đặt.

Cô mím môi đẩy cửa đi vào, bật đèn.

Sắp xếp hai túi đồ mới mua được xong xuôi, Tần Cần mới phát hiện thì ra cô quen thuộc với nhà anh như vậy, quen thuộc tới nỗi bột giặt còn bao nhiêu cũng rõ như lòng bàn tay.

Cô thay váy ngủ, ôm gối của anh nằm úp sấp trên ghế salon thở phào một hơi.

Trước đó khi anh chưa xuất hiện, cô vui vẻ bao nhiêu. Bây giờ mới không gặp nhau một lát đã ủ rũ như quả bóng xì hơi.

Tần Cần tìm một đĩa phim phóng sự, làm ổ trên salon hai tiếng.

Nhớ tới anh, Tần Cần lại dúm đầu vào trong chăn ủ rũ gọi. "Hứa Trì ơi!"

Vừa dứt lời, điện thoại Tần Cần đã vang lên tiếng tin nhắn.

Tần Cần giơ tay tìm điện thoại, thấy tin nhắn do Hứa Trì gửi, bắt đầu nghĩ thầm - trùng hợp vậy sao? Mới gọi đã xuất hiện rồi?

[Hứa Trì: Có ở nhà không? Giúp anh giặt bộ đồ ngủ màu xám tro đi, ngày mai nắng rồi.]

[Tần Cần: Ngày mai nắng thì sao...Anh cũng chẳng bên cạnh em.]

Hỏi một đấng trả lời một nẻo.

Tần Cần cầm điện thoại di động đứng dậy đi vào trong phòng ngủ, không thấy bộ đồ ngủ màu xám tro mà anh hay mặc, cô nhìn bốn phía trong phòng, lại gần tủ quần áo.

Hứa Trì ít khi để đồ dùng hàng ngày và quần áo chuẩn bị giặt trong tủ quần áo.

Tần Cần vừa nghĩ vừa kéo cửa tủ quần áo.

Trong tủ quần áo chỉ treo áo sơ mi, quần tây, mấy bộ vest và áo khoác anh hay mặc, được sắp xếp ngăn nắp theo màu sắc, chất liệu, không thấy hình bóng bộ quần áo ngủ đâu.

Khi Tần Cần định gửi tin nhắn cho anh, đột nhiên liếc mắt nhìn ngăn kéo thủy tinh hay để cà vạt, có một hộp trang sức nhỏ màu xanh.

Với trực giác của Tần Cần, khẳng định chắc chắn bên trong là trang sức của nữ.

Còn thứ gì nằm bên trong, cô không dám đoán. Hoặc là nói, Tần Cần sắp đoán được rồi.

Tần Cần đứng ngây ngốc, sững sờ, mãi tới khi điện thoại di động cầm trong tay vang lên mới bình tĩnh lại.

[Hứa Trì: Mở nó ra.]

Tần Cần nuốt nước miếng kéo ngăn kéo thủy tinh, cầm cái hộp trang sức khiến cô ngạc nhiên ra ngoài.

Trong lòng hát Dũng Khí của Lương Tịnh Như một lần mới mở hộp trang sức ra.

Một chiếc nhẫn kim cương nằm ngay ngắn ở giữa hộp trang sức, mặc dù "tên nhóc này" không mở miệng nói chuyện nhưng Tần Cần có cảm giác một giọng nói đang vang lên bên tay - Lấy nó ra, đeo vào! Đeo vào!

Tần Cần "mắt nhìn mắt" với cái nhẫn kim cương mấy giây, vội đóng hộp

trang sức lại.

Quá nhanh, chuyện này quá nhanh.

Đúng lúc này, cái tin nhắn thứ ba của Hứa Trì tới.

[Hứa Trì: Chờ anh về.]

...

Có trời mới biết ba chữ này có bao nhiêu là nghĩa.

Nói tóm lại, Tần Cần ôm hộp trang sức cười vui vẻ cả đêm.

Sáng hôm sau, Tần Cần tỉnh lại đúng giờ như mọi hôm, bên cạnh không có hơi ấm của anh

Sáng sớm nay cô nhận được một cuộc điện thoại của anh, nấu cháo điện thoại hơn một tiếng, không biết là do hai người ăn ý hay là do anh quên mất chuyện hôm qua. Không ai nhắc tới, cũng không ai nói.

Trước khi cúp điện thoại, Hứa Trì lại lặp lại ba chữ như hôm qua.

"Chờ anh về."

...

Tần Cần để điện thoại bên cạnh bồn rửa chén, mở vòi nước, vừa rửa chén đĩa vừa cúi đầu suy nghĩ.

Tối ngày mai Hứa Trì mới bay, tầm khoảng 11 giờ đêm mới về.

Hôm nay rảnh rồi, hay là đi tìm Từ Phi Na nhỉ? Đã lâu rồi không gặp cô nàng, hôm nay gặp một hôm, đỡ bị cô nàng nói gặp "sắc" quên bạn.

Nghĩ như vậy, Tần Cần nhanh chóng rửa bát đĩa rồi xếp lên giá, lau khô tay rồi gọi điện thoại cho Từ Phi Na.

"Haha, Từ đại mỹ nữ, tối nay ăn bữa cơm xem như nể mặt chị đây được không cung?"

Tần Cần học giọng nói của mấy người theo đuổi Từ Phi Na.

"Ôi, đây không phải Tần Cần sao? Để em tính một lát, không đến nửa tháng cũng phải mười ngày tám ngày rồi, đúng không? Lâu vậy rồi không liên lạc với em, hôm nay hẹn em ra làm mẹ gì?"

Từ Phi Na cố ý mỉa mai cô, mỗi câu mỗi chữ đều nghe được mùi "giận dữ".

Tần Cần cong môi, làm nũng. "Hôm nay người ta chủ động tới chuộc tội với em rồi còn gì? Cung đi hay không đi?"

Hôm nay là thứ bảy, Từ Phi Na không tặng ca, trừ phi là bạn xã giao, nhưng nghe cái giọng nói này của cô nàng thì chắc là đang rảnh rồi.

Hai người buôn chuyện một lát, Từ Phi Na mới nói. "Gần đây tớ thất tình, không muốn đi đâu cả. Nếu cậu rảnh rồi muốn chết thì bây giờ tới tìm tớ đi."

Thất tình?

Nghe cô nàng nói, Tần Cần ngạc nhiên, đáp lời. "Được rồi, 30 phút nữa tớ tới."

Tần Cần cúi điện thoại, tới thẳng nhà Từ Phi Na.

[Cộc cộc cộc --]

Tần Cần gõ cửa ba lần, một lúc lâu cũng không thấy ai mở cửa, khi cô chuẩn bị gõ cửa thêm lần nữa thì cửa mở ra.

Trên người Từ Phi Na mặc áo choàng tắm dày, mái tóc dài uốn không đẹp được như thường ngày, còn rối tung rối mù. Sắc mặt cô nàng tái nhợt, trên người còn có cả mùi rượu.

"Tớ nói này...thất tình thật sao? Ai thế? Kevin? Deniel?"

Từ Phi Na thở dài một hơi, xoa tay. "Không phải."

"Vào trong rồi nói."

Từ Phi Na đi vào trong ngồi dựa vào ghế salon, ý bảo Tần Cần vào.

Tần Cần đóng cửa lại, tiện tay đặt túi trên tủ gần cửa. Thấy có mấy chai rượu đỏ và lon bia rỗng, bắt đầu nghĩ ngợi rôt cuộc ai lại khiến Từ Phi Na đau lòng như thế.

Mượn rượu giải sầu, cái cách ngu ngốc này mà cũng nghĩ được thì chắc chuyện không đơn giản.

Tần Cần vứt mấy lon bia vào thùng rác, vào trong tủ lạnh lấy hai chai nước suối, đi tới salon ngồi cạnh Từ Phi Na.

"Nói đi, rôt cuộc là tên nào đáng bị ngàn đao đâm chết? Nhìn cậu đi, tiêu tụy thế rồi! Không đẹp chút nào hết."

Từ Phi Na cầm chai nước, dựa vào vai Tần Cần, ủ rũ nói. "Lý Thừa Phàm."

"Lý, Lý Thừa Phàm? Cấp trên của cậu á?"

Trong ấn tượng của cô, Từ Phi Na vẫn luôn có cảm tình với Lý Thừa Phàm, nhưng cô nàng là một giám đốc, yêu đương trong văn phòng không thể dây vào, nếu không...sẽ bị cấp trên và cấp dưới nói này nói nọ sau lưng. Bởi vậy mà Từ Phi Na chưa bao giờ muốn phát triển mối quan hệ với Lý Thừa Phàm, cho dù quan hệ ngầm cũng không được.

"Đi, tới nhà cậu thôi."

Tần Cần chưa bình tĩnh lại, Từ Phi Na đã kéo cô đi.

Mặc dù đã lâu chưa về nhà nhưng trong nhà vẫn sạch sẽ, ngoại trừ có chút khó chịu bên ngoài, tất cả đều vẫn như cũ.

Ngay cả tủ rượu đỏ cũng như vậy.

Từ Phi Na tới tủ lấy một chai rượu, sau đó tìm đồ nhắm rượu.

"Này! Cậu đừng..." Tần Cần vội vàng ngăn cô nàng lại. "Uống rượu không giải quyết được vấn đề, có chuyện gì thì cứ nói với tớ..."

Từ Phi Na ôm bình rượu đỏ, vừa tìm ly thủy tinh vừa nói với Tần Cần. "Có phải chị em không? Là chị em thì đừng nói nhiều như thế."

Được rồi, một tiếng chị em còn lớn hơn trời.

Tần Cần uống một ly rượu cùng cô nàng, không cho cô nàng rót thêm, nghiêm túc nói. "Tôi nay tớ phải gọi video cho Hứa Trì, uống được một ly thôi..."

Ngụ ý là, uống thêm một ly thì Từ Phi Na phải nói rõ chuyện thất tình.

Từ Phi Na giận trắng mặt, uống một hơi hết sạch rượu trong ly, liếc mắt nhìn cô. "Bác sĩ Hứa nhà cậu không có nhà sao? Chẳng trách cậu lại tới tìm tớ, đồ vô lương tâm."

Tần Cần hừ một tiếng, giơ ngón trỏ chọc vào trán Từ Phi Na. "Còn bảo tớ vô lương tâm, cậu bảo cậu thất tình, tớ chạy tới đây nhanh như gió, còn uống rượu cùng cậu, Hứa Trì không cho tớ uống đâu."

Từ Phi Na nở nụ cười, cười rồi lại khóc.

Tần Cần để chai rượu sang một bên, khẽ ôm vai Từ Phi Na, hỏi. "Phi Na, cậu và Lý Thừa Phàm sao thế?"

Đôi mắt Từ Phi Na đỏ ửng, một lúc sau mới nói. "Thiếu chút nữa....thiếu chút nữa chúng tớ đã bên nhau."

"Sau đó thì sao?"

"Tớ từ chối." Từ Phi Na che mặt, không biết là cười hay khóc. "Mẹ kiếp, y như trò đùa ấy, vậy mà tớ lại từ chối anh ấy."

Từ Phi Na khóc thật lâu thật lâu, khóc đến không còn sức, ngủ mất.

Tần Cần cầm hai ly rượu rỗng vào trong nhà bếp, thở dài một hơi, lấy hộp trang sức từ trong túi áo ra.

Mở hộp trang sức, Tần Cần nhìn chăm chăm chiếc nhẫn một lúc lâu, xem ra cô không nên nói chuyện này cho Từ Phi Na nghe, người thất tình thường rất miễn cảm.

"Hứa Trì tặng à?"

Nghe giọng Từ Phi Na, Tần Cần sợ hãi, vô ý giấu nhẫn ra sau lưng.

Quay người lại thấy Từ Phi Na đang tựa vào cửa bếp, Tần Cần nhún vai, giả vờ thoải mái nói. "Ừm, nhưng anh ấy không đưa trực tiếp cho tớ."

Từ Phi Na thấy Tần Cần giống như biến thành một người khác, có chút vui mừng, lại có chút cảm động.

Tần Cần bước lại gần Từ Phi Na, chưa mở miệng an ủi đã bị cô nàng kéo tay.

"Tần Cần, tìm một người yêu nhau đã rất khó, mẹ Hứa Trì cũng thích cậu, phải to gan hơn một chút, đừng đứng ở đây suy nghĩ lung tung....đừng giống như tớ."

...

Hai người đứng trong bếp nói chuyện một lúc lâu, từ xuất thân của Từ Phi Na, tới chuyện mẹ Lý Thừa Phạm tìm mọi cách cản trở hai người, giống như phim truyền hình tám giờ tối, từ khi thông báo tới khi kết thúc đều nhắc nhở Tần Cần quý trọng tất cả điều tốt đẹp trước mắt.

Điều tốt đẹp ấy, bắt đầu từ chiếc nhẫn kia.

-----oOo-----

Chương 52

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ Phi Na không phải là tên của cô nàng, tên cô nàng chỉ có hai chữ - Từ Phi. Khi cô nàng bước chân lên thành phố, mới thêm cho mình chữ "Na" vào tên, chỉ vì muốn mở miệng khiến người ta thấy đặc biệt. Nhưng thật ra cũng không hẳn là vậy.

Tần Cần quen Từ Phi Na mấy năm, bình thường đều thích trêu ghẹo, không hay chủ động hỏi tình hình trong nhà của Từ Phi Na. Hai người quen nhau, bỗng nhiên vô duyên vô cớ hỏi chuyện người trong nhà người ta thì không được lễ phép cho lắm.

Mấy năm nay Từ Phi Na ngày nào cũng đi xã giao, hờ một tí là lại tặng ca, người khác nhìn vào cảm thấy cô nàng có số khổ, nhưng thực ra cô nàng cố gắng hơn bất cứ ai trên đời này.

[Cạch -"]

Nghe tiếng, Tần Cần quay đầu nhìn lại đã thấy Từ Phi Na mở một chai Champagne.

"Vẫn còn uống?" Tần Cần vội vàng đi tới, thấy Từ Phi Na đã tìm ly rót Champagne vào, đành nhún vai nói. "Vậy thì uống thêm một ly nữa với cậu vậy! Chỉ một ly thôi..."

Từ Phi Na không hay say rượu, bây giờ tình yêu không được như ý, không uống say trong lòng cô nàng sẽ thấy khó chịu, Tần Cần đành chiều theo.

Hai người ngồi cạnh cửa sổ nhà Tần Cần, nói chuyện một lúc lâu, mãi tới khi Từ Phi Na ngừng khóc, chủ đề câu chuyện mới đổ dồn lên người Tần Cần.

"Muốn mở tiệm sách thật sao? Không tới quán bar nữa?"

Khi Từ Phi Na hỏi, đôi mắt vẫn liếc nhìn hộp trang sức Tần Cần bỏ vào trong túi.

Đương nhiên, Từ Phi Na hỏi - quyết định như vậy có phải liên quan tới Hứa Trì không?

Tần Cần nâng ly rượu, gật gù đắc ý, nói. "Quán bar khác xa với tiệm

sách, nhưng cũng không sao, tương lai sau này tới lấy tiệm sách làm "địa điểm căn cứ" chính, quán bar chỉ là "căn cứ tạm thời" thôi."

Tần Cần cũng cảm thấy không dỡ rời xa quán bar, không dỡ hai, ba năm tích lũy được kinh nghiệm cuộc sống. Chỉ vậy thôi.

Nếu như nói mở quán bar là chuyện con nít muốn ăn kẹo, vậy tiệm sách kia nhất định là người trưởng thành muốn sống yên ổn.

Nghĩ tới đây, Tần Cần bỗng cảm thấy bản thân mình thay đổi quá nhiều.

Uống một ly rượu tự an ủi bản thân mình, vẫn tốt, vẫn tốt, đúng thời điểm gặp đúng người, làm chuyện đúng đắn, chuyện này là hy vọng của bao nhiêu người.

Từ Phi Na uống cạn ly rượu trong tay, kéo Tần Cần bước về phía cửa.

"Sao thế?" Tần Cần đỡ lấy tay cô nàng, vẻ mặt khó hiểu.

"Chị đây uống mệt rồi, đi ngủ cùng chị."

Cái giọng điệu này, Từ Phi Na kia quay về rồi.

Tần Cần mím môi, gạt đầu, thuận tay cầm chìa khóa cửa nhà mình, nói. "Đề tở gửi tin nhắn cho Hứa Trì, không gọi video gì nữa, tối nay trong lòng tở chỉ có Na Na nhà chúng ta thôi!"

Hai cô gái vui đùa âm ỉ bước vào trong nhà, Từ Phi Na đi tắm rửa, Tần Cần gửi tin nhắn cho Hứa Trì, nói tối nay phải ở bên cạnh Từ Phi Na, ngày mai sẽ gọi video với anh.

Tin nhắn gửi đi chưa được một phút, Hứa Trì đã trả lời.

[Hứa Trì: Ừm, đi ngủ sớm một chút.]

Tần Cần cầm điện thoại di động dựa vào salon, suy nghĩ ngẩn ngơ.

Nói là ở bên cạnh Từ Phi Na, chi bằng bảo là cô "nhát gan" đi.

Nhìn chiếc nhẫn kia, tối nay Tần Cần định suy nghĩ cho kỹ, không muốn

anh quấy rầy mình! Cô ngồi yên ngẫm lại chuyện tương lai của hai người.

Buổi tối, hai cô gái nằm trên giường, nói chuyện câu được câu không, giống như chị em thân thiết lâu ngày không gặp.

Chưa được bao lâu Từ Phi Na đã đi ngủ, Tần Cần không gọi cô nàng dậy, lấy chiếc nhẫn kia ra, cẩn thận đeo lên ngón tay của mình.

Ánh trăng ngoài cửa sổ phủ đầy trong phòng, tia sáng nằm trên nhẫn kim cương, chỉ cần cô hơi động tay, các mặt của kim cương sẽ phát ra ánh sáng.

Chờ anh trở về, sau đó....chính thức đeo nó lên?

...

Không thể không công nhận, cách của Hứa Trì thoải mái hơn so với chuyện quỳ một chân trên mặt đất rồi đường đột lấy nhẫn ra trước mặt mọi người.

Để Tần Cần phát hiện ra nhẫn cũng là nói anh chắc chắn mối quan hệ tình cảm giữa hai người. Chuyện này giống như tính cách của Hứa Trì.

Tình trạng chật vật qua đi. Ngày hôm sau, Từ Phi Na đánh một giấc tới tận trưa.

Hơn mười giờ, Từ Phi Na mặc quần áo chỉnh tề, cách trang điểm cũng đã thay đổi.

Tần Cần nằm trên giường, nhìn cô nàng xịt nước hoa, chọn giày cao gót.

"Giày tới mắt cá chân thì đẹp hay tới đầu gối thì đẹp?"

Từ Phi Na soi gương, hỏi Tần Cần. "Này, đôi nào đẹp?"

Tần Cần ngáp một cái, nói. "Đôi tới mắt cá chân, nhìn rất ăn khớp."

Từ Phi Na không nói hai lời, đi đôi giày cao tới mắt cá chân kia vào, đứng trước gương đi qua đi lại. "Trưa hôm nay tớ có một cuộc hẹn, chắc tớ mới về được. lát nữa cậu về nhà cậu hay vẫn ở nhà tớ?"

"Bây giờ tớ không muốn đi đâu cả, tớ chỉ muốn ngủ." Tần Cần trở mình, ghé vào gối tiếp tục ngủ.

"Thế cậu ngủ đi, trong tủ lạnh không còn đồ ăn, có đói thì gọi bên ngoài, tớ gặp lại."

Từ Phi Na nói xong bước tới cửa, Tần Cần nằm trong phòng ngủ nhìn cô nàng, cất giọng. "Tối nay tớ tới Kapler đợi, 11 giờ tối Hứa Trì sẽ về, tớ phải đi đón anh ấy."

"Rồi, tớ không thềm quan tâm cậu nữa, tối nay chị đây lại hẹn người ta tiếp, đi đây."

"Bai bai."

Vừa dứt lời, Tần Cần đã nghe thấy tiếng mở cửa.

Chị em tốt chính là tối hôm qua dù uống say mềm, rượu vào lời ra, khóc nhiều thế nào, đau khổ gần chết ra sao, sáng hôm sau cũng sẽ tự động xóa đi ký ức.

Chuyện không vui, một đêm là đủ rồi.

Tần Cần ngủ ở nhà Từ Phi Na tới mù mịt đầu óc, khi ngủ dậy đã 2 giờ chiều.

Quay về nhà rửa mặt, vừa để khăn mặt xuống, Hứa Trì đã gọi tới.

-----oOo-----

Chương 53

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bây giờ, chắc Hứa Trì mới ăn trưa với đàn anh đi cùng mình.

Tần Cần nhận điện thoại, nhân loa ngoài, nói. "Bác sĩ Hứa, xong việc rồi hả?"

Hứa Trì biết tâm trạng của cô không tệ, cười nói. "Sao thế em? Không cần an ủi Từ Phi Na nữa sao?"

Tần Cần vào trong bếp, vừa mở tủ bát vừa trả lời. "Cô ấy bình phục nhanh lắm, buổi sáng đã giống như người không có chuyện gì xảy ra...Ồ, mì ăn liền của em..."

Hứa Trì nghe cô nhỏ giọng thăm thì, nhíu mày hỏi. "Sao lại ăn mì ăn liền?"

Tần Cần sững sờ, khẽ cắn đầu lưỡi, giải thích. "Em không muốn gọi đồ ăn bên ngoài, định nấu mì ăn liền..."

Bị anh bắt được hành vi phạm tội, Tần Cần làm vẻ tức giận đóng cửa tủ lại.

"Thôi, để em gọi đồ bên ngoài." Tần Cần ra khỏi nhà bếp, thuận miệng hỏi anh. "Anh nói xem em nên ăn cháo hay ăn mì canh?"

"Ăn gì cũng được, ăn món nóng làm ấm dạ dày." Hứa Trì nói.

Quả nhiên anh đoán được tối qua cô và Từ Phi Na uống ượ.

"Được." Tần Cần nói.

Sau đó, Tần Cần lập tức chuyển chủ đề câu chuyện sang lịch trình hôm nay của mình.

"Chiều nay em tới Kapler, ngồi trong phòng làm việc lãng phí thời gian, tối sẽ tới sân bay đón anh.."

Tần Cần vừa nói vừa tìm quán mì canh xung quanh khu chung cư của mình.

Bây giờ Hứa Trì đang đứng ngoài cửa lớn của khách sạn, lát nữa phải tới

quán trà gặp vài người, bây giờ anh đang chờ người tới đón mình.

"11 giờ máy bay mới hạ cánh, anh tự đón xe về được! Tối nay em đi ngủ sớm đi."

Nói cho cùng, Hứa Trì không muốn cô khổ như thế, 11 giờ hạ cánh, làm xong thủ tục ra sân bay cũng mất một tiếng.

"Không được." Tần Cần thẳng thắn từ chối, không cho anh nói gì. "Em nhất định phải tới đón anh, không gặp được anh em không ngủ được."

Không chịu được hai, ba câu của Tần Cần, cuối cùng Hứa Trì vẫn phải gật đầu đồng ý.

"Nhớ mặc nhiều một chút."

"Em biết rồi, anh còn dài dòng hơn mẹ em..." Tần Cần mím môi cười, chế giễu anh.

Nói chuyện một lát, tới khi Tần Cần nghe có người gọi tên Hứa Trì ở đầu dây bên kia, cô mới cúp máy.

"Chiều nay anh phải tới quán trà gặp vài người, tối nay bên ban tổ chức có một bữa tiệc...."

Tần Cần nghe Hứa Trì "khai báo" lịch trình hôm nay của mình, cong môi hỏi. "Bác sĩ Hứa, nếu có một bác sĩ nữ xinh đẹp, giỏi giang xin số điện thoại của anh, anh có cho không?"

Trong điện thoại vang lên tiếng cười nhẹ, Hứa Trì nói. "Đáng tiếc là không có cơ hội này."

Câu trả lời của Hứa Trì khiến Tần Cần lọt vào trong sương mù, nghe không hiểu.

Chưa hỏi tới cùng, nhân viên đã gọi Hứa Trì lên xe.

Tần Cần ngồi trên salon, suy nghĩ một lúc lâu cũng không hiểu rõ, cầm ly nước uống một ngụm, đột nhiên nghĩ tới chuyện mình chưa xem buổi lễ trao giải.

Vào phòng ngủ tìm laptop đã lâu không sử dụng, Tần Cần gõ tên buổi lễ trao giải trên thanh tìm kiếm.

Vừa định chuyển sang trang khác, Tần Cần đã thấy tiêu đề của video xếp vị trí thứ nhất.

[Giải thưởng chứng nhận cố gắng học tập phát triển nhất - Hứa Trì]

Cô click chuột vào, Tần Cần thấy ông kính quay nửa người Hứa Trì, trong tiếng vỗ tay hoan hô, anh bước lên sân khấu.

Tây trang vẫn thẳng thớm như trước, vẻ mặt hờ hững, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Một người tóc hoa râm đưa cúp cho Hứa Trì, sau đó hai người ôm nhau, cúi đầu trò chuyện mấy câu. Cuối cùng, người tóc hoa râm lùi sang một bên, ý bảo Hứa Trì phát biểu cảm nghĩ.

Tần Cần mím môi cười, ngòai thẳng người nhìn chăm chăm hình bóng anh trong video.

Hứa Trì giơ cúp lên, cầm microphone, gật đầu với mọi người bên dưới sân khấu xong mới bắt đầu phát biểu cảm nghĩ của mình.

Khi nói tới câu cuối cùng, Hứa Trì bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía máy quay, cười nhạt. "Đây là lần đầu tiên tôi tham gia một buổi lễ trao giải trong nước, ngoại trừ cảm ơn những người mà tôi đã liệt kê, còn phải cảm ơn một nửa kia của tôi."

Hứa Trì vừa dứt lời, khuôn mặt của Tần Cần đã đỏ ửng, nhìn anh trong video, cô không nghe được tiếng gì nữa.

Tần Cần khép máy vi tính, lấy hộp trang sức mình vẫn mang theo, lặng lẽ đeo vào ngón tay của mình, giơ tay về phía ánh mặt trời nhìn ánh sáng phát ra từ chiếc nhẫn kim cương.

Vậy là...đeo rồi.

Sáu giờ chiều, Tần Cần lái xe tới Kapler. Hôm nay là chủ nhật, chắc trong quán bar rất nhiều người.

Tần Cần vừa lái xe vừa quan sát chiếc nhẫn trên ngón tay mình, bây giờ trong đầu cô chỉ toàn hình ảnh ảo tưởng khung cảnh tối nay gặp anh.

Hai mắt cô đầy nước mắt, nhào vào trong ngực anh làm nũng, sau đó giơ tay cho anh xem chiếc nhẫn mình đeo.

Không được không được.

Hay là....giả vờ không chú ý để anh thấy?

Vậy thì quá ngọt ngào rồi.

Suy nghĩ một lát, Tần Cần lái xe tới ngõ hẻm sau quán bar. Tối hôm nay chắc bãi đỗ xe trước quán bar không còn chỗ nữa, cô cũng không nên chiếm chỗ của người ta.

Khi xuống xe, trời vẫn chưa tối hẳn, tám biển của Kapler cũng mới được bật sáng.

Tần Cần bỏ chìa khóa xe vào trong túi áo, men theo ngõ hẻm đi vào trong quán bar, khi tới phòng thay quần áo của nhân viên, cô thoáng nhìn ngăn tủ của A Huy, quần áo nhân viên đang được để bên cạnh.

Tần Cần mang theo nghi ngờ tới quầy bar số 1 tìm Anh Tử.

"Chị Tần Cần, sao hôm nay chị lại tới?"

"A Huy đâu? Sao không thấy cậu ấy?" Tần Cần đứng trong quầy bar nhìn xung quanh, tò mò hỏi.

Anh Tử vừa lau ly rượu vừa giải thích. "Tối hôm qua anh ấy phát sốt, chiều nay không hạ sốt, em đưa anh ấy tới bệnh viện truyền bình nước, đã xin anh Hạ Duy nghỉ rồi."

"À.." Tần Cần ngồi trên ghế chân cao, sững sốt một chút, hỏi. "Hạ Duy tới hả em?"

"Vâng, ba giờ chiều nay anh Hạ Duy tới đây phỏng vấn quản lý, bây giờ vẫn đang còn ngồi trong phòng làm việc." Anh Từ vừa nói vừa nhìn về phía phòng làm việc.

Khó lắm mới gặp được Hạ Duy tới đây, hơn nữa còn phỏng vấn quản lý. Tần Cần cũng muốn nhìn tận mắt, vì vậy tới phòng làm việc của Hạ Duy.

[cộc cộc]

"Vào đi."

Nghe tiếng, Tần Cần đẩy cửa bước vào, thấy trong phòng làm việc chỉ có mình Hạ Duy, nhú mày hỏi. "Sao chỉ có mình anh? Người phỏng vấn đâu?"

"Có hai người không tới." Hạ Duy đặt tài liệu xuống bàn, hỏi cô. "Sao hôm nay em tới đây? Hứa Trì đâu?"

Tần Cần nhún vai ngồi xuống đối diện Hạ Duy. "Anh ấy đi tham gia lễ trao giải, tối nay mới về."

Tần Cần thoáng nhìn sơ yếu lý lịch trên bàn làm việc.

"Nhiều vậy mà không có ai hợp sao?"

Hạ Duy lắc đầu, đưa mấy bản sơ yếu lý lịch cho Tần Cần xem. "Chiều hôm nay có mấy người tới đây nhưng không ai có kinh nghiệm quản lý quán bar, còn một người lại dị ứng côn, không thể tuyển được."

Không thể không tuyển người, nhưng bây giờ chọn mãi không được.

Tần Cần liếc nhìn sơ yếu lý lịch, nào chỉ là vậy, có người mới tốt nghiệp đại học đã muốn tới quán bar làm quản lý, giải thưởng viết đầy một tờ giấy nhưng cũng đều là lý luận suông.

Bây giờ bọn họ cần một quản lý quán bar có nhiều năm kinh nghiệm, không phải là người mới bước vào xã hội.

Quản lý quán bar khác quản lý khách sạn, quản lý quán bar phải là người

biết nhìn sắc mặt để nói chuyện, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, không kiêu ngạo nịnh nọt, có nhiều ý tưởng, EQ cũng phải cao.

Nếu không....mặc dù để bọn họ làm quản lý cũng không mấy ai chịu được 10 ngày nửa tháng.

Khi hai người đang nói chuyện với nhau, tiếng gõ cửa vang lên.

"Anh Hạ Duy, chị Tần Cần, người phỏng vấn tới rồi."

Nghe tiếng, Tần Cần vội đứng dậy ngồi xuống ghế salon.

Hạ Duy ra dấu, nói. "Thêm người này nữa thì còn một người vẫn chưa tới."

Đợi người bên ngoài vào rồi, Tần Cần cầm tạp chí trên bàn, vừa giả vờ lật tạp chí vừa liên tục quan sát người đi vào.

Người này mặc quần áo đúng nghề nghiệp, sơ mi trắng, âu phục đen, đeo cà vạt cứng nhắc khiến người ta không thờ nổi.

"Chào ông chủ Hạ, tôi là Chu Nghị, đây là lý lịch của tôi."

Chu Nghị lấy một sơ yếu lý lịch trong túi ra, lỡ tay làm rơi mấy tài liệu khác.

"Ngại quá, ngại quá." Chu Nghị vội vàng cúi xuống nhặt tài liệu bỏ vào trong cặp.

Tần Cần liếc mắt nhìn, nhíu mày lại.

Hạ Duy nhìn sơ yếu lý lịch, lập tức đặt câu hỏi. "Anh Chu, bên cột sở thích này sao anh lại để trống không?"

Nghe vậy, Chu Nghị hình như đã sớm chuẩn bị, đẩy kính mắt, nói. "Sở thích của tôi là yêu công việc của mình! Không nói dối anh, tôi là một người cuồng công việc, rất thích công việc của mình, luôn vùi đầu vào công việc."

Chưa thuyết phục hết, Hạ Duy đã ngắt lời Chu Nghị.

"Vậy xin hỏi, nếu anh yêu công việc như thế, sao không làm ở công ty bảo hiểm nữa?"

Tần Cần cũng vênh tai nghe đáp án.

Chu Nghị cầm khăn tay lau mồ hôi, cười nói. "Tôi cảm thấy công việc đó không phát huy được sở trường của tôi."

"Vậy...sở trường của anh là gì?"

"Ưu điểm của tôi là chịu được mệt nhọc, dù tăng ca tới 10 giờ đêm tôi cũng phải làm xong việc..."

Chu Nghị chưa nói hết, Tần Cần đã bật cười.

"Sao vậy? Tôi nói sự thật mà." Ánh mắt Chu Nghị hơi né tránh Hạ Duy, nhìn Tần Cần đang ngồi trên salon.

Hạ Duy đã không kiên nhẫn nổi.

"Anh Chu, tôi cảm thấy anh không hợp với công việc này, mời anh về." Hạ Duy nói hết lời, đẩy sơ yếu lý lịch về phía trước.

Chu Nghị không hiểu, đứng dậy, không cầm sơ yếu lý lịch, hỏi ngược lại. "Tại sao? Hai người không thấy năng lực của tôi sao có thể nói là không hợp?"

Hạ Duy xắn tay áo, thờ dài. "Tôi nghĩ anh Chu không biết Kapler chúng tôi cần quản lý thế nào nên mới tới đây phỏng vấn phải không?"

"Quán chúng tôi kinh doanh từ 3 giờ chiều tới hai giờ sáng. Nếu anh là một người từng trải, có hiểu biết sẽ nhận ra những quán bar như chúng tôi chưa bao giờ phải tăng ca đến 10 giờ tối."

Chu Nghị này nói ba câu đã lộ hết mọi chuyện. Ngay cả thời gian kinh doanh của quán còn không rõ, lại còn bảo yêu thích công việc? Với sự sợ ý này cũng đã bị trừ điểm rồi.

Sau khi Chu Nghị đi rồi, Tần Cần mới đứng dậy cầm sơ yếu lý lịch của Chu Nghị xem.

"Trên sơ yếu lý lịch viết không thành thật, không có đạo đức." Tần Cần đặt sơ yếu lý lịch xuống, nhìn theo hướng Chu Nghị đi, tiếp tục nói.
"Nếu như anh ta thật sự thôi việc nửa năm, sao lại mang hợp đồng bảo hiểm trong túi làm gì? Có ý lắm..."

Hạ Duy nở nụ cười, bổ sung. "Nếu như anh ta thật sự yêu công việc, chắc chắn sẽ không đổi việc 3 năm một lần, còn nhảy qua nhiều ngành nghề khác nhau."

Xem ra vẫn chưa tìm được quản lý tốt.

Tần Cần lấy điện thoại di động xem giờ, một quảng cáo hiện lên trên màn hình điện thoại.

Hạ Duy cầm sơ yếu lý lịch, ánh mắt nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của Tần Cần.

"Hai người phát triển nhanh vậy cơ à?" Hạ Duy trêu chọc, hỏi.

Tần Cần nhìn cái nhẫn kim cương đeo trên tay chưa được bao lâu, gương mặt ửng đỏ, gật đầu cười. "Ừm, không biết hôm nào đó lại kết hôn luôn rồi."

Tần Cần ngồi trên salon, vừa vuốt cái nhẫn vừa chuyển đề tài. "Em nghe Anh Tử nói tốc độ của anh và Hiếu Nhã cũng không chậm đâu, thậm chí còn show ân show ái trong quán bar."

Hạ Duy nhún vai cười, định nói gì đó, điện thoại trên bàn lại vang lên.

"Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới."

Lời vừa dứt, Tần Cần thấy Hạ Duy nở nụ cười nghe điện thoại.

-----oOo-----

Chương 54

Tần Cần vừa nghe đã biết Tô Hiểu Nhã gọi, không khỏi nói thầm - Chắc bây giờ Tô Hiểu Nhã không ăn giám nữa đâu nhỉ? Hay là cô đi trước nhỉ?

Khi Tần Cần để tạp chí xuống, chuẩn bị đi, nghe Hạ Duy nói với Tô Hiểu Nhã. "Tần Cần đang ở đây, lát nữa để cô ấy phỏng vấn là được. Em tới đây đi."

Hả? Tô Hiểu Nhã muốn tới đây?

Hạ Duy cúp điện thoại, chủ động nói. "Hôm trước hẹn với Hiểu Nhã rồi, hôm nay anh đưa cô ấy đi suối nước nóng trong khu nghỉ dưỡng dưới chân núi Nam Dương Sơn, 9 giờ xem phim ở rạp chiếu phim ngoài trời."

"Nghe rất được." Tần Cần híp mắt cười.

Hạ Duy gật đầu nói. "Ừm, hôm qua anh mới hẹn cô ấy, tiếc là không hẹn sớm hơn."

"Em bảo tiên triên quan hệ của hai người cũng được."

"..."

Hạ Duy cố ý nhìn chiếc nhẫn trên tay Tần Cần. "Sao sánh nổi với tốc độ của em và Hứa Trì."

"Lúc nào kết hôn? Nhớ nói với anh một tiếng, anh chuẩn bị quà cho em."

"Yên tâm, không thiếu phần anh được đâu."

Hai người nói vài câu, chủ đề câu chuyện lại chạy quay về chuyện công việc.

Tần Cần nhắc tới A Huy.

"Bây giờ A Huy chỉ thiếu kiến thức nền tảng về phương diện quản lý thôi, những mặt khác xem như đã giỏi hơn đám đồng nghiệp cùng tuổi

rồi." Tần Cần nói.

Tuy Tần Cần không thường nhúng tay vào mấy chuyện tuyển nhân viên, nhưng cô lo Hạ Duy không cho A Huy cơ hội.

"Em nghĩ gì anh biết." Hạ Duy gật đầu xem như đồng ý.

A Huy không học xong đại học đã nghỉ, nhân phẩm tốt, trước đây Tần Cần chọn cậu ta làm đồ đệ, từ chuyện pha cà phê tới pha rượu, Tần Cần đều dạy cho cậu ta.

Ngay cả chuyện cậu ta và Anh Tử bên nhau, Tần Cần cũng là bà mối.

A Huy là người có mắt nhìn, biết xử lý xung đột nhỏ giữa khách hàng với khách hàng. Hơn nữa dáng người cũng không nhỏ, chỉ cần xuất hiện cũng khiến người muốn gây chuyện phải sợ hãi.

Trò chuyện một lát, Tô Hiểu Nhã cũng đã tới.

Nói thế nào đi nữa, trước kia cô và Tô Hiểu Nhã cũng có mâu thuẫn nhỏ, bây giờ gặp lại, Tần Cần vẫn không được tự nhiên cho lắm.

"Không phải hai người muốn đi chơi sao, đi mau đi mau, đừng show ân show ái trước mặt em." Tần Cần làm bộ như muốn đuổi hai người đi.

Tô Hiểu Nhã kéo cánh tay Hạ Duy, không vội đi, nở nụ cười lấy một hộp chocolate từ trong túi ra.

"Cho cô này, ăn rất ngon, tôi nhờ đồng nghiệp mua cho tôi." Tô Hiểu Nhã bỏ chocolate vào trong tay Tần Cần.

Trước khi đi còn không quên nháy mắt với cô.

Tần Cần nhìn chocolate trong tay, nghĩ tới cũng đúng, nếu như không có sự giúp đỡ của cô, chắc hai người họ vẫn chưa bên nhau đâu.

Nghĩ vậy, Tần Cần vui vẻ mở chocolate ra, quay về phòng làm việc ăn.

Ăn mấy viên, Tần Cần đột nhiên nhận ra chocolate này giống như loại chocolate Tiên Giai Nghiên đưa cho Vu Ngọc Cẩm.

Lần trước ăn chocolate, trong bụng Tần Cần chỉ toàn sự tức giận, ăn mãi mà không thấy ngon. Hôm nay trong lòng vui vẻ, cảm thấy mùi vị rất ngon.

Nghĩ vậy, Tần Cần cầm chocolate tới quầy bar tìm Anh Tử ăn cùng.

Bây giờ vài người khách đã vào quán bar, không có nhiều lắm, chỉ lác đác vài người.

Tần Cần ngồi trên ghế chân cao, Anh Tử vội đẩy Tiểu Dư đang giúp mình ra ngoài.

Tần Cần nhìn Tiểu Dư lên quầy bar số hai, nghi ngờ hỏi. "Sao thế? Có chuyện gì nói với chị sao?"

Anh Tử gạt đầu, nén nụ cười nơi khóe miệng, bảo Tần Cần ghé sát lại.

"Gì mà thần bí như thế?" Tần Cần cười, ghé sát lại.

Anh Tử nói nhỏ bên tai cô câu gì đó, Tần Cần ngẩn ra, sau đó vội kêu lên. "Gì? Em mang thai?"

"Xuyt."

Anh Tử vội che miệng Tần Cần, mặc dù tiếng nhạc trong quán cũng lớn nhưng vẫn sợ có người nghe thấy.

"Đây là chuyện tốt mà, sợ gì chứ.." Tần Cần nở nụ cười, thật sự vui thay Anh Tử, nhưng cũng lập tức nhận ra vấn đề.

"Vậy hai đứa phải nhanh kết hôn đi chứ. Chị nhớ bố mẹ em là người truyền thống, đợi tới khi bụng lớn rồi, chắc không dễ đâu..."

"Bây giờ vẫn chưa chắc chắn, sáng nay em thử bằng que thử thai, hôm nào đó phải đi bệnh viện kiểm tra đã." Anh Tử cúi đầu, gương mặt đã đỏ ửng lên.

Tần Cần sờ cảm, làm như hiểu lắm. "Bình thường que thử thai rất chuẩn...Lần trước "cái kia" của em tới từ khi nào?"

"Đã trễ 20 ngày rồi."

"VẬY chắc chắn là đúng rồi.." Tần Cần đập bàn khẳng định. "Ngày mai em đi khám đi, cho nghỉ cho nghỉ."

Nói xong, Tần Cần nhìn chocolate. "Phụ nữ mang thai có được ăn chocolate không?"

Anh Tử còn chưa mở miệng, Tần Cần đã nhìn đồng hồ, nói. "Thế này đi, 9 giờ chị về, tiện đường đưa em về luôn, hôm nay em đừng ở quán bar nữa, chỗ nào cũng có mùi rượu."

Ban đầu Anh Tử bảo cô đừng vội vàng như vậy, nhưng thuyết phục mãi không được, chỉ có thể gật đầu.

Hai người đang trò chuyện, Tiểu Dư dẫn một người phụ nữ mặc đồ nghiêm túc tới. "Chị Tần Cần, người này nói là tới phỏng vấn."

Nghe vậy, Tần Cần quay đầu lại nhìn người phụ nữ.

"Ngại qua, trên đường đi tôi gặp chút chuyện ngoài ý muốn." Người phụ nữ nói xong còn xắn tay áo lên, trên cổ tay người phụ nữ bị trầy da.

"Đi theo tôi."

Tần Cần đưa người phụ nữ vào phòng làm việc của mình.

Đóng cửa phòng làm việc, Tần Cần chỉ một chỗ ngồi. "Ngồi đi."

Người phụ nữ mới vừa ngồi xuống đã thấy Tần Cần lấy một hòm thuốc từ trong ngăn kéo ra.

"Không cần, không cần, tôi về nhà xử lý cũng được." Người phụ nữ từ chối.

Chị ta tới muộn thật sự, không phải là mượn cớ tới muộn.

Tần Cần lấy cùn i-ốt và băng cá nhân, nhìn chị ta. "Tôi không nhất định sẽ thuê chị nhưng chúng ta vẫn có thể làm bạn."

Người phụ nữ sững sờ, nở nụ cười. "Cảm ơn."

Tần Cần ra dáng bà chủ, thấy cánh tay của chị ta bị trầy da, giúp chị ta bôi thuốc khử trùng, dán băng cá nhân xong mới quay lại chủ đề chính.

Tần Cần đóng nắp hòm thuốc, khẽ hỏi. "Sơ yếu lý lịch của chị đâu?"

Người phụ nữ đưa sơ yếu lý lịch cho cô, chữ của chị ta rất đẹp.

Trương Mạn, 35 tuổi, đã ly hôn.

"Trương Mạn...Năm năm qua làm nội trợ trong nhà? Trước đó mở cửa hàng quần áo?" Tần Cần không biết chị ta có liên quan gì tới quản lý quán bar.

"Tôi biết có thể tôi không hợp với công việc này, nhưng tôi cảm thấy tôi đảm nhiệm được." Khi Trương Mạn nói, trên mặt đều là tự tin và chắc chắn.

Tần Cần đột nhiên thấy hứng thú với chị ta, ngồi xuống bàn làm việc, gật đầu hỏi. "Sao chị lại cảm thấy mình đảm nhiệm được? Nói thử đi.."

"Cửa hàng quần áo trước của tôi được mở ở khu Thành Nam, tôi tốt nghiệp đại học xong đã bắt đầu mở cửa hàng bán quần áo, lấy hàng hay quyết định giá cả đều tự mình tôi làm. Sau này tôi kết hôn, ở nhà chăm con nên mới bán cửa hàng."

Tần Cần cũng biết một chút về khu Thành Nam, có thể mở được cửa hàng ở đó, lại còn mở 7, 8 năm, chắc chắn phải có năng lực.

"Con chị đâu? Ở đây hai giờ sáng mới được tan ca, quản lý là người cuối cùng rời khỏi quán, dọn dẹp xong phải hơn 3 giờ, hơn nữa có nhiều loại người qua lại, mùi rượu khắp nơi..."

"Chồng cũ của tôi nuôi con."

Nhìn vẻ mặt Trương Mạn, chắc khi ly hôn không thoải mái, nhìn khỏe mắt chị ta có nước mắt, Tần Cần không hỏi chuyện này nữa.

"Tôi thấy chị học đại học chuyên ngành marketing, sao không tìm một công việc khác?"

Ngồi trong văn phòng, 9h đi 5h về, chắc chắn là lựa chọn của đa số người.

"Tính tôi hướng ngoại, có lợi thế trong việc giải quyết các mối quan hệ." Trương Mạn nói hết lời, còn không quên nói ưu điểm của mình. "Trước kia nhà tôi bán rượu và thuốc lá, tôi có am hiểu về rượu."

Tần Cần không lo chị ta nói dối, có hiểu hay không, chờ làm việc rồi cũng giấu không được.

Nói thật, khuôn mặt Trương Mạn cũng hợp mắt, không nhìn thì thôi, càng nhìn lại càng thấy thoải mái, hợp mắt, cách ăn mặc hay lời nói đều không dài dòng, rườm rà.

"Tôi biết rồi, thứ hai tuần sau sẽ cho chị một câu trả lời."

Trương Mạn gật đầu, đứng dậy chuẩn bị về, Tần Cần lại gọi lại.

"Hỏi chuyện này có hơi bất lịch sự nhưng tôi muốn biết tại sao chị lại ly hôn?"

Có thể là do tính cách? Tần Cần phải suy nghĩ tới chuyện này.

Trương Mạn chân chờ một chút, hít sâu, nói. "Tôi muốn làm một người nội trợ, bắt được dạ dày của đàn ông là tốt rồi, sau này mới nhận ra, nuôi được dạ dày của anh ta nhưng không nuôi được tim anh ta."

Cho nên...Chồng cũ mới trật đường ray sao?

[1] Trật đường ray = ngoại tình.

Nhìn bóng lưng Trương Mạn ra ngoài, Tần Cần bỗng nhiên thất thần, có phải đây là ý do kích thích ý chí chiến đấu và mị lực của phái nữ không?

Sau khi Trương Mạn đi rồi, Tần Cần khái quát sơ yếu lý lịch và tình hình cho Hạ Duy, bây giờ xem ra chị ta cũng có ưu thế hơn những người khác.

**

Chín giờ tối, Tần Cần thấy thời gian cũng gần tới, cô xuống quầy bar số 1 nhưng không thấy Anh Tử.

"Tiểu Dư, Anh Tử đi đâu rồi?"

"À, trên tầng có khách, chị Anh Tử đưa rượu lên đó rồi ạ."

-----oOo-----

Chương 55

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cũng đúng, bình thường rượu đều do A Huy mang lên tầng cho khách, hôm nay A Huy không ở đây, người biết pha rượu cũng chỉ có một mình Anh Tử.

Tần Cần gật đầu, nhìn thời gian một chút. Bây giờ đã 9 giờ, mười giờ xuất phát tới sân bay cũng chưa muộn, dù sao nhà của Anh Tử cũng thuận đường.

Tần Cần nhìn lên tầng hai, nói với Tiểu Dư. "Chị đi mua ít đồ ăn, đợi Anh Tử xuống rồi bảo em ấy thay quần áo rồi chờ chị."

"Vâng ạ."

Nói xong, Tần Cần khoác áo khoác đi ra cửa chính quán bar.

Bận rộn tới bây giờ, cô còn chưa ăn cơm tối, bây giờ tới quán anh Trương ăn cơm cũng chưa muộn.

Khoảng cách rất gần, Tần Cần không đi xe, chỉ đi bộ qua.

Bây giờ đã sang tháng 4 nhưng nhiệt độ trong phòng và bên ngoài vẫn

chênh lệch, trên cửa thủy tinh nổi lên một lớp sương.

Tần Cần đẩy cửa vào, tiếng chuông quen thuộc kêu leng keng.

"À, tới đây hả."

Tiếng cười của anh Trương vang lên, Tần Cần ngẩng đầu nhìn, cười đáp.
"Anh Trương."

Anh Trương tới gần, nhìn phía sau Tần Cần. "Này, bạn trai em đâu? Sao hôm nay không đi cùng em?"

"Anh ấy đi công tác rồi, tối nay mới về." Tần Cần tìm một vị trí gần cửa sổ. "Anh Trương, hôm nay em gọi 3 phần ăn, vẫn như cũ."

Cô một phần, Anh Tử và A Huy mỗi người một phần. Không mua cho Hứa Trì vì sợ khi anh xuống máy bay, thức ăn nguội mất, chỉ bằng để về nhà nấu cho anh cũng được.

Anh Trương bảo đầu bếp đi nấu món ăn, còn mình tới nói chuyện phiếm với Tần Cần. "Nhóc con, anh nghe tên Tần Phóng bảo em và bác sĩ kia sắp cưới rồi sao?"

Nghe anh Trương hỏi, Tần Cần sờ lên vành tai nóng rực, nói. "Chỉ, chỉ yêu đương bình thường thôi ạ, không khoa trương thế đâu, nhưng mà...cũng sắp rồi."

Khi nói mấy câu này, tay kia của Tần Cần vẫn nhét trong túi, chiếc nhẫn kia nằm gọn trong túi cả đêm.

Anh Trương thấy Tần Cần đỏ mặt, trêu chọc vài câu rồi đi tiếp những người khách khác, không quên bảo Tần Cần rằng có tin gì tốt phải nói với anh.

Nhìn anh Trương đi chào hỏi những vị khách khác, Tần Cần thở phào một hơi, lấy chiếc nhẫn ra, để trước mặt xem đi xem lại.

Tối hôm nay tháo nó xuống là vì không muốn đám nhóc trong quán bar bàn tán.

Nhìn chiếc nhẫn một lúc lâu, Tần Cần tự đeo lên tay, nhìn ra ngoài cửa sổ, mím môi cười.

Bây giờ đã hơn 9 giờ đêm, bước chân người trên đường không vội vội vàng vàng đi làm như giờ cao điểm, vô cùng thảnh thơi, ba người thành bạn, bốn người thành đôi. Cho dù người độc thân đi ngang qua, đa số cũng cầm di động gọi điện thoại.

"Anh về rồi."

Đột nhiên trong quán vang lên một giọng nói, Tần Cần sững sốt, quay đầu nhìn mới phát hiện trên TV đang phát bộ phim truyền hình tình yêu lãng mạn.

Nữ chính dáng vẻ hoa lê đài vũ [1], nước mắt liên tục rơi xuống, nam chính đứng phía đối diện vẻ mặt thâm tình, ngay cả cái vali bên cạnh người đàn ông cũng bị đau khổ quấn chặt.

[1] Hoa lê đài vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

"Anh có biết em chờ anh bao lâu không?...Em rất nhớ anh."

Nữ chính vừa nói vừa nhào vào lòng nam chính, bàn tay đâm lên ngực nam chính, ống kính chiếu tới gần khuôn mặt nam chính, anh ta dịu dàng nói. "Ngốc quá, đánh nữa anh đi thì sao."

Cái bộ phim này...

Tần Cần cảm thấy mặt mình đỏ ửng rồi.

Chưa cụp mắt xuống, Tần Cần đã thấy anh Trương đứng trước mặt mình, cười nói. "Nhóc con đừng vội, đầu bếp hơi bận, em chờ một lát."

"Vâng, em không vội đâu."

Tần Cần nói xong cụp mắt xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, trước mắt cô hiện lên gương mặt Hứa Trì.

Một tiếng sau, ba phần đồ ăn được đóng gói kỹ càng, Tần Cần trả tiền, chào hỏi anh Trương rồi đi trước.

Tần Cần mới ra khỏi quán, anh Trương dọn bát đĩa xong xuôi, thoáng nhìn hai chữ Tần Cần để lại trên cửa kính.

Tần Cần cầm đồ ăn về quán bar, tới quầy bar số 1 nhưng không thấy ai.

Người đi đâu rồi?

Tần Cần vòng vào trong quầy bar, nhìn xung quanh, tiếng nhạc trong quán rất lớn, ánh đèn mờ tối, cô không thấy rõ ai. Đáng lẽ bây giờ Anh Tử và Tiểu Dư đang đứng ở quầy bar số 1 mới đúng.

Nghĩ vậy, Tần Cần khom lưng cầm bộ đàm dự phòng trong ngăn kéo, vừa đeo tai nghe vừa nói chuyện. "Sao quầy bar số 1 không có ai, xảy ra chuyện gì sao?"

Mấy người pha rượu phụ trách các quầy bar khác nhanh chóng trả lời, nói mới thấy Tiểu Dư đi vệ sinh.

Vừa dứt lời, Tần Cần thấy Tiểu Dư quay lại từ hướng phòng vệ sinh.

Tần Cần tháo tai nghe, cố ý làm ra vẻ bà chủ. "Sau này không được để quầy bar trống, em đi vệ sinh thì bảo Anh Tử trông quầy bar giúp em."

Tiểu Dư nghe vậy, vội vàng nhìn xung quanh quầy bar, vò đầu nói. "Không phải...Trước khi em đi chị Anh Tử vẫn còn ở đây."

Nghe vậy, Tần Cần nhíu mày, cầm tai nghe lên, nói. "Anh Tử, em tới quầy bar số 1 ngay."

Đợi một lát, không ai trả lời.

"Anh Tử? Có nghe chị nói không?"

Lần này người trả lời là người pha rượu ở quầy số 3. "Chị Tần Cần, Anh Tử mới lên tầng 2, vẫn chưa thấy xuống."

Tầng hai có thể nhận được tín hiệu mà, trên tầng bận bịu đến mức nào mà không trả lời chứ.

"Em ấy đi lâu chưa?" Tần Cần hỏi.

"9 giờ lên một lần, 10 phút trước lại lên một lần, bây giờ vẫn chưa thấy xuống." Người trả lời lần này là Tiểu Dũng, hôm nay cậu ta phụ trách đi kiểm tra, luôn nhớ kỹ thời gian.

Tần Cần để bộ đàm xuống, chần chờ hỏi Tiểu Dư. "Hôm nay tầng 2 bận thế sao? Mở bao nhiêu phòng?"

"Chỉ có 3 phòng thôi..."

"Biết phòng nào gọi Anh Tử không?" Tần Cần thấy chuyện này không đúng lắm.

"209, gọi 3 chai Chivas và 3 chai Vodka."

Nhiều vậy sao? Phòng 209 nhiều lắm cũng chỉ 10 người, uống nhiều thế để giữ sĩ diện à?

Tần Cần để thức ăn qua một bên, ra khỏi quầy bar, hỏi Tiểu Dư. "Hôm nay phòng 209 có ai?"

Tiểu Dư giật mình, lắc đầu nói. "Em không biết."

Tần Cần vỗ trán, suýt chút nữa cô quên mất, Tiểu Dư mới tới đây, sao có thể biết khách quen chứ."

"Không sao đâu, em đi đi, chị lên trên xem một lát."

Nói xong, Tần Cần len qua đám người trên sàn nhảy, lên tầng hai.

-----oOo-----

Chương 56

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Cần vừa đi lên tầng vừa suy nghĩ.

Phòng 209 trên tầng rót cuộc là khách quen hay là khách lần đầu tới đây không biết quy định? Cả đêm gọi người pha rượu lên hai lần, sao có chuyện như thế?

Mặc dù Tần Cần nói thầm trong lòng, nhưng khi tới cửa phòng 209, cô vẫn hắng giọng một cái, trên mặt nở nụ cười chuyên nghiệp, gõ cửa.

Đương nhiên bây giờ là lúc náo nhiệt nhất trong quán bar, không ai nghe thấy tiếng gõ cửa.

Tần Cần gõ hai lần, sau đó đẩy cửa phòng ra.

Trong quy định của quán bar, không được khóa cửa phòng, mới đẩy cửa đã mở ra.

Tần Cần mới bước một chân vào đã ngửi thấy mùi thuốc lá gay mũi.

"Khụ khụ..."

Tần Cần ho khan, nhíu mày nhìn xung quanh phòng.

Khói lượn lơ trong phòng, tiếng nhạc cũng được mở hết cỡ, vang động trời, mấy người đàn ông tụ tập lại một chỗ, trong miệng ai cũng ngậm một điếu thuốc, trên tay cầm ly rượu, có vài người hát, có vài người đang đánh bài.

Tần Cần liếc mắt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Anh Tử, còn bị mấy người trong phòng trợn mắt nhìn.

"Này, cô là ai?" Một người cầm đầu trong số đó không hài lòng với chuyện Tần Cần bước vào.

"Xin lỗi xin lỗi, tôi lên đây muốn nói với mọi người hôm nay các phòng được ưu đãi 85%, không biết vừa rồi có ai lên thông báo cho mọi người chưa?"

Nghe xong, mấy người đàn ông nở nụ cười tươi như hoa, vui vẻ nói. "Có chuyện này sao? Vừa rồi người trong quán bar không nói chuyện này."

Tần Cần nhíu mày, nhanh chóng nở nụ cười, nói. "Đương nhiên rồi, anh nhìn tôi này, không phải là thợ nhân viên không nhắc nên mới tới đây sao..."

Tần Cần nở nụ cười rồi khỏi phòng, giây phút đóng cửa phòng lại, nụ cười trên mặt cũng biến mất.

Anh Tử ở đâu? Em ấy chưa bao giờ trốn việc như vậy.

Lo lắng còn nhiều hơn trách móc.

Không hiểu tại sao Tần Cần lại lạnh run người, xảy ra chuyện gì rồi sao?

Tần Cần không dám suy nghĩ lung tung, nhưng cũng không dám xem thường, xuống tầng dưới hỏi người trực đêm nay.

Bước nhanh về phía cầu thang, đi được hai bước đã đụng phải bả vai một người.

"Ah.." Đau thật.

Tần Cần quay đầu nhìn sang, thấy một người đàn ông đầu đinh đi vào phòng 208, không quay đầu lại.

Mở cửa, đóng cửa.

Giây phút ấy, Tần Cần thấy được gương mặt của người kia. Lý Bân?

Người này là một nhân vật côn đồ, thường ngày tính tình bình thường, nhưng có người nói tính tình người này rất nóng nảy, lúc trước còn gây chuyện ở những quán bar, hình như Hạ Duy và hắn ta từng xuất hiện cùng nhau.

Từ khi Kapler khai trương cho tới nay, Tần Cần chỉ gặp hắn mấy lần, nói chuyện mấy câu. Theo hiểu biết của cô, Lý Bân không thích bầu không khí ở Kapler, hắn thích cảm giác phong trần, có rượu, thuốc lá và ong bướm vây quanh mình. Đây cũng là lý do tại sao mấy năm nay hắn

không tới Kapler gây chuyện.

Hôm nay hẳn xuất hiện ở Kapler, nhất định là có chuyện.

Nghĩ vậy, Tần Cần lại đi vào tìm kết quả.

Đặt tay lên tay vịn cầu thang, định cất bước đi, Tiểu Dũng lại gọi cô.

"Chị Tần Cần, vẫn chưa tìm được chị Anh Tử sao?"

"Cậu chắc chắn Anh Tử không xuống tầng sao?" Tần Cần nhỏ giọng hỏi.

"Chắc chắn, em luôn quan sát kỹ càng, chị Anh Tử đi lên rồi không đi xuống nữa. Sao vậy ạ?" Tiểu Dũng không hiểu.

Tần Cần hít sâu một hơi, liếc nhìn tai nghe trên cổ áo của Tiểu Dũng, kéo cậu ta lại nói nhỏ vài câu.

"Chị Tần Cần, rốt cục xảy ra chuyện gì vậy?"

"Cậu làm theo lời chị nói là được, đừng nói lung tung."

Tiểu Dũng gật đầu, cái hiểu cái không, quay người bước nhanh xuống cầu thang.

Ánh mắt Tần Cần nhìn chằm chằm cửa phòng 208.

Tới gần mấy bước, Tần Cần không vội gõ cửa, cô ghé vào ván cửa lắng nghe một lát.

Trong phòng không có tiếng nhạc, cũng không nghe rõ tiếng nói chuyện.

Chần chờ một lát, Tần Cần gõ cửa phòng. Trong phòng không mở nhạc, mọi người trong phòng đều nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Ai vậy?"

Tần Cần không hoang mang, nở nụ cười, nói. "Tôi là Tần Cần, tối hôm nay trong quán bar có hoạt động, tôi lên đây nói với mọi người một tiếng."

Trên con đường này, không nhiều người biết tên Tần Cần, nhưng nếu đã là người hay lui tới quán bar, chắc chắn biết tên cô.

Quả nhiên, trong phòng yên lặng một lát, cửa được mở ra.

Tần Cần thấy tên đầu đinh và một tên đầu vàng đứng ngoài cửa, một người bên trái, một người bên phải, rõ ràng là chặn bên ngoài cửa, sợ người ngoài xông vào bên trong.

"Này, sao đứng ở cửa thế này? Phòng 208 chỗ tôi lớn như vậy, đứng đây làm gì?" Tần Cần nói đùa, đi vào trong.

Cô nhìn Lý Bân đang ngồi ở giữa, nở nụ cười khoa trương. "Hôm nay là ngày gì vậy, sao cả anh Lý cũng tới đây?"

Tần Cần thật sự không thích cái giọng điệu này, nhưng mà không còn cách nào nữa, cô phải xác định xem Anh Tử có ở đây không.

Lý Bân ngồi bắt chéo hai chân, ôm một cô em ngực lớn, nghiêng đầu nhìn Tần Cần. "Bà chủ Tần, khách sáo thế làm gì, khiến tôi ngượng ngùng quá."

Lý Bân cầm ly rượu lên uống một ngụm, trong mắt đục ngầu, vẻ mặt khiến người ta đoán không ra.

Tần Cần nói hoạt động 85% cho Lý Bân nghe, vừa nói vừa quan sát xung quanh nhưng không thấy Anh Tử.

Thế nhưng cửa của nhà vệ sinh nhỏ trong phòng này lại đóng chặt.

"Trong quán bar chỉ có phòng riêng mới được ưu đãi 85%, nhưng nếu anh Lý đã tới đây, tôi cũng ở đây, vậy tôi tặng anh một chai rượu."

Tần Cần ăn nói khí phách, sau khi nói hết lời, thấy bên trong cùng salon có một nửa cái tai nghe lộ ra bên ngoài.

Trong lòng Tần Cần rối rắm, đó là tai nghe của Anh Tử.

"Lần đầu tiên tôi biết anh Lý có sở thích chơi trò bịt mắt bắt dê đó."

Lý Bân nhìn Tần Cần, biết đã lộ, không che giấu thêm nữa.

"Bà chủ Tần, khách hàng là Thượng Đế, hôm nay tôi tới đây rồi, muốn mượn người của cô chơi trò bịt mắt bắt dê một lần, phải thấy tự hào chứ?" Lý Bân vừa nói vừa tới trước mặt Tần Cần.

Vẻ mặt kia là đang nói, bây giờ hẳn không muốn giao người, Tần Cần biết điều thì nên sớm rời khỏi đây.

"Anh Lý, Kapler chúng tôi không phải nơi như anh nghĩ, không có ong bướm gì ở đây....Anh muốn chơi bịt mắt bắt dê, tôi tìm người khác chơi cùng anh."

"Nhưng tôi chỉ muốn con nhóc kia chơi cùng tôi thôi." Lý Bân nở nụ cười, giống như đang cười Tần Cần không biết lượng sức mình.

Cười một lát, Lý Bân dừng lại, lạnh lùng nói. "Con nhóc kia chạm vào ranh giới cuối cùng của ông đây, tôi nể mặt cô là đàn bà của Hạ Duy, tốt nhất là rút khỏi đây, nếu không...tôi kéo luôn cả cô vào."

Xem ra Lý Bân muốn cậy mạnh.

Tần Cần đi vào quầy bar trong phòng, cầm nửa bình rượu mạnh lên. "Không biết Anh Tử chạm vào ranh giới cuối cùng nào? Tôi thay em ấy chịu tội."

Nói xong, Tần Cần cầm hai ly rượu không rót cho mình và Lý Bân, mỗi người một ly.

Lý Bân không cảm kích, vung tay làm đổ ly rượu.

"Cô nghe không hiểu lời của ông đây sao?"

Ly rượu rơi xuống mặt đất, vỡ vụn. Đây là thái độ của Lý Bân, không nói chuyện.

Tần Cần vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết, cô em ngực lớn kia bỗng nhiên tới đây, ôm cánh tay Lý Bân, nói với Tần Cần. "Cô là Tần Cần sao?"

Cô gái nhìn Tần Cần từ trên xuống dưới, nở nụ cười. "Anh Bân, em nghe nói bà chủ Tần đây tìm một bác sĩ trắng trẻo đó."

Ngụ ý là Tần Cần không phải người phụ nữ của Hạ Duy, cô không có chỗ dựa vững chắc.

Lý Bân nghe vậy, nhướn mày nhìn Tần Cần.

Tần Cần không để ý nhiều chuyện, đi thẳng tới cửa phòng vệ sinh, chưa đựng vào chốt cửa đã bị tên đầu đinh vừa rồi chặn lại.

"Tần Cần, tuy đây là địa bàn của cô, nhưng nếu Lý Bân tôi đã muốn giam người, không giam không được." Giọng của Lý Bân không lạnh không nóng, nghe rất thiếu đảm.

Lý Bân vừa dứt lời, vài đàn em đã chặn cửa phòng lại, bao vây Tần Cần.

Tần Cần không hiểu tại sao Lý Bân lại muốn kiếm chuyện với Anh Tử, Anh Tử không phải là người hay gây chuyện.

"Anh Tử."

Tần Cần đứng ngoài cửa phòng vệ sinh gọi lớn, không ai nghe.

"Anh Tử! Trả lời đi, Anh Tử."

Tần Cần quay người đập cửa, cô chắc chắn Anh Tử vẫn ở đây, hơn nữa...vẫn đang tỉnh táo.

Tần Cần gọi tới lần thứ 3, trong phòng vệ sinh mới vang lên tiếng nói, giấy dựa của Anh Tử, mặc dù nghe không rõ nhưng Tần Cần chắc chắn đó là Anh Tử.

"Mày làm gì em ấy! Ranh giới cuối cùng cái chó gì! Mẹ kiếp..."

Tần Cần chưa nói xong, tên đầu đinh đã kéo cánh tay cô, Tần Cần nghiêng người tránh, cầm bình rượu trên bàn trà lên.

"Lý Bân, tao cảnh cáo mày! Mày lập tức thả Anh Tử ra, nếu không...hôm

nay mà đừng hòng rời khỏi đây."

Nói hết, Tần Cần lùi tới cửa phòng vệ sinh, đập bình rượi vào trong góc tường, thủy tinh bén nhọn lộ ra ngoài.

Lý Bân không hoảng sợ, ôm em gái ngực lớn cười, sau đó tới gần Tần Cần. "Tôi khuyên cô, bây giờ rút ngay, nếu không...tôi.."

Lý Bân chưa nói hết, cửa phòng vệ sinh Tần Cần đang dựa vào lập tức được mở ra.

-----oOo-----

Chương 57

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Anh, cô ta không đi được."

Giọng nói này...

Tần Cần quay đầu lại, thấy Lý Càn đang đứng trong phòng vệ sinh, đôi mắt đục ngầu, khóa môi nhếch lên, nở nụ cười không được bình thường. Bên chân của anh ta là Anh Tử mà Tần Cần vẫn luôn tìm.

Tần Cần quên mất Lý Càn và Lý Bân là anh em họ.

Trên gương mặt của Anh Tử chỉ toàn bọt nước, quần áo nhả nhúm, gò má của cô nàng còn in dấu bàn tay.

Tần Cần nghẹn ngào gọi. "Anh Tử..."

Anh Tử nằm xụi lơ trên mặt đất, muốn đỡ vách tường đứng dậy nhưng lại ngã xuống.

Tần Cần muốn bước lại đỡ cô nàng nhưng Lý Càn lại chặn.

Lý Càn kéo Anh Tử từ dưới đất lên, Tần Cần bị tên đầu đinh và tên đầu vàng lấy mắt bình rượi trong tay.

"Thả!" Tần Cần giãy dụa, chửi bậy, xông tới trước mặt Lý Càn, hung dữ nói. "Lý Càn, mày thả Anh Tử ra ngay lập tức, chuyện của chúng ta đã qua rồi, tao không truy hỏi nữa...Mày đừng đụng vào em ấy."

Vẻ mặt Anh Tử đau đớn, bị kéo ra khỏi phòng, Lý Càn nghe Tần Cần nói, bước chân dừng lại, thả Anh Tử xuống.

Tần Cần thấy Anh Tử ngã trên mặt đất, không nhịn được muốn xông lại nhưng bị hai tên đàn em giữ chặt, trơ mắt nhìn Anh Tử ngã xuống.

"Chị Tần Cần...em, em không sao." Anh Tử run run nói.

Dưới ngọn đèn, Tần Cần thấy trán Anh Tử chảy máu.

"Lý Càn, mày muốn làm gì?" Tần Cần ước gì có thể tới cắn nát anh ta.

Bây giờ Tần Cần mới thấy hối hận vì lần trước không truy xét tới cùng, không để Lý Càn ăn cơm tù.

Bước chân của Lý Càn hơi lung lay, bước gần tới Tần Cần, nắm chặt cằm của cô. "Tần Cần, chuyện của chúng ta tôi luôn nhớ rõ."

Tần Cần nghiêng mặt, khinh bỏ nói. "Tao cảnh cáo mày, đừng làm loạn, nếu không...mày sẽ hối hận."

"Lý Càn."

Lý Bân đứng phía sau gọi anh ta, lúc trước Lý Bân từng chịu ơn Hạ Duy, cho dù Tần Cần có liên quan gì tới Hạ Duy hay không, hắn ta cũng không thể gây sự trong quán Hạ Duy.

"Anh." Lý Càn quay đầu nhìn Lý Bân, chỉ Anh Tử đang nằm trên đất, nhắc nhở. "Con nhóc này đã thấy chuyện chúng ta làm rồi, phải xử nó."

Tần Cần nghe không hiểu gì, nhìn Anh Tử đang nằm co người trên mặt đất.

Anh Tử mím chặt môi, vừa lắc đầu vừa nói. "Tôi không nói, tôi thật sự không nói..."

Tần Càn quan sát, khi Anh Tử nói chuyện này, đôi mắt vẫn trốn tránh, nhìn về phía cái bàn.

Cái bàn...

Tần Càn híp mắt lại, định quan sát tỉ mỉ nhưng bị Lý Càn kéo lại.

"Tôi biết tất cả bọn họ đều nghe theo ý của cô, nếu cô muốn nó được sống, vậy thì nghe lời tôi."

Nói xong, Lý Càn móc một ống tiêm trong túi ra.

Chưa ăn thịt heo đã thấy heo chạy. Tần Càn vừa nhìn đã nhận ra trong bình có hỗn hợp bột phấn và chất lỏng gì đó.

Cô biết Lý Càn là tên khốn, nhưng không ngờ hắn ta dám dùng ma túy.

Tần Càn hoảng sợ, cố gắng giãy dụa, la mắng. "Lý Càn, mày điên rồi! Chúng mày điên hết rồi."

Nhưng bây giờ chỉ có mình Tần Càn, Anh Tử vẫn đang nằm trên mặt đất, không ai có thể giúp cô. Cô bị mấy tên đàn em đè xuống bàn, phản kháng cũng không được.

"Đừng trách tôi, là con nhóc kia thấy tôi, muốn đi theo tôi, nếu nó đã thấy, tôi phải giết chết nó! Nó không chết thì chúng tôi chết."

Lý Càn nói không đầu không đuôi, Tần Càn sợ tới nỗi chảy nước mắt, nhìn về phía Anh Tử, trên người Anh Tử đầy vết thương nhưng vẫn chưa bị tiêm.

Khóe miệng Anh Tử chảy máu, không ngừng nhìn Tần Càn, lắc đầu.

Lý Càn la mắng một lúc, bỗng nhiên bình tĩnh lại, túm tóc Tần Càn, trong miệng chỉ toàn mùi hôi. "Nhưng cô tới đây rồi, không giống những người khác..."

"Cô đi theo tôi, là người của tôi, tôi hút cô cũng hút, tôi sống cô cũng sống."

"Cút đi."

Tần Cần nhô một ngụm nước bọt.

Lý Bân đứng bên cạnh thấy Lý Càn muốn làm lớn chuyện, ngắt lời anh ta. "Lý Càn, Tần Cần không phải là người không biết chùng mực, chỉ cần cô ta bảo không nói ra thì sẽ không nói, đừng làm lớn chuyện."

"Anh Bân, Tần Cần này rất giao hoạt, miệng nam mô bụng bồ dao găm, ra ngoài rồi sẽ lật lọng..." Em gái ngược lớn kéo tay Lý Bân, bắt đầu nói.

Tần Cần cũng biết bây giờ mình đã rơi vào hoàn cảnh này, ngoại trừ đầu hàng cũng không biết làm thế nào.

Nghe bọn hấn bàn bạc kế sách, Tần Cần liên tục tìm lối ra trong phòng, ánh mắt nhìn tai nghe trên salon.

"Lý Càn, tôi có thể..."

"Nhưng tôi muốn cô giống tôi." Lý Càn sờ gò má Tần Cần, như cười như không. "Không phải cô cũng giả thanh cao giống bạn trai mình sao? Sau này cô sẽ trở thành bunn nhão giống tôi, để tôi xem thằng bạn trai làm bác sĩ có muốn cô nữa hay không?"

Nói xong, Lý Càn nở nụ cười. Tiếng cười ấy khiến người ta tê dại.

Lý Bân vốn muốn khuyên nhủ, nhưng Lý Càn đã kiên trì vậy rồi, lời đàm đàn em nói cũng không sai, hấn bảo tên đàn em mở nhạc, kéo mấy người khác uống rượu, để Lý Càn tự xử lý.

Anh Tử bị nhốt vào phòng vệ sinh.

Cánh tay Tần Cần bị hai người đè xuống, tóc xõa trên salon. Tần Cần muốn thừa dịp bọn họ không chú ý, lấy cái tai nghe không ai chú ý, nhưng mới giây dựa đã bị Hứa Càn tát.

"Ông đây xem trọng cô, cô đừng không biết thức mệ nó thời." Nói xong, Lý Càn đâm kim tiêm vào trong chai thuốc, vừa rút thuốc ra vừa nói.

"Đồ chơi này chỉ cần thử một lần thôi..."

Sau đó, Lý Càn có nói gì Tần Càn cũng không nghe lọt tai, miệng bị người ta che lại, đôi mắt nhìn chăm chăm bơm kim tiêm, giấy dựa tới nỗi cánh tay đỏ ửng nhưng cũng không dừng lại.

Cô mò tai nghe, lần mò để mở chốt.

Khi Lý Càn cầm bơm tiêm chuẩn bị thử, Tần Càn đột nhiên kêu lên. "Lý Càn, anh dùng ma túy trong quán bar của tôi, tôi sẽ làm như không nhìn thấy, có gì anh phải..."

"Trên thế giới này chỉ có người chết mới không nói lung tung..." Lý Càn nói, khẽ đẩy bơm kim tiêm, giọt nước trắng tinh, lạnh lẽo rơi xuống đất. "Sao tôi có thể cam lòng để cô chết được? Có đúng không? Tôi muốn cô đi theo tôi, cùng tôi hưởng thụ niềm sung sướng, sợ là cô không biết nó sung sướng tới mức nào."

Tần Càn vẫn cố dùng lời nói để kéo dài thời gian, cảm cự được một lát, Lý Càn đã không nhin được.

"Lần trước vì bạn trai cô mà tôi suýt chết, nếu như anh ta biết cô nghiện ma túy..." Lý Càn nở nụ cười, vẻ mặt dữ tợn.

Mắt thấy bơm kim tiêm chuẩn bị cắm vào da mình, Tần Càn nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống, cô không biết khi thứ này tiêm vào người mình, cuộc đời cô sẽ như thế nào.

[Âm]

Cánh cửa bị đá văng, hai tên đàn em đang đứng chặn ở cửa cũng bị ngã trên mặt đất.

"Mẹ kiếp, ai đây...."

Lý Càn chửi bậy quay người lại, Tần Càn mở mắt ra, thấy Tiểu Dũng mang theo mười mấy người nhân viên cầm gậy bóng chày bước vào trong.

Đèn được bật lên, hiện rõ bơm tiêm và mấy người đang giữ Tần Càn, cục diện không cần giải thích, mọi người đều hiểu.

Lý Bân vút tàn thuốc xuống đất, chửi rủa. "Đm."

Tần Cần kịp phản ứng lại, một đám người đánh nhau trong phòng, bình rượu, đèn treo, bàn đê rượu, không cái nào may mắn thoát khỏi trận chiến.

Hai tên đàn em đang giữ Tần Cần cũng gia nhập cuộc chiến, trong tiếng đánh đập, Tần Cần mò vào phòng vệ sinh, mở cửa, mới nâng Anh Tử dậy đã bị em gái ngực lớn kia chặn đường.

Tần Cần kéo Anh Tử ra sau lưng, tức giận mắng. "Cút ngay."

"Tần Cần, hôm nay chuyện đã lớn vậy rồi, cô đừng hòng đi." Em gái ngực lớn nói hết lời, nhào vào đánh nhau với Tần Cần.

Tần Cần bị cô ta đẩy, ngã về phía sau, gáy đập vào tường, khuỷu tay chống lên tường mới giữ vững được cơ thể.

Anh Tử ngất xỉu ngã xuống bên cạnh, Tần Cần xoa gáy mình, giơ tay kéo bộ tóc dài của cô ta. "Cô chơi ma túy sao? Chờ đây mà ngồi tù."

Không gian trong phòng vệ sinh chật hẹp, trong phòng chỉ toàn tiếng đánh nhau, Tần Cần và cô gái kia phân cao thấp trong phòng vệ sinh.

Đột nhiên em gái ngực lớn cầm cái tàn thuốc để trên bồn rửa tay đập lên đầu Tần Cần.

Trước mắt trống rỗng, Tần Cần vịn tường, chậm rãi trượt xuống.

Trước khi mất đi ý thức, cô nghe được tiếng còi xe cảnh sát vang lên.

Rốt cục cũng tới rồi.

Sân bay.

Mười một giờ đêm, Hứa Trì kéo vali tới sảnh lớn, nhìn xung quanh.

Điện thoại của Tần Cần vẫn mãi báo bận, Hứa Trì cũng thấy lo lắng, chẳng lẽ trên đường tới sân bay đã xảy ra chuyện gì sao?

Khi Hứa Trì chuẩn bị gọi cho cô, Tần Phóng lại gọi điện tới.

"Tần Phóng?" Hứa Trì nghe điện thoại, hỏi. "Tần Cần đang ở chỗ ông à?"

Tần Phóng bên đầu kia ngẩn ra, lập tức lên tiếng. "Ừ."

Hứa Trì thấy Tần Phóng khác lạ, tiếp tục hỏi. "Tần Cần bảo tôi nay muốn tới sân bay đón tôi, hai người đang trên đường tới sao?"

Tần Phóng dừng lại một chút, nói. "Phía Tần Cần xảy ra chút chuyện, ông tới bệnh viện Nam Sơn đi. Tôi đang ở đây."

Bên tai vang lên tiếng máy móc, trước mắt mơ hồ, cô cảm thấy hơi lạnh.

Tần Cần mở mắt ra, ánh nhìn trở nên rõ ràng, trần nhà màu trắng không có hoa văn, giống y hệt ga giường.

Nghiêng đầu nhìn bình truyền được treo cao, nương theo ống truyền dịch nhìn xuống mu bàn tay mình, ký ức lại kéo về.

"Loạn chiến" trong phòng, người Anh Tử chồng chất vết thương, vẻ mặt buồn nôn của Lý Cần và cái bơm tiêm khiến người ta không thở nổi.

Tần Cần nhìn trần nhà, than thảm một tiếng, muốn gọi người tới nhưng nhận ra mình khô miệng khô lưỡi, không nói được câu nào. Cô nhú mào lại, trên trán hơi đau mới nhận ra đầu mình quấn đầy vải trắng.

Hừ, con mẹ ngực lớn kia độc ác thật, chơi hẳn cả cái tàn thuốc.

Bên ngoài phòng bệnh.

"Hứa Trì, phía cảnh sát mới gọi điện tới, hỏi khi nào thì Tần Cần tỉnh, phải tới ghi lời khai, đám người kia chạy không được, tất cả đều bị bắt! Hơn nữa có vài tên còn mang theo ma túy trên người, tất cả đều ngồi tù."

Tần Cần nằm trên giường bệnh nghe Tần Phóng nói chuyện với Hứa Trì, trong lòng nhói lên.

"Ừm, bên đám người đó có một cô gái bảo Tần Cần đánh cô ta bị thương, âm ỉ cả đêm, bây giờ đã đem đi kiểm tra rồi."

Hứa Trì cầm đơn thuốc, nói với Tần Phóng. "Tôi đã mời luật sư rồi, cũng báo cáo vết thương của Tần Cần với cảnh sát, cho dù bọn họ không dây dưa thì tôi cũng sẽ khởi tố, cố ý làm bị thương người khác, ép buộc người khác tiêm ma túy, đe dọa người khác."

Nói tóm lại, Hứa Trì dùng tất cả các mối quan hệ và thủ đoạn hợp pháp khiến đám người kia đeo gông cả đời.

Tần Phóng gật đầu, cô gái kia cố tình gây sự, bây giờ người bị chấn động não là Tần Cần, người nằm viện cũng là Tần Cần, cô ta cũng thuộc diện tình nghi tiêm chích ma túy, tội càng chồng thêm tội mà thôi.

Hai người cùng tới cửa phòng bệnh, Tần Phóng không định đi vào.

"Tôi đoán lát nữa con nhóc Tần Cần kia sẽ tỉnh, ông chăm sóc nó cho tốt, tôi về nhà an ủi người trong nhà, bố mẹ tôi nghe xong đang định tới đây..."

Tần Phóng giơ tay vỗ vai Hứa Trì, ý bảo mình đi trước.

Tần Cần nghe ngóng, biết Tần Phóng đã đi, một giây sau, Hứa Trì đẩy cửa phòng bệnh ra.

Không biết làm sao, Tần Cần chột dạ nhắm hai mắt lại giả vờ ngủ.

Hứa Trì đi vào trong, thấy Tần Cần khẽ nhúc nhích, cô còn cho là mình không bị phát hiện.

Biết cô tỉnh rồi, Hứa Trì mới thở phào một hơi, kéo ghế ngồi cạnh đầu giường.

Tim Tần Cần đập rộn ràng, xảy ra chuyện lớn tới vậy, không biết phải đối mặt với anh thế nào.

Đột nhiên, Hứa Trì nắm tay trái của cô, sau đó nâng lên.

Anh khẽ xoa mu bàn tay của cô, khuỷu tay tựa vào giường, than thầm, lẩm bẩm nói. "Một người bình thường ở nhà giống như tiêu bá vương, đánh nhau với người ta lại đánh không lại."

...

"Đánh không lại thì thôi đi, còn dám một mình đánh nhau với đám người kia."

...

"Bây giờ chấn động não rồi, sau này không biết con sinh ra rồi có ngốc như mẹ không."

Tần Cần không nhìn nổi, mắt vẫn nhắm, thong thả nói. "Người nào đó cũng từng chấn động não mà, chúng ta gọi là xứng đôi vừa lứa."

"Không phải đang giả vờ ngủ sao? Hửm?" Hứa Trì khẽ véo tay cô, có ý trừng phạt.

Tần Cần mở mắt ra, cái miệng nhỏ nhắn nói. "Bác sĩ Hứa, anh có xem phim trên TV không, với khung cảnh như thế này, anh nên thừa dịp em đang ngủ để bày tỏ chứ."

Bây giờ vẫn có thể nói đùa được, Hứa Trì cũng thấy nhẹ nhõm.

"Lại lần nữa."

"Hả?"

Tần Cần nghi ngờ, nhìn anh đứng dậy xích lại gần, chớp mắt hỏi. "Lại, lại cái gì..."

Chưa nói hết, Hứa Trì đã che mắt cô lại, khẽ nói. "Vừa rồi xem như là cảnh quay hỏng đi."

Tần Cần nhắm mắt lại, liếm cánh môi nhợt nhạt. "Vậy anh..."

Đúng lúc này, ngón áp út trái của cô đột nhiên lạnh lạnh. Cô nhớ rõ chiếc nhẫn kia vẫn còn nằm trong túi của cô.

"Tần Cần, vừa rồi em đồng ý gả cho anh rồi."

"Em, em có sao?"

"Nãy em bị chấn động nên không nhớ rõ."

"Không phải em mới tỉnh sao?"

Hứa Trì cúi đầu hôn lên môi cô, lấy tay xuống, nhìn cô. "Còn định kháng án sà?"

Cái góc độ này giống y như lần đầu tiên cô gặp anh.

Trong mắt anh ngoại trừ ánh sáng, còn có cả tình yêu dành cho cô.

Tần Cần giơ tay trái ôm cổ anh, ngọt ngào nói. "Bác sĩ Hứa, anh cầu hôn một bệnh nhân chấn động não, có tí chính thức nào không?"

Hứa Trì ôm chặt cô, đặt cằm lên cổ cô, một lúc lâu sau mới nói...

"Tần Cần, anh yêu em."

Lời nói ấy, nghe mãi cũng không chán, tựa như cô yêu anh vậy.

- --HOÀN---

-----oOo-----

Chương 58: Phiên ngoại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phiên ngoại (1)

Trong sân bóng, hai chàng trai mặc áo bóng rổ đang tranh giành quả

bóng trên vòng rổ.

[Bích-]

Ném vào rổ thành công, ghi điểm.

Hứa Trì chụp bóng rổ, nhìn Tần Phóng đã thua hơn mười lần, cười hỏi.
"Sao hôm nay uể oải thế?"

Tần Phóng xoa xoa mái tóc dính đầy mồ hôi, tức giận nói. "Mấy hôm nay thức khuya dậy sớm, khổ quá..."

Hứa Trì ném bóng cho anh ta, mỉa mai. "Khoa trương thế à? Còn thiếu đi sớm về trễ nữa."

Tần Phóng đập bóng rổ về nơi xuất phát, oán giận nói. "Cũng không đúng lắm, sáng sớm tôi đưa tiểu tổ tông kia tới trường, buổi tối phải dạy thêm cho nó, có trời mới biết sao Tiểu học lại khó tới thế."

Hứa Trì lau mồ hôi, khom lưng làm động tác sẵn sàng, thừa dịp Tần Phóng không để ý, lại giành được quả bóng, chạy hai, bước ném bóng vào trong rổ.

"Nói chung cũng chỉ là một đứa nhỏ thôi, làm anh phải chịu khổ một chút."

Hứa Trì vừa dứt lời, xa xa đã vang lên một giọng nói.

"Tần Phóng! Nhanh lên, về nhà ăn cơm nào."

Nghe tiếng, Tần Phóng liếc mắt nhìn, chỉ cho Hứa Trì xem. "Nghe đi, có đứa nhỏ nào hung dữ thế à?"

Tần Phóng không chơi bóng nữa, cầm cặp lên, vừa nhìn sân bóng vừa nói với Hứa Trì. "Tiểu tổ tông kia là tiểu bá vương trong nhà tôi, khi nó lớn rồi không biết có tìm được bạn trai hay không."

Tần Phóng đeo cặp lên, Tần Cần đứng bên kia lại bắt đầu gào thét.

"Tần Phóng! Anh mà không về em sẽ mách mợ."

Tần Phóng đau khổ, bắt đắc dĩ vẫ tay với Hứa Trì. "Về nhà, ngày mai gặp lại."

Hứa Trì đứng tại chỗ nhìn bóng rỏ trên tay, ánh mắt nhìn hai bím tóc của "tiểu bá vương" kia.

"Tần Phóng! Xong đời rồi, về nhà em sẽ nói với mợ anh chỉ lo chơi bóng rỏ, tan học không tới đón em."

"Hừ, gọi là anh! Ngày nào cũng không biết lớn nhỏ..." Tần Phóng giở trò xấu kéo bím tóc của Tần Cần. "Tôi hôm qua anh giúp em làm bài tập, làm tới 2 giờ sáng mới đi ngủ, mới đánh bóng với anh em một chút."

Tần Cần cầ bím tóc, quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy một người mặc quần áo thể thao đen trắng đang ném bóng vào rỏ.

Sau khi tan học, hoàng hôn buông xuống, chàng trai chơi bóng rỏ một mình ấy, thật lâu thật lâu Tần Cần vẫn không quên.

- - -

Phiên ngoại (2)

Còn 5 ngày nữa là tới kỳ thi trung học phổ thông, Hứa Trì và Tần Phóng đều lên kế hoạch du học nước ngoài, điểm thi tốt nghiệp không chiếm phần lớn, cho nên hai người không gặ sách mà ngày nào cũng chỉ cùng nhau chơi điện tử.

Trong phòng Hứa Trì, dưới đất bày đầy đĩa game, còn cả Tần Phóng đang hăng say chơi điện tử.

"Tôi nói này, ông không định chọn trường đó thật sao? Đăng ký chưa?" Hứa Trì đứng dậy uống nước.

Tần Phóng không dời mắt, vừa nhấn phím trên máy chơi game, vừa nói. "Đăng ký rồi, vẫn quyết định như cũ, tôi đăng ký kinh doanh."

Tần Phóng không có hứng thú về chuyện nghiên cứu học thuật gì đó, chỉ thích buôn bán, kinh doanh hợp với anh ta hơn.

Trên tầng, hai người nói chuyện câu đợc không không, điện thoại tầng dưới lại vang lên không ngừng.

Vu Ngọc Cầm tới phòng khách nghe điện thoại.

"Alo?"

"Dạ, cháu muốn tìm Tần Phóng, anh ấy có đây không ạ?" Tần Cầm ở đầu dây bên kia khéo léo hỏi.

"Cháu là Tần Cầm hả?" Vu Ngọc Cầm dựa vào ấn tượng của mình, hỏi cô.

"Vâng, là cháu ạ." Tần Cầm cầm điện thoại, nhỏ giọng nói. "Mợ cháu bảo Tần Phóng về nhà ăn cơm, cháu đoán anh ấy tới nhà dì chơi..."

Tần Cầm cầm một cuốn sổ, bên trên viết số điện thoại của bạn học Tần Phóng, không có họ tên, chỉ có một dãy số điện thoại.

"Được, để dì nói với Tần Phóng."

"Cảm ơn dì ạ."

Sau khi cúp điện thoại, Vu Ngọc Cầm lên tầng gõ cửa.

"Tần Phóng à, em gái cháu gọi điện bảo cháu về nhà ăn cơm."

Tần Phóng vẫn còn đắm chìm trong trò chơi, mới nghe tên cô đã lập tức đứng dậy, nói. "Dạ, cháu biết rồi, cháu lập tức về nhà ngay."

Vu Ngọc Cầm xuống tầng, Tần Phóng lưu luyến để máy chơi game xuống, vừa mặc áo khoác vừa than phiền với Hứa Trì. "Nhìn kìa, tôi biết mà! Chỉ cần con nhóc kia ở nhà tôi, tôi không có cách nào sống yên..."

"Em ấy học lớp mấy?" Hứa Trì hỏi.

Tần Cầm đeo cặp, trả lời. "Sắp lên cấp hai rồi, lớn nên tính cũng xấu thêm, ba ngày mách tội tôi 8 lần."

Hứa Trì đưa Tần Phóng xuống tầng, đứng ngoài cửa còn hỏi thêm. "Mấy hôm nữa đi ăn cơm, ông có đưa em ấy đi cùng không?"

Trên mặt Tần Phóng viết đầy hai chữ từ chối. "Không muốn, không muốn, tuyệt đối không nên."

Cái bản lĩnh phá hủy cuộc vui của Tần Cần, Tần Phóng không muốn trải nghiệm lần nữa.

"Nếu về trễ chắc chắn nó lại nói lung tung với mẹ tôi...Về đây."

Hứa Trì nhìn bóng lưng Tần Phóng, suy nghĩ một lát, không biết cô gái thắt bím tóc kia phá cuộc vui thế nào.

Không nghĩ ra, thôi thì quên đi.

Hứa Trì mím môi cười, đóng cửa phòng khách, vừa định lên tầng, điện thoại đột nhiên vang lên.

Hứa Trì lại gằn liếc nhìn dãy số gọi tới, là số trong nhà Tần Phóng.

Nghĩ là mẹ Tần Phóng, Hứa Trì vội nhận điện thoại. "Alo? Dì, Tần Phóng mới về..."

Chưa nói hết, Hứa Trì đã nghe tiếng cười ha ha vang lên ở đầu dây bên kia.

Đây là lần đầu tiên Hứa Trì trò chuyện với cô cách một cái điện thoại, tuy chỉ có một câu.

"Tạm biệt."

Chưa để Hứa Trì nói gì, Tần Cần đã cúp điện thoại.

Được rồi, bị con nhóc con này bắt nạt rồi.

.----

Phiên ngoại 3

Thời gian trôi qua mấy năm, tha hương nơi đất khách quê người.

Hứa Trì và Tần Phóng học cùng một trường đại học nhưng học ngành học khác nhau. Nhà trường khó lắm mới tổ chức một buổi tọa đàm nêu phương hướng thực tập cho học sinh năm 3, hai người mới gặp nhau.

Hứa Trì vừa mới kết thúc một bài kiểm tra thực nghiệm, rón rén tới hàng thứ ba vỗ vai Tần Phóng đang cúi đầu chơi điện thoại di động.

Tần Phóng ngẩng đầu nhìn anh, nhắc nhở. "Ông tới muộn..."

Tần Phóng ngồi bên trong, Hứa Trì ngồi vào chỗ anh ta.

"Tối nay cùng nhau ăn cơm chứ?" Hứa Trì chủ động mới, lần cuối cùng hai người gặp nhau là chuyện của tháng trước.

Ngày nào Hứa Trì cũng phải nghiên cứu thí nghiệm lâm sàng, cuối tháng phải nộp hai bài luận văn, còn Tần Phóng đang gây dựng sự nghiệp, làm hạng mục thử nghiệm với mọi người bên ngành kinh doanh.

Nói chung hai người ngày nào cũng bận, hôm nay mới rảnh rỗi.

"Tới nhà ông ăn." Tần Phóng cười híp mắt. "Uống hết bình rượu kia luôn, tôi thương nhớ lâu rồi."

Tần Phóng và bạn thuê chung một phòng trọ, cách trường một đoạn, còn Hứa Trì ở trong nhà trọ trường sắp xếp, đây là đãi ngộ dành cho học sinh xuất sắc.

Hứa Trì gạt đầu, bây giờ trong nhà vẫn còn hải sản và thịt bò.

Hai người trò chuyện một lát, Hứa Trì thấy Tần Phóng cúi đầu xem điện thoại di động, liếc mắt nhìn, hỏi. "Tần Cần à?"

Cái biệt hiệu "Tiêu bá vương" kia chỉ có mình Tần Cần thôi.

Tần Phóng trả lời tin nhắn, nói. "Ừ, gần đây nó không theo kịp chương trình học trung học, mẹ tôi bảo tôi dạy nó một chút."

Nói tới đây, Tần Phóng lại hỏi Hứa Trì. "Ông nói xem khi ấy chúng ta

thấy Toán, Lý, Hóa dễ, sao đến khi nó học lại phức tạp vậy chứ?"

Hứa Trì ngạc nhiên, thì ra nhóc con kia học trung học rồi.

Bình tĩnh lại, thấy Tần Phóng cúi đầu xem điện thoại. "Cái đề này sao khó thế.."

"Tôi thấy bụng hơi đau." Tần Phóng ôm bụng, nói. "Toán, lý, hóa này tôi trả cho thầy giáo hết rồi...Ông dạy nó đi, tôi đi toilet một lát."

Tần Phóng đưa điện thoại cho Hứa Trì, ôm bụng chạy ra ngoài.

Hứa Trì cầm điện thoại di động, nhìn "Tiểu bá vương" gửi một chuỗi dấu chấm hỏi.

[Tiểu bá vương:???? Tần Phóng là đồ bỏ đi! Còn bảo dạy em! Đâu rồi?]

[Tiểu bá vương:?? Người đâu người đâu??]

Trước khi Tần Cần tức giận, Hứa Trì trả lời - [Đề anh xem một chút]

Sau đó Hứa Trì lướt lên trên, cầm bút viết hệ phương trình ra giấy, còn không quên giải bằng hai cách.

Chụp ảnh, gửi đi.

Tần Cần đang gục xuống bàn chuẩn bị buông tay, thấy "Tần Phóng" gửi tin nhắn tới, chữ viết rõ ràng, giải thích logic...

Hình như không giống nét chữ của thằng anh Tần Phóng nhà cô.

[Tiểu bá vương: Đây là vị anh hùng hảo hán nào rút kiếm tương trợ chứ?]

Hứa Trì thấy tin nhắn cô gửi tới, cong miệng cười..

[Bạn anh làm, có được không?]

Tần Cần vội gật đầu, gửi tin nhắn lại.

[Tiểu bá vương: Được được! Thay em cảm ơn bạn học của anh, có duyên thì mời anh ấy ăn cơm.]

Được rồi, xem như là thiếu một bữa cơm, Hứa Trì nhớ kỹ.

- - -

Phiên ngoại 4

Sân bay quốc tế, sảnh lớn.

Hứa Trì nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, kéo vali ra ngoài sảnh lớn.

Vừa ra ngoài, Hứa Trì đã thấy Tần Phóng khoan thai tới chậm.

"Ông trễ 5 phút nữa tôi sẽ tự bắt xe về." Hứa Trì chỉ đồng hồ, bắt đầu đi nói.

Tần Phóng cười, giải thích. "Bị kẹt xe mà, thật sự bị kẹt xe."

Gần đây sức khỏe Vu Ngọc Cẩm không tốt, Hứa Trì giải quyết xong mọi chuyện bên kia mới về nước, Tần Phóng làm anh em, nhất định phải tới đón.

Tần Phóng mở cốp xe, bỏ hành lý của Hứa Trì vào, hỏi. "Bác sĩ Hứa, đi ăn cơm trước nhé?"

Hứa Trì ngồi ghé lái phụ, nhún vai nói. "Đều được."

Vừa ngồi xuống, Hứa Trì đã thấy bên cạnh ghé lái có mũ cử nhân.

"Áo cử nhân, mũ cử nhân? Của ông à?" Hứa Trì trêu chọc.

Tần Phóng ngồi vào xe, thấy cái áo cử nhân, vỗ trán. "Của con nhóc Tần Cần đó, hôm nay nó chụp ảnh tốt nghiệp, sao lại để áo cử nhân ở đây rồi... Tính tình mười năm không đổi."

Tần Phóng thắt dây an toàn gọi điện cho Tần Cần.

Quả nhiên Tần Cần lại mơ mơ màng màng, sau đó mới nhớ ra mình

không mang áo cử nhân và mũ cử nhân.

"Rồi rồi, bây giờ anh mang tới cho em, 30 phút nữa em đứng ở cửa phía Nam trường chờ anh."

Cúp điện thoại, Tần Phóng lái xe rời khỏi sân bay, vừa đi vừa nói chuyện với Hứa Trì.

"Năm kia đi và dựng tôi qua đời vì tai nạn, chỉ có một mình nó, biết mình là con nuôi, có một thời gian nó sống khép kín, không muốn nói chuyện cùng ai...Bây giờ không sao rồi, trừ mấy cái thói xấu ra, cũng xem như là lớn rồi."

Hứa Trì cúi đầu nhìn mũ cử nhân, hỏi. "Tôi nhớ ông bảo cô ấy học nhạc kịch phải không?"

"Ừm." Tần Phóng gật đầu, đánh tay lái, nói. "Nhưng bây giờ nó đang mở quán bar cùng bạn, không làm chuyên ngành của mình, có đầu óc kinh doanh giống tôi."

Dọc theo đường đi, Hứa Trì đều hỏi chuyện của "tiểu bá vương".

Có thể ngay cả anh cũng chưa từng nhận ra mình có chút chờ mong khi gặp "tiểu bá vương" kia.

Xe đậu ngoài cửa Nam trường đại học, từ xa, Hứa Trì đã thấy một cô gái tóc ngắn hết nhìn đông rồi lại nhìn tây.

Thì ra "tiểu bá vương" không để bím tóc nữa.

Tần Phóng dừng xe, cầm áo và mũ cử nhân xuống.

Hứa Trì không xuống xe, nhưng vẫn thấy rõ cô.

"Em nói xem em còn nhớ được chuyện gì. Chụp ảnh tốt nghiệp mà không mang áo và mũ cử nhân, em nghĩ em tới chơi à?" Tần Phóng nói năng như anh trai.

Tần Cần mặc áo cử nhân, đội mũ, nói. "Đây cũng có phải lần đầu tiên em tốt nghiệp đâu."

Mặc đồ xong xuôi, Tần Cần lấy một cái máy ảnh trong túi, nhét vào tay Tần Phóng. "Nhanh, chụp cho em mấy kiểu."

Tần Cần lùi về sau, chụp mất tám ảnh, làm máy động tác lạ.

"Tần Cần, qua đây chụp ảnh."

Nghe mọi người gọi, Tần Cần vội vàng đưa mọi thứ cho Tần Phóng. "Được, tới ngay đây."

Nói xong, Tần Cần vội vã chạy đi.

Tần Phóng vào xe, đưa mấy tấm ảnh chụp cho Hứa Trì xem, thắt dây an toàn, nói. "Nhìn kìa, ngày nào nó cũng hấp tấp như thế."

Vừa dứt lời, Hứa Trì nhìn mấy tờ giấy trong tay mình.

Tần Phóng nổ máy xe, nhìn cái máy ảnh, chửi thề. "Mẹ nó, con nhóc kia lại quên camera."

Hứa Trì nhìn Tần Phóng cầm camera đi tìm Tần Cần, tám giấy in ảnh trong tay anh dần lộ ra màu sắc.

Trong hình, cô cười thật ngọt ngào.

Lần gặp ấy, Tần Cần không thấy Hứa Trì. Nếu không...có lẽ sẽ yêu nhau sớm hơn một chút.

Sáng sớm, 8:40 phút.

Hứa Trì và vài y tá cùng nhau kiểm tra thuốc, nói được hơn nửa, đột nhiên nhìn bóng người đang đứng ở quầy lễ tân.

"À...tôi tới khám răng."

Hứa Trì ngẩng ra, lập tức nén nụ cười nơi khóe môi, nghiêm túc gật đầu nói. "Đăng ký đi."

"Tiểu bá vương" của anh tới rồi.

- - -

Phiên ngoại 5

Tiệm sách đã mở được 3 tháng 10 ngày.

Cái răng của Tần Cần lại đau. Bây giờ Tần Cần vẫn đang làm việc trong phòng khám, cô len lén gọi điện thoại cho y tá.

"Y tá Miêu....em là Tần Cần, muốn đặt lịch hẹn nhổ răng khôn."

Quả nhiên, mười phút sau, Hứa Trì gọi điện thoại tới.

"Vợ ơi, lần này chuẩn bị sẵn sàng rồi sao? Hửm?"

-----oOo-----